ஓம்

குமாராய நம:

திருப்புகழ் விருத்தியுரை

சிறப்புப் பாயிரம்

நேரிசை வெண்பா

1. எல்லாரு ஞானத் தெளிஞரே கேளீர்சொல்
கல்லெல்லாம் மாணிக்கக் கல்லாமோ—பொல்லாக்
கருப்புகழைக் கேட்குமோ கான மயில்வீரன்
திருப்புகழைக் கேட்குஞ் செவி.

(இதன் பொருள்.)—ஞானம் தெளிஞரே-மெய்யறிவின் தெளிவை உடையவர்களே, எல்லாரும் கேளீர்-இங்குச் சொல்லப்படுவதை யாவரும் கேளுங்கள். சொல்-சொல்லப்படும், கல்-கற்கள், எல்லாம்-யாவும், மாணிக்கக்கல் ஆமோ-(கல் என்னும் பெயரளவில் ஒத்திருப்பினும்) மாணிக்க ரத்தினத்துக்கு ஒப்பாகுமோ? (ஆகாது.) (அதுபோல) கானம்-காட்டில் வாழும், மயில்-மயிலை ஊர்தியாகவுடைய, வீரன்-வீரப்பொருந்திய முருகப்பெருமானது, திரு-மேன்மைபொருந்திய, புகழை சிறப்பை, (அஃதாவது திருப்புகழ் என்னும் இந்நூலை) கேட்

கும்-கேட்கின்ற, செவி-காதுகள், பொல்லாத-(பிறவிக்கு ஏதுவாக விருக்கும்) கொடிய, கருப்புகழை-இழிந்த மானுடர் புகழை, கேட்குமோ-கேட்கமாட்டா. (என்றவாறு.)

விருத்தி.— ஞானம் வடமொழித்திரிபு; இஃது அத்துச் சாரியை பெறச் சாரியையின் அகரம் 'அத்தினகரம் அகர முனையில்லை' (நன்-சூ. 252) என்னும் விதியின்படி கெட்டது. தெளிஞர் என்பதில் ஞகரம் பெய ரிடைநிலை. எல்லாம்-முழுவதும் எனப்பொருள் படுவதோர் உரிச்சொல் என்பர் பேராசிரியர். பொல்லா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். கருமை-கொடுமை; இழிவு. ஒகாரங்கள் இரண்டும் எதிர்மறை பொல்லாக் கருப்புகழ் என்பது ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத் தொடராதலின் வலி மிக்கது; இதனை 'செய்யிய என்னும் வினையெச்சம்' என்னும் சூத்திரத்தின் (நன்-சூ. 167) இலேசான் முடிக்க. மயில் குறிஞ்சி நிலக்கருப் பொருளாதலின் 'கானமயில்' என்றார். ஆயிரத் தெட்டண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகம்வரை அரசு புரிந்த சூரனை வென்றவ னாதலின் 'வீரன்' என்றார். கேளீர்-ஈர் ஏவற்பன்மை வினைமுற்று விகுதி. ஞானம்-பரோக்ஷம், அபரோக்ஷம்; என்றும், பரம், அபரம் என்றும்; பதி ஞானம், பசு ஞானம், பாச ஞானம்; என்றும் பலதிறத்தாற் கூறப்படும் ஞானங்கள்.

மாணிக்க ரத்தினம் 'கல்' என்று வழங்கப்படுவதனாலேயே உலகத்திலுள்ள கற்களுக்கு ஒப்பாகுமோ? அதுபோலப் புகழ் என்று சொல்லப்படுவதனாலேயே பிறந்து இருந்து இறந்து போகும் 'மானுடர் புகழ், பேரின்பப் பெருவாழ்வாகிய மோக்ஷ சாம்பிராச்சியத்தைத் தரும் முருகப் பெருமானது 'திருப்புகழ்' நூலுக்கு இணையாகுமோ? ஆகாது என்றபடி.

அரிச்சந்திரன், நளன் முதலியோர் புகழ்களைக் கூறும் அவ்வவர் புராணங்களையும் தாயவழக்கு, காமம் முதலியவற்றைக் கூறும் பாரதம், இராமாயணம் முதலிய இதிகாசங்களையுங் கேளார், முருகன் திருப்புகழைக் கேட்டோர் என்பார், 'பொல்லாக் கருப்புகழைக் கேட்குமோ கானமயில் வீரன் திருப்புகழைக் கேட்கும் செவி' என்றார். இதுபற்றியே சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் பிரபுலிங்கலீலையில்,

'கன்றிய வைரிகள் காதுங் காதையும்
வன்றுயர் மதனநோய் வளர்க்கு மாற்றமும்
புன்மொழி வினர்வறும் பொழுது போக்கலும்
அன்றரு ளல்லமன் அமல லீலையே.'

என்று கூறியது காண்க.

'கேட்கும் செவி' என எதிர்காலத்தாற் கூறியது எக்காலத்தும் முருகன் புகழ் கேட்பதே செவிக்குரிய இலக்கணம் என்பது உணர்த்தற்கென்க.

'கேட்குஞ்செவி' என்று செவியையே கூறினேனும் 'ஒருமொழியொழி தன்னினங் கொளற் குரித்தே' என்னும் (நன்—சூ. 358) விதியினால் திருப்புகழைக் கூறும் நாவும் வேறொரு கருப்புகழைக் கூறாது என்பதும் கொள்க. இப்பாட்டுத் திருப்புகழின் சிறப்பைக் கூறுகின்றது. இஃது அடியுக்தர் ஒருவரால் பாடப்பட்டது.

கலிவிருத்தம்

2. திருப்புகழ் படிக்குமவர் சிந்தை வலுவாலே
ஒருத்தரை மதிப்பதிலை யுன்றனரு ளாலே
பொருப்பரை மிகப்பொருது வென்றுமயின் மீதே
தரித்தொரு திருத்தணிகை நின்றபெரு மாளே.

(இ-ள்.) பொருப்பரை-(வள்ளி நாச்சியாரை உடன்கொண்டு போகும்பொருட்டு) குறிஞ்சி நிலத்தே வாழும் வேடுவருடன், மிக பொருது-மிகவும் சண்டைசெய்து, வென்று-அவர்களை வெற்றிகொண்டு, மயில்மீது-மயில்வாகனத்தின் மேல், தரித்து-அமர்ந்து, ஒரு-ஒப்பற்ற, திருத்தணிகை-திருத்தணிகை என்னும் திருப்பதியில், நின்ற-நிலைபெற்ற, பெருமாளே-முருகக் கடவுளே, திருப்புகழ்-திருப்புகழ் என்னும் நூலை, படிக்கும் அவர்-அன்போடு படிக்கின்றவர்கள், உன்றன் அருளால்-தேவரீரது கருணையினால், சிந்தை வலுவால் - (தங்கட்குண்டாகும்) மனோபலத்தால், ஒருத்தரை-ஒருவரையும், மதிப்பது இல்லை-மதிக்கமாட்டார்கள். (எ-று.)

விருத்தி.—பெருமாள்-பெருமையையுடையவன், னகரம் ளகரமாகத் திரிந்தது. பெருமாள் என்ற சொல் பெருமான் கோயில் என வழக்கிடத்தும் வருதல் காண்க. சுந்தரப்பெருமாள் நாயனாரெனப் பிறவிடத்தும் வந்துள்ளது. 'பெருமணக் கோலப் பெருமாள் மறைப்பெருமாள் எமது குலதெய்வமாமால்' என்று காஞ்சிப்புராணத்துள் சிவஞான முனிவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைக் கூறுவதும் காண்க. பெருமாளே என்பதிலுள்ள ஏகாரம் விளிவேற்றுமை யுருபு. ஏனைய மூன்றும் அசை நிலைகள். சிந்தை, வடசொல்லின் திரிபு. ஒருத்தர், ஒன்று என்பதன் திரிபாகிய ஒரு என்பதனுடன் அத்துச்சாரியையும் பலர்பால் விகுதியும் சேர்ந்து முடிந்தது. இலை-தொகுத்தல் விகாரம். பொருப்பு-மலை. பொருதல்-சண்டை செய்தல். அருளால்-ஆல், மூன்றும் வேற்றுமைக் கருவிப்பொருள்.

திருப்புகழைப் படிப்போர் முருகப் பெருமானது திருவரு

ளைப் பெற்று மனேபல முடையவராய் விளங்குவாராதலின் அவர் ' ஒருத்தரை மதிப்பதில்லை ' என்ருர். திருவருட் செல்வத்தைப் பெற்ருேர் அரசரையும் மதியார். வாகீச மூர்த்திகள் பாடலிபுரத் தரசனாகிய பல்லவர்கோன் ஏவலர் வந்து, அவன் கட்டளையைத் தம்பால் கூறியபோது,

' நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோம் அல்லோம்
இன்பமே யெந்நாளுந் துன்ப மில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரனற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்று மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகி னோமே.

என்று அருளிச் செய்ததூஉங் காண்க.

முருகவேள் வள்ளி நாயகியாரைக் களவாக அழைத்துக் கொண்டு செல்லுகையில் வேடர் எதிர்க்க, அவர்கள் அனைவரையும் வென்று தமது உண்மைவடிவத்தைக் காட்டி, மயிலின் மீதேறித் திருத்தணிகை சென்றமர்ந்தனர் ஆதலின், 'பொருப் பரை......பெருமாளே' எனக் கூறினர். திருத்தணிகை, தொண்டை நாட்டிலுள்ள சுப்பிரமணிய ஸ்தலம்; அஃது அரக்கோணத்துக்கு எட்டுக்கல் தூரத்திலுள்ளது.

திருப்புகழ் படிப்போர் மனத்தில் முருகப் பெருமான் அருள் முறுகி வளருமாதலின் ' உன்றனருளாலே ' என்ருர். அருளை யுடையாருக்கு அருமையான காரியம் ஒன்றுமில்லை.

இதுவும் திருப்புகழ் படிப்போர் பெருமையைப் பிற்காலத்துச் சான்றோர் ஒருவர் பாடியது.

ஆசிரியச் சந்தவிருத்தம்

ஏறுமயி லேறிவிளை யாடுமுக மொன்றே
 மீசனுடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே
கூறுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுக மொன்றே
 குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுக மொன்றே
மாறுபடு சூரரை வதைத்தமுக மொன்றே
 வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுக மொன்றே
ஆறுமுக மானபொருள் நீயருளல் வேண்டும்
 ஆதியரு ணாசலம் அமர்ந்த பெரு மாளே.

(இ-ள்.)— ஆதி-புராதன க்ஷேத்திரமாகிய, அருணாசலம்-திருவண்ணாமலையின் கண், அமர்ந்த-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, பெருமாளே-முருகப் பெருமானே, ஏறுமயில்-ஆண்மயில்மேல், ஏறி-ஆரோகணித்து, விளையாடும்-(குன்றுதோறும்) விளையாடுகின்ற, முகம் ஒன்று-திருமுகம் ஒன்றும், ஈசனுடன்-சிவபெருமானுடன், ஞானம் மொழி-பிரணவச்சொல்லை, பேசும் முகம் ஒன்று-கூறும் திருமுகம் ஒன்றும், கூறும்-தன்புகழை எடுத்துச் சொல்லும், அடியார்கள் வினை-தொண்டர்களுடைய தீவினைகளை, தீர்க்கும்-ஒழிக்கின்ற, முகம் ஒன்று-திருமுகம் ஒன்றும், குன்று உருவ-கிரௌஞ்சகிரி பிளக்கும்படி, வேல்வாங்கி-வேற்படையைச் செலுத்தி, நின்ற முகம் ஒன்று-நிலைபெற்ற திருமுகம் ஒன்றும், மாறுபடு-தன்னைப் பகைத்த, சூரரை-சூரபதுமன், சிங்கமுகன் முதலிய சூரர்களை, வதைத்த-கொன்ற, முகம் ஒன்று-திருமுகம் ஒன்றும், வள்ளியை-வள்ளி நாயகியாரை, மணம் புணர-திருமணஞ் செய்யும்படி, வந்த முகம்-ஏற்பட்ட

திருமுகம் ஒன்றுமாக, ஆறுமுகம் ஆன-ஆறு திருமுகங்களை யுடைய, பொருள்-மெய்ப்பொருளாகிய நீர், அருளல் வேண்டும் அடியேனுக்குத் திருவருள் செய்யவேண்டும். (எ-று.)

விருத்தி.—ஏறுமயில்-ஆண்மயில். 'ஏறுமேற்றையும்' என்னும் பொதுச் சூத்திரத்தான் முடிக்க. (தொல்-மரபியல்-558) ஏறுமயில் என்பதனை வினைத் தொகையாக்கியும் பொருளுரைப்பர். ஈசன் என்னும் வடமொழிக்கு எல்லா மேன்மையுமுடையவன் என்பது பொருள். அடியார்கள்-அடிமைத் திறத்தை யுடையவர்கள். குன்று - கிரௌஞ்சகிரி. வேல்-வெல்வது என்னுங் காரணப்பொருட்டு. மாறுபடுதல்-பகைத்தல்.

பொருள்-செம்பொருள், உண்மைப் பொருள், சித்துப் பொருள்.

அருணசலம்-சிவப்பு மலை; அருணம் + அசலம் என்னும் வடமொழி முடிபு.

முருகப்பெருமான் மயிலேறிக் குன்றுதோறும் அருள்விளையாடலைப் புரிந்து வருகின்றார் ஆதலின் 'ஏறுமயிலேறி' ஒன்றே என்றார். சிவபெருமானே தமக்குள்ள ஈசானம், தற்புருஷம், வாமதேவம், அகோரம், சத்தியோசாதம் என்னும் ஐந்து திருமுகங்களும் அமையுமாறெனத் திருவுளங்கொண்டு ஆறு திருமுகங்களோடு முருகப்பெருமானைத் தோன்றினார் என்று கந்த புராணங் கூறுதல் காண்க.

விளையாடுதல் என்றதற்குப் பஞ்ச கிருத்தியங்களை லீலா மாத்திரமாய்ச் செய்தல் என்றேனும் பாரமின்றி இலேசாய்ச் செய்தல் என்றேனும் கொள்க

இவ்வாறு, 'குவலயமும் எல்லாமுங் காத்தும் படைத்

தும் கரந்தும்.........விளையாடி' என மாணிக்கவாச சுவாமி கள் அருளிச் செய்ததூஉம் காண்க.

பிரணவத்தின் பொருளை அறியாது பிரமன் தியங்கி நிற்ற லைக்கண்டு, அவனைத் தலையில் குட்டிச் சிறைப்படுத்திப் பின் னர்ச் சிவபெருமான் தமக்குப் பிரணவப் பொருளைக் கூறுமாறு முருகவேளைக் கேட்ப, அவர் பிரணவோபதேசஞ் செய்தனராத லின், 'ஈசனுடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே' என்றனர்.

உலகமெல்லாம் உய்யும் பொருட்டு வள்ளி நாயகியாரை மணந்தனராதலின் 'வள்ளியை...ஒன்றே' என்றார். இறை வன் ஆன்மாக்கள் போகந் துய்க்கும் பொருட்டுப் போக கோலமும், யோகானுபவம் மிகுந்து வீட்டின்பம் அடைதற் பொருட்டு யோககோலமும் கொள்வர் என்பது சாஸ்திர சம்மத மாதலின் 'ஞானமொழி பேசுமுக' மென யோக கோலத்தை யும் 'வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுகம்' எனப் போக கோலத் தையும் கூறினர்.

'போகியா யிருந்துயிர்க்குப் போகத்தை அளித்த லோரார்
யோகியாய் யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்'

எனவரும் சிவஞான சித்தியார் வாக்கியங்களைக் காண்க.

வள்ளி நாயகியார் முருகனுக்கு இச்சாசத்தி ஆதலினாலும் அவ்வம்மையாரையே பெரிதும் காதலித்ததினாலும் அவரைக் கூறினர். இதனை,

'பமரமடுப்பக் கடாமெடுத் தூற்றுமோர் பகடு நடத்திப் புலோமசைச் சூற்புயல் பருகியிடக் கற்பகாடவிபாற் பொலி பரவையிடைப் பற்பமாதெனத் தோற்றிய, குமரி யிருக்கக் கலா மயிற் கூத்தயர் குளிர்புன மொய்த்திட்ட சாரலிற் போய்ச் சிறு

குறவர் மகட்குச் சலாமிடற் கேக்கறு குமரனை முத்துக் குமார னைப் போற்றறதும்.'

எனவரும் குமரகுருபரர் வாக்கானும் உணர்க. முருகவேளுக் குக் கிரியாசத்தி, தெய்வயானையார். வேல், ஞானசத்தி. துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனஞ் செய்வோராதலின், 'சூரனை வதைத்த முகம்' என்றும், 'குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்ற முகம்' என்றும், 'அடியார்கள் வினைதீர்க்கு முகம்' என்றும் அருளிச் செய்வாராயினர்.

ஆன்மாக்கள், உலகமெல்லாம் இறைவனாலே காரியப் பட்டுவரும் உண்மை உணர்ந்து, அவன் திருவடி ஞானத் தைப் பெறுவதற்குப் பிரணவத்தின் பொருளைத் தெளிந்து, தமது பிராரத்துவத்தை ஒழித்து, பதிஞானத்தால் ஆணவ மலத்தை அகற்றி, அவ்விறைவனோடு ஒன்றுபட்டு முத்தியடை தலே முடிவென்பார் இங்ஙனம் அருளிச் செய்தார் என்க.

முருகப் பெருமான் திருமுகங்கள் ஆறன் தொழிலுக்கும் பொருந்தப் பன்னிரண்டு திருத் தோள்களும் அமைந்துள்ளன என்பதைப் பின்வரும் திருமுருகாற்றுப்படை அடிகளால் அறிக.

'மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன் றொருமுக மொருமுகம்
ஆர்வல ரேத்த அமர்ந்தினி தொழுகிக்
காதலி னுவந்து வரங்கொடுத் தன்றே யொருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி யோர்க்குமே யொருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை யேமுற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே யொருமுகஞ்

செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே யொரு
குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின் [முகம்
மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந் தன்றே ஆங்கம்
மூவிரு முகனும் முறைநவின் றொழுகலின்
ஆரந் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பிற்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பிற் சுடர்விடு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்
விண்செலன் மாபின் ஐயர்க் கேந்திய தொருகை
உக்கஞ் சேர்த்திய தொருகை
நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை
அசைஇய தொருகை
அங்குசங் கடாவ வொருகை யிருகை
ஐயிரு வட்டமொடு எஃகு வலந்திரிப்ப வொருகை
மார்பொடு விளங்க வொருகை
தாரொடு பொலிய வொருகை
கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப வொருகை
பாடின் படுமணி யிரட்ட வொருகை
நீனிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய வொருகை
வான மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட ஆங்கப்
பன்னிரு கையும் பாற்பட வியற்றி'

விநாயகர் துதி

1. தத்தன தனதன தத்தன தனதன
தத்தன தனதன தனதான.

கைத்தல நிறைகனி அப்பமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணிக்

கற்றிடும் அடியவர் புத்தியி லுறைபவ
கற்பக எனவினை கடிதேகும்
மத்தமு மதியமும் வைத்திடும் அரன்மகன்
மற்பொரு திரள்புய மதயானை
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு பணிவேனே
முத்தமி ழடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புனம் அதனிடை இபமாகி
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமாளே.

(இ-ள்.) கைத்தலம்-திருக்கரத்திலே, நிறை - நிறைந்த கனி - பழங்களையும், அவல்- அவலையும், பொறி-பொறியை யும், அப்பமொடு-அப்பத்தோடு, கப்பிய-உண்கிற, கரிமுகன்-யானை முகத்தையுடைய விநாயகப் பெருமானுடைய, அடி-திரு வடிகளை, பேணி-துதித்து, கற்றிடும் அடியவர்-தனதுண்மை யைத்தேர்ந்து தெளிந்த தொண்டர்களது, புத்தியில்-மனத்தில் உறைபவ-தங்கியிருப்பவரே, கற்பக-தன்னை அடைந்தவருக்கு விரும்பிய பொருள்களைக் கொடுக்கும் கற்பகவிருட்சத்தை ஒத் தவரே, என-என்று துதிசெய்ய, வினை-சஞ்சிதபிராரத்துவ கன் மங்கள், கடிது ஏகும்-விரைவில் ஒழியும், முத்தமிழ் அடை

வினை-மூன்றாகிய தமிழ் நூலின் முறையினை, முற்படு கிரிதனில்-மலைகளுக் கெல்லாம் முதன்மைபெற்ற மேருமலையின் கண், முற்பட-முற்காலத்தில், எழுதிய-ஒரு கோட்டாலெழுதிய, முதல்வோனே-முதற்கடவுளே, முப்புரம்-திரிபுரங்களை, எரிசெய்த-எரித்த, அச்சிவன்-அப்பெருமையுடைய சிவபெருமான், உறை ரதம்-எழுந்தருளிய இரதத்தினது, அச்சு அது-அச்சை, பொடி செய்த-முரியும்படி செய்த, அதிதீரா-மிகவும் தைரியமுடைய வரே, அத்துயர் அதுகொடு - (வள்ளிநாயகியாரை மணந்து கொள்ள விரும்பியகாலத்து எவ்வாறு மயக்கலாமென்ற) அத்துன்பத்துடன் சுப்பிரமணியப் பெருமான் போயிருந்த, அப்புனம்அதன் இடை-அந்தத் தினைப்புனத்திலே, இபம் ஆகி-வெள்ளை யானை வடிவங்கொண்டு, அக்குறமகளுடன்-அந்தக் குறப்பெண்ணாகிய வள்ளியுடனே, அச்சிறுமுருகனை-அந்த இளையோனாகிய முருகவேளை, அக்கணம்-அந்த நேரத்திலேயே, மணம் அருள்-மணம் புரியும்படி திருவருள் புரிந்த, பெருமாளே-பெருமாளே (எனத் துதிசெய்து) மத்தமும் மதியமும்-உன்மத்தை மலரையும் பிறைச் சந்திரனையும், வைத்திடும்-சடாமகுடத்தின் கண் அழகுறச் சூடுகின்ற, அரன்மகன்-சிவபெருமான் திருக்குமாரராகிய, மல்பொரு-மல்லயுத்தம் செய்கின்ற, திரள்புயம்-திரண்ட தோள்களையுடைய, மதம் யானை-மும்மதங்களையுடைய யானை முகத்தை யுடையவனை, மத்தளம் வயிறனை-மத்தளம்போலும் திரு வயிற்றை உடையவனை, உத்தமி புதல்வனை-உமாதேவியார் மகனை, மட்டு அவிழ்-தேன் விரிந்த, மலர்கொடு-பூக்களைக் கொண்டு, பணிவேன்-வணங்குவேன். ஏ-ஈற்றசை.

விருத்தி.—கைத்தலம்-கையாகிய இடம்; ஸ்தலம் என்னும் வடமொழி தலம் என்றாயிற்று; பண்புத் தொகை அம்

பம்-மோதகம், 'மோதகஹஸ்தன்' என்றதுமது. கப்புதல-உண்ணுதல். கரி-யானை, கரத்தையுடையது; கரம்-துதிக்கை; கருமையுடையதெனப் பொருள் கூறுதல், வடமொழியாதலின் பொருந்தாது.

அடி என்றது கிரியாசத்தி ஞானசித்திகளே. பேணுதல் தொழுதல்; 'கடவுட்பேணி' எனவரும் குறிஞ்சிப் பாட்டுரையில் நச்சினார்க்கினியர் இவ்வாறே பொருளுரைத்தார். கற்றிடும் அடியவர்-கல்வி, ஈண்டு இறைவன் இயல்பை அறியும் கல்வி. கற்றவர் உள்ளத்தில் எக்காலத்தும் நீங்காது இறைவன் உறைவன் ஆதலின் 'கற்றிடு மடியவர் புத்தியி லுறைபவ' என்றார். 'கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியை' என்று பெரியாரும் பணித்தார். 'கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன்' என்றதும் இக்கருத்தே யாதல் காண்க. புத்தி-புந்தி, வலித்தல் விகாரம் சந்தம் நோக்கி வந்தது. கற்பகம்-உவமையாகு பெயர். கற்பகம் போன்று தன்னைச் சேர்ந்தாருக்கு அளிக்கத் தக்கவராதலின். இதனை, 'வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்' என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானும், 'வேண்டத் தக்க தறிவோய் நீ வேண்ட முழுதுந் தருவோய் நீ' என்ற மணிவாசகர் திருவாக்கானும் உணர்க. வினை சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியம் என்னும் வினைகள்.

தன்னை எத்தும் மெய்யடியாரது வினைகளைக் கட்டறுக்க வல்லான் ஆதலின், 'மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்துமாகித், தீராத வல்வினை நோய் தீர்த்தருள வல்லான்' என்ற பெரியார் திருவாக்கின்படி, 'வினை கடிதேகும்' என்றார்.

தக்கன் சாபத்தால் கலை குறைந்த சந்திரனைச் சடையின் கண் தரித்துக் காத்தமையான் 'மதியமும் வைத்திடு மரன்'

என்றார். தான் வாலறிவன் என்னும் உண்மையைத் தெரித் தற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் சந்திரனைத் தரித்தார் என்னுங் கருத்தைப் பட்டினத்தடிகள், 'தூமதி சடைமிசைச் சூடுதல் தூநெறி ஆமதியானென அமைத்தவாறே' எனக் கூறுமாற் றான் அறிக. அரன்-வடமொழித்திரிபு; இச்சொல் முடிவில் எல்லாவற்றையும் அழிப்பவன், மலத்தினை அழிப்பவன், உயிர் களை உயர்ந்த நிலையிற் போகச்செய்வோன் எனப் பல பொருள் படும். பொருதல்-சண்டைசெய்தல். மதம்-கன்னம், கும்பம், பீஜம் என்னும் மூன்று மதங்கள். மதத்தை யானைக்கு அடையாக்குக. இன்றேல் விநாயகருக் கேற்றின் விநாயகருக்கு முகம் ஒன்றே யானைவடிவமாதலின் இருமதமாகக் கொள்க. இனி இச்சை, ஞானம், கிரியை என்ற மூன்றையும் மும்மத மாக விநாயகருக் கேற்றிக் கூறுவாருமுளர். இதன் விரிவை சிவஞான சித்தியாரில் 'ஒரு கோட்டன் இருசெவியன்' என் னுஞ் செய்யுளுக்குச் சிவஞான முனிவர் எழுதிய உரையில் காண்க. விநாயகருக்கு இரு மதத்தையே எடுத்துக் கூறினர் ஞானமிர்த நூலார்; பிறரும் இவ்வாறு கூறினர் உளர். உலகம் எல்லாம் தன்னகத்தில் அடங்கி இருத்தலின் 'மத்தள வயிறனை' என்றனர். உத்தமி-மேன்மையுடைய பெண். மலர்-மலர்தலை யுடையது; காரணக்குறி. முத்தமிழ்-இயல், இசை, நாடகம் என் னும் மூன்று கூற்றையுடைய தமிழ். விநாயகர் தமிழடைவினை மேருமலையில் எழுதினதாகக் கூறியதால் அத்தகைய வரலாறு ஒன்றுண்டு என்பது துணியப்படும். அருள் மேலீட்டால்தாமே தமது அருமைக் கொம்பை ஒடித்து நூலை எழுதிய பெருமான் நான் எடுத்துக்கொண்ட நூலை இடையூறின்றி முடிப்பன் என் பது கூறவேண்டுவதில்லை என்பார் 'எழுதிய முதல்வோனே'

என்றூர். முதல்வோன்-எல்லாருக்கும் முதற்கடவுள் ; எல்லாக் காரியத்துக்கும் முதலில் வணங்கப்படுபவர். ஒவ்வொருவரும் தாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் இனிது முடிதற்பொருட்டு விநாயகரையே முதலில் தொழுதல் வேண்டும் என்னும் வரத்தைச் சிவபெருமானே அளித்தனர். பின்னர்த் தாம் திரிபுரதகனம் செய்யத் தொடங்குகையில் விநாயகரைப் பூசிக்க மறந்தமையால் சிவபிரான் ஏறிவந்த தேரின் அச்சு முரியும்படி விநாயகர் செய்தனர். ஆதலின், ' முப்புர......தீரா ' என்றூர். அச்சது, தயபது-என்புழி அது இரண்டும் பகுதிப்பொருள் விகுதி. அகரம் பண்டறி சுட்டு. அழகாலும் இளமையாலும் செல்வத்தாலும் சிறந்த தெய்வ யானை பக்கத்தே இருப்பவும், குறமகளுக்காக இத்துணைப் பெருந்துன்ப மெய்திஞன், சிறு விளையாட்டுடையான் என்பது தோன்ற, ' அக் குறமக......முருகனை ' என்றருளிச் செய்தார்.

இது விநாயகக் கடவுள் வாழ்த்து. ஆன்ரோ ரொழுக்கத்தைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டும், மாணுக்கர்க்கு அறிவுறுத்தற் பொருட்டும் எடுத்துக்கொண்ட நூல் இடையூறு நீங்கினிது முடிதற்பொருட்டும் விநாயக வணக்கம் கூறினூர். வள்ளி நாயகியாரை முருகன் மணக்க அருள்புரிந்தவர் அவன் புகழைக் கூறும் நூலுக்கும் உதவி புரிவார் என்பார் ' அக்கண...பெருமாளே ' என்றூர்.

சுப்பிரமணியர் துதி

2. தத்தத்தன தத்தத் தனதன
தத்தத்தன தத்தத் தனதன
தத்தத்தன தத்தத் தனதன தனதான.

முதகைதததரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர எனவோதும்

முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் திருவரும்
முப்பத்துமு வர்க்கத் தமரரும் அடிபேணப்

பத்துத்தலை தத்தக் கணைதொடு
ஒற்றைக்கிரி மத்தைப் பொருதொரு
பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியில் இரவாகப்

பத்தற்கிர தத்தைக் கடவிய
பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள்
பட்சத்துடன் ரட்சித் தருளுவ தொருநாளே

தித்தித்தெய ஒத்தப் பரிபுர
நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி
திக்கொக்கந டிக்கக் கழுகொடு கழுதாட

திக்குப்பரி அட்டப் பயிரவர்
தொக்குத் தொகு
தொக்குத் தொகுதொகு சித்ரப்பவு ரிக்குத்திரி
கடக எனவோதக்

கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை
குக்குக்குகு குக்குக் குகுகுகு
குத்திப்புதை புக்குப் பிடியென முதுகூகை

கொட்புற்றெழ நட்பற்றவுணரை
வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட வொத்துப் பொரவல பெருமாளே.

(இ-ள்) முத்தைத் தரு-முத்தை ஒத்த, பத்தி திருநகை-வரிசையாகிய அழகிய பற்களையுடைய, அத்திக்கு - தெய்வயானை அம்மையாருக்கு, இறை - தலைவனே, சத்தி - வேற்படையைத் தாங்கிய, சரவண - முருகனே. முத்திக்கு-மோக்ஷத்துக்கு, ஒரு வித்து-ஒப்பற்ற வித்துப் போன்றவனே, குருபர-குருபரனே, என ஓதும்-என்று கூறுகின்ற, முக்கண் பரமற்கு-மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு, சுருதியின்-வேதத்திலே, முற்பட்டது-முன்மையாகச் சொல்லப்பட்டதாகிய பிரணவ மந்திரத்தை, கற்பித்து-புகட்டி, இருவரும்-பிரம விஷ்ணுக்களாகிய இருவரும், முப்பத்து மூவர்க்கத்து அமரரும்-முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், அடிபேண-திருவடிகளைத் தொழவும், தித்தி தெய ஒத்த-தித்தித்தெய என்னும் ஒலிக்கு, இசைந்த பரிபுரம்-சிலம்புகள் அணிந்த, நிர்த்த பதம்-நடனம் செய்கின்ற திருவடிகளை வைத்து-அடியிட்டு, பயிரவி-பைரவி என்னும் இராகம், திக்கு ஒக்க-திசைகளில் பொருந்த, நடிக்க-தாண்டவம் செய்யவும், கழுகொடு கழுது ஆட-கழுகுகளோடு பேய்கள் சேர்ந்து ஆடவும், திக்கு-திசைகளிலுள்ள, பரி அட்டப் பயிரவர் - உலகத்தைத் தாங்கும் அட்டபயிரவர்கள், சித்ரப் பவுரிக்கு-அழகிய கூத்துக்கு, தொக்குத் தொகு தொக்குத் திரிகடக என ஓத-தொக்குத் தொகு தொக்குத் திரிகடக என்னும் இவ்வோசையைக் கூறவும், கொத்து பறை-பற்பல பறைகள், கொட்ட-அடிக்கவும், களம் மிசை-போர்க்களத்தில், குக்குக்குகு

குக்குக் குகுகுகு-குகு என்னும் இவ்வோசையோடு, முதுகூகை-முதிர்ந்த கோட்டான், குத்திப்புதை புக்கு பிடி என-குத்திப் புதை புக்குபபிடி என்று குழறவும், கொட்பு உற்று-சுழன்று மேலே தாக்க, நட்பு அற்ற அவுணரை-பகைவர்களாகிய அசுரர் களை, வெட்டி-கொன்று, பலி இட்டு-பலியாக இட்டு, குலம் கிரி-மேன்மை பொருந்திய கிரௌஞ்ச மலையானது, குத்துபட-குத்துபபடும்படி, ஓத்துபொரவல-பொருந்தச் சண்டை செய்ய வல்ல, பெருமாளே—, பத்து தலை தத்த-பத்துத் தலைகளும் சிதற, கணை தொடு அமமைச் செலுத்தி, ஒற்றை கிரி-மந்தர மலையாகிய, மத்தை பொருது-மத்தால் திருபபாற் கடலைக கடைந்து, ஒரு பட்டப பகல்-நல்ல பகற்பொழுது, வட்டம் திகிரியில்-உருண்டை வடிவாகிய தனது சக்கரத்தினால், இரவு ஆக-இரவு ஆகும்படி செய்து, பதத்தற்கு - அன்புடையவனாகிய அருச்சுனனுக்கு, இரதத்தை கடவிய - இரதத்தைச் செலுத்திய, பச்சை புயல் - பசுமையான மேகநிறம் பொருந்திய திருமால், மெச்சத்தகு பொருள் - விரும்பத் தகக பொருளாய் உள்ளவனே, பட்சத் தடன்-அன்புடனே, ரட்சித்தருளுவது - எமமைக் காபபாற்றியருள்வதாகிய, ஒருநாள்-ஒரு நாளும உண்டாகுமோ? (எ-று.)

விருத்தி:—முத்தைத்தரு என்பதில் தரு, உவமவாசகம். அத்தி-யானை; ஈண்டு தெய்வயானை அமமையார். சத்தி-வேற்படை. முருகபபெருமான் திருவடியை அடைந்தார் முத்தி அடைதல் எளிதென்பார், 'முத்திக் கொருவித்து' என்றார். முக்கண்-சோமசூரியாக்கினிகள். சுருதியின் முற்பட்டது, பிரணவம். இருவர்-பிரம விஷ்ணுக்கள். திகிரி-சக்கரம். பத்தன்-அருச்சுனன். பச்சைப புயல்-பசுமையான மேகம்; மேகம் ஈண்டு மேகநிறமுடைய திருமாலைக் குறித்தது. கழுது-பேய். கொட்பு-சுழற்சி. அவுணர்-அசுரர்.

இறை-இயல்புவிளி. சரவண-அண்மைவிளி. முற்பட்டது, வினையாலணையும் பெயர்; பிரணவம் எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்டதாகலானும் அதினின்றே எல்லா உலகங்களும் தோன்றின ஆதலானும் 'முற்பட்டது' எனப் பிரணவத்தைக் கூறினார். இருவரும், அமரரும் என்புழி உம்மைகள் முற்றுப் பொருளன. 'பத்துத் தலை கணைதொடு' என்றது இராமாவதாரத்தில் இராவணனைக் கொன்றதைக் குறித்தது. காத்தற் கடவுளாகிய திருமால், தாம் அரியரின் அரியராகியும், அடியவனாகிய அருச்சுனன் பொருட்டு எளியரின் எளியராகிச் சிறு தொழிலையுடைய பாகனாகவும் இருந்தார் என்பார், 'பத்தற் கிரதத்தைக் கடவிய பச்சைப் புயல்' என்றார்.

சிவபெருமானுக்குப் பிரணவவுபதேசஞ் செய்தும், திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வணங்குமாறு பெருமை பெற்றவனாதலின் முருகப் பெருமானே அனைவரினும் மேம்பட்டவனென அவனது மாட்சியைப் புலப்படுத்தினார் என்க.

அவுணரை அழித்தது அவனுடைய மறக்கருணையே அன்றி வேறில்லை என்க. இறைவனுக்கு அருளே திருமேனியாதலின் அவன் ஒருவருக்கும் இன்னல் இயற்றான், அங்ஙனம் இன்னல் போல நமக்குக் காணப்படுஞ் செய்கைகளெல்லாம் கூர்ந்து நோக்கின் அருட்செயலேயாகும் என்பதைப் பின்வரும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தத்தானும் அறிக.

தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்கள் தஞ்சொல் ஆற்றின்
வந்திடா விடினுறுக்கி வளாரினா லடித்துத் தீய
பந்தமும் இடுவர் எல்லாம் பார்த்திடின் அருளே ஆகும்
இந்தநீர் முறைமை அன்றோ ஈசனார் முனிவும் என்றும்

திருப்பரங்கிரி

3\. தனத்தனந்தன தனதன தனதன
தனத்தனந்தன தனதன தனதன
தனத்தனந்தன தனதன தனதான.

அருக்கு மங்கையர் மலரடி வருடியுங்
கருத்த றிந்தபின் அரைதனி லுடைதனை
யவிழ்த்தும் அங்குள அரசிலை தடவியும் இருதோளுற்

றணைத்து மங்கையின் அடிதொறு நகமெழ
உதட்டை மென்றுப லிடுகுறி களுமிட
அடிக்க ளந்தனின் மயில்குயில் புறவென மிகவாய்விட்

டுருக்கு மங்கியின் மெழுகென வுருகிய
சிரத்தை மிஞ்சிடு மனுபவ முறுபலம்
உறக்கை யின்கனி நிகரென இலகிய முலைமேல்வீழ்ந்

துருக்க லங்கிமெ யுருகிட அமுதுகு
பெருத்த வுந்தியின் முழுகிமெ யுணர்வற
வுழைத்தி டுங்கன கலவியை மகிழ்வது தவிர்வேனோ

இருக்கு மந்திர மொழிவகை முனிபெற
உரைத்த சம்ப்ரம சரவண பவகுக
இதத்த இங்கித மிலகிய அறுமுக எழில்வேளென்

றிலக்க ணங்களும் இயலிசை களுமிக
விரிக்கு மம்பல மதுரித கவிதனை
யியற்று செந்தமிழ் விதமொடு புயமிசை புனைவோனே

செருக்கு மம்பல மிசைதனி லசைவுற
நடித்த சங்கரர் வழிவழி அடியவர்
திருக்கு ருந்தடி அருள்பெற அருளிய குருநாதா
திருக்கு ழந்தையு மெனவவர் வழிபடு
குருக்க ளின்றிற மெனவரு பெரியுவ
திருப்ப ரங்கிரி யுறைபவ சரவண பெருமாளே.

(இ—ள்.) இருக்கு மந்திரம்-இருக்கு வேதமாகிய மந்திரங்களின், மொழிவகை-சொல்லின் வகையை, முனிபெற-அகத்திய முனிவர் அடையும்படி, உரைத்த-உபதேசித்தருளிய, சம்பிரமம்-வேகத்தையுடைய, சரவணபவ-சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவனே, குக-குகன் என்னும் திருநாமம் வாய்ந்தவனே, இதத்த-நன்மையை யுடையவனே, இங்கிதம்-கருத்து, இலகிய-விளங்கிய, அறுமுக-ஆறு திருமுகங்க ளுடையவனே, எழில்வேள் என்று-அழகுபொருந்திய முருகவேளே என்று, இலக்கணங்களும் இயல் இசைகளும்-இலக்கணங்களும் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ்களும், மிக விரிக்கும்-மிக விரித்துரைக்கும், அம் பல-அழகிய பலவகைப்பட்ட, மதுரிதம்-இனிமையான, கவிதனை-பாட்டை, இயற்ற-செய்கின்ற, செந்தமிழ் வீதமொடு-செந்தமிழ் நூல்களை விதவிதமாக, புயம்மிசை-திருத்தோள்களின் மேல், புனைவோனே-தரித்துக்கொண் டிருப்பவனே, செருக்கும்-மேம்பாடுடைய, அம்பலம் மிசை-பொன்னம்பலமாகிய ஞானசபையின்கண், அசைவுற-பிரபஞ்ச பஞ்சகிருத்தியம் நிகழும்படி, நடித்த சங்கரர்-நடனம் செய்தருளிய நடேசப் பெருமானது, வழிவழி அடியவர்-பாரம்பரியமாக வந்த அடியார், திருக்குருந்தடி - மேன்மை பொருந்திய குருந்தமரத்தடி

யாமல, அருள்பெற-திருவருளைப் பெறும்படி, அருளிய-அருள் புரிந்த, குருநாதா-குருநாதனே, திரு குழந்தையும் என-அழகிய குழந்தை யென்றும், அவர் வழிபடு-சிவபெருமான் வழிபடு கின்ற, குருக்களின் திறம் என-ஆசாரியக் கூறும் உடையவ னெனவும், வரு-வருகின்ற, பெரியவ-பெரியவனே, திருப்பரங் கிரி-திருப்பரங்கிரி என்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தில், உறை பவ-வசிக்கின்றவனே, சரவணப் பெருமாளே-முருகப் பெரு மாளே, அருக்கும்-அருமையான, மங்கையர்-மங்கைப் பருவ முடைய பெண்களுடைய, மலர் அடி-தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை, வருடியும்-தடவியும், கருத்து அறிந்தபின்-உள்ளக் கருத்தைத் தெரிந்த பிறகு, அரைதனில்-இடுப்பிற் கட்டியுள்ள, உடைதனை அவிழ்த்தும்-சேலையினை அவிழ்த்தும், அங்கு உள-அங்கே இருக்கின்ற, அரசு இலை தடவியும்-அரசிலை போன்ற அல்குலைத் தடவியும், இருதோள் உற்று-இரண்டு தோள்களைப் பொருந்தி, அணைத்தும்-அணைத்துக்கொண்டும், அங்கையின்-அழகிய கையினால், அடிதொறும்-ஒவ்வொரு இடத்திலும், நகம் எழ-நகக்குறி தோன்றவும், உதட்டை மென்று-உதட் டைக் கடித்து, பல் இடு குறிகளும் இட-பல்லால் செய்யப் படும் அடையாளங்களையும் செய்ய, அடிக் களம் தனில்-கழுத் தின் கீழ்ப்பாகத்தில், மயில் குயில் புறவு என-மயில் குயில் புறு என்று சொல்லும்படி, வாய்விட்டு-வாயைவிட்டு ஒலி செய்ய, உருக்கும் அக்கியின்-உருக்குகின்ற நெருப்பிலே, மெழுகு என உருகிய மெழுகைப்போல் நெகிழ்ந்த, சிரத்தை மிஞ்சிடும்-விருப் பம் மிகுந்த, அநுபவம் உறுபலம்-சுகாநுபவத்தினது மிக்க பல மானது, உற-மிகும்படி, கையின்-கைகளிலே, கனிநிகர் என-பழத்துக்கு ஒப்பென்று சொல்லும்படி, இலகிய-விளங்கிய,

முலைமேல் வீழ்ந்து-முலைகளின் மேலே விழுந்து, உருகலங்கி-உடம்பு கலக்க மடைந்து, மெய் உருகிட-அறிவு உருக, அமுது உகு-அமிர்தம் சொரிகின்ற, பெருத்த உந்தியின்-பெரிய உந்தியாகிய பூந்தடத்தில், முழுகி-அழுந்தி, மெய் உணர்வு அற-மெய்யுணர்ச்சி ஒழிய (பரவசமாக) உழைத்திடும்-வருந்தும், கன கலவியை-மிக்க புணர்ச்சியில், மகிழ்வது-விருப்பங் கொள்வதை, தவிர்வேனே-நீங்குவேனே.

விருத்தி:—அருக்குதல்-அருமையாதல். வருடல்-தடவல். அரசிலை, இங்கு அதுபோன்ற அவயத்தைக் குறித்தலால் உவமையாகுபெயர். மங்கை, இங்குப் பருவத்தைக் குறித்தது. அகத்திய முனிவருக்கு உபதேசஞ் செய்தவராதலின், ' இருக்கு மந்திர மொழிவகை முனிபெற உரைத்த சம்ப்ரம சரவணபவ ' என்றார். இருக்குமந்திர வடிவமாக இருத்தலின், ' இருக்கு மந்திரம் ' என்றார். சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு ஐந்தொழில் இயற்றும் பொருட்டு அம்பலத்தே நடனஞ் செய்கின்றார் ஆதலின், ' அம்பலமிசைதனில் நடித்த சங்கரர் ' என்றார். இக்கருத்தேபற்றி அருணந்தி சிவனாரும்,

உலகமே யுருவமாக யோனிகள் உறுப்ப தாக
இலகுபேர் இச்சா ஞானக் கிரியை உட் கரண மாக
அலகிலா உயிர்ப்புலன்கட் கறிவினை யாக்கி ஐந்து
நலமிகு தொழில்க ளோடு நாடகம் நடிப்பன் நாதன்.

என்றருளிச் செய்ததூஉங் காண்க.

மாணிக்கவாசகருக்குத் திருப்பெருந் துறையிலே திருக்குருந்த மரத்தின் அடியிலே இறைவன் சிவஞான போதவுண்மையை உபதேசித்தருளினமையின், ' அடியவர் திருக்குருந்தடி அருள்பெற அருளிய குருநாதா ' என்றார்.

மாணிக்கவாசகர் அன்பின் பெருக்கைத் தெரிப்பார், 'வழி வழி அடியவர்' என அவரைச் சுட்டினர்.

திருப்பரங்கிரி-திருப்பரங் குன்றம்; மதுரைக்கு மூன்று கல்லில் உள்ள முருகன் திருப்பதி.

முருகப்பெருமான் அகத்தியருக்கு உபதேசித்தமையினை, 'அகத்தியனுக்கு ஒத்துரைக்கும் குருவே' என்று பெரியாரும் கூறியது காண்க.

மாணிக்கவாசகர் தாம் உபதேசம் பெற்றமையைத் தாமே தமது திருவாசகத்தில்,

கிளிவந்த மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியனை
வெளிவந்த மாலயனுங் காண்பரிய வித்தகனைத்
தெளிவந்த தேறலைச் சீரார் பெருந்துறையில்
எளிவந் திருந்திரங்கி யெண்ணரிய இன்னருளால்
ஒளிவந்தென் னுள்ளத்தின் உள்ளே ஒளிதிகழ
அளிவந்த அந்தணனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்

என்று அருளிச் செய்திருத்தல் அறிக.

4. தனத்தனந்தன தனதன தனதன
தனத்தனந்தன தனதன தனதன
தனத்தனந்தன தனதன தனதன தனதான.

கறுக்கு மஞ்சன விழியிணை அயில்கொடு
நெருக்கி நெஞ்சுற எறிதரு பொழுதொரு
கனிக்கு ளின்சுவை அமுதுகு மொருசிறு நகையாலே
களக்கொ டுங்கலி வலைகொடு விசிறியெம்
மனைக்கெ ழுந்திரு மெனமன முருகவொர்
கவற்சி கொண்டிட மனைதனி லழகொடு கொடுபோகி

நறைதரு பஞ்சணை மிசைதனின் மனமுற
வனிதைய ரநுதின மிணைமுலை யெதிர்பொர
நகநுதி யுறவிட வமுதிதழ் பருகிய மிடறாடே

நடித்தெ ழுங்குரல் குமுகுமு குமுவென
இசைதரு நண்பொடு மனமது மறுகிட
நழுப்பு நஞ்சன சிறுமிகள் நயாற அருள்வாயே

நிறைதத தெண்டிரை மொகுமொகு மொகுவென
உரதத கஞ்சுகி முடிநெறு நெறுவென
நிரைதத அண்டமு கடுகிடு கிடுவென வரைபோலும்

நிவதத திண்சமழ னிசிசர ருரமொடு
சிரக்கொ டுங்குவை மலைபுரை தரவிழ
நிணத்து முமமொடு குருதிகள் சொரிதர அடுதீரா

திறற்க ருங்குழ லுமையவ ளருளுறு
புழைக்கை முமமத கயமுக மிசவுள
சிவக்கொ ழுநதென கணபதி யுடன்வருமை இளையோனே

சினத்தொ டுஞ்சம ணுமைபட திறலிய
பாற்கு ளம்புறு புலவுநல மணியுகு
திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே.

(இ-ள்). நிறைதத தெண்டிரை-வரிசையாகிய தெளிந்த அலைகள், மொகுமொகுமொகு என-மொகுமொகு என்னும் ஓசையைச் செய்யவும், உரத்த கஞ்சுகி-மார்பாலூர்ந்து செல்லும் பாம்பாகிய ஆதிசேடனது, முடி-கிரீடமானது, நெறுநெறு

என-நெறுநெறு வென்று முரியவும், நிரைத்த அண்டமும்-வரிசையாகிய உலகங்களும், கிடுகிடுகிடு என-கிடுகிடுவென்று நடுங்கவும், வரைபோலும்-மலையைப் போலும், நிவந்த-ஓங்கிய, திண்கழல்-உறுதியையுடைய வீரகெண்டை யணிந்த, நிசிசரர்-சுரர்களுடைய, உரமொடு-மார்போடு, சிரம்கொடும் குவை-தலைகளாகிய கொடிய கூட்டம், மலைபுரைதர-மலைபோலக் குவிந்திருப்ப, இரு நிணம் குழம்பொடு-பெரிய கொழுப்பின் குழம்புடனே, குருதிகள்-மிக்க இரத்தம், சொரிதர-சொரியவும், அடு தீரா-போரைச் செய்யும் தைரியமுடையவனே, திறல்-வலிமை பொருந்திய, கரு குழல் உமையவள்-கரிய கூந்தலையுடைய உமாதேவியாரது, அருள் உறு-கருணையைப்பெற்ற, புழை கை-துளையையுடைய. துதிக்கையையும், மும்மதம்-மூன்று மதங்களையுமுடைய, கயம் முகம்-யானை முகமானது, மிகஉள-சிறக்க உண்டாகிய, கணபதியுடன்-விநாயக மூர்த்தியோடு, சிவகொழுந்து என-சிவக்கொழுந்தென்று சொல்லும்படி,வரும் இளையோனே-வருகின்ற இளையவனே, சினத்தொடும்-கோபத்தோடும், சமன் உதைபட-யமனனவன் உதைபடும்படி, நிறுவிய பதற்கு-திருவடிகளைத் தூக்கியருளிய சிவபெருமானுக்கு, உள் அன்பு உறு-உள்ளன்பு பொருந்திய, புதல்வ-புதல்வனே, நல்மணி உகு-நல்ல இரத்தினங்களைச் சொரிகின்ற, திருப்பரங்கிரிதனில்-திருப்பரங்கிரி என்னுந் திவ்விய ஸ்தலத்தில், உறை சரவண பெருமாளே-வாழ்கின்ற சரவணப் பொய்கையில் உதித்த பெருமானே, கறுக்கும் அஞ்சனம்-கருமையான மை தீட்டிய, விழி இணை-இரண்டு கண்களாகிய, அயில்கொடு-வேற்படையைக் கொண்டு, நெருக்கி நெஞ்சு உற-அருகிற் சென்று மனத்தில் பொருந்த, எறிதரு பொழுது-வீசுகின்ற காலத்தில், ஒரு கனிக்

குள்-ஒப்பற்ற கோவைப்பழத்தை ஒத்த இதழில், இன்சுவை-இனியசுவை பொருந்திய, அமுது உகு-அதராமிர்தத்தைச் சொரிகின்ற, ஒரு சிறு நகையால்-ஒப்பற்ற புன்னகையினுல், கொடும்களம் கலி-வளைந்த கழுத்தின்கண் தோன்றுகின்ற ஓசையாகிய, வலைகொடு-வலையைக் கொண்டு, விசிறி-வீசி, எம் மனைக்கு எழுந்திரும்-எமது வீட்டிற்கு எழுந்து வருவீர், என்-என்று, மனம் உருக-மனம் நெகிழும்படி யாகவும், ஓர் கவற்சி கொண்டிட-ஒரு கவலையை அடையவும், மனைதனில்-வீட்டில், அழகொடு - அழகாக, கொடுபோகி - அழைத்துக் கொண்டு போய், நறைத்த - வாசனை பொருந்திய, பஞ்சு அணை மிசைதனில்-பஞ்சணை யாலாகிய படுக்கையின்மேல், மனம் உற-ஆசை மிகும்படி, வளைத்து - கழுத்தைக் கட்டிவளைத்து, அனந்தலில்-போகச் செருக்கில், இணைமுலை-இரண்டு தனங்களும், எதிர்பொரா-ஆடவரது மார்பின் எதிரில் பொருந்த, நகத்து அழுந்திட-நகத்தில் அழுந்த, இதழ் அமுது பருகிய-அதரபானஞ் செய்த, மிடறு ஊடு-கழுத்தின்கண், நடித்து எழும் குரல்-பாவனையோடு உண்டாகும் குரல், குமு குமு குமு என-குமு குமு என்று இசைத்து-ஒலியைச் செய்ய, நன்கொடு-நன்ருக, மனம் அது மறுகிட-மனம் சுழற்சி அடைய, நழுப்பு-வஞ்சிக்கும், நஞ்சு அன-நஞ்சை ஒத்த, சிறுமிகள் துயர் அற-இளைய பெண்களது துன்பமானது எனக்கு நீங்கும்படி, அருள்வாய்-அடியேனுக்கு அருள் புரிவாயாக. (எ-று).

விருத்தி :—தெண்டிரை மொகுமொகுவென......கஞ்சுகி முடி நெறு நெறுவென......அண்ட முகடு கிடுகிடுவென...... புரைதர சொரிதர அடுதீரா எனவினை முடிவுசெய்க. கடல் ஆர்ப்பரிக்கவும் ஆதிசேடன் கிரீடம் நறுங்கவும் உலகங்கள் நடுங்கவும்

அசுரர்களுடைய மார்புகளும் தலைகளும் மலைபோலக் குவியவும் இரத்தம் சொரியவும் போர் செய்கின்ற தீரனென்றபடி. நிறைத்த என்றதில் இடையின ரகரம் எதுகை நோக்கி வல்லின றகரமாயிற்று; 'அறையு மாடரங்கும் மடப்பிள்ளைகள் தறையிற் கீறிடிற் றச்சருங் காய்வரோ' என்புழிப்போல. திரை-மடிந்து வருதலையுடையது என அலைக்குக் காரணப் பெயர். பாம்பு மார்பில் ஊர்ந்து செல்லுவதாகலின் உரத்த கஞ்சுகி என்றார். கஞ்சுகி-பாம்பு. கஞ்சுளி என்னும் பாடத்திற்கு உரையின்மை அறிக. வரை-மலை; இருமடியாகு பெயர். வரை கீற்று, அது கீற்றையுடைய மூங்கிலை யுணர்த்திப் பின்னர் மூங்கில் வளர்ந்த மலையை உணர்த்திற்றாகலின். வரைபோலும் நிசிசரர் எனக்கூட்டுக; மலைபோலத் தோற்றஞ் சிறந்த அசுரர். நிவத்தல்-உயர்தல்; நிவந்த எனற்பாலது நிவத்த என்றனது விகாரம். நிசிசரர்-இரவில் சஞ்சரிப்போர்; அரக்கர். புரைதல்-ஒத்தல்; ஒரு சொன்னீர்மைத்து. குருதிகள் என்று பன்மையில் கூறினார் பல வேறுபட்ட இரத்தங்கள் உளவாதல் பற்றி. திறல் என்பதை உமையவளுக்குக் கூட்டுக; ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் முதலிய எத்தொழிலுஞ் சத்தியின்றி அமையாதாகலின் திறலுடையவள் என்றார். 'சிவமெனும் பொருளுமாதி சத்தியுடன் கூடின் எத்தொழிலும் வல்லதாம்' என்று பெரியோர் கூறியதூஉங் காண்க. 'அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கை எல்லாம்' என்றார் அருணந்தி சிவமும். கொழுந்து-தளிர்; மரத்திற்குத் தளிர்போலச் சிவத்துக்குச் சுப்பிரமணியர். கணபதி-கணங்களுக்குத் தலைவர். யமன் என்பது ஞமன் என்றாகி அது சமன் என்றாயிற்று. தன்னை உள்ளன்போடு அடைந்த மெய்யடியார்களுக்கு இறப்பைத் தவிர்த்து

வீட்டை அருள்பவன் சிவபெருமான் ஆதலின், யமனை உதைத்து மார்க்கண்டரைக் காத்தனர். அத்தகைய பேராற்றலும் பேரருளுமுடைய பெருமான் மகனாதலின், நீயும் அக் குணங்களுடையை என்பார், 'சமனுதைபட நிறுவிய பரற்குளன்புறு புதல்வ' என்றார். மலைகளில் பாம்புகள் இரத்தினம் உமிழ்வதாலும், யானை, பன்றி முதலியன முத்தை ஈனுவதாலும் 'நன்மணியுகு திருப்பரங்கிரி' என்றார். சரவணன்-சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவன். சரவணபவன் என்பதன் மரூஉ. கறுக்கும் என்பதில் கறு-பகுதி; கோபி, கறு என் ஏவல் 'கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள' 'நிறத்துருவுணர்த்தற்கு முரியவென்ப' என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களான் கறுப்பு வெகுளியையும் கருமை நிறத்தையும் உணர்த்தல் காண்க. கண் கூரியதாக இருத்தலினாலும் சாராதாரைத் துன்புறுத்துவதாலும் வேலுக்கு உவமையாயிற்று; உவமம் வடிவமும் தொழிலும் பற்றி வந்தது; இவ்வாறு வருதலுக்கு விதி 'விரவியும் வரூஉம் மரபின என்ப' என்னுந் தொல் காப்பியச் சூத்திரத்தைக் காண்க. மைதீட்டிய வேல் போன்ற கண்களால் நோக்கியும், மனத்தின்கண் காமக் குறிப்பாகிய இனியசுவை தோன்றும்படி தேவாமிர்தத்தை உண்டாலொத்த இன்பத்தைத் தருகின்ற ஒப்பற்ற புன்னகையினாலும் கண்டத் தொனியினாலும் மயக்கி, ஆடவரைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று பற்பல லீலைகளால் மயக்குகின்ற இளம்பெண்களைக் கூடுதற்கு எண்ணும் துன்பம் நீங்கும்படி எனக்கு அருள் செய்வாயாக என்பது கருத்து. 'திண்ணியநெஞ்சப் பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற் கண்ணி வைப்போர் மாயங் கடக்கும் நாளெந்நாளோ' என்றார் தாயுமான சுவாமிகளும்.

கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கியுள் மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்துமுன் பணைத்து
எய்த்திடை வருந்த எழுந்து புடைபரந்து
ஈர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்தங்
கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்

என மணிவாசகர் அருளிச் செய்ததூஉம் காண்க.

புட்குரல் காட்டல், அதரபானஞ்செய்தல், நகக்குறி வைத்தல் முதலியன கலவிக் குறிப்புக்களாம்.

5. தனதந்தன தந்தன தந்தன
தனதந்தன தந்தன தந்தன
தனதந்தன தந்தன தந்தன தனதான.

சருவும்படி வந்தன னிங்கித
மதனின்றிட அம்புலி யுஞ்சுடு
தழல்கொண்டிட மங்கையர் கண்களில் வசமாகி

சயிலங்கொளு மன்றல்பொ ருந்திய
பொழிலின்பயில் தென்றலு மொன்றிய
தடவஞ்சுனை துன்றி யெழுந்திடு திறமான

இரவும்பக லந்தியு நின்றிடு
குயில்வந் திசைதந்தன வென்றிட
விருகண்கள் துயின்றிட வின்றியும் மயலான

விவனெஞ்சு பதன்பத னென்றிடு
மயல்கொண்டு வருந்திய வஞ்சக
னினியுன்றன் மலர்ந்தில கும்பத மடைவேனே

திருவொன்றி விளங்கிய அண்டர்கள்
மனையின்த யிருண்டவ னெண்டிசை [பின்
திகழும்புகழ் கொண்டவன் வண்டமிழ் பயில்வோர்

திரிகின்றவன் மஞ்சுநி றம்புனை
பவன்மிஞ்சுதி றங்கொள வென்றடல்
செயதுங்க முகுந்தன் மகிழ்ந்தருள் மருகோனே

மருவுங்கட லுந்துமி யுங்குட
முழவங்கள்கு மின்குமி னென்றிட
வயமொன்றிய செந்திலில் வந்தருள் முருகோனே

மதியுங்க திரும்புய லுந்தின
மறுகும்படி யண்டமி லங்கிட
வளர்கின்ற பரங்கிரி வந்தருள் பெருமாளே.

(இ-ள்) திரு ஒன்றிய-செல்வம் பொருந்திய, அண்டர்கள்-இடையர்களது, மனையின் தயிர் உண்டவன்-மனையிலே தயிரை உண்டவனும், எண்திசை-எட்டுத் திக்குக்களிலும், திகழும் புகழ் கொண்டவன்-விளங்கும் புகழ்கொண்டவனும், வண் தமிழ்-வளவிய தமிழ் மொழியை, பயில்வோர் பின்-மேன் மேலுங் கற்பவர்களின் பின்னே, திரிகின்றவன்-திரிகின்றவனும், மஞ்சு நிறம் புனைபவன்-மேகத்தின் நிறத்தைப் பெற்றவ

னும், மிஞ்சு திறம் கொள-மிகுந்த வெற்றித்திறம் தனக்குண்டாக அடல்வென்று-போரில் பகைவர்களை அழித்து, செயதுங்க முகுந்தன்-வெற்றியின் உயர்ச்சியைக் கொண்டவனுமாகிய திருமால், மகிழ்ந்தருள் மருகோனே-மகிழ்கின்ற மருகனே, மருவும் கடல்-ஓசை பொருந்திய கடலைப்போல, துந்துமியும்-பேரிப் பறையும், குடம் முழவங்கள்-குடம் போன்ற வடிவையுடைய மத்தளங்களும், குமின் குமின் என்றிட-குமின் குமின் என்ற ஓசையைச் செய்ய, வளம் ஒன்றிய-செழுமை பொருந்திய, செந்திலில்-திருச்செந்தூர் என்னுந் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தில், வந்து அருள் முருகோனே-வந்து வாழ்கின்ற முருகனே, மதியும்-சந்திரனும், கதிரும்-சூரியனும், புயலும்-மேகமும், தினம் மறுகும்படி-நாடோறும் மயங்கும்படி, அண்டம் இலங்கிட-ஆகாயம் வரையில் விளங்கும்படி, வளர்கின்ற-ஓங்கியுயர்ந்த, பரங்கிரி-திருப்பரங்கிரி என்னுந் திருத்தலத்தில், வந்து அருள் பெருமாளே-வந்து வாழ்கின்ற பெருமானே, சருவும்படி-தழுவுவதற்கு, வந்தனன்-வந்து, இங்கிதம் மதன் நின்றிட-மனக் குறிப்பைப் புலப்படுத்தும் மன்மதன் இடையில் நிற்க, அம்புலியும் சுடுதழல் கொண்டிட-சந்திரனும் மிக்க நெருப்பைப் போலும் வெம்மையைக் கொள்ள, மங்கையர்-மங்கைப் பருவமுடைய பெண்களது, கண்களின் வசம் ஆகி-கண்களிலே வசப்பட்டு, சயிலங்கொளும்-பொதிய மலையிலுள்ள, மன்றல் பொருந்திய-வாசனை பொருந்திய, பொழிலின் பயில்-சோலைகளிலே வீசுகின்ற, தென்றலும்-தென்றற் காற்றும், ஒன்றிய-குளிர்ச்சி பொருந்திய, தடம் சுனைதனை-அகன்ற அழகிய சுனைகளிலே, துன்றி எழுந்திட-நெருங்கிவர, திறம் ஆன-கூறுபாட்டையுடைய, இரவும் பகல் அந்தியும்-இரவிலும் பகலிலும்

அந்திப் பொழுதிலும், நின்றிடு குயில்-நிலை பெற்றுள்ள குயில; வந்து இசை-வந்து குரலை, தந்தன என்றிட-தந்தன என்று கூவ, இரு கண்கள்-இரண்டு கண்களும், துயின்றிடல் இன்றியும்-தூங்குவதில்லாமலும், மயல் ஆன இவன்-காம மயக்கத்தைக் கொண்ட எனது, நெஞ்சு-மனம், பதன்பதன் என்றிட-பதைபதைக்க, உடல்கொண்டு வருந்திய வஞ்சகன்-உடலைப் பெற்று வருந்திய வஞ்சகச் செயலுடையவனுகிய நான், இனி உன்றன்-இனிமேல் தேவரீருடைய, மலர்ந்து இலகும்-தாமரை மலரைப்போல் விரிந்து விளங்கும், பதம் அடைவேனே-திருவடிகளைப் பெறுவேனே. (எ-று.)

விருத்தி :—மயல் கொண்டவர்களுக்குச் சந்திரன் காய்தலும், தென்றல் வீசுதலும், குயில் கூவுதலும் அம்மயலைப் பெருக்கித் துன்பஞ் செய்யுமாதலின் 'சருவும்படி.........குயில் வந்திசை தந்தன வென்றிட' என்று கூறினார். ஆன்மாக்களுக்குக் காமத்தை விளைப்பவன் மன்மதன் என்பது புலவர் மரபு. சந்திரனைச் சுடுகின்றானென்று கூறல் காமமிகுதி நோக்கி.

> 'செப்பிளங் கொங்கைமீர் திங்கட் சுடர்ப்பட்டுக்
> கொப்புளங் கொண்ட குளிர்வானை—இப்பொழுதும்
> மீன்பொதிந்து நின்ற விசும்பென்பது என்கொலோ
> தேன்பொதிந்த வாயால் தெரிந்து'

என்று புகழேந்திப் புலவர் கூறியதூஉம் காண்க.

> கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்தெழும் பாற்கடல்
> பள்ள வெள்ள மெனப்பட ருந்நிலா
> உள்ள முள்ளுற் றுயிரைத் தொடருமால்
> வெள்ளை வண்ண விடமுமுண் டாங்கொலோ.

கொடியை யல்லை நீ யாரையுங் கொல்கிலாய்
வடுவி லின்னமு தத்தொடும் வந்தனை
பிடியின் மென்னடைப் பெண்ணொடுடன் றுலெனைச்
சுடுதி யோகடல் தோன்றிய திங்களே.

என்னும் இராமாயணச் செய்யுட்களாலும் இக்கருத்தைச் செவ்விதின் அறிக.

தென்றல் பொதியமலையிற் பிறந்ததாகலான் அங்கே யுள்ள சந்தனமரங்களின் மணத்திலே தோய்ந்து, பொழில்களிற் சென்று ஆங்குள்ள நறுமலர்களின் மணங்களையும் நுகர்ந்து அழகிய சுனைகளில் படிந்து, குளிர்ந்து வந்து வீசி மையலை மிகுக்கும் என்பார் 'சயிலங்கொளும்......எழுந்திடும்' என்றார்.

'மலயத் துதித்து மதுரையில் வளர்ந்து
புலவர் நாவில் பொருந்திய தென்றல்'

என்றார் இளங்கோவடிகளும்.

குயில் இசைத்தல் காமம் விளைத்தலை,

'கூடினீரெல்லாம் முருவிலான் றன்னாணை
கூடினீரென்று குயில் சாற்ற'

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளாலும் அறிக.

திருவடி அடைதலை வீடென்பார் 'பதமடைவேனோ' என்று கூறினார். 'சேவடி படருஞ் செம்மல் உள்ளம்' என்ற திருமுருகாற்றுப் படை அடிகளுக்கு நச்சினார்க்கினியர் இவ்வாறே உரை கூறி,

கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறொருவன்
தீட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்

காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேலை வீடெய்த
ஆட்டான்கொண் டாண்டவா பாடுதுங்காண் அம்மானாய்'

என்னும் மணிவாசகப் பெருமான் திருவாக்கை எடுத்துக் காட்டிய தூஉம் காண்க. திருவொன்றிய அண்டர்கள் என்றதற்குக் கண்ணபிரான் தம்மிடத்தே யுள்ள புல்லிய தயிரை உண்டு விளையாடுதற்குரிய நல்வினையை யுடைய இடையர் என்று பொருளுரைத்தலுமாம். நீலமேனியை யுடையவன் ஆதலின், 'மஞ்சு நிறம் புனைபவன்' என்றார். முகுந்தன் முத்தி கொடுப்பவன்.

'வண்டமிழ் பயில்வோர் பின் திரிகின்றவன்' என்றது; திருக்கச்சித் தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருவெஃகாவில் திருமழிசை ஆழ்வார் யோகஞ் செய்திருந்தனர். அக்காலை அவரைக் கணிகண்ணர் என்பவர் வழிபட்டுவந்தார். அப்போது வயது சென்ற பரத்தை ஒருத்தி ஆழ்வார் திருவுளமுவப்பப் பணிவிடைகள் புரிந்து, அவர் கருணையினால் மீண்டும் இளமை அடைந்து அழகிற் சிறந்து விளங்கினாள். அவளது பொலிவைக் கண்டு, பல்லவராயன் என்னும் அரசன் மையல் கொண்டு அவளுடன் கூடி வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு மூப்புப் பருவம் எய்தியது. அப்போது அவன் பரத்தை வாயிலாக அவளுக்கு இளமை வந்த வரலாற்றை உணர்ந்து, கணிகண்ணரை ஆழ்வாரைத் தன்னிடம் அழைத்து வரும்படி கூறினான். அவர் ஆழ்வார் ஓரிடத்திற்கும் எழுந்தருளமாட்டார் என்றனர். அங்ஙனமாயின் 'நீரேனும் நான் இளமை பெறும்படி என்மீது ஒருகவி பாடுக' என்று கேட்க, அவர்தாம் நரஸ்துதி செய்வ

தில்லை யென மறுத்தனர். அதுகேட்டு அரசன் கோப மடைந்து, 'நீர் நம் ஊரை விட்டுப் போவீராக' என்றான். அவரும் அதனை ஆழ்வாருக்கு விண்ணப்பித்தனர். ஆழ்வார் பெருமாளிடத்தில் இதனை விண்ணப்பஞ் செய்து,

> கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங் கச்சி
> மணிவண்ணா நீயிங் கிராதே—துணிவுடனே
> செந்நாப் புலவனியான் செல்கின்றேன் நீயுமுன்றன்
> பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்'

என்ற பாட்டை அருளிச் செய்தார். இதனைக் கேட்ட பெருமாள் ஆழ்வார் சொன்ன வண்ணமே அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார். கச்சி நகரம் பொலிவழிந்தது. அதுகண்டு அரசன் கணிகண்ணரைப் பிரார்த்திக்க, அவர் ஆழ்வாரைப் பிரார்த்திக்க ஆழ்வார்,

> 'கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங் கச்சி
> மணிவண்ணா நீயிங் கிருக்க—துணிவுடனே
> செந்நாப் புலவனியான் செல்வொழிந்தேன் நீயுமுன்றன்
> பைந்நாகப் பாய்படுத்துக் கொள்'

என்று பாடி யருளினார். அதுபோன்றே திருமால் அத்தலத்தில் சயனத்திருக் கோலமாக எழுந்தருளினார் என்பது. இதனால் பெருமாளுக்குச் சொன்னவண்ணஞ் செய்த பெருமாள் என்று ஒரு பெயர் வழங்குகிறது. வடமொழியாளர் 'யதோக்தகாரி' என்பர். இதனைக் குமரகுருபர சுவாமிகள், 'பணி கொண்ட துத்திப் படப்பாய்ச் சுருட்டுப் பணைத்தோ ளொருத் தலைப்பப் பழமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப் பசுங்கொண்டலே' என்று அருளிச் செய்தனர்.

6. தனத்தனந் தந்ததான
தனத்தனந் தந்ததான
தனத்தனந் தந்ததான தனதான.

வரைத்தடங் கொங்கையாலும்
வளைப்படுஞ் செங்கையாலு
மதர்த்திடுங் கெண்டையாலும் அனைவோரும்

வடுப்படுந் தொண்டையாலும்
விரைத்திடுங் கொண்டையாலு
மருட்டிடுஞ் சிந்தைமாதா வசமாகி

எரிப்படும் பஞ்சுபோல
மிகக்கெடுந் தொண்டனேனு
மிளைப்படுந் தொந்தவாரி கரையேற

இசைத்திடுஞ் சந்தபேத
மொழித்திடுந் தண்டைசூழும்
இணைப்பதம் புண்டரீகம் அருள்வாயே

சுரர்க்குவஞ் சஞ்செய்சூரன்
இளக்கிரௌஞ் சஞ்சனோடு
துளக்கெழுந் தண்டகோளம் அளவாகத்

துரத்தியன் றிந்த்ரலோகம்
அழித்தவன் சம்ப்ரதாயம்
கெடப்படுஞ் சண்டவேலை விடுவோனே

செருக்கெழுந் தும்பர்சேனை
துளக்கவென் றண்டமூடுந்
தொனித்திடுஞ் சங்கபாணி மருகோனே

தினைப்புனஞ் சென்றுலாவு
குறத்தியின் னன்பராகுந்
திருப்பரங் குன்றமேவு பெருமாளே.

(இ-ள்.) சுரர்க்கு-தேவர்களுக்கு, வஞ்சம் செய்-கொடுமை செய்கின்ற, சூரன் இளக் கிரௌஞ்சன் தன்னோடு-பதுமாசுரன் தன் தம்பியாகிய கிரவுஞ்சனோடு, துளக்க எழுந்து-அசையும்படி எழுந்து, அண்டகோளம் அளவு ஆக-ஆகாயம் வரையில், துரத்தி அன்று-துரத்திக்கொண்டு சென்ற அக்காலத்தில், இந்த்ர லோகம் அழித்தவன்-இந்திரலோகத்தை அழித்தவனாகிய அவனது, சம்பிரதாயம்-பரம்பரையை, சுட-கொளுத்த, பிரசண்ட வேலை-பெரிய மிக்க வலிவுடைய வேலை, விடுவோனே-விடுபவனே, உம்பர்சேனை-தேவர்களுடைய சேனையானது, செருக்கு எழுந்து-களிப்படைந்து, துளக்க என்று - ஊக்கங்கொண்டு அசைய வேண்டி, அண்டம் ஊடு-ஆகாயத்தைப் பரவும்படி, தொனித்திடும்-ஒலிக்கின்ற, சங்கபாணி-பாஞ்சசன்னியம் என்னுஞ் சங்கைக் கையிலே தரித்த திருமாலுக்கு, மருகோனே-மருகனே, தினைபுனம்-தினைக் கொல்லையிலே, சென்று உலாவு-போய்த் திரிகின்ற, குறத்தியின்-வள்ளி நாயகின், அன்பர் ஆகும்-காதலராகவுள்ள, திருப்பரம்குன்றம்-திருப்பரங் குன்றத்தில், மேவும்-வாசஞ்செய்யும், பெருமாளே-பெருமானே, வரையைபோலும், தடம் கொங்கையாலும்-பருத்த தனங்களாலும், வளைப்படும்-வளையல்களைத் தரித்த, செம், கையாலும்-சிவந்த

கைகளாலும், மதர்த்திடும் கெண்டையாலும்-மகிழ்ச்சியையுடைய கெண்டை மீனை யொத்த கண்களாலும், அனேவோரும்-எல்லோரும், வடு செயும்-வடுவைச்செய்கின்ற, தொண்டையாலும்-கொவ்வைக் கனியை யொத்த இதழாலும், விரைத்திடும் கொண்டையாலும்-மணம் வீசுகின்ற கொண்டையினலும், மருட்டிடும்-மயக்குகின்ற, சிந்தை மாதர் - பலவகைப்பட்ட எண்ணத்தையுடைய மாதர்களின், வசம் ஆகி-வசப்பட்டு, எரிப்படும் பஞ்சுபோல - நெருப்பிற்பட்ட பஞ்சைப்போல, மிக கெடும் தொண்டனேனும்-பெரிதும் கெடுகின்ற அடியேனும், இன்னல் படும் தொந்தவாரி-துன்பமடையும் ஆசையாகிய தொடர்ச்சியையுடைய பிறவிக் கடலினின்றும், கரை யுற-முத்தியாகிய கரையைச் சேர, இசைத்திடும் சந்தபேதம்-புகழ்ந்து பேசப்படும் சந்த வேற்றுமைகளை, ஒலித்திடும்-ஒலிக்கின்ற, தண்டை சூழும்-தண்டைகளால் சூழப்பட்ட, இணைபதம்-இரண்டு திருவடிகளாகிய, புண்டரீகம்-தாமரை மலர்களை, அருள்வாய்-அருள் செய்வாயாக. (எ-று.) ஏ-அசைநிலை.

விருத்தி:—மாதர்கள் தமது அழகிற்சிறந்த அவயவங்களால் காமத்தை ஊட்ட மதிமயங்கி ஆசையுட்பட்டுப் பலவகைப்பட்ட தொடர்புண்டு பிறவியாகிய கடலிற் கிடந்துழலும் அடியேன் வீடாகிய கரையிற் சேர்வதற்கு உன் திருவடிகளாகிய புணையை அருள் செய்யவேண்டும் என்பது கருத்து வரை தனங்களுக்கு வடிவத்தால் உவமை. மதர்த்தல் - களித்தல். கெண்டை - கெண்டைமீன்; கெண்டைமீன் வடிவத்தாலும் பிறழ்ச்சியாலும் கண்களுக்குவமை. கோவைப்பழத்தைப் பிளந்தாலொத்த செம்மையையுடைய இதழ் என்பார் 'வடுப்படுந் தொண்டை' என்றார். சிந்தைமாதர் என்றது மாதர் பலதிறப்

பட்ட எண்ண முடையவர் ஆதலையும் அவரது எண்ணம் அறியக்கூடாத தன்மையுடைத்தா தலையும் குறித்தற் கென்க.

‘ அத்தி மலருமகுங்காக்கை வெண்ணிறமுங்
கத்துபுனல் மீன்பதமுங் கண்டாலும்-பித்தரே
காணுர்தெரியற் கடவுளருங் காண்பரோ
மாணுர் விழியார் மனம்’ என்ற ஆன்ருேர் வாக்கையும்
[நோக்குக.

‘ எரிப்படும் பஞ்சு’ எவ்வாறு தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனின்றி அழியுமோ அதுபோல மாதர்களின் தொடர்பால் எனக்கும் பிறர்க்கும் பயனின்றி ஒழிந்தே னென்பார் ‘ எரிப்படும் பஞ்சு போல மிகக்கெடுந் தொண்டன்’ என்ருர்.

‘ தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லாதார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு’ என்ருர் வள்ளுவனரும்.

காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின் பிறவியைத் ‘ தொந்தவாரி’ என்ருர். பிறவியாகிய கடலைக் கடத்தல் இறைவனுடைய திருவடி இன்றியமையா தென்பார்,

‘ இணைப்பத புண்டரீகம் அருள்வாயே’ என்ருர்.

‘ பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேரா தவர்’ என்ற திருக்குறளையுங் காண்க.

இவ்வாறே மணிவாசகரும்,

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பவ்வத் தெவ்வத்
தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்ருென் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்

டினியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே.
என்றருளிச் செய்ததூஉங் காண்க.

வஞ்சம்-கொடுமை (பிங்கல நிகண்டு) **அண்டகோளம்-அண்டமாகிய உருண்டை.**

திருமாலின் சங்கின் பெயர் பாஞ்ச சன்னியம்; இப்பியா யிரஞ் சூழ்ந்தது இடம்புரி; இடம்புரி ஆயிரம் சூழ்ந்தது வலம்புரி; வலம்புரி ஆயிரம் சூழ்ந்தது சலஞ்சலம்; சலஞ்சலம் ஆயிரம் சூழ்ந்தது பாஞ்ச சன்னியம்.

7. தனனதந்த தத்தத்த தந்த
தனனதந்த தத்தத்த தந்த
தனனதந்த தத்தத்த தந்த தனதான.

கருவடைந்து பத்துற்ற திங்கள்
வயிறிருந்து முற்றிப் பயின்று
கடையில்வந்து தித்துக்கு ழந்தை வடிவாகி

கழுவியங்கெ டுத்துச்சு ரந்த
முலையருந்து விக்கக் கிடந்து
கதறியங்கை கொட்டித் தவழ்ந்து நடமாடி

அரைவடங்கள் கட்டிச்ச தங்கை
யிடுகுதம்பை பொற்சுட்டி தண்டை
யவையணிந்து முற்றிக்கி ளர்ந்து வயதேறி

அரியபெண்கள் நட்பைப்பு ணர்ந்து
பிணியுழன்று சுற்றித்தி ரிந்த
தமையமுன்க்ரு பைச்சித்த மென்று பெறுவேனோ

இரவியிந்த்ரன் வெற்றிக்கு ரங்கின்
அரசரென்று மொப்பற்ற வுந்தி
யிறைவனெண்கி னக்கர்த்த னென்றும் நெடுநீலன்

எரியதென்றும் ருத்ரற்சி றந்த
அநுமனென்றும ஒப்பற்ற அண்டர்
எவருமிந்த வர்க்கத்தில் வந்து புனமேவ

அரியதன்ப டைக்கர்த்த ரென்று
அசுரர்தங்கி ளைக்கட்டை வென்ற
அரிமுகுந்தன் மெய்ச்சுற்ற பண்பின் மருகோனே

அயனையும் படைத்துச்சி னந்து
வுலகமும்ப டைத்துப் பரிந்துள்
அருள்பரங்கி ரிக்குட்சி றந்த பெருமாளே.

(இ-ள்) இரவி இந்திரன்-சூரியனும் இந்திரனும், வெற்றி குரங்கின்-வெற்றி பொருந்திய குரங்குகளுக்கு, அரசர் என்றும்-அரசராகிய வாலி சுக்கிரீவர் என்றும், உந்தி இறைவன்-பிரமன், எண்கு இனம் கர்த்தன் என்றும்-கரடிமுகச் சேனைகளுக்குத் தலைவனாகிய சாம்பவன் என்றும், எரி அது-அக்கினிதேவன், நெடு நீலன் என்றும்-நெடிய நீலன் என்னுஞ் சேனாபதி என்றும், உருத்திரன்-உருத்திர மூர்த்தி, சிறந்த அநுமன் என்றும்-சிறப்புப் பொருந்திய அனுமான் என்றும், ஒப்பற்ற

அண்டர் எவரும்-உவமையில்லாத தேவர்கள் எல்லாரும், இந்த வர்க்கத்தில் வந்து-இந்த வானரக் கூட்டத்தில் வந்து, புனம் மேவ-பூலோகத்தை அடைய, அரிய தன்படை-அவர்களைத் தன்னுடைய அருமையான படைகட்கு, கர்த்தர் என்று-தலைவரென்று கொண்டு, அசுரர்தம்-இராக்கதர்களுடைய, கிளை கட்டை வென்ற-சுற்றமாகிய கூட்டத்தை வெற்றிகொண்ட, அரி முகுந்தன்-விஷ்ணு மூர்த்தி, மெச்சுற்ற-புகழ்ந்து கொண்டாடிய, பண்பின்-தன்மையையுடைய, மருகோனே-மருகனே, அயனையும்-பிரமனையும், புடைத்து-குட்டி, சினந்து-கோபித்து, உலகமும் படைத்து-உலகத்தையும் சிருட்டித்து, பரிந்து-அதனைக் காத்து, அருள் பரங்கிரிக்குள்-அருளையுடைய திருப்பரங்கிரி என்னும் திவ்வியஸ்தலத்தில், சிறந்த-சிறப்போடு வீற்றிருக்கும், பெருமாளே-பெருமானே, கரு அடைந்து-கருப்பத்தைப் பொருந்தி, பத்து உற்ற திங்கள்-பத்து மாதம் வரையிலும், வயிறு இருந்து-வயிற்றில் தங்கி, முற்றி பயின்று-முதிர்ந்து அங்கே வசித்து, கடையில் வந்து உதித்து-பத்துமாதமும் முடிந்தபின் வந்து தோன்றி, குழந்தை வடிவு ஆகி-குழந்தை வடிவத்தைப்பெற்று, கழுவி அங்கு எடுத்து-அதனைக் கழுவி அங்கே கையிலேந்தி, சுரந்த முலை-பால் சுரந்த தனங்களை, அருந்துவிக்க-உண்பிக்க, கிடந்து-தரையின்மேற் கிடந்து, கதறி-அழுது, அங்கை கொட்டி-உள்ளங்கையைத் தட்டி, தவழ்ந்து நடம் ஆடி-தவழ்ந்து நடந்து, அரைவடங்கள்-அரையில்கட்டும் கயிறுகளை, கட்டி-அணிவித்து, சதங்கை இடு குதம்பை-சதங்கையையும் இடப்பட்ட குதம்பையையும், பொன் சுட்டி-பொன்னாலாகிய சுட்டியையும், தண்டை அவை அணிந்து-தண்டையையும் தரித்து, முற்றி வளர்ந்து-முதிர்ந்து மேலோங்கி, வயது ஏறி-

வயதடைந்து, அரிய பெண்கள்-விட்டு நீங்குதற்கு அருமை யான பெண்களுடைய, நட்டை புணர்ந்து-நட்பிற் சேர்ந்து, பிணி உழன்று-காம நோயால் வருந்தி, சுற்றித் திரிந்தது-ஒரு நிலையின்றிச் சுற்றித் திரிந்தது, அமையும்-அடியேனுக்குப் போதும், உன் கிருபைச் சித்தம்-தேவரீருடைய திருவுள்ளக் கருணையை, என்று பெறுவேனோ-எக்காலத்தில் அடைவேனோ. (எ-று.)

விருத்தி:—தாயின் வயிற்றில் பத்துத் திங்களும் தங்கிப் பல துன்பங்களை நுகர்ந்தும், குழந்தைப் பருவத்திலும் வாலிபப் பருவத்திலும் துன்பங்களை அனுபவித்தும் வருகின்றேன்; இனியேனும் உன் திருவருளைப் பெறுவேனோ என்றார். கருவில் தோன்றிய நாள் தொடங்கி உயிர்போகும் வரையில் துன்பமே என்பார், ‘சுற்றித்திரிந்தது அமையும்’ என்றார்.

வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிதர்தாம் புகுவ ரேனும்
பாதியு முறங்கிப் போகும் நின்றதில் பதினை யாண்டு
பேதைபா லகன தாகும் பிணிபசி மூப்புத் துன்பம்
ஆதலாற் பிறவி வேண்டேன் அரங்கமா நகரு ளானே’

என்ற ஆழ்வார் கருத்து மீது.

தாய் வயிற்றில் உயிர் பத்துத் திங்களும் படும் துன்பத்தை

மாதா உதரத்து,

ஈனயில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்
ஒருமதித் தான்றியி னிருமையிற் பிழைத்தும்
இருமதி விளைவி னொருமையிற் பிழைத்தும்
மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்

அஞ்சு திங்களின் உய்ஞ்சுதல் பிழைத்தும்
ஆறு திங்களின் ஊறலர் பிழைத்தும்
எழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்
எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும்
ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்துந்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
துக்கசாரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்'

என வருஉம் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கான் அறிக.

பத்து உற்ற திங்கள்-பத்து என்னும் எண்ணைப் பொருந்திய திங்கள்; பத்துமாதம். பயின்று-பயில்-பகுதி. குழந்தை-இளமைப் பொருளுணர்த்தும் குழவு என்னும் உரியடியாகப் பிறந்த பெயர். 'மழவுங் குழவு மிளமைப்பொருள' என்பது தொல்காப்பியம்.

அருந்துவி-பிறவினை. அரைவடங்கள்-இடையில் தரிக்கும் மாலைகள் முதலியன. சதங்கை-சிறுமணி. முகுந்தன்-முத்திகொடுப்பவன் என்பது சொற்பொருள்.

சூரியன் வாலியாகவும் இந்திரன் சுக்கிரீவனாகவும் பிரமன் சாம்புவானாகவும் அக்கினிதேவன் நீலனாகவும் உருத்திரன் அனுமானாகவும் தோன்றி இராமபிரானுக்கு இராவணனை அழிக்கத் துணையாயினராதலின், 'இரவி..........வந்து' என்றருளிச் செய்தார். முருகன் பிரணவத்தின் பொருளை அறியாத பிரமன் சிரத்தில் குட்டி அவன் படைப்புத் தொழிலையும் தாமே செய்தருளும் பேராற்றல் உடையாராதலின், 'அயனையும்........பெருமாளே' என்றனர். அயனையும் என்பதிலுள்ள உம்மை உயர்வுசிறப்பு.

8. தந்தனந் தந்ததன
தந்தனந் தந்ததன
தந்தனந் தந்ததன தனதான.

மன்றலங் கொந்துமிசை
தெந்தனந் தெந்ததென
வண்டினங் கண்டுதொடர் குழல்மாதர்

மண்டிடுந் தொண்டையமு
துண்டுகொண் டன்புமிக
வம்பிடுங் கும்பகன தனமார்பில்

ஒன்றஅம் பொன்றுவிழி
கன்றஅங் கங்குழைய
உந்தியென் கின்றமடு விழுவேனை

உன்சிலம் புங்கனக
தண்டையுங் கிண்கிணியும்
ஒண்கடம் பும்புனையும் அடிசேராய்

பன்றியங் கொம்புகம
டம்புயங் கஞ்சுரர்கள்
பண்டையென் பங்கமணி பவர்சேயே

பஞ்சரங் கொஞ்சுகிளி
வந்துவந் தைந்துகர
பண்டிதன் தம்பியெனும் வயலூரா

சென்றுமுன் குன்றவர்கள்
தந்தபெண் கொண்டுவளர்
செண்பகம் பைம்பொன்மலர் செறிசோலை
திங்களுஞ் செங்கதிரு
மங்குலுந் தங்குமுயர்
தென்பரங் குன்றிலுறை பெருமாளே.

(இ-ள்).—பன்றி-பன்றியினுடைய, அம்-அழகிய, கொம்பு-கொம்பையும், கமடம்-ஆமையோட்டையும், புயங்கம்-பாம்பையும், சுரர்கள்-தேவர்களுடைய, பண்டை என்பு-பழமையாகிய எலும்பையும், அங்கம் அணிபவர்-திருமேனியில் தரிக்கின்றவராகிய சிவபெருமானுக்கு, சேயே—திருக்குமாரனே, பஞ்சரம்-கூட்டில், கொஞ்சுகிளி-கொஞ்சிப் பேசுங் கிளிகள், வந்துவந்து-அடிக்கடிவந்து, ஐந்துகர பண்டிதன்-ஐந்து கரங்களையுடைய விநாயமூர்த்தியின், தம்பி எனும்-தம்பியென்று கூறும், வயலூரா-வயலூர் என்னுந் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தை உடையவனே, சென்று-தினைப் புனத்துக்குப் போய், முன் குன்றவர்கள்-முற்காலத்தே குறவர்கள், தந்த பெண்-மணஞ்செய்து கொடுத்த வள்ளியம்மையாரை, கொண்டு-மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டருளி, வளர்-ஓங்கி வளர்கின்ற, செண்பகம் - செண்பகச் செடியில், பைம்பொன்-பசுமையான பொன்னை யொத்த மலர் பூக்கின்ற, செறிசோலை-மரங்கள் அடர்ந்த சோலையையுடைய, திங்களும்-சந்திரனும், செங்கதிரும்-சூரியனும், மங்குலும்-மேகமும், தங்கும்-தங்குகின்ற, உயர்-உயர்ந்த, தென்பரங்குன்றில்-தென்னாட்டிலுள்ள திருப்பரங்குன்றிலே, உறை பெருமாளே — வாழ்கின்ற பெருமானே, மன்றல் - வாசனை

பொருந்திய, கொந்து மிசை - பூங்கொத்தின்மேல், தெந்தனந் தெந்தனென-தெந்தன மென்னும் ஒலியுடன், வண்டு இனம்-வண்டின் கூட்டம், கண்டு தொடர்-பார்த்துத் தொடர்கின்ற, குழல்மாதர்-கூந்தலையுடைய பெண்கள், மண்டிடும்-நெருங்கியுள்ள, தொண்டை அமுது உண்டு-இதழ்களாகிய கோவைக் கனியின் அமிர்தத்தை உட்கொண்டு, அன்புமிக-ஆசை அதிகரிக்க, வம்பு இடும்-கச்சை அணிகின்ற, கும்பம்-யானைமத்தகத்தை ஒத்த, கனதன மார்பில்-பாரமான தனங்களுள்ள மார்பில், ஒன்ற-பொருந்தவும், அம்பு ஒன்றுவிழி-அம்பை யொத்த கண்கள், கன்ற - பொலிவழியவும், அங்கம் குழைய-உடல் சோர்வையுடையவும், உந்தி என்கின்ற மடுவிழுவேனை-தேர்த்தட்டை ஒத்தை அல்குல் என்னும் மடுவில் விழுகின்றவனாகிய அடியேனை, சிலம்பும்-சிலம்புகளையும், கனக தண்டையும், பொன்னாலாகிய தண்டைகளையும், கிண்கிணியும்-கிண்கிணி என்னும் ஆபரணத்தையும், ஒண்கடம்பும்-ஒளிபொருந்திய கடப்பமாலையையும், புனையும்-தரித்துள்ள, உன் அடி சேராய்-தேவரீரது திருவடிகளிலே சேர்த்தருளுவாயாக.

விருத்தி:—மன்றலம் என்பதில், அம்சாரியை. கொத்து கொந்தென மெலித்தல் விகாரம் பெற்றது. 'மாதர் காதல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் மாதர் காதலுடையவர் என்பது போதரும். மண்டுதல்-நெருங்குதல், மிக்குச் செல்லுதல். தொண்டை அமுது-அதரபானம். 'பாலொடு தேன்கலந்தற்றே பணிமொழி, வாலெயி றூறிய நீர்' என அதரபானத்தின் சுவை மிகுதியைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் சிறப்பித்துக் கூறியது காண்க. கும்பம்-குடமெனினும் அமையும். யானைமத்தகம் தனங்களுக்கு வடிவால் ஒப்புமை. அம்பு-கண்ணுக்குக் கூர்மை

யால் உவமை. கலவியலே கண் முதலிய உறுப்புக்கள் மாறு தல் இயற்கை ஆதலின், 'விழிகன்ற அங்கம் குழைய' என்றார். 'வாயிற் சிவப்பை விழிவாங்கக் கண்ணின் வெளுப்பை வாய்வாங்கத், தோயக் கலவி யமுதளிப்பீர் சுடர்ப்பொற் கபாடந்திறமினோ' என்றார் கலிங்கத்துப்பரணி யாசிரியரும். உந்தி-தேர்த்தட்டு; அஃது இங்கே அதனை யொத்த அல்குலை உணர்த்திற்று.

'கொங்கை இளநீரால் குளிர்ந்தஇளஞ் சொற்கரும்பால்
பொங்கு சுழியென்னும் பூந்தடத்தில்—மங்கைதன்
கொய்தாம வாசக் குழல்நிழற்கீழ் ஆறேனோ
வெய்தாமக் காம விடாய்'

என்ற புகழேந்திப் புலவர் வெண்பாவில் சுழி எனவருதலும் காண்க.

உம்மைகள் எண்ணுப் பொருளன. பன்றியின் கொம்பு ஆமையோடு, பாம்பு, எலும்பு முதலியவற்றைச் சிவபெருமான் அணிபவர் ஆதலின், 'பன்றி............அணிபவர்' என்றார். இதனை 'செத்தார்தம் எலும் பணிந்து சேவேறித் திரிவீர்' என்றும் 'நங்காயிதென்ன தவம் நம்போடெலும் பணிந்து கங்காளந்தோள் மேலே காதலித்தான் காணேடீ' என்றும் 'கங்கையும் மதியும் பாம்புங் கடுக்கையும் முடிமேல் வைத்த' என்றும், 'என்பணியாராம் பூண்ட இறைவன்' என்றும் வரும் திருவாக்குக்களான் அறிக. செறிசோலை-மரங்களடர்ந்த சோலை. 'வெயிலுழைபறியாக் குயிலுழை பொதும்பர்' என்றார் மதுரைக் காஞ்சியிலும். தென் அழகெனலுமாம்.

திருச்சேந்தில்

9. தனன தானன தந்தன தந்தன
தனன தானன தந்தன தந்தன
தனன தானன தந்தன தந்தன தனதான.

கமலமா துடன் இந்திரை யுஞ்சரி
சொலவொ ணாதம டந்தையர் சந்தன [தேய்
களப சீதள கொங்கையில் அங்கையில் இருபோ
களவு நூல்தெரி வஞ்சனை யஞ்சன
விழியில் மோகித கந்தசு கந்தரு
கரிய வோதியில் இருதுமு கந்தனில் மருளாதே
அமல மாகிய சிந்தைய டைந்தகல்
தொலைவி லாதஅ றம்பொரு ளின்பமும்
அடைய வோதியு ணர்ந்து தணந்தபின் அருள்
அறியு மாறுபெ றும்படி யன்பினின் [தானே
இனிய நாதசி லம்பு புலம்பிடும்
அருணஆடக கிண்கிணி தங்கிய அடிதாராய்
குமரி காளிப யங்கரி சங்கரி
கவுரி நீலிப ரம்பரை யம்பிகை
குடிலை மோகினி சண்டினி குண்டலி எமதாயி
குறைவி லாளுமை மந்தரி யந்தரி
வெகுவி தாகம சுந்தரி தந்தருள்
குமர மூஷிக மூர்ந்திய ஐங்கர கணராயன்

மமவிநாயகன் நஞ்சுமிழ் கஞ்சுகி
யணிக சானன விம்பனொ ரம்புலி
மவுலி யானுறு சிந்தையு கந்தருள் இளையோனே
வளரும் வாழையு மஞ்சளும் இஞ்சியும்
இடைவி டாதுநெருங்கிய மங்கல
மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்துறை பெருமாளே.

(இ-ள்).—குமரி-அழியாத் தன்மையுடையவளும், காளி-கறுப்பு நிறமுடையவளும், பயங்கரி-தீமை செய்பவர்களுக்கு அச்சத்தைச் செய்பவளும், சங்கரி-ஆன்மாக்களுக்குச் சுகத்தை ஊட்டுகின்றவளும், கவுரி-பச்சை நிறமுடையவளும், நீலி-துர்க்கையும், பரம்பரை-தேவியும், அம்பிகை-உலகத்துக்குத் தாயும், குடிலை-பிரணவ மந்திரமா யிருப்பவளும், யோகினி-யோகத்தைச் செய்பவளும், சண்டினி-பாபத்தின்மேல் கோப முள்ளவளும், குண்டலி-குண்டலி சத்தியாயுள்ளவளும், எமது ஆயி-எம்முடைய தாயாக உள்ளவளும், குறைவிலாள்-எக்குறை பாடு மில்லாதவளும், உமை-உமை என்ற திருநாமந் தரித்தவளும், மந்தரி-மந்தமான இசையுடையவளும், அந்தரி-ஆகாயத்தி லுள்ளவளும், வெகுவித ஆகம சுந்தரி-பலவகைப்பட்ட ஆகமங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அழகுடையவளுமாகிய உமா தேவியார், தந்து அருள்-பெற்றருளிய, குமர-திருக்குமாரனே, மூஷிகம்-பெருசாளியை, உந்திய-செலுத்திய, ஐங்கரம்-ஐந்து கரங்களையுடைய, கணராயன்-கணராஜனும், மமவிநாயகன்-நமது விநாயகப் பெருமானும், கஜானன விம்பன்-அழகிய யானை முகத்தை யுடையவருமாகிய கணேசப் பெருமானுக்கும், நஞ்சு உமிழ் கஞ்சுகி-விஷத்தைக் கக்குகின்ற பாம்பை

அணிந்தவனுமாகிய, ஓர் அம்புலி மவுலியான் - சந்திரனை அணிந்த சடையுடையவராகிய சிவபெருமானும், உறு சிந்தை உகந்து அருள்-மிக்க தமது மனத்தில் விரும்பியருளிய, இளையோனே-முருகனே, வளரும் வாழையும்-வளர்கின்ற வாழை மரமும், மஞ்சளும்-மஞ்சட் செடியும், இஞ்சியும்-இஞ்சிச் செடியும், இடைவிடாது நெருங்கிய-இடைவிடாமல் நெருங்கியுள்ள, மங்கலம்-பொலிவுபெற்ற, மகிமை-பெருமையுடைய, மாநகர்-சிறந்த நகரமாகிய, செந்திலில்-திருச்செந்தூரில், வந்து உறை-வந்து தங்கிய, பெருமாளே-பெருமானே, கமல மாது உடன்-செந்தாமரைமலரில் வசிக்கும் திருமகளும், இந்திரையும்-இந்திராணியும், சரிசல ஒணு-ஒப்புச் சொல்ல முடியாத, மடந்தையர்-பெண்களது, சந்தனம் களபம்-சந்தனத்தையும் கலவைச் சாந்தையும் பூசிய, சீதள கொங்கையில்-குளிர்ச்சி பொருந்திய ஸ்தனங்களிலும், அம்கையில்-அழகிய கைகளிலும், இருபோதாய்-இரண்டு குவளை மலர்களை ஒத்த, களவு நூல்தெரி-களவைபபற்றிச் சொல்லும் சாத்திரத்தைத் தெரிந்த, வஞ்சனை-பொய்மையுடைய, அஞ்சன விழியில்-மைதீட்டிய கண்களில், மோகித-மயக்கத்தைத் தருகின்ற, கந்த சுகம் தரு-வாசனையாகிய சுகத்தைக் கொடுக்கின்ற, கரிய ஓதியில்-கருநிறம் பொருந்திய கூந்தலிலும், இந்து முகம்தனில்-சந்திரனை ஒத்த முகத்திலும், மருளாது-மயங்காமல், அமலம் ஆகிய-பரிசுத்தமான, சிந்தை அடைந்து - மனத்தைப பெற்று, அகல் - அகன்ற, தொலைவு இலாத-முடிவில்லாத, அறம் பொருள் இன்பமும்-தர்மார்த்த காமமும், அடைய-அடைவதற்கு, ஓதி உணர்ந்து-கற்றுத் தெரிந்து, தணந்தபின்-முடிந்த பிறகு, அருள்-திருவருளை, அறியும் ஆறு-அறியும ஞானத்தை, பெறும்படி-அடையும்படி,

அன்பினின்-அன்பினுலே, இனிய நாத-இனிமையான ஒலியை யுடைய, சிலம்பு புலம்பிடும்-சிலம்புகள் ஒலிக்கின்ற, அருண ஆடக-சிவந்த பொன்னாலாகிய, கிண்கிணி தங்கிய-கிண்கிணி பொருந்தியுள்ள, அடி தாராய்-திருவடிகளை அருள் செய்வா யாக. (எ-று.)

விருத்தி:—திருமகளும் இந்திராணியும் அழகாற் சிறந்த வர்களாதலின் அவர்களினு மிக்க அழகுடையார் என்பார் 'கமல மாது.........மடந்தையர்' என்றனர்.

களபம்-கலவைச் சாந்து. ஆடவர்க்கு ஆசையை விளைத் துத்துன்பஞ் செய்யும் உறுப்புக்களிற் கொங்கைகளே முதன்மை யுடையனவாதலின் அவைகளையே முற்கூறினர்; 'கடாஅக் களிற்றின்மேற் கட்படா மாதர், படா அமுலை மேற்றுகில்' என்று திருவள்ளுவருங் கூறுதல் காண்க. இக்கருத்தே பற்றி 'திருவளர்தாமரை' என்னுந் திருக்கோவையார் செய்யுள் உரை யில், 'மகளிர்க்கு உறுப்பிற் சிறந்த உறுப்பாகிய முலைக்குவமை யாகப் புணர்க்கப்பட்ட கோங்கிற்கு அடைகொடுக்கக் கடவ தன்றே வெனின், அடை கொடுப்பிற் பிறவுறுப்புக்களுடன் இதனையும் ஒப்பித்ததாம். ஆகலான் இதற்கடைகொடாமையே முலைக்கேற்றத்தை விளக்கி நின்றது' என்று பேராசிரியர் உரைத்தார். பெண்கள் தமது கண்களின் இயக்கத்தாலே தமது உட்கருத்துக்களை அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தும் பேராற்றல் வாய்ந்தவராதல் பற்றியும் அக்கண்களின் பார்வை சமயத்துக் கேற்றபடி அமிழ்தம் போலவும் நஞ்சுபோலவும் தோன்றி இன் பத்துன்பங்களை ஆக்கலானும் அவற்றின் பிறழ்ச்சியால் ஆடவர் மனம் பிணிக்கப்படுதலானும் 'களவுநூல் தெரிவஞ்சனை அஞ் சனவிழி' என்றார். இவ்வுண்மையினை, 'நாட்டம் இரண்டும்

மதியுடம் படுத்தற்குக் கூட்டியுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்' எனவருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தானும் கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள், என்ன பயனுமில' 'கண்களவு கொள்ளுஞ் சிறு நோக்கங் காமத்திற், செம்பாகம் அன்று பெரிது' எனவருந் திருக்குறட்களானும் 'பிணியுமதற்கு மருந்தும் பிறழப்பிறழ மின்னும், பணியும்புரை மருங்குற் பெருந்தோளி படைக்கண்களே' எனவருந் திருக்கோவைச் செய்யுளின் அடிகளானும் உணர்க. ஓதி-கூந்தல். இந்துமுகம் சந்திரனை ஒத்த முகம். அமலமாகிய சிந்தை-பரிசுத்தமான மனம். அறத்தின் பாருபாடு அளவிறந்தன என்பார், 'அகல் தொலைவிலாத அறம்' என்றார். அறம்பொருளின்பங்களைக் கூறும் நூல்களை முறைப்படி மரபுநிலை திரியாத் தொல்லாணை நல்லாசிரியர்பால் கற்றுணர்ந்து அறிவு நிரம்பிய பின்னரே இறைவன் அருளின் உண்மை இனிது விளங்குமாதலின் 'அறம்பொருள்..........பெறும்படி' என்றருளிச் செய்தார். புலம்புதல்-ஒலித்தல். குடிலை என்றது பிரணவ மந்திரத்திற்கு உரியவளாய் இருத்தலின். யோகினி என்றார் 'எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவளும் நிற்பள்' என்றபடி இறைவன் யோக வடிவங்கொள்ளுங்கால் தானும் யோக வடிவங்கொண்டு ஆன்மாக்களுக்கு யோக ஞானத்தை உணர்த்துதலான். குண்டலி-பாம்புபோல் மண்டிலித்திருக்கும் சத்தி; இதுவே படைப்பைச் செய்வது. உலகத்துக்கெல்லாந் தாயாதலின் 'எமது ஆயி' என்றார்; 'சந்ததம் எனக்கு மகிழ்தந்தை நீயுண்டு நின் தன்னிடத்து எமவல்லி தாயுண்டு' என்றார் பிற்காலத்தாராகிய இராமலிங்க சுவாமிகளும். உமை என்பதற்குத் தவத்தினின்று தடுக்கப்பட்டவள் என்று பொருள்; (மா-பெண்ணே, உ-வேண்

டாம்). விநாயகன்-வி-இன்மை, நாயகன் தலைவன்; தனக்கொரு தலைவனில்லாதவன் என்பது பொருள்.

தக்கன் சாபத்தால் கலை குறையப்பட்ட சந்திரன் சிவ பெருமானிடத்தே அடைக்கலம் புகுத, அவனைக் காப்பாற்று நிமித்தம் சடையின் கண்ணே தரித்தாராதலின், 'அம்புலிமவுலி யான்' என்று சிவபெருமானைக் குறித்தார். இறைவன் ஞான வடிவமான சந்திரனைச் சூடுதல் தமது பேரறிவுடைமையை விளக்கும் என்பதனை, 'தூமதி சடைமிசைச் சூடுதல் தூநெறி ஆமதியானென அமைத்தவாறே' என்னும் பட்டினத்தார் திரு வாக்கான் அறிக.

10 தனனதன தந்த தந்தன
தனனதன தந்த தந்தன
தனனதன தந்த தந்தன தனதான.

இருகுழையெ றிந்த கெண்டைகள்
ஒருகுமிழ டர்ந்து வந்திட
இணைசிலைநெ ரிந்தெழுந்திட அணைமீதே

இருளளக பந்தி வஞ்சியின்
இருகலையு டன்கு லைந்திட
விதழமுத ருந்து சிங்கியின் மனமாய

முருகொழுக லந்த சந்தன
அளறுபடு குங்கு மங்கமழ்
முலைமுகடு கொண்டெ ழுந்தொறு முருகார

முழுமதிபு ரிந்த சிந்தூர
அரிவைய ருடன்க லந்திடும்
அறிவிலன்ற லம்பிறந்திட அருள்வாயே

எரிவிட நி மிர்ந்த குஞ்சியின்
நிலவொடுமெ ழுந்த கங்கையும்
இதழியொ டணிந்த சங்கரர் களிகூரும்

இமவரைத ருங்க ருங்குயில்
மரகதநி றந்த ருங்கிளி
யெனதுயிரெ னுந்த்ரி யம்பிகை பெருவாழ்வே

அரைவடம லம்பு கிண்கிணி
பரிபுரநெ ருங்கு தண்டைகள்
அணிமணிச தங்கை கொஞ்சிட மயில்மீதே

அகமகிழ்வு கொண்டு சந்ததம்
வருகுமர முன்றி லின்புறம்
அலைபொருத செந்தில் தங்கிய பெருமாளே.

(இ-ள்) —எரிவிடம் - எரிகின்ற விஷமான்து, நிமிர்ந்த குஞ்சியின்-ஓங்கிய சடையில், நிலவொடு எழுந்த கங்கையும்-சந்திரப் பிறையுடனே ஆரவாரத்தோடு வந்த கங்கையையும், இதழியொடு அணிந்த சங்கரர்-கொன்றை மாலையுடனே தரித்துக்கொண்ட சிவபெருமான், களிகூரும்-மகிழ்ச்சி மிகக்கொள்ளும், இமவரை தரும் கரும் குயில்-இமயமலை அரசன் பெற்ற கரிய குயில் போன்றவரும், மரகத நிறம் தரும் கிளி-பசுமை நிறத்தையுடைய கிளி போன்றவரும், எனது உயிர் எனுந் திரி

யம்பகி-என்னுடைய உயிரென்று சொல்லப்படும் மூன்றுதிருக் கண்களுடையவளுமாகிய உமாதேவியாரது, பெருவாழ்வே-பெரிய வாழ்வு போன்ற திருக்குமாரனே, அரைவடம்-அரையிலே அணியும் மாலையும், அலம்பு கிண்கிணி-சப்திக்கும் கிண்கிணியும், பரிபுரம்-சிலம்பும், நெருங்கு தண்டைகள்-நெருங்கிய தண்டைகளும், அணிமணி சதங்கை-அழகிய மணியாலாகிய சதங்கையும், கொஞ்சிட-மிழற்ற, மயில்மீது-மயிலின்மேல், அகம் மகிழ்வுகொண்டு-மன மகிழ்ச்சியோடு, சந்ததம்-எப்போதும், வரு குமர-வருகின்ற முருகனே, முன்றிலின் புறம்-திருக்கோயிலின் முற்றத்தில், அலை பொருத-அலை மோதுகின்ற, செந்தில் தங்கிய-திருச்செந்தூரென்னும் திவ்விய தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, பெருமாளே-பெருமானே, இருகுழை-இரண்டு குண்டலங்களையும், எறிந்த கெண்டைகள்-தாக்கிய கெண்டைபோன்ற விழிகள், ஒருகுமிழ் அடர்ந்து வந்திட-ஒரு குமிழ் போன்ற மூக்கை நெருங்கி வரவும், இணைசிலை-இரண்டுவில்லை யொத்த புருவங்களும், நெரிந்து எழுந்திட-நெரிப்புக்கொண்டு விளங்கவும், அணைமீது-படுக்கையின்மேல், இருள் அளகபந்தி-இருண்ட கூந்தலின் ஒழுங்கு, வஞ்சியின்-வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடையிலே, இரு கலையுடன்-தரித்த ஆடையுடனே, குலைந்திட-அவிழ்ந்துவிழவும், இதழ் அமுது-இதழினது அமிர்தத்தை, அருந்து சிங்குவின்-பருகுகின்ற நாவினால், மனம் மாய-நெஞ்சு அழியவும், முருகொடு-பரிமளத்தோடு, கலந்த சந்தனம்-சேர்ந்த சந்தனமும், அளறுபடு-சேறுகவுள்ள, குங்குமம் கமழ்-குங்குமம் மணக்கின்ற, முலைமுகடுகொண்டு-முலையாகிய உச்சியைப்பற்றி, எழுந்தெறும்-எழும் போதெல்லாம், முருகு ஆரவாசனையை நுகர, முழுமதி-பூரண சந்திரனை யொத்த முகத்

திலே, சிந்தூரம் புரிந்த-சிந்தூரப்பொட்டை விருப்பத்துடன் அணிந்த, அரிவையருடன்-பெண்களுடன், கலந்திடும்-கூடி வாழ்கின்ற, அறிவிலன்-அறிவில்லாதவனாகிய அடியேனுக்கு, நலம் பிறந்திட-நன்மை உண்டாக அருள்வாய்-திருவருள் செய்வாயாக.

விருத்தி:—குமிழ் என்றது குமிழ் போன்ற மூக்கை; உபமான வாசகத்தால் உபமேயம் சொல்லப்பட்டதால் இஃது உருவக வுயர்வு நவிற்சியணி. கண்களின் நீட்சியையும் விரைந்து பாயும் நோக்கத்தையும் கூறுவார் 'குழை எறிந்த கெண்டைகள் குமிழடர்ந்து வந்திட' என்றார். இவ்வாறே அதிவீரராம பாண்டியரும்,

> குமிழ்மிசை மறிந்து குழையெதிர் நடந்து
> கொலைத்தொழில் மறலியைப் பயிற்றி
> அமிழ்தினின் விளர்த்துள் நஞ்சினிற் கருகி
> யையரிசி தறிமை தோய்ந்து
> கமலமென் மலரை வனம்புகுத் தியவேற்
> கண்ணிணை மான்ம ருளேக்கந்
> தமதெனக் கவர்ந்து கொண்டவோ மடமான்
> தடங்கணின் செயல் கவர்ந்தனவோ.

என்று கூறியது காண்க. சிங்குவ-நாக்கு. முருகு-பரிமளம். அரிவை என்பது ஈண்டுப் பருவப் பெயரன்று பகீரதன் வேண்டுகோளால் பூமியின்மேல் வந்த கங்கை செருக்குற்று உயிர்களை அழிக்கத் தலைப்படுகையில், சிவபெருமான் தமது சடையின்கண் அஃது ஒரு திவலையாக அடங்கச் செய்தனர். இதனை,

மலைமகளை ஒருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தால்அவன் தலையில் சாருமது என்னேடி
சலமுகத்தால் அவன் தலையில் சாராளேல் உலகமெல்லாம்
பிலமுகத்தால் உகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ

என்னும் மணிவாசகப் பெருமான் திருவாக்கான் உணர்க. இதழி-கொன்றை. கொன்றைமாலையை இறைவன் சூடுதலை, 'கண்ணி கார் நறுங்கொன்றை, காமர் வண்ண மார்பிற் றாருங் கொன்றை' என்று பெருந்தேவனார் கூறுமாற்றான் அறிக. சிவபெருமானுக்குக் கொன்றை அடையாளப்பூ; அது பிரணவத்தின் வடிவமாய் இருத்தலின், அதனைச் சூடுவோர் பிரணவத்தால் அறியப்படும் பரம்பொருளாவார் என்பது தோன்றுதல் காண்க. சங்கரர் ஆன்மாக்களுக்கு இன்பத்தைச் செய்பவர்; சங்கார கருத்தர் எனினுமாம். சங்கார காரணனாகிய இறைவனை இன்பஞ் செய்பவன் என்று கூறுதல் பொருந்துமோ எனின்? பொருந்தும். என்னை? படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழிலுக்கும் இறைவர் இவரே ஆதலினாலும்; அயன், அரி முதலினோர் இவர் ஏவலினாலே படைத்தல காத்தல்களைப் புரிவதன்றித் தாமே ஒரு தொழிலை இயற்றுதற்கு ஆற்றலிலராதலினாலும்; அழித்தல் தொழில் ஆன்மாக்களுக்கு இளைப்பாற்றுதலே யன்றி வேறன்மையானும் இவ்வைந்து தொழில்களும் அருளாலே செய்யப் படுவனவே யன்றிப் பிறிதின்மையானும் என்பது. இக்கருத்தே பற்றி உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசத்தில்,

'ஏற்றவிவை அரனருளின் திருவிளையாட்டாக இயம்புவர்கள்
அணுக்கள் இடர்க்கடனின்று மெடுத்தே

தோற்றமிகஅருள்புரித லேதுவாக உரைசெய்வர்
ஒடுக்கம்இளைப் பொழித்தல் மற்றைத்
தோற்றமல பாகம்வரக் காத்தல் போகந் துய்ப்பித்தல்
திரோதாயி நிறுத்த லாகும்
போற்றலரும் அருளருளே யன்றி மற்றுப் புகன்றவையும்
அருளொழியப் புகலொணுதே'

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

'இமையவர் தருங்கருங்குயில்' என்று பாடமோதித் தெய்வயானை என்று கூறுவார் கூற்று, தெய்வயானை அம்மையாருக்குப் பசு நிறமின்மையானும் மூன்று விழிகளின்மையானும், 'சங்கரர் களிகூரும்' என்பதனோடு இயையாமையானும் பொருந்தாமை காண்க. திரியம்பகி-மூன்று கண்களையுடையவள். 'தம்பொருள் என்ப தம்மக்கள்' ஆதலின் 'திரியம்பகி பெருவாழ்வே' என்றார்.

11 தந்த தானன தானன தந்த தானன தானன
தந்த தானன தானன தனதான.

வெஞ்ச ரோருக மோகடு நஞ்ச மோகய லோநெடு
விஞ்பசாகர மோவடு வகிரோமுன்
வெந்துபோனபு ராதன சம்பராரிபு ராரியை
வென்ற சாயக மோகரு விளையோகண்
கஞ்ச மோயம தூதுவர் நெஞ்ச மோவெனு மாமத
சங்க மாதர்ப யோதர மிகமூழ்கி
சங்கையோவிரு கூதள கந்த மாலிகை தோய்தரு
தண்டை சேர்கழ லீவதும் ஒருநாளே

பஞ்ச பாதக தாருக தண்டன்ீறெழ வானவர்
பண்டு போலம ராபதி குடியேறப்
பங்க யாசனர் கேசவ ரஞ்ச லேயென மால்வரை
பங்க நீறெழ வேல்விடும் இளையோனே
செஞ்ச டாடவி மீமிசை கங்கை மாமதி தாதகி
திங்கள் சூடிய நாயகர் பெருவாழ்வே
செண்ப காடவி நீடிய துங்க மாமதில் சூழ்தரு
செந்தில் மாநகர் மேவிய பெருமாளே.

(இ-ள்.)—பஞ்ச பாதக தாருக தண்டன் நீறு எழ-பஞ்ச மகா பாதகங்களைச் செய்து வந்த தாருகாசுரனனவன் அழிியவும், வானவர்-தேவர்கள், பண்டுபோல்-முன்போலவே, அமராவதி குடிஏற-தெய்வலோகத்திற்குக் குடிபுகவும், பங்கயாசனர்-தாமரை மலரை இருக்கையாகவுடைய பிரமதேவனும், கேசவர்-திருமாலும், அஞ்சல் என-தஞ்சமென்று கூறிக் குறையிரப்பவும், மால்வரை-பெரிய கிரௌஞ்ச கிரியை, பங்கம் நீறு எழ-தோல்வியடைந்து சாம்பராகவும், வேல்விடும்-வேற்படையைச் செலுத்தும், இளையோனே-இளையவனே, செம்சடாவி மீமிசை-சிவந்த சடையாகிய காட்டின்மேல், கங்கை-கங்கையையும், மாமதி-சிறந்த சந்திரனையும், தாதகி-ஆத்தி மலரையும், திங்கள்-சந்திரனையும், சூடிய-தரித்துள்ள, நாயகர்-சிவபெருமானது, பெருவாழ்வே-பெரிய செல்வமே, செண்பகாடவி-செண்பகக்காடு, நீடிய-சிறந்த, துங்கம் மாமதில்-உயர்ந்த பெரிய மதில்கள், சூழ்தரு-சூழ்ந்துள்ள, செந்தில் மாநகர் திருச்செந்தூர் என்னும் திவ்விய தலத்தில், மேவிய-எழுந்தருளியுள்ள,

பெருமாளே-பெருமானே, வெம் சரோருகமோ-விரும் பத் தக்க தாமரை மலரோ, கடுநஞ்சமோ-மிக்க ஆலகால விஷமோ, கயலோ-கயல்மீனோ, கெடு இன்ப சாகரமோ-சிறந்த இன்பக்கடலோ, வடுவகிரோ-மாம்பிஞ்சின் பிளவோ, முன்வெந்து போன-முன்னொருகால் வெந்தழிந்த, புராதன-பழைய, சம்பராரியை-மன்மதனை, புராரி-சிவபெருமான், வென்ற-வெற்றி கொண்ட, சாயகமோ-அம்போ, கருவிளையோ-கருவிளைமலரோ, கண்-கண்கள், யம தூதுவர் நெஞ்சமோ-சமதூதருடைய மனமோ, எனும் மாமத-என்று சொல்லும் மிக்க மதத்தையுடைய, சங்க மாதர்-சங்கு வளையல்களைத் தரித்த பெண்களுடைய, பயோதரம் அதில்-ஸ்தனங்களில், மூழ்கு-முழுகுகின்ற, சங்கை-அச்சம், ஒவ-நீங்க, இருகூதள கந்த மாலிகை-பெரிய கூதள மலராலாகிய வாசனை பொருந்திய மாலை, தோய்தரு-அணிந்துள்ள, தண்டை சேர்-பரிசை தரித்த, கழல் ஈவது-திருவடிகளை எனக்கு தருவது ஒருநாள்-எந்நாளோ ?

விருத்தி:—வெம்மை-விரும்பம் 'வெம்மை வேண்டல்' என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரம். விழி கூடுங் குறிப்பை உணர்த்துஞ் சிறப்பு நோக்கத்தால் ஆடவருக்குப் பேரின்பம் பயத்தல் பற்றி அதனை 'இன்பசாகரம்' என்றார். மாம்பிஞ்சின் பிளவு கண்ணை ஒத்திருத்தலின் அதனை கண்ணோடு ஒப்பித்தார். கண் பொது நோக்கத்தான் நோக்கப்பட்டாருக்குச் செய்யும் துன்ப மிகுதியினால் அதன் கொடுமையைச் சிறப்பிக்கக் கருதி அம்பென்று வாளா கூறாது 'வெந்துபோன புராதன சம்பராரி புராரியை வென்ற சாயகமோ' என்றார். மன்மதனைச் சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணால் எரித்தா ரென்பது உண்மையாயினும் அம்பால் எரித்தாரென்று கூறியது எடுத்துக்கொண்ட பொருளைச்

சிறப்பிக்கும் பொருட்டுக் கூறும் கவிமரபு. புராரி-திரிபுரங்களை எரித்தவர். இரண்டனுருபைப் பிரித்துக் கூட்டுக. இங்ஙனம் பிரித்துக் கூட்டுவதற்கு விதி பிரயோகவிவேகத்திற் காண்க, 'மாதர் யமனும் அவர்தம் மைவிழியே வன்பாசம், பீதிதரும் அல்குற் பெருநரகம், என்றார் சிதம்பர சுவாமிகளும். மாதர் பயோதரம் என்றதற்குக் காதலை விளைவிக்கும் தனங்கள் என் றுரைப்பினு மமையும். மூழ்குதல்-மனஞ் செலுத்திப் பிறி தொன்றை நினையாதிருத்தல். சங்கை-அச்சம். கழல்-ஆகுபெய ரான் திருவடியை உணர்த்திற்று. கழல்-வீரகொண்டை. பஞ்ச பாதகம்-பொய் சொல்லல், கள்ளுண்டல், களவுசெய்தல், கொலைசெய்தல், காமங் கொள்ளல். அமராவதி-இந்திரலோகம். பங்கயம் ஆசனர்-பங்காயாசனர். கேசவர்-கேசி என்னும் அசு ரனைக் கொன்றவர்; அழகிய மயிரை உடையவர். சடாடவி, வடமொழிச்சந்தி. தாதகி-ஆத்தி; வாதவூரடிகள் புராணம் காண்க.

12. தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

களப மொழுகிய புளகித முலையினர்
கடுவு மயிர்தமும் விரவிய விழியினர்
கழுவு சரியழ கொழுகிய குழலினர் எவரோடும்
கலக மிடுகய லெறிகுழை விரகியர்
பொருளி விளைநுரை வழிபடு மொழிகொடு
தளர விடுபவர் தெருவினி லெவரையும் நகையாடிப்

பிளவு பெறிலதி லளவள வொழுகியர்
கடையி லுடையினி லழகொடு திரிபவர் [வோடே
பெருகு பொருள்பெறி லமளியி லிதமொடு குழை
பிணமு மணைபவர் வெறிதரு புனலுணும்
அவச வனிதையர் முடுகொடு மணைபவர்
பெருமை யுடையவர் உறவினை விடவருள் புரிவாயே

அளையி லுறைபுலி பெறுமக வயிறரு
பசுவி னிரைமுலை யமுதுண நிரைமகள்
வசவ னெடுபுலி முலையுண மலையுடன் உருகாநீள்

அடவி தனிலுள உலவைகள் தளிர்விட
மருள மதமொடு களிறுகள் பிடியுடன்
அகலவெளியுயர் பறவைக ணிலம்வர விரல்சேரேழ்

தொளைகள் விடுகழை விரல்முறை தடவிய
இசைகள் பலபல தொனிதரு கருமுகில்
சுருதி யுடையவ னெடியவன் மனமகிழ் மருகோனே

துணைவ குணதர சரவண பவநம
முருக குருபர வளரறு முககுக
துறையி லலையெறி திருநக ருறைதரு பெருமாளே.

(இ-ள்).—அளையில்-குகையில், உறைபுலி பெறுமகவு-வசிக்கின்ற புலி ஈன்ற குட்டி, அயில்தரு பசுவின்-நீருண்ணும் பசுவினுடைய, முலை அமுது உண-முலையினின்று பொழியும் பாலைக் குடிக்க, நிரைமகள்-பசுவின் பெண்கன்று, வசவனெடு-

ஆண் கன்றுடன், புலி முலை உண-புலியின் முலையை ஊட்ட, மலையுடன் உருகா-மலையுடனே உருகுகின்ற, நீள் அடவிதனில் உள உலவைகள்-நீண்ட காட்டின்கண் உள்ள மரங்கள், தளிர் விட-தளிர்க்க, களிறுகள் பிடியுடன் மதமொடு மருள-ஆண் யானைகள் பெண்யானைகளுடன் மதங்கொண்டு மருட்சி அடைய, அகலவெளி உயிர் பறவைகள்-அகன்ற ஆகாயத்தே உயரப் பறக்கின்ற பறவைகள், நிலம் வர-பூமியில் வர, விரல் சேர்-விரலைச் சேர்க்கின்ற, ஏழ் துளைகள் விடுகழை-ஏழுதுளை கள் விட்ட புல்லாங்குழலை, விரல் முறை தடவிய-விரலால் முறையே தடவின, இசைகள் பலபல-பலவகைப்பட்ட இரா கங்கள், தொனிதரு - சபதிக்கின்ற, கருமுகில் - கரிய மேகம் போன்ற திருமேனியை யுடையவனும், சுருதி உடையவன்-வேதங்களால் துதிக்கப்பட்டவனும், நெடியவன்-உலகமெல் லாம் நீண்டவனுமாகிய திருமால், மனம மகிழ் மருகோனே-மனமகிழ்ச்சி அடைகின்ற மருமகனே, துணைவ-எல்லாருக்கும் துணையா யிருப்பவனே, குணதர-எண் குணங்களை உடைய வனே, சரவணபவ-சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவனே, நம முருக-வணங்கத்தக்க இளையவனே, குருபர-மேன்மை பொருந்திய குருவாக இருப்பவனே, வளர் அறுமுக-ஊழி தோறும் வளர்கின்ற ஆறு திருமுகங்களை உடையவனே, குக-அடியார் மனக்குகையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே, துறையில் அலை எறிதரு நகர் உறைதரு பெருமானே-துறையிலே அலை களை வீசுகின்ற அழகிய திருச்செந்தூர் என்னும் நகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே, களபம் ஒழுகிய புளகித முலையினர்-கலவைச் சாந்து பூசிய குமிழ்ப்பை யுடைய முலை களையும், கடுவும் அமிர்தமும் விரவிய விழியினர்-விஷமும்

அமிர்தமும் கலந்த கண்களை யுடையவரும், கழுவு சரி புழுகு ஒழுகிய குழலினர்-தூய்மையான நல்ல மயிர்ச்சாந்து தடவிய கூந்தலை யுடையவரும், எவரோடும்-யாவரோடும், கலகமிடு கயல் எறி குழை விரகியர்-காமப் போரைச் செய்யும் கயல் மீனால் வீசப்பட்ட குண்டலங்களை அணிந்த தந்திர முடையவர்களும், பொருளில் இளைஞரை-பொருளில்லாத வாலிபர்களை, வழி கொடு மொழிகொடு தளர விடுபவர்-வழியைக்கொண்டு பல சொற்களைப் பேசித் தளரும்படி விடுபவரும், தெருவினில் எவரையும் நகையாடி-தெருவிலே எல்லாரையும் புன்னகை செய்து, பிளவு பெறில்-அந்நகையில் மைந்தர் மனம் வேறுபடுமாயின், அதில் அளவு அளவு ஒழுகியர்-அவர்கள் ஆசையின் அளவுக்கு ஏற்றபடி நடப்பவர்களும், நடையில் உடையினில்-நடையாலும் உடையாலும், அழகொடு திரிபவர்-அழகுடனே உலாவுபவரும், பெருகு பொருள் பெறில்-மிக்க பொருளைப் பெற்றால், அமளியில்-படுக்கையில், இதமொடு குழைவோடு-மென்மையுடனும் உருக்கத்துடனும், பிணமும் அணைபவர்-பிணத்தையும் தழுவுகின்றவர்களும், எறிதரும் புனல் உணும் அவசவனிதையர்-உமிழ்கின்ற எச்சிலை உண்கின்ற தன்வச மற்றவருமாகிய விலைமகளிரை, முடுகொடும் அணைபவர்-விரைந்து சேர்கிறவர்களாகிய, பெருமை உடையவர் - இகழ்ச்சியுடையவர்களது, உறவினை-நட்பை, விட அருள்புரிவாய்-கைவிடும்படி அருள் செய்வாயாக. (எ-று.)

விருத்தி:—தம்மால் விரும்பப்பட்ட ஆடவர்களுக்கு இன்பத்தையும் விரும்பப் படாதவருக்குத் துன்பத்தையும் விளைத்தல் பற்றி விழிகளை 'கடுவு மமிர்தமும் விரவிய விழியினர்' என்

ரூர். அன்றிப் பொது நோக்கால் கடுவையும் சிறப்பு நோக்கால் அமிர்தத்தையும் ஒத்திருத்தலின், இவ்விரண்டு பொருள்களின் தன்மையும் கலந்தன விழிகள் என்றுரைப்பினும் அமையும். கடு-விஷம். இக்கருத்தே பற்றித் திருத்தக்கதேவர்

'சேலனைய சில்லரிய கடைசிவந்து கருமணியம்
பாலகத்துப் பதித்தன்ன படியவாய் முனிவரையும்
மாலுறுப்ப மகிழ்செய்வ மாண்பினஞ்சு மமிர்தமுமே
போல்குணத்த பொருகயற்கண் செவியுறப் போந்தகன்றனவே'

என்றருளிச் செய்வாராயினர். கண்களின் நீட்சியைச் சிறப்பிப்பார் 'கயலெறிகுழை' என்றனர். பொருள் அளிப்பவர் யாவராயினும் அவருக்குப் பொய்யன்பு காட்டி, அவரது அறிவை மயக்கிக் கூடிப் பின் பொருளற்றவுடன் துரத்துவோராதலின், 'உறவினை விடவருள் புரிவாயே' என்றனர். இத்தன்மையை

இழிபவர் உயர்ந்தோர் மூத்தோர் இளையவர் கழியா நோயாற
கழிபவர் யாவரேனுங் கண்வலைப்பட்டு நெஞ்சம் [காட்டிப
அழிபவர் பொருள்கொண் டெள்ளுக் கெண்ணெய்போ லளந்து
பழிபடும் போகம் விற்பார் அவணைப் பண்பு சொல்வா

என வரூஉம் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளானு மறிக. பெருமை, ஈண்டுச் சிறுமையைக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று. குழலோசையின் இனிமையால் உருகித் தீய விலங்குகளும் தம் பொல்லாங்கு ஒழிந்தன ஆதலின், 'புலிபெறு மகவயிறரு பசுவினிரை முலையமுதுண' என்றனர். மாங்கள் தளிர்த்தன என்றும் வானிற் செல்லும் பறவைகள் நிலத்தை நாடி வந்தன என்றும் கூறியது இசையின் சுவைமிகுதியை

உணர்த்தற் பொருட்டென்க. களிறு-ஆண்யானை; மதக்களிப்பை யுடையது என்பது தாதுப் பொருள். பிடி-பெண்யானை. கருமுகில்-கரியமேகம் போன்ற நிறத்தையுடைய திருமால்; அன்மொழித் தொகை. சரவணபவன்-சரவணம் பவன்-நாணற் புல் லடர்ந்த காட்டில் அவதரித்தவன் என்பது பொருள். குகன்-அடியார் மனக்குகையில் தங்குபவன்; 'ஆருயிர்க் குகை தொறும் வதிதலாற் குகன்' என்றதூஉம் காண்க. மலைக்குகையில் உறைபவன்; குறிஞ்சிநிலக் கடவுளாதலின் குகன் என்றார்.

13 தந்ததன தான தந்ததன தான
தந்ததன தான தனதான.

கன்றிவரு நீல குங்கும படீர
கஞ்சமலர் மேவு முலைகாட்டிக்
கங்குல்செறி கேச நின்றுகுலை யாமை
கண்கள்கடை காட்டி விலைகாட்டி
நன்றுபொரு டீது வென்றுவிலை பேசி
நம்பிவிடு மாத ருடனுட்ட
நஞ்சுபுசி தேரை யங்கமது வாக
நைந்துவிடு மெற்கொ னருள்வாயே
குன்றிமணி போலச் செங்கண் வரிநாகங்
கொண்டபடம் வீசு மணிகூர்வாய்
கொண்டமயி லேறிக் குன்றியடி மோதிச்
சென்றவடி வேலைக் கொடுபோர்செய்

மன்றல்கமழ் பூகந் தெங்குதிரள் சோலை
மண்டுபட வாவி புடைசூழு
மந்திநட மாடுஞ் செந்தில்நகர் மேவு
மந்தசுர காலப் பெருமாளே.

(இ-ள்.)—குன்றிமணிபோல - குன்றிமணியின் நிறத்தை ஒத்த, செம் கண் வரிநாகம்-சிவந்த கண்களையும் வரிகளையு முடைய பாம்பு, கொண்ட படம் வீசும்-பெற்றுள்ள படத்தை ஆட்டுகின்ற, மணிகூர்வாய்-அழகிய கூர்மையான வாயை, கொண்ட மயில் ஏறி-உடைய மயிலின்மேல் ஆரோகணித்து, குன்று இடிய மோதி-மலைகள் இடிந்து சரியும்படி தாக்கி, சென்ற வடிவேலை-குற்றம் நீங்கிய வடித்த வேற்படையை, கொடுபோர்செய்-கொண்டு சண்டை செய்கின்ற, மன்றல் கமழ்-வாசனை மணக்கின்ற, பூகம் தெங்கு திரள்சோலை பாக்கு மரங் களும் தென்னமரங்களும் திரண்ட சோலைகளும், வண்டுபடு வாவி புடைசூழ-வண்டுகள் தங்குகின்ற குளங்களும நான்கு பக்கங்களும் சூழ்ந்திருக்க, மந்தி நடமாடும் செந்தில் நகர்-குரங் குகள் கூத்தாடுகின்ற திருச்செந்தூர்த் தலத்தே, அந்த அசுரகால பெருமாளே-அந்த அசுரர்களுக்கு எமன்போன்ற பெருமாளே, கன்றிவரும் நீலம்-மிக்க நீல நிறத்தையுடைய, குங்கும படீர-குங்குமமும் சந்தனமும் பூசிய, கஞ்சமலர் மேவு-தாமரை மலரை ஒத்த, முலை காட்டி-ஸ்தனங்களைக் காட்டி, கங்குல் செறி கேசம்-இருட்டை ஒத்த கூந்தல், நின்று குலையாமை-நிலை பெற்று முடி குலையாதபடி, கண்கள் கடைகாட்டி-கண்களின் கடைகளைக் காட்டி, விலைகாட்டி-விலையை எடுத்துக் காட்டி, பொருள் நன்று தீது என்று விலைபேசி-இப்பொருள் நல்லது

இப்பொருள் தீது என்று சொல்லி விலை பேசி, நம்பிவிடும் மாதர் உடன் விரும்பும் பெண்களுடனே, நாட்டம் நஞ்சுபுரி-அவர்கள் கண்களிலுள்ள விடம்போன்ற காமத்தை விரும்பி, தேரை அங்கம் அது ஆக-தேரையின் உடம்புபோல உடம்பு மெலிவடைந்து, நைந்து விடுவேனுக்கு அருள்வாய்-வருந்துப வணங்கிய அடியேனுக்குத் திருவருள் புரிவாய். (எ-று.)

விருத்தி :—மான் கன்றையும் வெல்லத்தக்க விழியாலும், தாமரை அரும்பை ஒத்த தனங்களாலும், மேகத்தை ஒத்த செறிந்த கூந்தலாலும் அறிவை மயக்கும் மாதரை நம்பி அவரது புல்லிய நலத்தை விரும்பிய பாம்பின்வாய் தேரைபோல வருந்தும் என்னை அருள்புரிந்து ஆண்டருள்வாய் என்பது கருத்து. கன்று-மரபுப் பெயர். கங்குல்-இருள். மங்குல்-மேகம். குலையாமை-வினையெச்சம். 'குலையாமை மலர் சூடுமதனுல்' என்றார், தம்மைப் புனைவதில் மிக்க வன்மையுடையார் என்பது தோன்ற. 'நன்று பெரிதாகும்' என்பது தொல்காப்பியம். அறத்தையும் இன்பத்தையும் பயக்குஞ் சிறப்பிற்றென்பார், 'நன்று பொருள்' என்றார். இக்கருத்தே பற்றி, 'வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றுள், நடுவண தெய்தின் இருதலையு மெய்தும்' என்ற சான்றோர் செய்யுளையுங் காண்க. குமரேச-குமரனாகிய ஈசனே; அண்மைவிளி. பூகம்-பாக்குமரம். 'வண்டு படுவாவி' என்றது மலர்கள் நிறைந்திருத்தல் பற்றி. நீலம், சிலீமுகத்தை உணர்த்திற்று. மனக்குறிப்பை உணர்த்துவதில் உடம்பினும் முகமும் முகத்தினும் கண்களும் கண்களினும் கட்கடைகளும் சிறந்திருத்தலின், 'கண்கள் கடைகாட்டி' என்றார் இக்கருத்துப் பற்றியே அருணந்தி சிவனு

நும் ' எடுதரு மலர்க்குழலார் மூலைத்தலைக்கே இடைக்கே எறி விழியின் படுகடைக்கே ' என்றூர.

14 தனத்தந் தானன தானன தானன
தனத்தந் தானன தானன தானன
தனத்தந் தானன தானன தானன தனதான.

அனிச்சங் கார்முகம் வீசிட மாசறு
துவட்பஞ் சானத டாகம்வி டாமட
அனத்தின் தூவிகு லாவிய சீறடி மடமாதர்

அருக்கன் போலொளி வீசிய மாமர
கதப்பைம பூணணி வார்முலை மேல்முகம
அழுத்தும் பாவியை ஆவியி டேறிட நெறிதாராய்

வினைச்சண் டாளனை வீணனை நீணிதி
தனைக்கண் டாணவ மானநிர் மூடனை
விடக்கன் பாய்நுகர் பாழனை யோர்மொழி பகராதே

விகற்பங் கூறிடு மோக விகாரனை
அறத்தின் பாலொழு காதமு தேவியை
விளித்துன் பாதுகை நீதர நானருள் பெறுவேனோ

முனைச்சங் கோலிடு நீல மகோததி
அடைத்தஞ் சாத இராவண னீள்பல
முடிக்கன் றோர்கணை யேவுமி ராகவன் மருகோனே

முளைக்குஞ் சீதநி லாவொட ராவிரி
திரைக்கங் காநதி தாதகி கூவிள
முடிக்குஞ் சேகரர் பேரரு ளால்வரு முருகோனே

தினைச்செங் கானக வேடுவ ரானவர்
திகைத்தந் தோவென வேகணி யாகிய
திறற்கந் தாவளி நாயகி காமுறும் எழில்வேலா

சிறக்குந் தாமரை யோடையின் மேடையில்
நிறக்குஞ் சூல்வளை பால்மணி வீசிய
திருச்செந் தூர்வரு சேவக னேசுரர் பெருமாளே.

(இ-ள்.)—முளை சங்கு ஒலிடுப்-முகத்தையுடைய சங்குகள் சப்திக்கின்ற, நீலம் மகோததி அடைத்து-நீலநிறம் பொருந்திய பெரிய சமுத்திரத்தைக் கட்டி, அஞ்சாத இராவணன்-யாருக்கும் பயப்படாத இராவணனுடைய, நீள் பலம் முடிக்கு-மிக்க வலிமையுடைய முடியைக் கொய்யும் பொருட்டு, ஓர் கணை எவும் ஒப்பற்ற அம்பைச் செலுத்தும், இராகவன் மருகோனே-இராமபிரானுடைய மருமகனே, முளைக்கும் சீத நிலாவொடு-தோன்றுகின்ற குளிர்ந்த பிறையுடனே, அராவிரி-பாம்புகளையும், விரிதிரை கங்காநதி-விரிந்த அலைகளையுடைய கங்கையாற்றையும், தாதகி கூவிளம் - ஆத்திமலரையும் வில்வத்தையும், முடிக்கும் சேகரர்-முடிக்கின்ற சிவபெருமானது, பேர் அருளால் வரு முருகோனே-மிக்க கருணையினால் தோன்றின முருகனே, தினை செம் கானகம் வேடுவர் ஆனவர்-தினை விளைகின்ற சிவந்த காட்டிலே வாழும் வேடர்கள், திகைத்து அந்தோ என-மயங்கி ஐயோ என்று சொல்ல, கணி ஆகிய திறல் கந்தா-

வேங்கை மரமாகிய கந்தனே, வளிநாயகி காமுறும் எழில் வேலா, வள்ளி நாயகி விரும்பும் அழகையுடைய வேலனே, சிறக்கும் தாமரை ஓடையில்-பூக்களில் உயர்ந்த தாமரை பூத்த ஓடைகளிலும், மேடையில்-மேட்டு நிலங்களிலும், நிறக்கும் சூல் வளை-நிறம் பொருந்திய கருவுற்ற சங்குகள், பால்மணி வீசிய-வெள்ளிய முத்துக்களை வீசும், திருச்செந்தூர் வரு சேவகனே-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் தொழிலையுடையவனே, சுரர் பெருமானே-தேவர்களுக்கு நாயகனே, அனிச்சம்-அனிச்ச மலரின்மேலும், கார்முகம் வீசிட-பஞ்சுகொட்டும் வில்லால் அடித்ததனுல், மாசு அறு துகள் பஞ்சு-குற்றம் நீங்கிய தூளாகிய பஞ்சின்மேலும், ஆன தடாகம் விடா-குளிர்ச்சியாகிய குளத்தை விட்டு அகலாத, மட அனத்தின் தூவி - இளமை பொருந்திய அன்னத்தின் இறகின்மேலும், குலாவிய சிறு அடி-விளங்குகின்ற சிறிய அடியையுடைய, மடம் மாஞர்-மடப்பம் பொருந்திய பெண்களுடைய, அருக்கன்போல் ஒளி வீசிய-சூரியனைப்போல ஒளி வீசுகின்ற, மா மரகதம் பைம் பூண்-சிறந்த மரகதத்தாலாகிய பசுமையான ஆபரணம் விளங்குகின்ற, வார் முலை மேல்-கச்சணிந்த முலையின்மேல், முகம் அழுத்தும் பாவியை-முகத்தை அழுத்துகின்ற பாபச் செயலுடையவனும், ஆவி இடேறிட நெறிபாரா-உயிர் கடைத்தேறும் வழியைக் கவனியாத, வினை சண்டாளனை-தீவினையுடையவனுகிய சண்டாளனும், வீணனை-பயனற்றவனும், நீள் நிதிதனை கண்டு-மிகுந்த செல்வத்தைப் பார்த்து, ஆணவம் ஆன நீர்மூடனை-அகங்காரம் கொண்ட பெரிய மூடனும், விடக்கு அன்பாய் நுகர் பாழனை-பிற உயிர்களின் இறைச்சியை அன்புடனே உண்ணும் பாழானவனும், ஓர் மொழி பகராது-ஒருவார்த்தையும் எதிர் சொல்லா

மல், விகற்பம கூறிடு மோக விகாரனை-மனமாறுதலைச் சொல்லும் மோக விகாரமுடையவனும், அறத்தின்பால் ஒழுகாத மூதேவியை-தருமத்தின் வகையில் நடவாத மூதேவியுமாகிய அடியேனை, நீ விளித்து-தேவரீர் அழைத்து, உன் பாதுகை தர-உனது மிதியடியைக் கொடுகக, நான் அருள்பெறுவேனோ-நான் அருளை அடைவேனோ. (எ-று.)

விருத்தி:—மாதர் அடியின் மென்மையை உணர்த்தும் பொருட்டு 'அனிச்சம்......சீறடி' என்றார். 'அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர் அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்' என்றார் திருவள்ளுவனாரும். 'தடாகம் விடாமடவனம்' என்றது அன்னத்தின் சிறப்பை உணர்த்தற் பொருட்டு என்க. சிறுமை அடி-சீறடி எனப் புணர்ந்தது; பண்பின் ஈறுகெட்டு ஆதிநீண்டது. 'ஈறுபோதல் இடையுகரம் இய்யாதல்' என்னுஞ் சூத்திரம் காண்க. மாஞர்-பெண்கள். மாதர் உறுப்புக்கள் பலவற்றுள்ளும முன்னர்த தோன்றிக் கண்களை மயக்குவன வாதல்பற்றி, 'பூணணிவார் முலைமேல் முகம் அழுத்தும் பாவியை' என்றனர். இதனை மணிவாசகப் பெருமான்

'பூணிற்பொலி கொங்கையாவியை
யோவியப பொற்கொழுந்தைக
காணிற்கழறலை கண்டிலை
மென்றோட் கரும்பினையே' என்றும்,

நீங்கரும் பொற்கழற் சிற்றம் பலவர் நெடுவிசும்பும்
வாங்கிருந் தெண்கடல் வையமு மெய்தினும் யான்மறவேன்
தீங்கரும்பும் மமிழ்துஞ் செழுந்தேனும் பொதிந்து செப்புங்
கோங்கரும்புந் தொலைத்தென்னையுமாட் கொண்டகொங்கை
[களை'

என்றும அருளிச் செய்தமையானும, 'விசும்பும் நிலனும் ஒருங்கு பெறவரினும் இக்கொங்கைகளை மறந்து அதன் கண் முயங்குமாறில்லை யெனத் தன்னின்றியமையாமை கூறியவாறு யிற்று' என்று பேராசிரியர் கூறிய உரையானும் உணர்க. இடேறிட-விகாரம்; ஈடேறிட. வினைச் சண்டாளன்-தீவினை செய்பவன். வீணன்-பொய்யின்பம விரும்பி அறம் பொருளின் பம் வீடு என்னும உறுதிப்பொருள்களை அடையாது கழிபவன்

'தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லாதா
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு'

என்று திருவள்ளுவரும் அருளிச் செய்தார்.

மிக்க செல்வம் உண்டாயவழி அறிவு மயங்குதல் இயல் பாதலின், நீணிதிதனைக் கண்டாணவமான நீர்மூடன்' என்று கூறினார் இககருததே பற்றி, 'செல்வமென்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும' என்றும், 'வாழ்வெனு மையல்' என்றும், 'செல் வம வந்துற்ற காலைத் தெய்வமுஞ் சிறிதுபேணார்' என்றும் பெரியோர் பலரும கூறினர். 'விடக்கு அன்பாய் நுகர் பாழனே' என்றார், ஒருயிரின் இறைச்சியை உண்போர் இறைவன் அருளை இழத்தலின்.

'தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பான்
எங்ஙன மாளு மருள்'

என்று திருவள்ளுவ நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியது காண்க. மூதேவி-மூதேவி என்பதன் விகாரம். மகோததி-கடல்; மகா உததி-வடமொழிச்சந்தி. இராகவன்-இரகுவமிசத் தில் தோன்றினவன்; தத்திதாந்த நாமம். மூளைக்குஞ் சீத நிலா-இளயபிறை.

'முளைக்குஞ்......சேகரர்'—சிவபெருமான். கூவிளம்-வில்வம். 'கங்கையுமதியும் பாம்புங் கடுக்கையும் முடிமேல் வைத்த அங்கணர்' என்பதனாலும் பிறவற்றாலும் அறிக. சிவபெருமான் தக்கன் சாபத்தால் கலைகுறைந்த சந்திரனைத் தம் சடைமுடியில் சூடிக்கொண்டு அருள்செய்தார் என்பது புராண வரலாறு. பிறையைச் சூடுதல் ஞானசொரூபன் என்னும் உண்மையை விளக்கும் பொருட்டு என்பர் பட்டினத்தடிகளார்:

'தூமதி சடைமிசைச் சூடுதல் தூநெறி
ஆமதி யானென வமைத்த வாறே'.

கங்கையின் செருக்கை யடக்கி உயிர்களைக் காக்கும் பொருட்டு அதனை ஒரு சிறு திவலையாக்கிச் சடையிலணிந்தார். இதனை,

'மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாயுமது வென்னேடீ
சலமுகத்தா லவன்சடையில் பாயாளே லுலகமெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ' என

வரூஉம் திருவாசகத்தானும் அறிக.

கணி-வேங்கைமரம். கந்தன்-ஸ்கந்தன் என்னும் வடசொற்றிரிபு. வளி-வள்ளி; இடைக்குறை.

சிறக்கும்-சிறம் என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். சுரர்-சுராபான முடையோர்.

திருப்பழநிமலை (திருவாவி நன்குடி)

15. தனனதன தான தந்த தனனதன தான தந்த
தனனதன தான தந்த தனதான.

கருவினுரு வாகி வந்து வயதளவி லேவ ளர்ந்து
கலைகள்பல வேதெ ரிந்து மதனாலே
கரியகுழன் மாதர் தங்கள் அடிசுவடுமார் புதைந்து
கவலைபெரி தாகிநொந்து மிகவாடி
அரகரசி வாய வென்று தினமுநினை யாம னின்று
அறுசமய நீதி யொன்றும் அறியாமல்
அசனமிடு வார்க டங்கண் மனைகடலை வாசல் நின்று
அனுதினமு நாண மின்றி யழிவேனோ
உரகபட மேல்வ ளர்ந்த பெரியபெரு மாள ரங்கர்
உலகளவு மால்ம கிழ்ந்த மருகோனே
உபயகுல தீப வங்க விருதுகவி ராஜ சிங்க
உறைபுகலி யூரி லன்று வருவோனே
பரவைமனை மீதி லன்று ஒருபொழுது தூது சென்ற
பரமனரு ளால்வ ளர்ந்த குமரேசா
பகையசுரர் சேனை கொன்று அமரர்சிறை மீள
வென்று பழநிமலை மீதி னின்ற பெருமாளே.

(இ-ள்.)—உரகபடம்மேல் - ஆதிசேஷனது படத்தின் மேல், வளர்ந்த-திருக்கண்வளரும், பெரிய பெருமாள் அரங்கர்-பெரிய பெருமாகிய அரங்கநாதப் பெருமானும், உலகு அளவு மால்-மூவலகங்களையும் இரண்டு திருவடிகளால் அளந்தருளிய வருமாகிய திருமால், மகிழ்ந்த-மகிழும், மருகோனே-மருகனே உபயகுலதீப - இரண்டு குலங்களுக்கும் விளக்குப்போன்ற

விருதுகவி ராஜசிங்க-விருதைப்பெற்ற கவிராஜசிங்கம் என்பவர் உறை புகலியூரில்-வசித்த சீகாழியிலே, அன்று வருவோனே-அக்காலத்தில் ஞானசம்பந்தராக அவதரித்தவனே, பரவை மனைமீதில் அன்று-பரவை நாச்சியாருடைய திருமாளிகையில் அக்காலத்தில், இருபொழுது - இரண்டு முறை, தூது சென்ற-சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளின் பொருட்டுத் தூதாகச் சென்ற, பரமன் அருளால் - சிவபெருமான் திருவருளால், வளர்ந்த குமரேசா-வளர்ந்த குமரேசனே, பகை அசுரர்-பகைவர்களாகிய அசுரர்களுடைய, சேனை கொன்று-சேனைகளை அழித்து, அமரர் சிறைமீள-தேவர்கள் சிறையினின்று மீளும்படி, வென்று-வெற்றி கொண்டு, பழநிமலை மீதில்-பழநிமலை மேல், நின்ற பெருமாளே-நிலைபெற்றுத் தங்கிய பெருமாளே, கருவின் உருவாகி வந்து-தாயின் வயிற்றில் உருவத்தைப் பெற்று வெளிவந்து, வயது அளவிலே வளர்ந்து-வயது ஏறும் அளவிலே வளர்ந்து, கலைகள் பல தெரிந்து-கலை ஞானங்கள் பலவற்றை உணர்ந்து, மதனாலே-மன்மதனாலே, கரிய குழல் மாதர்-கருமையான கூந்தலையுடைய பெண்கள், தங்கள் அடிசுவடு-தங்களது அடியினது தழும்பு, மார்பு உதைந்து-மார்பிற் பொருந்தப் பெற்று, கவலை பெரிது ஆகி-வருத்தம் மிகுந்து, நொந்து-மனமழிந்து, மிகவாடி-அதிகமும் வாட்டமுற்று, அரகர சிவாய என்று-அரகரசிவாய என்று வாயாற் சொல்லி, தினமும் நினையாமல் நின்றும்-ஒருநாளும் எண்ணு தொழிந்தும், அறுசமயநீதி-ஆறுசமயங்களின் ஒழுக்கங்கள், ஒன்றும் அறியாமல்-ஒன்றும் தெரிந்துகொள்ளாமல், அசனம் இடுவோர்கள் தமகள்-சோறு தருவோருடைய, மனைகள்-வீடுகளின், தலைவாசல் நின்று-வாயில்களில் நின்றுகொண்டு, அனுதினமும்-நாடோறும்,

நாணம் இன்றி - வெட்க மில்லாமல், அழிவேனோ-அழிந்து போவேனோ.

விருத்தி :—'மாதர் தங்கள் அடிசுவடு மார்புதைந்து' என்றது ஊடல் காலத்து நிகழ்ச்சியை; ஊடுதல் இன்பத்தை மிகுத்தலின் மகளிர் ஊடுதல் இயல்பு. அஃதின்றேல் காமம் சிறவாது. இது பற்றியே 'துனியும் புலவியு மில்லாயிற் காமங், கனியுங் கருக்காயு மற்று' என்றார் திருவள்ளுவரும். அறுசமயம்-ஆறுவகைப்பட்ட சமயங்கள். அவை: அகச்சமயம் சைவம், பாசுபதம், மாவிரதம், காளாமுகம், வாமமுகம், வைரவம் என்பன. புறச்சமயம் உலோகாயதம், பௌத்தம், ஆருகதம், மீமாஞ்சம், மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம் என்பன,

உரகபட மேல்வளர்ந்த பெரிய பெருமாள்-ஆதிசேஷன் மீது அறிதுயில் கொள்ளும் திருமால். வளர்ந்த-கண்வளர்ந்த; இறந்தகாலத்தாற் கூறியது வழுவமைதி. நீயே திருஞான சம்பந்தராக அவதரித்தனை என்பார் 'விருதுகவி ராஜசிங்கம் உறைபுகலி யூரிலன்று வருவோனே' என்றுரைத்தனர். பரவையின் ஊடல் தீர்க்கச் சிவபெருமான் தூது சென்ற வரலாற்றைப் பெரிய புராணத்துள் காண்க. அடியார் பொருட்டுச் செய்யத்தகாத செயலையும் செய்த பெருமான் மகனாதலின், 'நீ கருணை மிகவுடையை' என்பார், 'பரமனருளால் வளர்ந்த குமரேசா' என்றார். சிவபெருமான் தூது நடந்தமையை,

'நள்ளிருள் யாமத்து நாவலர் பெருமான்
தள்ளாக் காதல் தன்னுற் கம்ம
ஒருகா லல்ல திருகால் நடந்தும்
எளியற் கெளிய ராயினர்.'

எனவரூஉம் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கான் உணர்க.

பழநி என்பது பொதினி என்பதன் மரூஉ.

16 தனதன தத்த தானன
தனதன தத்த தானன
தனதன தத்த தானன தனதான

கதியைவி லக்கு மாதர்கள்
புதியவி ரத்ன பூஷண
கனதன வெற்பு மேன்மிகு மயலான

கவலைம னத்த னாகிலு
முனதுப்ர சித்த மாகிய
கனதன மொத்த மேனியு முகமாறும்

அதிபல வஜ்ர வாகுவும்
அயிலுநி வெற்றி வேலதும்
அரவுபி டித்த தோகையு முலகேழும்

அதிரவ ரற்று கோழியு
மடியர்வ ழுத்தி வாழ்வுறும்
அபிநவ பத்ம பாதமும் மறவேனே

இரவிகு லத்தி ராசத
மருவியெ திர்த்து வீழ்கடு
ரணமுக சுத்த வீரிய குணமான

இளையவ னுக்கு நீண்முடி
அரசது பெற்று வாழ்வுற
இதமொ டளித்த ராகவன் மருகோனே

பதினொரு ருத்தி ராதிகள்
தபனம்வி ளக்கு மாளிகை
பரிவொடு நிற்கு மீசுர சுரலோக

பரிமள கற்ப காடவி
வரியளி சுற்று பூவுதிர்
பழநிம லைக்குள் மேவிய பெருமாளே.

(இ-ள்.)—இரவிகுலத்து-சூரிய குலத்துக் குரிய, இராசதம் மருவி-இராசதக் குணத்தைப் பொருந்தி, எதிர்த்து வீழ்கடு இரண முக-பகைவரை எதிர்த்து விரும்புகின்ற மிக்க போர் முனையில், சுத்த வீரிய குணம் ஆன-சுத்த வீரிய குணத்தைக் கொண்ட, இளையவனுக்கு-இளையவனாகிய பரதனுக்கு, நீண் முடி-நீண்ட முடியையும், அரசு அது-அரசாட்சியையும், பெற்று வாழ்வு உற-பெற்று வாழும்படி, இதமொடு அளித்த-அன்புடன் கொடுத்த, ராகவன்-இராமபிரானுடைய, மருகோனே-மருமகனே, பதினொரு உருத்திராதிகள்-பதினொரு உருத்திரர்களது, தபனம் விளங்கும் மாளிகை-பிரகாசம் விளங்குகின்ற கோவிலில், பரிவொடு நிற்கும் ஈசுர-அன்போடு நின்றருளும் தலைவனே, சுரர் லோகம்-தெய்வ லோகத்தில், பரிமள கற்பக அடவி-வாசனை பொருந்திய கற்பகச் சோலையிலுள்ள, அரி அளி-வரி பொருந்திய வண்டுகள், சுற்று பூ உதிர்-சூழ்கின்ற மலர்கள் சொரிகின்ற, பழநிமலைக்குள் மேவிய பெருமானே-

பழநிமலையில் பொருந்திய பெருமானே, கதியை விலக்கும்-மோக்ஷத்தைத் தடுக்கின்ற, மாதர்கள்-பெண்களது, புதிய-புதுமையான, இரத்நபூஷண-இரத்தின ஆபரணங்கள் அணியப்பட்ட, கனதன வெற்புமேல்-பெரிய முலையாகிய மலைகளின் மேல், மிகு மயலான-மிக்க ஆசை மயக்கங்கொண்ட, கவலை மனத்தன் ஆகிலும்-கவலையை யுடைய நெஞ்சை யுடையேனாலும், உனது பிரசித்தமாகிய-தேவரீருடைய கீர்த்தி பெற்ற, கனதனம்-மாற்றுயர்ந்த பொன்னை, ஒத்த மேனியும்-ஒத்திருக்கும் திருமேனியையும், முகம் ஆறும்-ஆறு திருமுகங்களையும், அதிபலம்-மிக்க வன்மையையுடைய, வஜ்ரவாகுவும்-வயிரமணி போன்ற தோள்களையும், அயில் நுனை-கூரிய முனையை யுடைய, வெற்றிவேல் உம்-வெற்றி வேலையும், அரவு பிடித்த-பாம்பைப் பற்றிய, தோகையும்-மயிலையும், உலகு ஏழும்-ஏழுலகங்களும், அதிர-அதிரும்படி, அரற்று கோழியும்-ஒலிக்கின்ற சேவலையும், அடியர் வழுத்தி-அடியார்கள் துதித்து, வாழ்வுறும்-தங்கள் வாழ்வை அடைகின்ற, அபிநவம் பத்ம பாதமும்-புதிய தாமரை மலரை யொத்த திருவடிகளையும், மறவேன்-ஒருகாலத்தும் மறக்கமாட்டேன். (எ-று)

விருத்தி:—ஆடவரைத் தம்மயலில் அகப்படுத்தி, வீடடைவதற்குரிய நல்வினைகளைச் செய்ய வொட்டாமல் தடுத்து, அவர் பெறுதற்குரிய நற்கதியை இழக்கும்படி செய்வோர் மகளிராதலின், 'கதியை விலக்கு மாதர்கள்' என்றார்.

இது குறித்தே கல்வியிற் பெரிய கம்பர்,

தூமகேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வரும்

காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனும்
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே.

என்று கூறுவா ராயினர்.

கனதன வெற்பு-மலைகளை யொத்த பாரமான ஸ்தனங்கள். கனதன மொத்த மேனி-மேன்மையான பொன்னை யொத்த மேனி. வஜ்ராவாகு-வைரம்போல் உறுதியான தோள்கள். வேலதும் என்பதில் அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. தோகை மயிலுக்கு ஆகுபெயர். அபிநவ பத்மபாதம்-பார்க்குந்தோறும் புதுமையான அழகுடன் விளங்கும் தாமரை போன்ற திருவடி, அன்றி அபிநவம் என்பதைத் தாமரைக் காக்கி அன்று பூத்த தாமரை எனலுமாம். 'பெறுதற்கரிய அரச போகத்தை இளமையிலே தன் தம்பியாகிய பரதனுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தந்தவன் என்பார், ' இளையவனுக்கு நீண்முடி அரசது பெற்று வாழ்வுற இதமொடளித்த ராகவன் ' என்றார்.

கற்பக அடவி-கற்பகாடவி என்றுரியது வடமொழித் தீர்க்க சந்தி. 'கற்பகாடவிபாற் பொலிபத்மமா தெனத் தோற்றிய குமரி' எனக் குமரகுருபர சுவாமிகள் கூறியதூஉங் காண்க அரசது என்புழியும் அது, பகுதிப் பொருள்விகுதி.

17 தானனத் தனனத் தானனத் தனனத்
தானனத் தனனத்— தனதான.

காரணிக் குவளைப் பாரடைந் தவிழ்க்
காதலைஞ் சயாத் தடுமாறி

கானரம் புதிரத் தோல்விழும் புறம்பொய்க்
காயமொன் றுபொறுத் தடியேனுங்

தாரிணங் குகுழற் கூரணிந் தவிழிச்
சாபமொன் றுறுதற் கொடியார்தம்

தாள்பணிந்தவர் றோள்விரும் பிமிகத்
தான்மெலிந் துவிடத் தகுமோதான்

சூரர்துண் டுபடப் போர்கடந் துதொழத்
தோயமுஞ் சுவறப் பொருவேலா

தூய்மைகொண் டகுறத் தோகைநின் றபுனச்
சூழ்பெருங் கிரியிற் றிரிவோனே

ஆரணன் கருடத் தாரணன் புகழ்தற்
காலமுண் டவருக் குரியோனே

ஆலையும் பழனச் சோலையின் புடைசுற்
றுவிநன் குடியிற் பெருமாளே.

(இ-ள்.)சூரர் துண்டுபட-சூரர்கள் வெட்டுப்பட, போர் கடந்து-சண்டையில் வென்று, தொழ-அனைவரும் வணங்க, தோயமும் சுவற-கடலும் வற்றும்படி, பொரு வேலா-போர் செய்யும் வேற்படையை யுடையவனே, தூய்மை கொண்ட-பரிசுத்தம் வாய்ந்த, குறத்தோகை-குறப்பெண்ணாகிய வள்ளியம்மையார், நின்ற புனம்-வாழ்ந்திருந்த தினைப்புனம், சூழ்பெருங் கிரியில்-சூழ்ந்த பெரிய மலையில், திரிவோனே-திரிபவனே, ஆரணன்-பிரமனும், கருடத் தாரணன்-கருடனைக் கொடியாகத் தரித்தவனாகிய திருமாலும், புகழ்தற்கு-தன்னைப் புகழும் பொருட்டு, ஆலம் உண்டவருக்கு-விஷத்தை உட்கொண்டவ

ராகிய சிவபெருமானுக்கு, உரியோனே-உரிய திருக்குமாரனே, ஆலயம்-கோயில், பழனம் சோலையின் புடை-வயல்களையுடைய சோலையின் பக்கத்தை, சுற்று-சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற, ஆவி நன்குடியின்-திருவாவிநன்குடி என்னுந் திருத்தலத்தே வீற்றிருக்கும், பெருமாளே-பெருமானே, கார் அணிந்த-மேகத்தைத் தரித்த, வரை-மலைகளையுடைய, பார் அடைந்து-பூமியில் தோன்றி, வினை காதல்-இருவினையால் ஏற்பட்ட ஆசையினால், நெஞ்சு அயா தடுமாறி-மனம் தளர்ந்து தடுமாற்றம் அடைய, கால் நரம்பு-காலையும் நரம்பையும், உதிரம் தோல்-இரத்தத்தையும் தோலையும், வழும்பு உறு-நிணத்தையும் பெற்ற, பொய் காயம் ஒன்று-பொய்யான உடம்பு ஒன்றை, பொறுத்து-சுமந்து, அடியேனும்-அடியவனாகிய யானும், தார் இணங்கு குழல்-பூமாலை பொருந்திய கூந்தலையும், கூர் அணிந்த விழி-கூர்மையை அழகாகப் பெற்ற கண்களையும், சாபம் ஒன்று நுதல்-வில்லை யொத்த நெற்றியையும் உடைய, கொடியார் பூங்கொடியை ஒத்த பெண்களுடைய, தாள் பணிந்து - பாதங்களை வணங்கி, பொன் தோள் விரும்பி-அழகிய தோள்களை விரும்பி, மிக மெலிந்து - மிகவும் மெலிவடைவது, தகுமோ-பொருந்துமோ. (எ-று.)

விருத்தி :—'கானரம்புதிரத் தோல் வழும்புறு பொய்க் காயம்' என்றார், தனித்தனியே பார்த்தால் அருவருக்கத் தக்க நரம்பு உதிரம் தோல் முதலியவற்றால் ஆக்கப்பட்டுச் சின்னாட்களில் அழிவதாதலின். இதனைத் தாங்குதல் மிக்க துன்பம் என்பார், 'பொறுத்து' என்றார். இதனை,

குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்பும்
தொடரு நரம்பொடு தோலும்—இடையிடையே

வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்றுள்
எத்திறத்த வீர்ங்கோதை யாள்.

என்னும் நாலடிச் செய்யுளானும்,

'ஆனாலுமிந்த வுடம்போடிருத்தல் மிக்க வருவருப்பே'
எனவரும் பட்டினத்தார் திருவாக்கானும்,

மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றார்க் குடம்பு மிகை'

என்னுந் திருவள்ளுவர் திருவாக்கானும் உணர்க.

இக்கருத்தே பற்றி யன்றே தாயுமானாரும்,

காகமொடு கழுகலகை நாய் நரிகள் சுற்றுசோறிடு
துருத்தியைக்

காலிரண்டு நவவாசல் பெற்றுவளர் காமவேள்
நடன சாலையை

மோகவாசை முறியிட்டபெட்டியை முமலமிருந்
தொழுகு கேணியை

மொய்த்து வெங்கிருமி தத்துகும்பியை முடங்கலார்
கிடைசரக்கினை

மாகவிந்த்ரதனு மின்னை யொத்திலக வேதமோதிய
குலாலனார்

வனைய வெய்யதடி காரனையமன் வந்தடிக்கு மொரு
மட்கலத்

தேகமான பொயை மெய்யெனக் கருதியைய வையக
மிசை வாடவோ

தெரிவதற்கரிய பிரமமே அமல சிற்சுகோதய
விலாசமே.'

என்று அருளிச் செய்வாராயினர்.

கொடியார் என்றசொல் பூங்கொடிபோல் மென்மையாகிய இயல்புடையவர் என்றும் கொடிய குணங்களை யுடையார் என்றும் இருபொருள் படுமாறு காண்க. தாள்பணிதல்-அவர் தம்பால் அன்பு கொளற்கு அவர் விரும்பிய எவற்றையும் தம் தகுதி நோக்காது செய்தல். பொற்றோள் - அழகிய தோள்; பொன்போலும் அருமையான தோள், பொன்னைப்போல் கட்கினிதாய் மனத்தைக் கவரத்தக்க தோள் எனப் பலவழியாலும் பொருள் கொள்க. தகுமோ என்பதிலுள்ள. ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு. 'தோயமுஞ் சுவறப் பொரும் வேலா' என்றது: சூரபதுமன் முருக வேளுடன் போர்செய்ய மாட்டாது கடல் வடிவந் தாங்கி நின்றபோது, அதனைத் தன் சத்தி வடிவினதாகிய வேலை ஏவிச் சுவறச் செய்தனர் என்ற நிகழ்ச்சியை உட்கொண்டது.

மனமொழி மெய்களான் தூய்மை யுடையவர் வள்ளி நாயகியா ராதலின் 'தூய்மை கொண்ட குறத் தோகை' என்றருளிச் செய்தனர். தூய மனத்துடன் தம்பால் பேரன்பைச் செலுத்தி நின்ற அம்மைக்கு அருள் செய்ய வேண்டி அவர் வாழ்ந்திருந்த தினைப் புனத்தே பல்காலுஞ் சென்றுழன்று, தாம் அன்பு கனிந்த அடியவருக்கு எளியரின் எளியராதலை உணர்த்தினனென்பார், 'தோகை நின்ற புனச் சூழ் பெருங்கிரியிற் றிரிவோனே' என்றார். ஆரணன்-பிரமன்; வேதங்களை யுணர்ந்தவன். கருடத்தாரணன்-கருடக்கொடியை யுடைய திருமால்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் கூடி ஒருகாலத்தில் திருப்பாற் கடலைக் கடைய அமிர்தமும் விஷமும் பிறந்தன. விடம் மேலோங்கித் தேவர்களை அழிக்கத் தலைப்பட்டதை உணர்ந்த தேவர்கள் அஞ்சி நடுங்கிச் சிவபெருமான் திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து நிற்க, அவர் அவ்விடத்தை உடனே எடுத்து விழுங் கித் தேவர் துயரந் தீர்த்தனர். அதுகண்ட பிரமன் திருமால் முதலிய அனைவரும் அவரது அளவிலாற்றலைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர் என்பதாம். இதனை,

கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த
ஆலால முண்டா னவன்சதுர்தா னென்னேடி
ஆலால முண்டிலனே லன்றயன்மா லுள்ளிட்ட
மேலாய தேவ ரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ.

என்னும் மணிவாசகர் அமுத வாக்கானும் அறிக.
திருவாவிநன்குடி பழனி.

திருவேரகம். (சுவாமிமலை.)

18 தனனதன தனனதன தனன தனத்ததன
தனனதன தனனதன தனன தனத்ததன
தனனதன தனனதன தனன தனத்ததன
தனதான.

குமரகுரு பரமுருக குகனே குறச்சிறுமி
கணவசர வணநிருதர் கலகா பிறைச்சடையர்   [தே
குருவெனஅ ருரையுதவு மயிலா வெனத்தினமு முருகா

குயின்மொழிநன் மடவியர்கள் விழியா லுருக்குபவர்
தெருவிலன வரதமன மெனவே நடப்பர்நகை [வோருங்
கொளுமவர்க ளுடைமை மனமுடனே பறிப்பவர்க ளனே

தமதுவச முறவசிய முகமே மினுக்கியர்கள்
முலையிலுறு துகில்சரிய நடுவீதி நிற்பவர்கள்
தனமிலியர் மனமுறிய நழுவா வுழப்பியர்கண் வலையாலே

சதிசெய்தவ ரவர்மகிழ அணைமீது ருக்கியர்கள்
வசமொழுகி யவரடிமை யெனமாத ரிட்டதொழில்
தனிலுழலு மசடனையு னடியேவழுத்தவரு டருவாயே

சமரமொடு மசுரர்படை களமீ தெதிர்த்தபொழு
தொருநொடியி லவர்கள்படை கெடவே லெடுத்தவனி
தனிலிருதர் சிரமுருள ரணகுள் படுத்திவிடு செருமீதே

தவனமொடு மலகைநட மிடவீர பத்திரர்கள்
அதிரதிண மொடுகுருதி குடிகாளி கொக்கரிசெய்
தசையுணவு தனின்மகிழ விடுபேய் நிரைத்திரைகள்
[பலகோடி

திமிதமிட நரிகொடிகள் கழுகா டரத்தவெறி
வயிரவர்கள் சுழலவொரு தனியா யுதத்தைவிடு
திமிரதின கரவமரர் பதிவாழ்வு பெற்றுலவு முருகோனே

திருமருவு புயனயனொ டயிரா வதக்குரிசில்
அடிபரவு பழநிமலை கதிர்காம முற்றுவளர்
சிவசமய அறுமுகவ திருவேரகத்திலுறை பெருமானே.

(இ-ள்). அசுரர் படை சமரமொடு களமீது எதிர்த்த பொழுது-அசுரர்களுடைய சேனை போர்க்களத்திலே எதிர்த்த போது, ஒரு நொடியில் அவர்கள் படைகெட-ஒரு கணப்பொழுதில் அவர்களுடைய சேனை அழியவும், வேல் எடுத்து-வேற்படையை எடுத்து, அவனிதனில்-பூமியில், நிருதர் சிரம் உருள-அவுணர்களுடைய தலைகள் உருண்டு விழவும், ரணதூள் படுத்திவிடு செருமீது-சண்டைக் களத்தில் தூகளாக்கும் போர்மீது, தவனமொடு-தாகத்தோடு, அலகை நடமிட-பேய்கள் கூத்தாடவும், வீர புத்திரர்கள் அதிர-வாள் வீரர்கள் அதிரும்படி, கொக்கரிசெய்-கொக்கரிக்கின்ற-திணமொடு குருதி குடிகாளி-கொழுப்புடனே இரத்தத்தைக் குடிக்கின்ற காளியானவள், தசை உணவுதனில் மகிழ-இறைச்சியாகிய ஆகாரத்தில் மகிழ்ச்சி அடைய, விடுபேய் நிரைதிரள்கள்-விடுகின்ற பேயின் கூட்டங்கள், பலகோடி-பலகோடிகள், திம்தமிட-கூத்தாட, நரி கொடிகள் கழுகு ஆட-நரிகளும் காகங்களும் கழுகுகளும் மாமிசத்தைத் தின்று ஆட, ரத்தவெறி வயிரவர்கள் சுழல-இரத்த வெறிகொண்டு வயிரவர்கள் சுழற்சியடைய, ஒரு தனி ஆயுதத்தை விடு-ஓர் ஒப்பற்ற ஆயுதத்தைச் செலுத்தும், திமிரம் தினகர-ஆன்மாக்களது அகவிருளை ஒழிக்கும் சூரியனே, அமரர் பதி-தேவேந்திரன், வாழ்வுபெற்று உலவும் முருகோனே-வாழ்வடையும்படி விளங்குகின்ற முருகனே, திரு மருவு புயன்-திருமகளைச்சேரும் தோள்களையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும், அயனொடு-பிரமதேவனுடன், அயிராவதம் குரிசில்-ஐராவதம் என்னும் பட்டத்து யானையையுடைய இந்திரனும், அடிபரவு-திருவடிகளை வணங்குகின்ற, பழநிமலை கதிர்காமம் உற்று-பழநிமலையிலும் கதிர்காமத்திலும் பொருந்தி, வளர் சிவசமய-வளர்கின்ற

சைவசமயத்துத் தலைவனே, அறுமுகவ-ஆறு திருமுகங்களை யுடையவனே, திருவேரகத்தில் உறைபெருமாளே-திருவேரகத்தில் தங்குகின்ற பெருமானே, குமரகுருபர-குமரனே குருபரனே, குகனே-குகனே, குறச்சிறுமி கணவ-வள்ளிநாயகனே, சரவண-சரவணனே, நிருதர் கலகா-அசுரர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்பவனே, பிறைசடையர்-பிறையைத் தரித்த சிவபெருமான், குரு என-குரு என்று, நல் உரை உதவும் மயிலா-நல்ல புகழ்ச்சி வார்த்தையைக் கூறும் மயில் வாகனனே, என தினமும் உருகாது-என்று ஒவ்வொரு நாளும் மனமுருகாமல், குயில்மொழி நன்மடவியர்கள்-குயிலைப்போன்ற இனிய மொழியையும் நல்ல மடப்பத்தையும் உடையவர்களும், விழியால் உருக்குபவர்-கண்களால் நெஞ்சைக் கரைப்பவர்களும், தெருவில் அனவரதம் அனம் என நடப்பர்-தெருவில் எப்பொழுதும் அன்னம்போல் நடப்பவர்களும், நகைகொளும் அவர்கள் உடைமை-சிரிக்கின்ற ஆடவர்களுடைய பொருளை, உடனே பறிப்பவர்கள்-உடனே அபகரிப்பவர்களும், அனைவோரும்-எத்தகையோரும், தமது வசம் உற-தம்வசப் படும்படி, வசிய முகம் மினுக்கியர்கள்-வசீகரத்தையுடைய முக மினுக்கை யுடையவர்களும், முலையில் உறுதுகில் சரிய-தனத்தின்மேல் தரித்திருக்கும் ஆடை விழும்படி, நடுவீதி நிற்பவர்கள்-நடுத்தெருவில் நிற்பவர்களும், தனம் இலியர்-பொருளில்லாதவர்க ளுடைய, மனம் முறிய-மனம் முறியும்படி, நழுவா உழப்பியர்-நழுவவிட்டு உழப்புவர்களும், கண்வலையால்-கண்ணாகிய வலையினால், சதிசெய்து அவர் அவர் மகிழ-வஞ்சனை செய்து அவரவர் மகிழும்படி, அணைமீது உருக்கியர்கள்-பஞ்சணையின்மேல் உருக்குபவர்களுமாகிய விலைமாதர்களுடைய, வசம் ஒழுகி-வசத்தில் ஒழுகி, அவர் அடிமை என-

அவா அடிமையென்று சொல்லும்படி, மாதர் இட்ட தொழில் தனில் உழலும்-பெண்கள் இட்ட தொழிலில் உழல்கின்ற, அசடனை-வீணனை, உன் அடி வழுத்த அருள் தாராய்-உன் அடியை வாழ்த்த அருள்செய்வாய். (எ று.)

வீருத்தி:—முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானுக்குப் பிரணவோபதேசஞ் செய்த பெருமையுடையராதல் பற்றி, 'பிறைச்சடையர் குருவென நலுரையுதவு மயிலர்' என்றருளிச் செய்தனர்.

அவ்வரலாறு: முருகப்பெருமான் பிரமதேவனைப் பிரணவத்தின் பொருளைச் சொல்லும்படி கேட்க, அவன் அது தெரியாது மயங்கினன். அப்போது அவன் தலையில் குட்டி அவனைச் சிறை வைத்தனர். இதனை யறிந்த சிவபெருமான் தம்மகனை வருவித்து, 'பிரணவப் பொருளை எனக்குத் தெளியச் சொல்வாயாக' எனப் பெருமானைக் கேட்டனர். அதற்கு அவர், 'பிரணவம் குரு சீடக் கிரமத்தில்தான் உபதேசிக்கப்படல் வேண்டும்; அவ்வாறு நீரும் மாணவராக இருப்பின், நாம் ஆசிரியனாகி உபதேசப்போம்' என மொழிந்தனர். அதற்குச் சிவனார் உடன்பட்டு அவ்வாறே பிரணவப் பொருளைக் கேட்டனர்.

குயில்மொழி நன் மடவியர்கள் - குயில்போலும் இனிய குரலையுடைய இலக்கண மமைந்த இளமாதர் கண்களின் அழகாலும் பிறழ்ச்சியாலும் ஆடவருடைய மனத்தை உருக்குதலினாலும், கண்களைப்போல் உடம்பாட்டுக் குறிப்பை உணர்த்துவன வேறின்மையானும் அறிவு விளங்கித் தோன்றும் சிறந்த உறுப்பாதலினாலும் கண்களே மனத்தை உருக்கும் தன்மையன ஆதலின், 'விழியாலுருக்குபவர்' என்று கூறினர்.

இக்கருத்திக்களே, 'நாட்ட மிரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக் கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரையாகும்' என்று தொல்காப்பியனாரும், 'கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனுமில' என்று திருவள்ளுவரும்

ஈசற்கியான்வைத்த அன்பினகன்றவன் வாங்கியவென்
பாசத்திற்காரென்றவன் தில்லையின்ஒளிபோன்றவன்தோள்
பூசத் திருநீறென வெளுத்தாங்கவன் பூங்கழல்யாம்
பேசத் திருவார்த்தையிற் பெருநீளம் பெருங்கண்களே.

என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் அருளிச்செய் தவாறுன் அறிக.

திருமருவு புயன்-திருமால். ஐராவதக் குரிசில்-இந்திரன் கதிர்காமம், இலங்கையின் கண்ணுள்ள ஒரு சுப்பிரமணியத் தலம். திருவேரகம்-சுவாமிமலை.

19 தனன தனத்த தனன தனதத
தனன தனத்த தனதான.

மருவே செறித்த குழலார் மயக்கி
மதன கமதநின் விரகாலே

மயலே யெழுப்பி யிதழே யருதத
மலைபோன் முலைக்கு ளுறவாகி

பெருகாத லுற்ற தமியேனை நித்தல்
பிரியாது பட்ச மறவாதே

பிழையே பொறுத்து னிருதாளி லுற்ற
பெருவாழ்வு பற்ற அருள்வாயே

குருவா யாற்கு முபதேசம் வைத்த
குகனே குறத்தி மணவாளா
குளிர்கான் மிகுத்த வளர்பூக மெத்து
குடகா விரிக்கு வடபால்வாழ்
திருமால் தனக்கு மருகா உமைக்கொர்
சிறுவா கரிக்கு மிளையோனே
திருவேர கத்தி லுறைவா யரக்கர்
சிரமே துணித்த பெருமாளே.

(இ-ள்). குருவாய்-ஆசாரிய மூர்த்தியாய், அரற்கும்-சிவ பெருமானுக்கும், உபதேசம் வைத்த குகனே-உபதேசஞ் செய்தருளிய முருகனே, குறத்தி மணவாளா-வள்ளியம்மையாரின் கணவனே, குடகாவிரிக்கு-மேற்கே யிருந்துவரும் காவேரியாற்றுக்கு, வடபால் வாழ்-வடதிசையிலே வாழ்கின்ற, திருமால் தனக்கு மருகா-விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகனே, உமைக்கு ஓர் சிறுவா-உமாதேவியாருக்கு ஒரு புதல்வனே, கரிக்கும் இளையோனே-யானை முகவராகிய விநாயகருக்கு இளையவனே, திருவேரகத்தில் உறைவாய்-திருவேரகம் என்னும் ஊரில் வசிப்பவனே, அரக்கர் சிரம் துணித்த-அசுரர்கள் தலைகளை வெட்டிய, பெருமாளே-பெருமானே, மருவே செறித்த-வாசனை மிகுந்த, குழலார்-கூந்தலையுடைய பெண்கள், மயக்கின்-காம மயக்கத்தால், மதன் ஆகமத்தின்-மன்மதனுக்குரிய நூலின், விரகாலே-தந்திரத்தாலே, மயல் எழுப்பி-ஆசையை உண்டாக்கி, இதழ்வாய் அருத்தி-நன்மையுடனே இதழமுதத்தை ஊட்ட, மலை நேர்-மலைபோன்ற, முலைக்குள்-ஸ்தனங்களுக்குள், உறவு ஆகி-

பொருந்தி, பெருகாதல் உற்ற-பெரிய ஆசையைக் கொண்ட தமியேனை-தனியவனாகிய என்னை, நித்தல்-தினந்தோறும், பிரியாத பட்சமுடனே-நீங்காத விருப்பத்தோடு, என் பிழை பொறுத்து-எனது குற்றங்களைப் பொறுத்தருளி, இருதாளின் உற்ற-இரண்டு திருவடிகளிலும் பொருந்திய, பெருவாழ்வு பற்ற-பெரிய வாழ்வை அடைவதற்கு, அருள்வாய்-அருள் செய்வாயாக. (எ-று).

விருத்தி:—மதனாகமம்-இன்பநூல். இதழருத்தல்-அதரபானஞ் செய்வித்தல். மலை, தனங்களுக்கு வடிவால் உவமை. பெருங்காதல் என்றாலது பெருகாதல் என ஆயிற்று என்றதை நோக்கி. குளிர்கா தனிர்சசர் பொருந்திய சோலை குடகாவிரி-மேற்றிசையிலுள்ள காவிரியாறு. மாதரால் வைத்த ஆசையை ஒழித்து, உன் திருவடி வாழ்வைப் பெறுதற்கு அருள் புரிவாய் என்பார், 'பிழைபொறுத்து இருதாளிலுற்ற பெருவாழ்வு பற்ற அருள்வாயே' என்றார். இருதாளிலுற்ற பெருவாழ்வு-திருவடியில் நீங்காதிருக்கலாகிய பேரின்பப் பெருவாழ்வு. கரி-யானை; ஈண்டு யானை முகத்தையுடைய விநாயகரைக் குறித்தது; ஆகுபெயர்.

திருமால் மருகன் என்றது முருகப்பெருமான் தேவிமாராகிய தெய்வயானையாரும் வள்ளிநாயகியாரும் திருமாலின் புதல்வியராதல் பற்றி. இதனைப் பின்வரும் தணிகைப்புராணச் செய்யுளானும் அறிக:

> செந்திரு மணந்த கேள்வ னுயிர்த்தரு டையவக் கற்பிற்
> சுந்தரி யமுத வல்லி யென்பவர் சுடர்வேற் செங்கை
> மைந்தனை மணப்ப வுன்னி மலர்விரி சரவணத்து
> முந்தருந் தவங்க ளாற்ற முருகனுங் கண்மிக் கூறும்.

20 தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன தனதான.

கோமள வெற்பினை யொத்த தனத்தியர்
காமனை யொப்பவர் சித்தமு ருக்கிகள்
கோவை யிதழ்க்கனி நித்தமும் விற்பவர் மயில்காடை

கோகில நறபுற வத்திடு குக்குட
ஆரணி யப்புள்வ கைக்குரல் கற்றவர்
கோலவி ழிக்கடை யிட்டும ருட்டிகள் விரகாலே

தூம மலர்ப்பளி மெத்தைப டுப்பவர்
யாரையு மெத்தி மனைக்கு ளழைப்பவர்
சோலைவ னக்கிளி யொத்தமொ ழிச்சியர் நெறிகூடா

தூசுநெ கிழ்த்தரை சுற்றியு டுப்பவர்
காசுப றிக்கம றித்துமு யக்கிக
டோதக வித்தைப டித்துந டிப்பவ ருறவாமோ

மாமர மொத்துவ ளிக்கு ணெருக்கிய
சூரனை வெட்டிநி ணக்குட லைக்கொடு
வாரண மெச்சவ ளித்த அயிற்குக கதிர்காம

மாமலை யிற்பழ நிப்பதி யிற்றணி
மாகிரியிற்றணி கைக்கிரி யிற்பரி
மாகிரி யிற்கிரி சுற்றிவ ளைத்திடு மலைவாயில்

ஏமவெ யிற்பல வெற்பினி னற்பதி
　　ஞாலு கத்தினில் லுற்றுறு பத்தர்கள்
　　ஏதுநி னைத்தது மெத்தவ ளித்தரு ளிளையோனே
ஏரக வெற்பெனு மற்புத மிக்கசு
　　வாமிம லைப்பதி மெச்சிய சித்தஇ
　　ராசத லட்சண வுத்தமி பெற்றருள் பெருமாளே.

(இ-ள்.) மாமரம் ஒத்து-மாமரத்தை ஒத்த வடிவங்கொண்டு, உவரிக்குள்-கடலினுள் ஒளித்து, நெருக்கிய சூரனை-துன்பப் படுத்திய சூரனை, வெட்டி நிணம் சூடலை-வெட்டிக் கொழுப்பு வாய்ந்த குடலை, கொடி வாரணம் மெச்சும்-கொடியாகிய கோழி பாராட்டும்படி, அளித்த அயில் குக-கொடுத்தருளிய வேற் படையையுடைய குகனே, கதிர்காம மாமலையில்-கதிர்காமத் தின் சிறந்த மலையிலும், பழநிபதியில் - பழனித்தலத்திலுள்ள, தனிமா கிரியில்-ஒப்பற்ற பெரிய மலையிலும், தணிகை கிரியில்-தணிகைமலையின்மேலும், பரமா கிரியில்-திருப்பரங் குன்றத்தி லும், திரை சுற்றி வளைத்திடும் அலைவாயில்-அலைகள் சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள திருச்செந்தூரிலும், ஏமம் எயில் பல வெற்பினில்-பாது காவலையுடைய மதில்கள் பல சூழ்ந்த மலைகளின்மேலும், நல் பதினால் உலகத்தினில் - நல்ல பதினான்கு உலகங்களிலும், உற்று உறு பத்தர்கள்-பொருந்தி வாழும் அடியார்கள், நினைத்தது ஏதும்-எண்ணிய எல்லாவற்றையும், மெத்த அளித்தருள் இளை யோனே-மிகவும் கொடுத்தருளும் இளையவனே, ஏரகம் வெற்பு எனும்-திருவேரகமலை யென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும், அற்புத மிக்க சுவாமிமலை பதி-வியப்பு மிகுந்த சுவாமிமலை என் னும் க்ஷேத்திரத்தை, மெச்சிய-விரும்பிய, சித்த-திருவுளமுடை

யவனே, இராஜதலக்ஷண உத்தமி பெற்றருள் பெருமாளே-இராஜலக்ஷணங்களையுடைய உமாதேவியார் பயந்தருளிய பெருமாளே, கோமளம் வெற்பினை ஒத்த தனத்தியர்-இளைய குன்றை யொத்த ஸ்தனங்களையுடையவரும், காமனை ஒப்பவர் சித்தம் உருக்கிகள்-மன்மதனை ஒத்த அழகுடைய ஆடவர்களின் மனத்தை உருக்கிறவர்களும், கோவை இதழ்கனி நித்தமும் விற்பவர்-கோவைப் பழத்தை நிகர்த்த அதரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் விற்பவர்களும், கோகிலம்-குயிலும், நல்புறவத்தொடு-நல்ல புறாவும், குக்குடம்-கோழியும், ஆரணியம்புள்-காட்டிலுள்ள பறவைகளும் ஆகிய இவற்றின், வகை குரல்-வகைப்பட்ட குரல்களை, கற்றவர்-கற்றவர்களும், கோலம் விழிகடையிட்டு மருட்டிகள்-அழகிய கடை விழியினால் மயக்குகின்றவர்களும், மாவிரகால்-தந்திரச் செயலால், தூமம் மலர் பளி மெத்தை படுசெயலால்-தூமம் மலர்பளி மெத்தை படுப்பவர்-வாசனைப் புகையூட்டிய மலர்கள் பரப்பிய படுக்கையாகிய மெத்தையில் படுப்பவரும், யாரையும் எத்தி மனைக்குள் அழைப்பவர்-எப்படிப்பட்டவர்களையும் ஏமாற்றி வீட்டுக்குள் அழைப்பவர்களும், சோலைவனம் கிளி ஒத்த மொழிச்சியர்-சோலையிலே வாழும் அழகிய கிளியை யொத்த சொல்லையுடையவர்களும், நெறிகூடா தூசு நெகிழ்த்து-செவ்வையாகக் கட்டப்படாத ஆடையைத்தளர்த்தி, அரைசுற்றி உடுப்பவர்-இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டுபவரும், காசு பறிக்க மறித்து முயக்கிகள் - பொருளை அபகரிக்க மீண்டு மீண்டும் அணைபவர்களும், தோதகம் வித்தை படித்து நடிப்பவர் உறவு ஆமோ-வஞ்சகத்தை ஒரு வித்தையாகக் கற்றுப் பழகி நடிக்கின்றவர்களுமாகிய விலை மாதரது சம்பந்தம், ஆகுமோ-(ஆகாது) (எ-று.)

விருத்தி:— கோமளம்-இளமை. காமனை ஒப்பவர் என்றது அவன்போலக் கண், முகம், நகை முதலியவற்றால் நெஞ்சத்தை உருக்கி மயலையூட்டுபவர் ஆதலின் என்க. கோவை இதழ்க் கனி-கோவைக்கனிபோன்ற இதழ்; கோவைப்பழம் செந்நிறத்தால் இதழுக்குவமை; ஆதலின் வண்ணவுவமை. 'வினை பயன் மெய்யுரு' என்ற நான்கின் உருவின்கண் அடங்கும். ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொருவருக்கு விற்று மீண்டும் தம்முடைய தாகக்கொள்பவராதலின், 'நித்தமும் விற்பவர்' என்றார். புட்குரல் எழுப்பல் கலவிக் குறிப்பென இன்பநூலார் கூறுதலின், 'மயில்காடை.........ஆரணியப் புள்வகைக் குரல் கற்று' தேர்ந்தனர் என்க. தூம மலர்ப்பளி மெத்தை-வாசனை புகையூட்டி மலரிதழ் பரப்பிய படுக்கை; அதிலும் பொருள் வருவாய் இருந்தாலன்றிப் படுத்துக் கண்ணுறங்குதலுஞ் செய்யார் என்பது தொனிக்கப் 'படுப்பவர்' என்றார்.

'சோலைவனக் கிளியொத்த மொழிச்சியர்' என்றார் கிளிபோலும் இனிய சொற்களைப் பேசுவதாலும், கிளி சொற்கள் கற்றுப்பேசுதல்போல் மரபுக்கேற்றபடி சொற்களைக் கற்றுச் சொல்லுவதாலும், கிளியின் மொழிகள் பொருள்பயவாது உள்ளீடில்லாவாறு அவை மெய்ம்மையில்லாத பொய்யுரையாதலானுமென்க. கொடி-காகம். அடியார்கள் நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சேர்ந்து, அவர் வேண்டுவனவற்றை வேண்டியவாறு அளித்தருளும் பொருட்டுப் பலமலைகளிலும் எழுந்தருளியிருப்பவராதலின், 'கதிர்காம மாமலையில்...........அளித்தருள் இளையோனே' என்றார்.

இராஜதலக்ஷண உத்தமி-இராஜோ குணவடிவான சத்தி; என்னலுமாம்; சூரனை-யழிக்கும் பொருட்டு அச்சத்திக்கு மகனாய்த் தோன்றினார் என்க.

21 தந்தன தானதான தந்தன தானதான
தந்தன தானதான தனதான.

வஞ்சக லோபமூடர் தம்பொரு ளூர்கள்தேடி
மஞ்சரி கோவைதூது பலபாவின்
வண்புகழ் பாரிகாரி யென்றிசை வாதுகூறி
வந்தியர் போலவீணி லழியாதே
செஞ்சர ணாதகீத கிண்கிணி நீலமாலை
திண்டிறல் வேல்மயூர முகமாறும்
செந்தமிழ் நாளுமோதி யுய்ந்திட ஞானமூறு
செங்கனி வாயிலோர்சொ லருள்வாயே
பஞ்சவ னீடுகூனு மொன்றிடு தாபமோடு
பைந்தமிழ் வாதுகூறு சமண்மூகர்
பண்பறு பீலியோடு வெங்கழு வேறவோது
பண்டித ஞானநீறு தருவோனே
குஞ்சர சாலைமேவு பைம்புன மீதுலாவு
குன்றவர் சாதிகூடி வெறியாடி
கும்பிடு நாடுவாழ்வு தந்தவ ரோடுவீறு
குன்றுதொ றாடன்மேவு பெருமாளே.

(இ-ள்.)—பஞ்சவன்-பாண்டியனது, நீடு கூனும் - நீண்ட முதுகின்வளைவும், ஒன்றிடு தாபம்-பொருந்திய சுரப்பிணியும், ஓட-ஒழியவும், வாதுகூறு-வாதஞ் செய்கின்ற, சமண்மூகர்-சமணர்களாகிய ஊமைகள், பண்டி அறு-குணமற்ற, பீலியோடு-

மயிலிறகோடு, வெம் கழு ஏற-கொடிய கழுவிலே ஏறவும், **பைந்தமிழ்**-செழுமையான தமிழ்ப் பாசுரங்களை, ஓது பண்டித-திருவாய் மலர்ந்தருளிய பழுத்த புலமையுடையவனே, **நீறு தருவோனே**-திருவெண்ணீற்றைத் தருபவனே, குஞ்சரம் சாலை மேவும்-யானைகள் வாழும் சாலைகள் கூடிய, பைம்புனம் **மீது**-பசுமையான கொல்லை நிலங்களில், உலாவு குன்றவர் சாதி-திரிகின்ற வேடர் கூட்டங்கள், கூடி வெறி ஆடி-சேர்ந்து வெறியாட்டம் ஆடி, கும்பிடும்-வணங்க, நாடு வாழ்வு தந்து-உலக வாழ்வை அளித்து, அவரோடு-அவர்களுடன், வீறு-பெருமையாற் சிறக்கும், குன்று தோறு ஆடல் மேவும்-மலைகளிலெல்லாம் திருவிளையாட்டைச் செய்யும், பெருமாளே-பெருமானே, வஞ்சகம் லோபம் மூடர்-வஞ்சகமும் லோபமும் உடைய, மூடர்-மூடர்களுடைய, பொருள்-பொருளுக்காக, **ஊர்கள் தேடி**-ஊர்களைத் தேடி, மஞ்சரி கோவை தூது-மஞ்சரி கோவை தூது என்னும் பிரபந்தங்களை, பல பாவின்-பல வகைப்பட்ட பாட்டுக்களினால், வண்புகழ்-வளவிய புகழையுடைய, பாரிகாரி என்று-பாரியென்றும் காரியென்றும், இசைவாது கூறி-புகழை வாதித்துச் சொல்லி, வந்தியர் போல-புகழ் பாடுவோர்போல, **வீணில்**-வீணாக, அழியாது-அழியாமல், செம்சரண்-சிவந்த திருவடிகளையும், நாதகீத கிண்கிணி-ஓசையையுடைய கிண்கிணியையும், நீலமாலை-நீலோற்பல மாலையையும், திண்திறல் **வேல்**-உறுதியும் வலிமையுமுடைய வேலையும், **மயூரம்**-மயிலையும், முகம் **ஆறும்**-**ஆறு** **திருமுகங்களையும்**, செம்தமிழ்-செழுமையான **தமிழ்ப்பாட்டுக்களால்**, நாளும்-ஒவ்வொரு நாளும், **ஓதி உய்ந்திட**-பாடிப் பிழைக்க, ஞானம் ஊறு-மெய்யுணர்வு சுரக்கும், **செங்கனிவாயில்**-சிவந்த கோவைக்கனியை ஒத்த திருவாயால்,

ஓர் சொல்-ஒரு சொல்லை, அருள்வாய்-அருளிச் செய்வாயாக. (எ-று.)

விருத்தி:—மஞ்சரி-மாலை. ஒரு தலைவனைக் குறித்து ஒழுங்காகப் பாடப்படும் ஒரு வகை நூல். கோவை-அகப்பொருட் டுறைகளை யுடைத்தாய்ப் பல கிளவிக் கொத்துக்களுடன் நானூறு கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுட்களால் ஒரு தலைவன் மேல் பாடப்படும் ஒரு வகை நூல். தூது-தூதுரைப்பதாக அன்னம், நாரை, கிளி முதலியவற்றை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடப்படுவது. வண்புகழ்-வளவிய புகழ்; மிக்க புகழ் என்றபடி. பாரி-கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன்; வள்ளல்-வரையாது கொடுப்பவன். வள்ளலியல்பு இன்ன தென்பதைப் பின்வரும் கல்லாடத்தானு முணர்க.

'வாட்டமில் அருளுங் கேட்டமில் குணனும்
அசையா நிலையும் நசையா மனனும்.
வெருளாப் பண்பும் விடாப்பே ரன்புஞ்
செவ்வியின் மரீஇ யெவ்வெவர் எவ்வகை
வேட்டனர் அவ்வகை விருப்பொடு குறிப்பின்
வரையா தீதல் வள்ளல் தன்மை'

பாரி கொடையின் பெருமையினை,

'நல்லவுந் தீயவு மல்ல குவியிணர்ப்
புல்லிலை யெருக்க மாயினு முடையவை
கடவுள் பேணே மென்னா வாங்கு
மடவர் மெல்லியர் செல்லினுங்
கடவன் பாரி கைவண் மையே' என்ற கபிலர்
பாட்டானும்

'பாரியே என்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை' என்ற சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவாக்கானும் உணர்க.

காரி-கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன். இவன் ஔவையார்பால் பேரன்பு வாய்ந்தவன். இவன் புகழை,

'கடல் கொளப்படா அடலுநர் உகைக்கார்
கழல்புனை திருந்தடிக் காரிநின் னாடே
அழல் புறந்தரூஉ மந்தண ரதுவே
வீயாத் திருவின் விறல் கெழுதானை
மூவரு ளொருவன் துப்பா கியரென
வேத்தினர் தரூஉம் கூழே நுங்குடி
வாழ்த்தினர் வரூஉம் இரவலர் அதுவே
வடமீன் புரையுங் கற்பின் மடமொழி
அரிவை தோள் அளவு அல்லதை
நினதென இலைநீ பெருமி தத்தையே.'

என்ற கபிலர் திருவாக்கானும் அறிக.

ஔவையார் பாடிய வெண்பா.

பாரி பறித்த பறியும் பழையனூர்க்
காரி கொடுத்த கனைகட்டுஞ்-சேரமான்
வாராயோ எனவழைத்த வாய்மையும் இம்மூன்றும்
நீலச்சிற் றாடைக்கு நேர்.

வஞ்சகர், உலோபிகள், மூடர்கள் ஆகிய இவர்களிடம் சென்று அவர்களுக்கு இல்லாத குணங்களையும் உள்ளனவாகப் புனைந்தும், மிக்க புகழையுடைய பாரி யென்றும் காரியென்று பொய்யாகப் புகழ்ந்து மஞ்சரி, கோவை, தூது என்னும் ப

வகைப்பட்ட நூல்களைக் கூறியும் வீணே யழிந்து போகாதபடி நீர் ஒரு சொல்லருள் செய்வீராக என்று வேண்டினாரென்க. இம்மானுடரைப் புகழ்ந்து இம்மைப் பொருள் தானும் இல்லா மலும் மறுமைப் பயனுமில்லாது ஒழிவதினும் உன் திருவ டியை வத்தித் தொழுவேனாயின் இம்மை மறுமை வீடு பேறு களை அடைதல் திண்ண மென்பார் 'வீணி லழியாதே......ஓர் சொல்லருள் வாயே' என்றருளிச் செய்தார். அங்ஙனம் நான் செய்வதற்கு உன் திருவருள் இன்றியமையா தென்பார் 'ஓர் சொல்லருள்வாய்' என்றார்.

பாண்டியன் கூனுடன் சுரநோய் தீர்ந்துய்யவும் சமணர் கழுவேறவும் திரு நீற்றைத் தந்தருளும் பெருமானே என் றார், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் முருகப் பெருமான் அவதா ரமே என்பது உணர்த்தற் பொருட்டென்க. மதுரையில் அரசு புரிந்து வந்த கூன் பாண்டியன் சமணர் சொல்வலையிற் சிக்கிச் சைவ சமயத்தை விட்டுச் சமண சமயம் புகுந்து அச்சம யவொழுக்கத்தைக் கைப்பற்றி வருவானாயினன். அது காணப் பொறுத கோப்பெருந்தேவி மங்கையர்க்கரசியார் ஞான சம்பந் தரை மந்திரி குலச் சிறையார் வாயிலாக வருவித்தனர். அச்சம் பந்தர் அடியார் கூட்டத்துடன் எழுந்தருளி யிருந்த மடத்தில் சமணர் தீக் கொளுவினர், அதுகண்ட சம்பந்தர்,

'செய்யனே திருவாலவாய் மேவிய
ஐயனே யஞ்சலென்றருள் செய்யெனைப்
பொய்யரா மமணர் கொளுவுஞ் சுடர்
பையவே சென்று பாண்டியற் காகவே.'

என்னுந் தொடக்கத்தை யுடைய ஒரு பதிகம் பாடி அத்தீப் பாண்டியனைச் சுரநோயாகப் பற்றும்படி செய்தனர். பாண்டி

யன் சுரத்தின் வெம்மையை யாற்றாது சமணரை வருவித்து மணிமந்திர மருந்து வகைகளையும் பிரயோகிக்கச் செய்தனன். அப்போதும் அந்நோய் தீராமையால் தன் மனைவியார் சொற்படி ஞான சம்பந்தரை வருவித்து, அவர் அருளை வேண்டினான். அவர்,

'மந்திரமாவது நீறு வானவர்மேலது நீறு
சுந்தரமாவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு
தந்திரமாவது நீறு சமயத்திலுள்ளது நீறு
செந்துவர்வாயுமை பங்கன்திருவாலவாயான்திருநீறே'

என்னு முதற் செய்யுளையுடைய திருநீற்றுத் திருப்பதிகம் கட்டளையிட்டார். உடனே சுரநோய் ஒருபக்கம் தீர்ந்து பாண்டியன் இன்புற்றான். மற்றொரு பக்கம் நோய் நீங்கும்படி சமணர் எத்தகைய பாடுபட்டும் முடியவில்லை. பின்னர் வேந்தன் வேண்டுகோட்கு இரங்கி மற்றொரு பக்கமும் நோய் நீங்கும்படி அருள்புரிந்தார். நோய் முற்றும் நீங்கப் பெற்றுப் பாண்டியன் இன்பமடைந்தான். பின் சமணர் சம்பந்தப் பெருமானுடன் வாதுபுரிந்து தோற்றுக் கழுவேறினர். இதன் விரிவைத் திருத்தொண்டர் புராணத்துட் காண்க.

வெறியாடுதல் வேடர்கள் ஒருங்கு கூடி முருகவேள் அருள்சுரக்கும்படி வழிபாடு செய்து, தெய்வம் வந்ததாக ஆடுதல். இதனை, 'வெறியயர் வெங்களத்து வேன்மகன்' என்றதனும்

'வேலன் றைஇய வெறியயர் களனும்' எனவரும் திருமுருகாற்றுப்படையானும் அறிக.

அரிபிரமாதி தேவர்கட்கும் அரியவனாய் இருந்தும் இழி

குலமும் இழிதொழிலும் உடையவராய வேடர்கட்கும் எளி வந்து அருள்புரியும் பெருங்கருணையுடையன் என்பார்,

'கும்பிடநாடிவாழ்வு தந்தவரோடுவீறு'

என்றனர்.

குன்று தோறாடல் - மலைகள்தோறும் அருள்விளையாட்டைப் புரிதல். அருள்விளையாட்டு-பஞ்சகிருத்தியம்.

22 தனனதன தந்தனந் தந்தனந் தந்தனந்
தனனதன தந்தனந் தந்தனந் தந்தனந்
தனனதன தந்தனந் தந்தனந் தனதான.

புணரியும னங்கனம் புஞ்சரும் புங்கருங்
கயலிணொடு கெண்டையுஞ் சண்டனுங் கஞ்சமும்
புதுநிலவ ருந்தியுந் துஞ்சுநஞ் சும்பொருப்பெறிவேலும்

பொருவெனவி கன்றகன் றங்குமிங் குஞ்சுழன்
றிடந்தகடைசிவந்துவஞ் சம்பொதிந் திங்கிதம் [மோதி
புவியினளர் முன்பயின் றம்பொனின் கம்பிதக் குழை

குணலையொடு மிந்த்ரியஞ் சஞ்சலங் கண்டிடும்
படியமர்பு ரிந்தருஞ் சங்கடஞ் சந்ததம் [கணினார்பால்
கொடுமைசெய்து சங்கொடுஞ் சிங்கிதங் குங்கடைக்

குலவுபல செந்தனந் தந்துதந் தின்புறுந்
த்ரிவிதகர ணங்களுங் கந்தநின் செம்பதங்
குறுகும்வகையந்தியுஞ் சந்தியுந்தொந்தமற்றமைவேனோ

துணர்விரிக டம்பமென் றொங்கலும் பம்புறும்
புழுகுமச லம்பசுஞ் சந்தனங் குங்குமந் [ருதோளுந்
தொகுகளப முந்துதைந் தென்றுநன் கொன்றுபத்தி

தொலைவில்சண் முகங்களுந் தந்த்ரமந் த்ரங்களும்
பழநிமலை யும்பரங் குன்றமுஞ் செந்திலுங் [வாழ்வாய்
துதிசெயுமெ யன்பர்தஞ் சிந்தையுஞ் சென்றுசெய்ப் பதி

கணபணபு யங்கமுங் கங்கையுந் திங்களுங்
குரவுமறு குங்குறுந் தும்பையுங் கொன்றையுங்
கமழ்சடிலம்சம்புவுங் கும்பிடும் பண்புடைக் குருநாதா

கனகுடகில் நின்றகுன் றந்தருஞ் சங்கரன்
குறுமுனிக மண்டலங் கொண்டுமுன் கண்டிடுங் [மாளே.
கதிசெய்நதி வந்துறுந் தென்கடம் பன்றுறைப் பெரு

(இ-ள்).—துணர்விரி-கொத்தாக விரிந்த, கடம்பம் மென் றொங்கலும்-மென்மையாகிய கடப்பமாலையும், பம்பு உறும் புழுகும்-நெருங்கியுள்ள புனுகும், அசலம் பசுமை சந்தனம்-பொதிய மலையினின்று தரப்பட்ட சந்தனமும், குங்குமம் தொகு களபமும்-குங்குமமும் வாசனைப் பொருள்கள் பலவற்றின் தொகுதியையுடைய கலவைச்சாந்தும், துதைந்து - நெருங்கியுள்ள, நன்கு ஒன்று-நன்மை பொருந்திய, பத்து இருதோளும்-பன்னிரண்டு திருத்தோள்களையும், தொலைவு இல் சண்முகங்களும்-எக்காலத்தும் அழிவில்லாத ஆறுதிருமுகங்களையும், தந்தரம் மந்தரங்களும்-தந்திரமந்திரங்களையும், பழநிமலையும்-பழநிமலையிலும், பரங்குன்றமும - திருப்பரங்கிரியையும்; செந்திலும்-திருச்செந்தூரையும், துதிசெயும் மெய் அன்பர் தம் சிந்தையும் சென்று-

தோத்திரஞ் செய்யும் உண்மை அடியார்களுடைய மனங்களில் அவருக்கு அருள்புரிவதற்குக் காட்சிகொடுத்து, செய்ப்பதிவாழ் வாய்-வயலூரில் வாழ்பவனே, கணபண புயங்கமும்-திரண்ட படத்தையுடைய பாம்பையும், கங்கையும் திங்களும்-கங்கையையும் பிறைச் சந்திரனையும், குரவும் அறுகும் குறுதும்பையும் கொன்றையும்-குரவமலரும் அறுகம் புல்லும் சிறிய தும்பைமலரும் கொன்றைமலரும், கமழ் சடிலம் சம்புவும்-மணக்கின்ற சடையையுடைய சிவபெருமானும், கும்பிடும் பண்பு உடை குருநாதா-வணங்குகின்ற குணம் வாய்ந்த குருநாதனே, கன குடகில் நின்ற-பெருமை பொருந்திய குடகு நாட்டில் நிலைபெற்ற, குன்றம் தரும்-குடகுமலையினின்று உற்பத்தியாகிவரும், சங்கரன்-சிவபெருமானும், குறுமுனி கமண்டலம் கொண்டு முன் கண்டிடும்-அகத்தியமுனிவர் கமண்டலத்தால் முன்னே கண்டருளிய, கதிசெய் நதி-வேகத்தையுடைய காவிரிநதி, வந்து உறும்தென் கடம்பந்துறை பெருமாளே-வந்து பாயும் தென்கடம்பந் துறையில் தங்கும் பெருமானே, புணரியும்-கடலும், அனங்கன் அம்பும்-மன்மதன் கணையாகிய குவளையும், சுரும்பும்-வண்டும், கரும் கயலினொடு கெண்டையும்-கருமையாகிய கயல் மீனுடன் கெண்டைமீனும், கண்டனும் - இயமனும், கஞ்சமும்-தாமரைமலரும், புதுநிலவு அருந்தியும்-புதியசக்கரவாகப்பறவையும், தஞ்சு நஞ்சும்-ததங்கிய விஷமும், பொருப்பு எறிவேலும்-கிரௌஞ்ச கிரியைப் பிளந்த வேற்படையும், பொரு என-ஒப்பென்று சொல்லும்படி, இகன்று-அவற்றோடு போராடி, அங்கும் இங்கும் சுழன்று-அங்கும் இங்கும் பிறழ்ந்து, இடைகடை சிவந்து-நடுவிலும் கடைப்பாகத்துஞ் சிவப்பு நிறங்கொண்டு, வஞ்சம் பொதிந்து-வஞ்சகம் நிறைந்து, இங்கிதம் புலி இளைஞர்

முன்பயின்று-பலவகைக் குறிப்புக்களை இளையவருக்கு முன் பழகி, அம்பொனின் கம்பிதம் குழைமோதி-அழகிய பொன்னாற் செய்யப்பட்ட அசைவையுடைய குண்டலங்களுடன் தாக்கி, குணலையொடும்-கூத்துடன், இந்திரியம் சஞ்சலம் கண்டிடும்படி - அறிவுவருந்தும்படி, அமர் புரிந்து - சண்டையிட்டு, அரும் சங்கடம் சந்ததம் கொடுமைசெய்து-மிக்க சங்கடத்தையும் கொடுமையையும் எப்போதும் செய்து, சங்கொடும் சிங்கி தங்கும்-வெண்மையுடனே விஷம் தங்குகின்ற, கடைக்கணிணர் பால்-கடைக் கண்ணையுடைய பெண்களிடத்தில், குலவு பல செம்தனம் தந்துதந்து-விளங்குகின்ற பல சிவந்த பொன்னைக் கொடுத்துக் கொடுத்து, இன்புறும்-இன்பமடைகின்ற, திரிவித கரணங்களும்-மனம் வாக்குக் காயமென்னும் மூவகைப்பட்ட கரணங்களும், கந்த-கந்தனே, நின் செம்பதம் குறுகும் வகை-தேவரீருடை சிவந்த திருவடிகளை அடையும் விதத்தை, அந்தியும் சந்தியும்-மாலையிலும் சந்திவேளைகளிலும், தொந்தம் அற்று - உலகப்பற்று ஒழிந்து, அமைவேனோ - பொருந்துவேனோ. (எ-று)

விருத்தி:—புணரி - கடல்; புணர்தலையுடையது எனக் காரணக்குறி. புணரிமுதலாயின கண்களுக்குவமை. அனங்கன் - மன்மதன்; அங்கமில்லாதவன். சண்டன்-யமன்; யமனைப்போல நோக்கப்பட்டார் உயிரைக் கவருதலின் யமன் என்றார். இங்கிதம்-குறிப்பு. சிங்கி-விஷம். குழை - குண்டலம். தளிர் என்ற தன் பெயர் பண்டைக்காலத்தே மாதர் தளிரைத் தங்கள் காதில் தரித்துக்கொள்வது இயல்பாகையால் காதில் தரித்துக் கொள்ளும் ஆபரணம் எல்லாவற்றிற்கும் பெயராயிற்று. திரிவித கரணம்-மனம் வாக்குக் காயங்கள்.

தொங்கல்-மாலை ; தொங்குதலையுடைமையால் காரணப்பெயர்.
தந்திரம்-சாத்திரங்கள். செய்ப்பதி-வயலூர்.
கண பண புயங்கம்-திரண்ட படத்தையுடைய பாம்பு.
சம்பு-சுகஞ்செய்பவன்.
சங்கரன்-ஆன்மாக்களுக்கு இன்பத்தைச் செய்பவன்.

'குறுமுனி கமண்டலங் கொண்டு முன் கண்டிடுங்கதி செய்நதி' காவேரி. அதன்வரலாறு: அகத்திய முனிவர் தமது கமண்டலத்திலிருந்த காவிரியைக் காந்தனென்னும் மன்னவன் வேண்டுகோளுக் கிசைந்து நிலத்தில் பெருகி யோடும்படி செய்தனர் என்பதாம்.

இதனை, 'கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட
அமர முனிவன் அகத்தியன் தனாது
கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை'
எனவரூஉம் மணிமேகலை அடிகளாலும் அறிக.

23 தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானனதந்ததான.

தறையின் மானிட ராசையி னுன்மட
லெழுது மாலருண் மாதர்கள் தோதக
சரசமா யமல ரோதியி னுவிரு கொங்கையாலும்
சதிசெய் நூலிடை யாலுடை யானடை
யழகி னுன் மொழியால் விழியான்மருள்
சவலை நாயடி யேன்மி கவாடிம யங்கலாமோ

பறவையா னுமெய்ஞ் ஞானிகண்மோனிக
ளணுகொணுவகை நீயினிராகிய
பவன பூரக வேகிதமூாகிய விந்துநாதம்

பகரொ ணுதது சேரவொ ணுதது
நினையொ ணுதது வான தயாபர
பதிய தானச மாதிம ஞெயம் வந்துதாராய்

சிறைவி டாதநி சாசரர் சேனைகண்
மடிய நீலக லாபம தேறிய
திறல்வி நோதச மேள தயாபர அம்புராசி

திரைகள் போலலை மோதிய சீதள
குடக காவிரி நீளலை சூடிய
திரிசிராமலை மேலுறை வீரகு றிஞ்சிவாழும்

மறவர் நாயக ஆதிவிநாயக
இளைய நாயக காவிரி நாயக
வடிவி ணயக வானை தன்நாயக எங்கண்மாலின்

மகிழு நாயக தேவர்க ணயக
கவுரி நாயக ஞர்குருநாயக
வடிவெதாமலை யாவையு மேவிய தம்பிரானே.

(இ-ள்.)—சிறை விடாத-சிறைக்களத்தை விட்டு நீங்காத, நிசாசரர் சேனைகள்-அசுரர்களுடைய சேனைகள், மடிய-இறக்கும் படி, நீல கலாபம் அது ஏறிய-நீல நிறம் பொருந்திய மயிலின் மேல் ஆரோகணித்த, திறல் விநோத சமேள-வல்லமை

யும் விநோதமும் பொருந்தியவரே, தயாபர-கருணையுடைய வரே, அம்புராசி-கடலினது, திரைகள் போல்-அலைகளைப் போல, அலை மோதிய-அலைகள் மோதுகின்ற, சீதள குடக்கா விரி-குளிர்ச்சி பொருந்திய குடகுமலையினின்று வரும் காவேரி யாற்றின், நீள் அலை சூடிய-நீண்ட அலைகளைப் பொருந்திய, திரிசிராமலை மேல் உறை வீர-திரிசிராமலையின்மேலே வசிக் கின்ற வீரரே, குறிஞ்சிவாழும்-மலைப் பிரதேசத்தில் வாழ் கின்ற, மறவர் நாயக-வேடர்கள் தலைவனே, ஆதிவிநாயகர்-முதற் கடவுளாகிய விநாயகக் கடவுளுக்கு, இளையநாயக-இளை யனாகிய நாயகனே, காவிரி நாயக-காவேரிக்குத் தலைவனே, வடிவின் நாயக-அழகிய நாயகனே, ஆனைதன் நாயக-தெய்வ யானை அம்மைக்குத் தலைவனே, எங்கள் மாணின் மகிழும் நாயக- எங்களது தேவியாராகிய வள்ளியம்மை யாரிடத்தில் மகிழ்ச்சி அடையுந் தலைவரே, கவுரி நாயகனார்-உமாதேவியார் கணவராகிய சிவபெருமானுக்கு, குருநாயக-குருவான தலை வனே, வடிவு அது ஆம்-அழகு பொருந்திய, மலையாவும் மேவிய- மலைகள் எல்லாவற்றையும் விரும்பிய, தம்பிரானே-தலைவனே, தரையின் மானுடர்-பூமியில் வாழும் ஆடவர், ஆசையினால் மடல் எழுதும்-தம்மேற் கொண்ட ஆசையால் மட லேறுவதற்கு வடிவத்தை எழுதுகின்ற, மால் அருள் மாதர்கள்-மயக்கத் தருகின்ற பெண்களாகிய, தோதக சரசர்-வஞ் சகமான காமச் செயலுடையாரது, மா மலர்-சிறந்த பூக்களைச் சூடிய, ஓதியினால் - கூந்தலினாலும், இரு கொங்கையாலும்-இரண்டு ஸ்தனங்களாலும், தளர் மின் நேர் இடையால்-சோர்ந்த மின்னலையொத்த இடையாலும், உடையால்-ஆடை யாலும், நடை அழகினால்-நடையின் அழகினாலும், மொழி

யால்-சொற்களாலும், விழியால்-கண்களாலும், மருள் சவலை நாயடியேன்-மயங்குகின்ற பலவீனனாகிய நாயிற் கடைப் பட்ட அடியேன், மிக வாடி மயங்கல் ஆமோ-மிகவும் வருத்த முற்று மயக்க மடைதல் கூடுமோ, பறவையான மெய்ஞ்ஞானி கள்-ஓரிடத்தே தங்காது பறந்து பறவைபோலத் திரியும் உண்மை ஞானிகளும், மோனிகள்-மௌன விரதியரும், அணுக ஒணு வகை-சேர்வதற்கு முடியாத வண்ணம், நீடும்-மிக்க, இராசியம்-இரகசியமானதும், பவன பூரக ஏகம்-பிராண வாயுவை ஒடுக்கிச் செய்யும் யோகத்தில், ஆகிய விந்து நாதம்-ஒன்று பட்ட விந்து நாதங்களால், பகர ஒணாதது-சொல்ல முடியாத தும், சேர ஒணாதது-சேர முடியாததும், நினை யொணாதது-நினைக்க முடியாததுமான, தயாபர பதியது ஆன - அருளோடு கூடிய, சமாதி மனோலயம்-மனம் இலயப்படுவதாகிய சமாதியை, வந்து தாராய்-எழுந்தருளி வந்து அடியேற்கு அளிப்பாய். (எ. று.)

விருத்தி:—தறை-எதுகை நோக்கி வல்லின றகரம் பெற் றது. மடல் எழுதல்-பனைமடலிலே தாம் விரும்பிய மட வாருடைய வடிவத்தை எழுதுதல். பண்டைக் காலத்தே ஆட வர் தாம் விரும்பிய மடவாரை எய்தும் பொருட்டு மடல் எழுது தல் இயல்பு.

இராசியம்-இரகசியம்.

சமாதி மனோலயம்-மனோலய சமாதி.

பறவையான மெய்ஞ்ஞானிகள் மோனிகள் அணு கொணுவகை நீடும் இராசியம்-ஓரிட மென்று நில்லாது பறந்து திரியும் பறவை போலிருக்கின்ற பற்றற்ற உண்மை ஞானிக

ஞரும் மௌனிகளும் கிட்டிக் கொள்ளாவண்ணம் மிக்க இரக சியமானதும்.

அம்புராசி-கடல், குடக் காவிரி-குடகமலையில் தோன்றும் காவேரி, திரிசிராமலை-திரிசிராப் பள்ளியிலுள்ள மலை. வடிவதாம் மலை என்பதில் அறு-பகுதிப் பொருள் விகுதி.

24 தனத்தா தானதந்த
தனத்தா தானதந்த
தனத்தா தானதந்த தனதான.

உருக்கார் வாளிகண்கள்
பொருப்பார் வார்தனங்க
ளுரைத்தேன் வாலசந்த்ர நுதனூலாம்

உருச்சேர் நீண்மருங்குல்
பிணைத்தோ ளோதிகொண்ட
லுவப்பா மேல்விழுந்து திரிவோர்கள்

அருக்கா மாதர்தங்கள்
வரைக்கே யோடியின்ப
வலைக்கே பூணு நெஞ்சன் அதிபாவி

அசட்டால் மூடுகின்ற
மசக்கால் மாயுமிந்த
அவத்தா லீனமின்றி அருள்வாயே

எருக்கா தாளிதும்பை
மருச்சேர் போதுகங்கை
புனைச்சூ டாதிகம்பர் புதல்வோனே

இருக்கா லேநினைந்து
துதிப்பார் நாவினெஞ்சி
லிருப்பா யானைதங்கு மணிமார்பா

செருக்கா லேமிகுந்த
கடற்சூர் மாளவென்று
திறற்சேர் வேல்கைகொண்ட முருகோனே

தினைக்கோர் காவல்கொண்ட
குறத்தேன் மாதுபங்க
திருப்போ ரூரமர்ந்த பெருமாளே.

(இ-ள்.) எருக்கு ஆர் தாளி தும்பை-எருக்கு, ஆத்தி, கூதாளி, தும்பை என்னும் இவற்றின், மருசேர்-மணம் பொருந்திய, போது-மலர்களையும், கங்கையினை-கங்கையையும், சூடு ஆதி நம்பர்-சூடுகின்ற ஆதியாயுள்ள சிவபெருமானுக்கு, புதல்வோனே-குமாரனே, இருக்காலே-இருக்குவேதத்தாலே, நினைந்து துதிப்பார்-எண்ணி வாழ்த்துவோர், நாவில் நெஞ்சில் இருப்பாய்-நாவிலும் மனத்திலும் இருப்பவனே, யானை தங்கும் மணிமார்பா-தெய்வயானை தங்குகின்ற அழகிய மார்பை உடையவனே, செருக்கால் மிகுந்த-அகங்காரம் அதிகரித்த, கடல் சூர்-கடல்வடிவங்கொண்ட சூரன், மாள வென்ற-இறக்கும்படி வெற்றிகொண்ட, திறல் சேர் வேல்-வலிமையுடைய வேலை, கைகொண்ட-திருக்கரத்தில் தாங்கிய, முருகோனே-முருகனே, தினைக்கு ஓர் காவல் கொண்ட-தினைப்புனத்தில் காவலாக இருந்த, குறத்தேன்-குறவர் மகளாகிய, மாது பங்க

வள்ளி நாயகியாரைப் பக்கத்தில் உடையவனே, திருப்போரூர் அமர்ந்த பெருமாளே-திருப்போரூர் என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே, உருக்கு ஆர்-உருக்குதல் பொருந்திய, வாளி-அம்பை ஒத்த, கண்கள்-கண்களாலும், பொருப்பு ஆர்-மலையை ஒத்த, வார் தனங்கள்-கச்சை யணிந்த முலைகளாலும், உகப்பு ஆர்-உயர்வு பொருந்திய, வால சந்திரன்-பிறைச்சந்திரனை ஒத்த, நுதல்-நெற்றியையும், நூல் ஆம்-நூலையொத்த, உருசேர்-அழகு பொருந்திய, நீள் மருங்குல்-நீண்ட இடையையும், பணை தோள்-மூங்கிலை யொத்த தோளையும், கொண்டல் ஓதி-மேகத்தை யொத்த கூந்தலையும் கொண்டு, உவப்பா மகிழ்ச்சியாக, மேல் விழுந்து-முற்பட்டு வந்து, திரிவோர்கள் - திரிகின்றவர்களாகிய, அருக்கு ஆம்-அருமையை யுடைய, மாதர் தங்கள்-பெண்களுடைய, வரைக்கு-இடத்திற்கு, ஓடி இன்ப வலைக்கு-ஓடிச்சென்று இன்பமாகிய வலைக்கு, பூணும் நெஞ்சன்-விரும்புகின்ற மனத்தை யுடையவனும், அதிபாவி-மிக்கபாவத்தைச் செய்பவனுமாகியயான், அசட்டால்-குற்றத்தாலும், மூடுகின்ற மயக்கால்-மூடப்பட்ட மயக்கத்தாலும், மாயும்-அழியும், இந்த அவத்தால்-இந்தத் துன்பத்தால், ஈனம் இன்றி-குற்றமில்லாமல், அருள்வாய்-கருணை புரிவாயாக (எ-று)

விருத்தி :—இருக்கு என்றது ஈண்டு உபலக்கணத்தால் ஏனை யசுர், சாமம், அதர்வம் என்னும் வேதங்களையும் குறிக்கும். இதற்கு விதி 'ஒரு மொழி யொழி தன்னினங் கொளற் குரித்தே' என்பது. (நன்னூல் சூத் 358) இருக்காலே நினைப்பார் நெஞ்சிலும் துதிப்பார் நாவிலுமென எதிர் நிரனிறையாகக் கொள்க. யானை-தெய்வயானையார். கடற்சூர் - கடல்வடிவங் கொண்ட சூரன். குறத்தேன் - வள்ளிநாயகி. திருப்போ

ரூர்-செங்கற்பட்டுக்கு 24 மைல் தூரத்திலுள்ள ஒரு சுப்பிர மணிய ஸ்தலம். நம்பர்-சிவபெருமான்; விரும்பப்படுபவர்.

சிவபெருமான் பஞ்சாக்கரத்தைச் செபித்துத் தோத்திரஞ் செய்வோர் மனத்திலும் நாவிலும் தங்கி யிருப்பான் என்பார்,

'இருக்காலே நினைந்து துதிப்பார் நாவில் நெஞ்சில் இருப்பர்' என்றருளிச் செய்தனர். இருக்கு-இருக்குவேதம், மந்திரம் என இரட்டுற மொழிந்து கொள்க.

25. தான தானன தானன தான தானன தானன
தான தானன தானன தனதான.

சீருலாவிய வோதிம
மானையாநடை மாமயில்
சேயனாயக லாமதி முகமானார்

தேனுலாவிய மாமொழி
மேருநேரிள மாமுலை
மேலுலாவிய கூர்விழி குமிழ்நாசி

தாருலாவிய நீள்குழல்
வேயளாவிய தோளியர்
சார்பிலேதிரி வேனைநின் அருளாலே

சாமவேதியர் வானவ
ரோதிநாண்மலர் தூவிய
தாளில்வீழநி னருள் புரிவாயே

காருலாவிய நீள்புன
வேடர்மால்வரை மீதுறை
காவல்மாதினொ டாவல்செய் தணைவோனே

காணவாகம வேதபு
ராணநூல்பல வோதிய
காரணாகரு ணாகர முருகோனே

போருலாவிய சூரனை
வாரிசேறெழ வெல்விடு
பூடசேவக மாமயில் மிசையோனே

போதன் மாதவன் மாதுமை
பாதியாதியு மேதொழு
போரிமா நகர் மேவிய பெருமாளே.

(இ-ள்.) கார் உலாவிய-மேகம் உலவுகின்ற, மால்வரை மீது உறை-பெரிய மலையின்மேல் வசிக்கின்ற, வேடர்-வேடர்களது, நீள்புனம்-நீண்ட புனத்திலே, காவல் மாதினொடு-காவலைச் செய்த வள்ளி நாயகியாரோடு, ஆவல் செய்து-மிக்க விருப்பங் கொண்டு, அணைவோனே-தழுவுகின்றவனே, காண-ஆன்மாக்கள் உண்மை ஞானத்தை அடையும்படி, வேதபுராண நூல்-வேத புராணங்களாகிய சாத்திரங்கள், பல ஓதிய-பலவற்றைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய, காரணா-எல்லாவற்றிற்கும் காரணமானவனே, கருணாகர-அருள் வடிவானவனே, முருகோனே-முருகனே போர் உலாவிய-சண்டைமேற் சென்ற, சூரனை-சூரபதுமனை வாரி சேறு எழ-கடலிலே சேறு எழும்படி,

வேல் விடு-வேலை விடுகின்ற, பூப-தலைவனே, சேவகம் மாம யில்-அதிகாரத்தைச் செய்யும் சிறந்த மயிலின், மிசையோனே-மேலே எழுந்தருளி யிருப்பவனே, போதன்-பிரமனும், மாத வன்-திருமாலும், மாது உமை-அழகிய உமாதேவியார், பாதி ஆதியும்-பாதி வடிவமாகவுள்ள சிவபெருமானும், தொழு-வணங்குகின்ற, போரிமாநகர்-திருப்போரூர் என்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தில், மேவிய-திருக்கோயில் கொண்டருளிய, பெரு மானே-பெருமானே, சீர் உலாவிய-அழகு பொருந்திய, ஓதிமம் ஆன-அன்னத்தை ஒத்த, மாநடை-சிறந்த நடையினையும், மாமயில்-சிறந்த மயிலை, சேய-ஒத்த, சாயல்-மென்மையையும், கலாமதி-கலைகள் நிறைந்த சந்திரனை ஒத்த, முகம் மானார்-முகத் தையுமுடையவரும், தேன் உலாவிய-தேனை ஒத்த, மாமொழி-இனிய சொல்லையும், மேருநேர்-மேருமலையை ஒத்த, இளமா முலை-இளைய பெருத்த தனங்களையும், சேல் உலாவிய கூர்விழி-சேற் கெண்டையை ஒத்த கூர்மையான கண்களையும், குமிழ் நாசி-குமிழம்பூப் போன்ற மூக்கையும், தார் உலாவிய-மாலை யைத் தரித்த, நீள்குழல்-நீண்ட கூந்தலையும் உடைய, வேய் அளாவிய தோளியர்-மூங்கிலை ஒத்த தோளை யுடையவருமாகிய பெண்களுடைய, சார்பில்-பற்றுக்கோட்டில், திரிவேனை-அலை கின்றவனாகிய அடியேனை, நின் அருளாலே-தேவரீருடைய திருவருளால், சாமவேதியர்- சாம வேதத்தை ஓதும் பிராமணர் களும், வானவர்-தேவர்களும், ஓதி-மந்திரங்களைச் சொல்லி, நாள்மலர்-புதிய பூக்களை, தூவிய-சிதறிய, தாளில்-திருவடி களில், வீழ-வணங்கும்படி, நினது அருள் புரிவாய்-உன்னு டைய கருணையைச் செய்வாய். (எ. று.)

விருத்தி :—ஓதிமம்-அன்னம். சாயல்-மென்மை. விளு-

அறிவு. காவல் மாது-காவல் காத்துவந்த வள்ளியம்மையார், சாமவேதியர்-சாம வேதங்களைப் பாடுபவர்.

ஆகமம்-சிவபெருமானால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஞான நூல்கள். அத்தகைய ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு. அவை சிவ பெருமானையே சிறப்பாகக் கூறுதலின் சிறப்பு நூல்கள் எனப் படும். வேதம் எல்லாக் கடவுளரையுங் கூறுவதால் பொது நூல் எனப்படும். வேதம்-அறிதற் கருவியாக வுள்ளது என்பது காரணக் குறி.

புராணம்-பழமை. வேதாகம புராணங்களை இறைவன் அருளிச் செய்தானென்றார் அவை எக்காலத்தும் உள்ளன வாதலினாலும் முதல் நடுவீறு காண முடியாமையானும் என்க.

26. தந்தா தனந்த தந்தா தனந்த
தந்தா தனந்த தனதானா.

பந்தாடி யங்கை நொந்தார் பரிந்து
பைந்தார் புனைந்த குழன்மீதே
பண்பார் சுரும்பு பண்பாடு கின்ற
பங்கேரு கங்கொள் முகமீதே
மந்தார மன்றல் சந்தார மொன்றி
வன்பாத கஞ்செய் தனமீதே
மண்டாசை கொண்டு விண்டாவி நைந்து
மங்காம லுன்றன் அடிதாராய்
கந்தா அரன்றன் மைந்தாவி ளங்கு
கன்றாமு குந்தன் மருகோனே

கண்டோர்பு கழ்ந்த நன்கார் மடந்தை
கந்தா வரம்பை மணவாளா

செந்தா தடர்ந்த கொந்தார் கடம்பு
திண்டோள் நிரம்ப அணிவோனே

திண்கோ டரங்கள் வெண்கோ டுறங்கு
செங்கோ டமர்ந்த பெருமாளே.

(இ-ள்.) :—கந்தா அரன் தன் மைந்தா-கந்தனே சிவபெருமானுக்குத் திருக்குமாரனே, விளங்கு கன்று ஆ முகுந்தன்-விளங்குகின்ற கன்றையுடைய பசுக்களைக் காத்த திருமாலுக்கு, மருகோனே-மருமகனே, கண்டோர் புகழ்ந்த-பார்த்தோர் யாவரும் புகழும், நன்கு ஆர் மடந்தை-அழகு நிறைந்த தெய்வயானையாருக்கு, கந்தா-பற்றுக் கோடாக உள்ளவனே, அரம்பை மணவாளா-அரம்பைபோல் அழகு வாய்ந்த வள்ளி நாயகியாரின் கணவனே, செம் தாது அடர்ந்த-சிவந்த மகரந்தப் பொடிகள் நெருங்கியுள்ள, கொத்து ஆர் கடம்பு கொத்துக்கள் நிறைந்த கடப்பமாலையை, திண்தோள் நிரம்ப அணிவோனே-உறுதியையுடைய தோள்கள் நிரம்பும்படி தரிப்பவனே, திண்கோடரங்கள்-வலிமையுடைய குரங்குகள், எண்கோடு உறங்கு-கரடிகளுடன் தூங்குகின்ற, செங்கோடு-திருச்செங்கோடு என்னுந் திருப்பதியில், அமர்ந்த பெருமாளே-தங்கிய பெருமாளே, பந்தாடி அங்கை நொந்தார்-பந்தாட்ட மாடி அங்கை வருந்திய மாதர்கள், பரிந்து-விரும்பி, பைம் தார் புனைந்த-பசுமையான மாலையை அணிந்த, குழல்மீது-கூந்தலின் மேலும், பண்பு ஆர்-நன்மை நிறைந்த, சுரும்பு பண்பாடுகின்ற-வண்டுகள் இரா

கத்தைப் பாடுகின்ற, பங்கேருகம் கொள்முகம்மீது-தாமரையை ஒத்த முகத்தின்மேலும், மந்தாரம் மன்றல்-செவ்வாரத்தையினது வாசனையோடு, சந்து ஆரம்-சந்தனமும் மாலையும், ஒன்றிய-பொருந்திய, வன்பாதகம் செய் தனம் மீது-கொடிய பாவங்களைச் செய்யும் முலைகளின்மேலும், மண்டு ஆசை கொண்டு-மிக்க விருப்பத்தைக் கொண்டு, ஆவி விண்டு நைந்து-உயிரை விட்டு வருந்தி, மங்காமல் உன்றன் அடிதாராய்-அழியாமல் உன்னுடைய திருவடிகளைத் தருவாயாக. (எ. று.)

விருத்தி :—குழல் மீது, முகமீது, தனமீது என்புழி எண்ணும் மைகள் விகாரத்தால் தொக்கன. அகம் கை-அங்கை என்றாயிற்று; 'அகமுனர்ச் செவி கை வரின் இடையன கெடும்' என்பது நன்னூல்.

பரிந்து-விரும்பி. பைந்தார்-பசுமையான மாலை, பசுமை என்பது ஈறுகெட்டு அடி அகரம் ஐயாயிற்று. ஈறு போதல் என்னும் சூத்திரம் காண்க. சுரும்பு-வண்டு, சுரும்பின் ஒலியைப் பாடுதலாகக் கூறினார். பங்கேருகம்-தாமரை, வடசொல்; மலர்ச்சியினாலும், செந்நிறத்தாலும், அழகினாலும் தாமரை முகத்துக்கு உவமை. தாமரை ஈண்டு செந்தாமரை. மன்றல் வாசனை. சந்து-சந்தனப் பூச்சு. ஆரம்-முத்துமாலை. சந்தனத் தேய்வையும் முத்து மாலையும் பொருந்தி வன்மையான பாவத்தொழிலாகிய காமத்தை யூட்டுகிற ஸ்தனங்கள் என்க. ஆடவருக்கு இயல்பாகவே மோகத்தை விளைவிக்கும் ஸ்தனங்கள் தட்பமான சந்தனத்தையும் ஒள்ளிய முத்து மாலையையும் தரித்திருப்பின் மோகத்தை மிகுதியும் விளைவிக்கு மென்பார், ' சந்தாரமொன்றி வன்பாதகஞ் செய் தனம் ' என்றார். கண்டாருக்கு உண்டாகும் மோகத்தைப் பொருள் செய்தனவாக உட

சரித்துக் கூறினர். காமம் பாதகங்கள் எல்லாவற்றிலும் மிகக் கொடிதாதல் பற்றி 'வன் பாதகம்' என்றார். இதனை,

" எரிதலைக் கொண்ட காமத்தின்ப நீர்ப்புள்ளியற்றாற்
பிரிவின் கட்பிறந்த துன்பம் பெருங்கட லனையதொன்றா
லுருகினைந் துடம்பு நீங்கினிம் மையோடும்மை யின்றி
யிருதலைப் பயனுமெய்தா ரென்றியாங் கேட்டுமன்றே."

என்னும் சீவகச் சிந்தாமணிச் செய்யுளாலும்,

' தீமையுள்ளன யாவையுந் தந்திடுஞ் சிறப்புந்
தோமில் செல்வமுங் கெடுக்குநல் லுணர்வினைத் தொலைக்கு
மேமநன்னெறி தடுத்திருளுய்த்திடு மிதனாற்
காம மன்றியே யொருபகை யுண்டுகொல் கருதில்'

என்னுங் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் கூற்றானும்,

' காமமே கொலைகட் கெல்லாங் காரணங் கண்ணோடாத
காமமே களவுக்கெல்லாங் காரணங் கூற்றமஞ்சுங்
காமமே கள்ளுண்டற்குங் காரண மாதலாலே
காமமே நரகபூமி காணியாக் கொடுப்பதென்றான்.

என்னும் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவாக்கானும்,

' தூமகேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாமமேகலை மங்கையரால் வருங்
காமமில்லை யெனிற் கருங்கேடனு
நாமமில்லை நரகமு மில்லையே.'

என்னும் கம்பர் உரையானும் உணர்க.

'ஆவிவிண்டு நைந்து' எனவியைக்க. உன்னருளைப் பெறேனாயின் பிறப்பு இறப்புக்களை மீண்டும் மீண்டும் பெறுவேன், ஆதலின் நான் அத்தகைய பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாகாமல்

உன் திருவருளை எனக்குத் தருவாய் என்றார், பிறப்பு துன்பந் தருதலையும் பிறவாமை இன்பந் தருதலையும், 'பிறந்தா ருறுவது பெருகிய துன்பம் பிறவா ருறுவது பெரும்பேரின்பம்' என வரும் மணிமேகலை அடிகளால் அறிக. இறைவன் திருவருள் இன்றிப் பிறப்பு அறாது என்னுங் கருத்தை,

'உயிராவண மிருந்துற்று நோக்கியுள்ளக் கிழியினுருவெழுதி
உயிராவணஞ் செய்திட்டுன் கைத்தந்தா லுணரப்படுவாரோ
டொட்டி வாழ்தி
அயிராவணமே றாதேனே றியமரர் நாடாளாதே யாரூராண்ட
அயிராவணமே யென்னம்மானே நின்னருட் கண்ணானோக்
காதாரல்லாதாரே.'

என்னும் அப்பர் அமுதவாக்கான் அறிக. கன்று-கன்று ஆ கன்றையுடையபசு; வலித்தல் விகாரம் பெறாமல் நின்றது. கன்று கோபித்து; செய்யா எனும் வாய்பாட்டுவினையெச்சம். விலங்கல்-மலை, குறுக்கிட்டுக் கிடப்பது எனக்காரணக்குறி. கந்தா, மணவாளா என்ற இரண்டும் கணவனென்னும் பொருளில் வந்தன. கொந்து-மெலித்தல் விகாரம் திண்டோள்-திண்மை என்னும் பண்புப்பெயரின் ஈறுகெட்டு வருமொழி முதலில் தகரம்வர 'ணனவல்லினம் வரட்டறவும்' என்னும் விதியினால் வருமொழி தகரம் டகரமாகத்திரிந்தது. கடம்பு முருகனுக்குத் திருவடையாளமாலை. கோடரங்கள், குரங்குகள். எண்கு-கரடி; குரங்குகளும் கரடிகளும் தங்குகின்ற மலையாதலின் திண்கோடரங்கள் எண்கோடுறங்கு செங்கோடென்றார். திருச்செங்கோடு என்னுந் திவ்விய ஸ்தலம் சேலம் ஜில்லாவிலுள்ளது.

27. தனதன தானதான தனதன தானதான
தனதன தானதான தனதான-

இலவிதழ் கோதிநேதி மதகலை யார வார
இளநகை யாடஆடி மிகவாதுற்

றெதிர்பொரு கோர பாரம்ருகமத கோல கால
இணைமுலை மார்பி லேறி மதராசன்

கலவியி லோடிநீடு வெகுவித நாகபோக
கரணப்ர தாபபாப மடமாதர்

கலவியின் மூழ்கி யாழு மிழிதொழி லேனு மீது
கருதிய ஞானபோத மடைவேனோ

கொலைபுரி காளிசூலி பயிரவி நீலி மோடி
குலிசகு டாரியாயி மகமாயி

குமரிவ ராகிமோகி பகவதி யாதி சோதி
குணவதி யாலவூணி யபிராமி

பலிகொள்க பாலி யோகி பரமகல் யாணி லோல
பதிவ்ரதை வேத ஞானி புதல்வோனே

படையொடு சூரன் மாள முடுகிய சூர தீர
பழமுதிர் சோலை மேவு பெருமாளே.

(இ-ள்.) **கொலை** புரிகாளி மகிடாசுரனைக் கொன்ற காளியும், **சூலி**-திரிசூலப் படையுடையவளும், **வயிரவி**-பைரவியும்,

நீலி - நீலநிறமுடையவளும், மோடி - துர்க்கையும், குலிச குடாரி-வஜ்ஜிராயுதத்தையும் கோடரியையும் உடையவளும், ஆயி மகமாயி-உலகமாதாவும், பெரியமாயை யுடையவளும், குமரிவராகி யோகி-இளமையுடையவளும் வராகியும் யோகினியும், பகவதி-ஐசுவரியம் செல்வம், புகழ், ஞானம், வீரியம், அழகு முதலிய குணங்களை யுடையவளும், ஆதி-எல்லாவற்றிற்கும் முதலாக வுள்ளவளும், சோதி-சோதி சொரூபமானவளும், குணவதி-சிற்குணங்கள் உடையவளும், ஆல ஊணி-விஷத்தை ஊணாகக் கொண்டவளும், அபிராமி-அழகுடையவளும், பலிகொள் கபாலி-பலியைக் கொள்ளும் கபாலியும், யோகி-தியானிக்கத் தக்கவளும், பரம கல்யாணி-மிக்க கல்யாண குணங்களுடையவளும், லோல-விளையாட்டை உடையவளும், பதிவ்ரதை - கற்புடையவளும், வேதஞானி - வேதத்தை அறிந்தவளுமாகிய உமா தேவியாருக்கு, புதல்வோனே-திருக்குமரனே, படையொடு சேனைகளோடு, சூரன் மாள-பதுமாசுரன் இறக்கும்படி, முடுகிய சூர தீர-மேற்சென்ற சூரனே தீரமுடையவனே, பழமுதிர் சோலைமேவு பெருமாளே - பழமுதிர்சோலை என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானே, இலவு இதழ்கோதி-இலவ மலரை ஒத்த இதழைக் கோதி நேதி மதகலை-நியதியை யுடைய மன்மதகலையை, ஆர ஆர-மிகுதியும் செய்ய, இளநகை ஆட ஆடி-புன்னகை செய்ய விளையாடி, மிகவாது உற்று-மிகவும் வாதுசெய்து, எதிர் பொரு-எதிரில் பொருவுகின்ற, கோரம் பாரம்-கொடுமையையுடைய பெரிய, ம்ருகமத கோலகால-கத்தூரி அணிந்த திரட்சி பொருந்திய காலத்தில் தோன்றிய, இணை முலை-ஒன்றற்கொன்றொத்த இரண்டு தனங்களும், மார்பில் ஏற-மார்பில்

பொருந்த, மதராஜன் கலவியில் ஓடி-மன்மதனது போகத்தில் சென்று, நீடு வெகுவித தாக-மிக்க பலவிதமான ஆசையைக் கொண்டு, காரணம் பிரதாபம்-பற்பல செய்கை விகற்பங்களாகிய பெருமையையுடைய, பாபம் மடம் மாதர்-பாபச் செயலையுடைய இளம் பெண்களுடைய, கலவியில் மூழ்கி-போகமாகிய கடலில் மூழ்கி, ஆழும் இழிதொழிலேனும்-அழுந்துகின்ற தாழ்ந்த செயலையுடைய அடியேனும், மீது கருதிய ஞானம் போதம் அடைவேனோ-மேன்மையாக எண்ணப்பட்ட ஞான போதனையைப் பெறுவேனோ. (எ. று.)

விருத்தி:—இலவிதழ்-இலவம்பூவை யொத்த இதழ்-உவமைத் தொகைநிலைத் தொடர். கேதி-நியதி. மதநலை-காமநூலில் சொல்லிய பல கலவி நடபடி; ஆர ஆர என்ற அடுக்கு மிகுதி பற்றியது. இளநகை-மந்தகாசம், புன்சிரிப்பு. கோரம்-கொடுமை வட்டில் எனப் பொருள் கூறிக் கொண்டு கிண்ணத்தை யொத்த ஸ்தனமென் றுரைப்பினும் பொருந்தும். மிருகமதம்-கஸ்தூரி. பிரதாபம்-புகழ். காரணம்-செயல், இதழ் கோதுதல்-உதட்டைத் தானே கடித்தல் இது காமக்குறிப்பு. மாதர் போகத்தில் அழுந்திக் கிடப்போர்க்கு ஞானமுண்டாதல் அருமை என்பார், 'இழிதொழிலேனும் ஞானபோத மடைவேனோ' என்றார். ஆலஊணி-நஞ்சை உணவாகக் கொண்டவள் என்றது, சிவபெருமானுக்கு உள்ள செயல்களையுஞ் சிறப்புக்களையும் உமாதேவியாருக்கும் ஏற்றிக் கூறுதல் புலவர் மரபு ஆதல்பற்றி என்க. பகவதி-பகவன் என்பதின் பெண்பால். பகவன் ஆறு குணங்களுடையவன். பகம்-ஆறு. ஆறு குணங்களாவன: திரு, ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ். யோகி என்

பதா தமிழில் பெண்பாலுக்காகி வந்தது. வடமொழியில் யோகினி என வரும்.

பகவன் என்பதற்குக் கேவல ஞான முள்ளவன் என உரை கூறினர் அடியார்க்கு நல்லார்.

28. தானதன தந்த தந்த தானதன தந்ததந்த
தானதன தந்த தந்த தனதான.

வாரணமு கங்கிழிந்து
விழவும ரும்ப லர்ந்து
மால்வரைய சைந்த னங்கன் முடிசாய

வாளகிரி யண்ட ரண்ட
கோளமுற நின்றெ ழுந்து
மாதவம றந்துறந்து நிலைபோய்ப்

பூரணகு டங்க டிந்து
சீதகள பம்பு னைந்து
பூசலைவி ரும்பு கொங்கை மடவார்தம்

போகசய நந்த விர்ந்து
ஞாடகப தம்பணிந்து
பூசனைசெய் தொண்டனென்ப தொருநாளே

ஆரணமு ழங்கு கின்ற
வாயிரமடந்த வங்க
ளாகுதியு டங்கள்பொங்கு நிறைவீதி

ஆயிரமு கங்கள்கொண்ட
நூபுரமி ரங்கு கங்கை
யா றமர வந்தலம்பு துறைசேரத்

தோரணம லங்கு துங்க
கோபுரநெ ருங்குகின்ற
சூழ்மணிபொன் மண்ட பங்கள் ரவிபோலச்

சோதியின்மி குந்த செம்பொன்
மாளிகைவி ளங்குகின்ற
சோலைமலை வந்து கந்த பெருமாளே.

(இ-ள்):—ஆரணம்முழங்குகின்ற-வேதங்கள் ஒலிக்கின்ற ஆயிரம் மடம் தவங்கள்-ஆயிரக் கணக்கான மடங்களும் தவஞ் செய்யும் இடங்களும், ஆகுதி யிடங்கள்-யாகஞ் செய்யும் இடங்களும், பொங்கும் நிறை வீதி-மிகுந்து நிறைந்த தெருக்களில், ஆயிரம் முகங்கள் கொண்ட-ஆயிரம் முகங்களையுடைய, நூபுரம் இரங்கு-சிலம்பொலியைப் போல் ஒலிக்கின்ற, கங்கை ஆறு-கங்கை நதியானது, அமர வந்து அலம்பு-பொருந்த வந்து ஒலிக்கின்ற, துறை சேர-துறைகளில் அடைய, தோரணம் அலங்கு-தோரணங்கள் அசைகின்ற, துங்கம் கோபுரம்-உயர்ந்த கோபுரங்கள், நெருங்குகின்ற சூழ்மணி நெருங்குகின்ற இரத்தினங்களால் சூழப்பட்ட, பொன் மண்டபங்கள்-பொன்னலாகிய மண்டபங்கள், ரவி போல - சூரியனைப் போல, சோதியில் மிகுந்த-ஒளியினல் சிறந்துள்ள, செம்பொன் விளங்குகின்ற-சிவந்த பொன் விளங்கும், சோலை மலை வந்து உகந்த பெருமாளே-சோலை மலையிலே வந்து விரும்பி வசிக்கும்

பெருமானே, வாரணம் முகம் கிழிந்து வீழவும்-யானையினது மத்தகம் துண்டுபட்டு விழவும், அரும்பு அலர்ந்து-அரும்பு மலரவும், மால்வரை அசைந்து-பெரிய மலை அசையவும், அனங்கன் முடி சாய-மன்மதனது கிரீடம் சாய்வை அடையவும், வாளகிரி-சக்கரவாள கிரி, அண்டரண்டகோளம்-ஆகாயத்தின் மேலாகாய மண்டலத்தில், உற நின்று எழுந்து-பொருந்தும்படி நிலைபெற்று ஓங்கவும், மாதவம் அறம் துறந்து நிலைபோர-சிறந்த தவமும் தருமமும் நீங்கிச் செல்லவும், பூரண குடம் கடிந்து-நிறைந்த குடத்தைக் கோபித்து, சீதம் களபம் புனைந்து-குளிர்ச்சி பொருந்திய கலவைச் சாந்தை அணிந்து, பூசலை விரும்பி-காமச் சண்டையை விரும்புகின்ற, கொங்கை மடவார்தம்-ஸ்தனங்களையுடைய பெண்களுடைய, போக சயனம் தவிர்ந்து-போக சயனத்தினின்று நீங்கி, உன் ஆடகம் பதம் பணிந்து-உனது பொன்போன்ற சிறந்த திருவடிகளை வணங்கி, பூசனை செய்தொண்டன் என்பது-பூசை செய்கின்ற அடியேன் என்று சொல்வதாகிய, ஒரு நாள்-ஒருநாள் உண்டாகுமோ? (எ-று.)

விருத்தி :—வாரணமுகம் - யானையின் மத்தகம், அது கிழிந்து வீழ்தலாவது வட்ட வடிவத்தால் ஸ்தனங்களினும் அழகில் தாழ்தல். ஸ்தனங்களுக்குத் தோற்ற அரும்புகள் அலர்ந்தன என்று நயம் தோன்றக் கூறினர். அரும்பு இயல்பாக அலர்தலுக்கு காரணங் கற்பித்தமையால் இது தற்குறிப் பேற்றவணி. மால்வரை-பெரியமலை, அன்றித் திருமால்போல் அண்டம் உற நிமிர்ந்த மலை எனினுமாம்.

இங்ஙனமே 'மால்வரை' என்புழி நச்சினார்க்கினியர் கூறியது காண்க.

அனங்கன் முடி சாய்தல்-முலைகளின் வடிவத்துக்குத்

தோற்று என்க. வாளகிரி-சக்கர வாளகிரி; வாளகிரி எழுந்து நிலைபேர, மாதவம் அறம் துறந்து நிலைபேர எனத் தனித்தனி கூட்டுக. போகத்தில் விருப்பத்தை ஊட்டுதலின் தவத்தையும் அறத்தையும் மக்கள் கைவிடுதலினால் அவை நிலைபேரும் என்பார், 'மாதவம் அறம் துறந்து நிலை பேர' என்றார். பூசல்-போகம்; ஆடகபதம்-பொன்போன்ற திருவடி. ஆகுதியிடங்கள்-ஆகுதி செய்யுமிடங்கள்; நிறை வீதி-எல்லாம் நிறைந்த வீதி; ஆயிரம் முகங்கள் கொண்ட கங்கை என இயைக்க; கங்கை நதி மிகப் பலவாகத் துறைகளை யுடைமையான் இவ்வாறு கூறினர். இக் கருத்தேபற்றித் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும்

'கயல்மாயக் கடுங்கலுழிக் கங்கை நங்கை
ஆயிரமா முகத்தினொடு வானிற் றோன்றும்'

என்றருளிச் செய்வாராயினர்.

நூபுரம் இரங்கு கங்கை-சிலம் போசை போன்று ஒலிக்கின்ற கங்கை யாறு. இதுபோல் கம்பராமாயணத்துள்

'வரங்கள் மாசறத் தவஞ் செய்தோர்கள்வாழ்
புரங்கள் நேரிலா நகரம் நீங்கிப்போய்
அரங்கி னூடுவார் சிலம்பி னன்னநின்
றிரங்கு வார்புனற் சரயு வெய்தினர்'

என வருவது காண்க.

29. தானதனதந்த தானதனதந்த
தானதனதந்த தனதான.

வேனின் மதனைந்து பாணம்விட நொந்து
வீதிதொறுநின்ற மடவார்பால்

வேளையெனவந்து தாளினில்விழுந்து
வேடைகெடநண்பு பலபேசித்

தேனினுமணக்த வாயமுதமுண்டு
சீதளதனங்க ளினின்முழ்கித்

தேடியதனங்கள் பாழ்படமுயன்று
சேர்கதியதின்றி யுழல்வேனோ

ஆனிரைபுரந்து மாநிலமளந்தொ
ராலிலையிலன்று துயின்மாயன்

ஆயர்மனைசென்று பால்தயிறளைந்த
ஆரணமுகுந்தன் மருகோனே

வானவர்புகழ்ந்த கானவர்பயந்த
மானொடுவிளங்கு மணிமார்பா

மாமறைமுழங்கு சீபுருடமங்கை
மாநகரமர்ந்த பெருமாளே.

(இ-ள்) :— ஆன் நிரை புரந்து-பசுக் கூட்டங்களினின்று நீங்கி, மாநிலம் அளந்து-பெரிய உலகத்தை ஓரடியாலே அளந்து, ஓர் ஆல் இலையில்-ஓர் ஆல இலையின்மேல், அன்று துயில் மாயன்-அந்நாளில் அறிதுயில் அமர்ந்த அதிசயச்செயலு டையவனும், ஆயர் மனை சென்று-இடையர்கள் வீடுதோறும் போய், பால் தயிர் அளைந்த-பாலையும் தயிரையும் குழைத்துண்டு, ஆரணம் முகுந்தன்-வேதங்களாலே புகழப்பட்டவனு மாகிய

திருமாலுக்கு, மருகோனே-மருகனே, வானவர் புகழ்ந்த-தேவர்களாலே புகழப்பட்ட, கானவர் பயந்த-வேடர்கள் பெற்ற, மாதொடு விளங்கும் - வள்ளியம்மையாரோடு விளங்குகின்ற, மணிமார்பா - அழகிய மார்பை உடையவனே, மாமறை முழங்கு-சிறந்த வேதங்கள் மிக்கு ஒலிக்கின்ற, சீபுருடமங்கை மாநகர்-சீபுருட மங்கை என்னும் திருப்பதியிலே, அமர்ந்த பெருமாளே - விரும்பிவசிக்கும் பெருமானே, வேனில் மதன்-கோடைக்காலத்துக்குரிய மன்மதன், ஐந்துபாணம்விடநொந்து-ஐந்து பூவாலாகிய அம்புகளை விடுவதால் வருந்தி, வீதிதோறும் நின்று-தெருக்கள் தோறும் நின்று, மடவார்பால்-பெண்களிடத்தில், வேளைஎன வந்து-காமத்தைத் தீர்க்கும் சமயம் இதுவே என்றுசொல்லிப் போய், தாளினில் விழுந்து-அவர் இசையும்படி கால்களிலே விழுந்து, வேடை கெட-காமவெப்பம் ஒழிய, நண்பு பல பேசி-நட்புக்குரிய பல வார்த்தைகளைச் சொல்லி, தேனினுமணந்த-தேன் கலந்த, வாய் அமுது உண்டு-வாயிலேயுள்ள அமுதத்தைப் பருகி, சீதளம் தனங்களின் மூழ்கி-குளிர்ச்சி பொருந்திய முலைகளில் முழுகி, தேடிய தனங்கள் பாழ்பட முயன்று-வருந்தித் தேடிய பொருள்கள் பாழாகும்படி முயற்சி செய்து, சேர்கதி அது இன்றி உழல்வேனோ-அடையத்தக்க நலம் ஒன்று மில்லாமல் துன்பமடைவேனோ ? (எ-று).

விருத்தி :—மன்மதன் செயலாகிய காம உணர்ச்சி மிகுதியும் விழைதற்கு உரியகாலம், வேனிற்கால மாதலின் 'வேனில் மதன்' என்றார். இது பற்றியே,

ஆரமும் ஆரச்சேறும் அரும்பனி நீரும் பூவும்
ஈரவெண் மதிநிலாவும் இதம்புரி தென்றற்காலும்

ஒருயிர் இரண்டு மெய்யாய் உருகுவார் உருகும் வண்ணம்
மாரனை மகுடஞ் சூட்ட வந்தது வசந்த காலம்'

என வில்லிபுத்தூராரும்,

'மன்னன் மாரன் மகிழ்துணை யாகிய
வின்னிள வேனில் வந்த திவணென
விளங்கெழு பொதியின் மாமுனி பயந்த
விளங்காற் றூதன் னிசைத்தன னாதலின்
மகர வெல்கொடி மைந்தன் சேனை
புகரறு கோலங் கொள்ளுமென் பதுபோற்
கொடிமிடை சோலைக் குயிலோ னென்னும்
படையுள் படுவோன் பணிமொழி கூற
மடலவிழ் கானற் கடல்விளை யாட்டினுட்
கோவல னாடக் கூடா தேகிய'

என இளங்கோவடிகளும் கூறுதல் காண்க.

மன்மதன் பஞ்சபாணங்கள்: முல்லை, அசோகு, குவளை, தாமரை, மாம்பூ. இவற்றின் செயல்: உன்மத்தம், மதனம், மோகம், சந்தாபம், வசீகரணம் என்பன.

இவற்றிற்கு அவத்தை ஐந்து. அவை:

சுப்பிரயோகம்-பேச்சும் நினைவும், விப்ரயோகம்-பெருமூச் செறிந்து வருந்துதல், சோகம்-வெதுப்பும் உணவு வெறுத்தலும், மோகம்-அழுதலும் பிதற்றலும், மரணம்-மயக்கமும் அயர்ச்சியும். தேனினும் மணந்த வாயமுதுண்டு என்ற கருத்து "பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி வாலெயி றூறிய நீர்" என்ற திருக்குறளிலும் வந்திருத்தல் காண்க. இதன் சிறப்பை

'வண்டுமொய்த் தளைய கூந்தல் மதன பண்டார வல்லி
கெண்டையோடொத்த கண்ணாள் கிளிமொழி வாயினூறல்
கண்டு சர்க்கரையோ தேனோ கனியோடு கலந்தபாகோ
அண்டர் மாமுனிவர்க் கெல்லா மமுதென வளிக்கலாமே.'

என்புழியும் காண்க. அது பகுதிப் பொருள் விகுதி. உழல் வேனோ என்புழி-ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு. ஆனிரை திறந்து என்பதனால் கிருஷ்ண அவதாரத்தையும், மாநிலமளந்து என்பதனால் திரிவிக்கிரம அவதாரத்தையும் குறித்தார். ஆலிலையில் துயில்தல்-ஊழி முடிவில் உலகமெல்லாம் அழியத் தான் மட்டும் நிலைபெற்று அறிதுயில் அமர்தல். இடையர் மனை தோறுஞ் சென்று பால்தயிர் திருடி உண்டானேனும் வேதங்களால் புகழப்படும் சிறப்புடையன் என்பார், 'ஆயர் மனை சென்று பால் தயிர் அளைந்த ஆரண முகுந்தன்' என்றார். கானவர் பயந்தமான்-வள்ளி நாயகி.

30. தனனதந்தன தந்தனதன
தனனதந்தன தந்தனதன
தனனதந்தன தந்தனதன தந்ததான.

கனககும்பமி ரண்டுநேர்மலை
யெனநெருங்குகு ரும்பைமாமணி
கதிர்சிறந்தவ டங்குலாவிய முந்துசூதம்

கடையினின்றுப ரந்துநாடொறு
மிளகிவிஞ்சியெ ழுந்தகோமள
களபகுங்கும கொங்கையானையை யின்பமாக

யணைவருங்கொளு மென்றுமேல்விலை
யிடுமடந்தையர் தங்கடோதகம்
அதின்மருண்டுது வண்டவாசையில் நைந்துபாயல்

அவசமங்கொளு மின்பசாகர
முழுகும்வஞ்சக நெஞ்சையேயொழி
தருபதங்கதி யெம்பிரானருள் தந்திடாயோ

தனனதந்தன தந்தனவென
டிகுகுடிங்குகு டிங்குபேரிகை
தகுதிதிந்திகு திந்ததோவென உந்துதாளந்

தமரசஞ்சலி சஞ்சலாவென
முழவுடிண்டுடு டுண்டுடூவென
கருணகிண்கிணி கிண்கிணாமுழு முந்தவோதும்

பணிபதங்கய வெண்டிசாமுக
கரியடங்கலு மண்டகோளகை
பதறிநின்றிட நின்றுதோதக வென்றுதோகை

பவுரிகொண்டிட மண்டியேவரு
நிசிசரன்கிளை கொன்றவேலவ
பழனியங்கிரி யின்கண்மேவிய தம்பிரானே.

(இ-ள்.) —தனன தந்தன தந்தன என டிகுகு டிங்குகு டிங்குபேரிகை-இத்தகைய ஓசையையுடைய பேரிகையும், தகுதி திந்திகு திந்ததோ என உந்துதாளம்-இவ்வோசையுடன் அடிக்கும் தாளமும், தமர சஞ்சலி சஞ்சலா என-தொனியையுடைய

சஞ்சலி சஞ்சலா என ஓசையைச் செய்ய, முழவு-மத்தளம், டிண்டுடு டிண்டுடே வென-இவ் வோசையைச் செய்ய, தருணம் கிண்கிணி-சிறிய கிண்கிணி, கிண்கிண் ஆரமும்-கிண்கிண் ஓசையையுடைய மணிவடங்களும், முந்த ஓதும்-முன்பு துதிக்கின்ற, பணிபதம்-யாவரும் வணங்கத்தக்க பதவியும், கயம் எண்திசாமுக கரி அடங்கலும்-இளமை பொருந்திய எட்டுத்திக்கு யானைக ளெல்லாம் அண்ட கோளகை பதறி நின்றிட-அண்டங்களெல்லாம் பதறி நிற்க, நின்று தோதக என்று-நின்று தொகுதியை உடையவனே என்று தோகைபவுரி கொண்டிட-மயில் கூத்தாட, மண்டிவரு நிசிசரன் கிளை-நெருங்கிவந்த அவுணன் சுற்றத்தை, கொன்றவேலவ-கொன்ற வேற்படையை உடையவனே, பழநி அம்கிரியின் கண் மேவிய தம்பிரானே-பழநியாகிய அழகிய மலையில் வசிக்கின்ற தம்பிரானே, கனகம் கும்பம் இரண்டும் நேர்-பொற்குடம் இரண்டும் ஒப்பாகுமென்றும், மலை என-வடிவத்தால் மலைகளுக்கு ஒப்பாகு மென்றும், நெருங்கு குரும்பை-ஒன்றோடொன்று நெருங்கியுள்ள தென்னம் பிஞ்சுகளென்றும் சொல்லப்படும், மாமணி சிறந்த வடம்-சிறந்த முத்துக்கள் மிகுந்த மாலை, குலாவிய-விளங்கிய, முந்து சூதம்-அழகிற் சிறந்தமாந்தளிர் போன்ற மேனியானது, பாந்து நாள்தொறும் இளகி பாவித் தினந்தோறும் மேன்மையாகி, விஞ்சி எழுந்த-மேற்கொண்டு தோன்றிய, கோமளம் களபம் குங்குமம் கொங்கையானையை-இளைய கலவைச் சாந்தையும் குங்குமத்தையும் பூசிய ஸ்தனங்களாகிய யானைகளை, இன்பம் ஆக-இன்பம் பொருந்தும்படி, அனைவரும் கொளும் என்று-எல்லாரும் பெறுவீர்களாக என்று, கடையில்-வாயிலில், நின்று விலையிடு மடந்தையர்-தாங்கள்

நின்றுகொண்டு விலைபேசும் பெண்களுடைய, சோதகம் அதில் மருண்டு-வஞ்சனையில் மயங்கி, தவண்ட ஆசையில்-மனத் தளர்ச்சியடைந்த ஆசையினுல், நைந்து-வருந்தி, பாயல் அவசம் கொளும்-படுக்கையில் பரவசமடையும், இன்பம் சாகரம் முழுகும்-இன்பமாகிய கடலில் முழுகும், வஞ்சகம் நெஞ்சை ஒழிதரு-வஞ்சகமுடைய மனத்தை ஒழிக்கின்ற, பதம்கதி-மேல் பதவியாகிய மோக்ஷத்தை, எம்பிரான் எமபெருமானே, அருள் தந்திடாயோ-அடியேனுக்கு அருள் செய்வாயோ. (எ-று)

விருத்தி:—கொங்கையை யானை என்றார்-பருமையானும் பெருமிதத்தானும் வினை மிகுதியும் கூறுதற்கு உரிய கவர்ச்சி உடைமையானும் என்க. கொங்கைகளே மகளிர்க்குச் சிறந்த அவயவமாதலின் அவற்றான் வரும் மயக்கத்தையே மிகுத்துக் கூறினரென உணர்க. பெண்கள் பால் வைத்த ஆசையை ஒழித்து இறைவனிடத்தில் அவர்கள்மேல் வைத்த ஆசையில் ஒரு கூறு வைக்கினும் பெருங்கதியடையலாமாதலின், ஆசிரியர் பாட்டுத்தோறும் இவ்வாறு அருளிச் செய்வாராயினர்.

‘ தத்தையங்கனையார் தங்கள்மேல் வைத்த
தயாவை நூறாயிரங் கூறிட்டு
அத்திலங்கொரு கூறுன் னடிமலர் மிசைவைக்கின்
அமருல களிக்கும் நின்பெருமை
பித்தனென் றொருகால் பேசுவரேனும்
பிழைத்தவை பொறுத்தருள் செய்யும்
கைத்தல மடியேன் சென்னியில் வைத்த
கங்கைகொண்ட சோளேச் சரத்தானே. ’

என்னுந் திருவாக்கானும்

'மங்கையர்கள் யோனிமிசை வைத்திருக்கு மாவை
பங்கு செய்து நூற்றிலொரு பங்கெடுத்து—கங்கை
வேணியரன் பாதார விந்தத்தில் வைத்தக்கால்
காணலாங் காணுக் கதி.

என வரூஉஞ் செய்யுளானு மறிக.

பெண்கள் பால்வைத்த பற்றை ஒழித்தற்கும் அதனை இறைவன்பாற் செலுத்தற்கும், இறைவன் அருளே இன்றியமையா தென்பார், 'எம்பிரான் அருள் தந்திடாயோ' என்றார். இதனை " அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி ". என்ற திருவாசகத்தானும்,

'மனமெனு வயமா என்வயப் படாமல் [முறையோ
மயங்குறும் ஐம்புலவீதி, மறிபடா தோடுகின்றது
மறித்ததை நிறுத்தி யென்றனக்கு
நினையல துதவுவா ரிலை'

என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும் உணர்க.

எண்திசாமுககரி-அஷ்டதிக்கஜங்கள். தோகை-ஆகுபெயர். நிசிசரன்-இரவில் சஞ்சரிப்பவன்; அசுரன். எம்பிரான்-இயல்புவிளி. வேலவ-அண்மை விளி.

31. தனதாந்தன தானன தானன
தனதாந்தன தானன தானன
தனதாந்தன தானன தானன தனதான.

வரிசேர்ந்திடு சேல்கய லோவெனு
முழைவார்ந்திடு வேலையு நீலமும்
வடுவாங்கிடு வாள்விழி மாதர்கள் வலையாலே

வளர்கோங்கிள மாமுகையாகிய
தனவாஞ்சையி லேமுக மாயையில்
வளர்மாந்தளிர் போனிற மாகிய வடிவாலே

மிருள்போன்றிடு வார்குழ னீழலில்
மயல்சேர்ந்திடு பாயலின் மீதுற
விளிதாங்கனி வாயமு தூறல்கள் பருகாமே

எமதந்தன தானவை போயற
மலமாங்கடு மோகவிகாரமும்
இவைநீங்கிட வேயிரு தாண்மல ரருள்வாயே

கரிவாம்பரி தேர்திரள் சேனையு
முடனாக்குரி யோதன னாதிகள்
களமாண்டிட வேயொரு பாரத மதிலேகிக்

கனபாண்டவர் தேர்தனி லேயெழு
பரிதூண்டிய சாரதி யாகிய
கதிரோங்கிய நேமிய னாமரி ரகுராமன்

திரைநீண்டிரை வாரியும் வாலியு
நெடிதோங்கும ராமர மேழொடு
தெசமாஞ்சிர ராவண னார்முடி பொடியாகச்

சிலைவாங்கிய நாரண னார்மரு
மகனாங்குக னேபொழில் சூழ்தரு
திருவேங்கட மாமலை மேவிய பெருமாளே.

(இ-ள்.):—கரி வாம்பரி தேர் திரள் சேனையும்-யானைப் படையும், தாவுகின்ற குதிரைப் படையும், தேர்ப்படையும் திரண்ட காலாட் படையும், உடன் ஆம் துரியோதனன் ஆதிகள்-ஒன்றாகப் பொருந்திய துரியோதனன் முதலியோர், களம் மாண்டிட-போர்களத்திலே இறந்தொழிய, ஒரு பாரதம் அதில் ஏகி-பாரதப் போரில் சென்று, கனம் பாண்டவர் தேர்தனில்-பெருமை தங்கிய பாண்டவர்கள் தேரிலே, எழுபரி தூண்டிய-கட்டப்பட்ட மேற்செல்லும் குதிரைகளைச் செலுத்திய, சாரதி ஆகிய-சாரதியான, கதிர் ஒங்கிய நேமியன்-ஒளிசிறந்த சுதரிசன மென்னும் சக்கரத்தையுடையவனும், அரி ரகுராமன்-அரியும் ரகுராமனும், திரை நீண்டு இரை-அலைகள் மிகுந்து ஒலிக்கின்ற, வாரியும்-கடலும், வாலியும்-வாலி என்னும் குரங்கரசனும், நெடிது ஓங்கு மராமரம் ஏழொடு-மிக்கு வளர்ந்த ஏழு மராமரங்களும், தெசமாம் சிர ராவணனார்-பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணனுடைய, முடி-கிரீடமும்,பொடியாக-பொடிபடும்படி, விலை வாங்கிய-வில்லை வளைத்த, நாரணனார்-திருமாலுடைய, மருமகன் ஆம் குகனே-மருமகனாகிய முருகனே, பொழில் சூழ்தரு-சோலைகள் சூழ்ந்த, திருவேங்கடம் மாமலை மேவிய-திருவேங்கடமாகிய சிறந்த மலையில் வாழ்கின்ற-பெருமாளே-பெருமானே, வரிசேர்ந்திடு சேல்-செவ்வரி படர்ந்த சேல் மீனோ, கயலோ எனும்-கயல் மீனோ என்று சொல்லப்படும், உழை-மானையும், வார்ந்திடு வேலையும்- வடித்துச் செய்யப்பட்ட வேலையும், நீலமும்-நீலோற்பல மலரையும், வடு-மாம்பிஞ்சினையும், வாங்கிடு வாள்-பகைவரை அழிக்கும் வாளையும் ஒத்த, விழிமாதர்கள்-கண்களையுடைய பெண்கள், வலையால்-ஆடவர் மனத்தைக் கவரும்படி வீசும் மோக வலையாலும், வளர்

கோங்கு-வளர்கின்ற கோங்கினது, இளமாமுகை ஆகிய தனம் வாஞ்சையில்-இளமை பொருந்திய சிறந்த அரும்பை ஒத்த ஸ்தனங்களின் மேல் வைத்த ஆசையாலும், முகம் மாயையில்-முகத்தினது மயக்கத்தாலும், வளமாந்தளிர்போல்-செழுமை யான மாமரத்தினது தளிரைப்போல், நிறம் ஆகிய வடிவால்-நிறம் பொருந்திய வடிவினாலும், இருள் போன்றிடு-இருளை யொத்த, வார்குழல் நிழலில்-நீண்ட கூந்தலின் நிழலிலே, மயல் சேர்ந்திடு பாயலின் மீது உற-மையல் கொண்ட படுக்கை யின்மேல் பொருந்த, இனிது ஆம்-இனிமை யுடையதாகிய, கனிவாய் அமுது ஊறல்கள்-கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாயி லுள்ள தேவாமிர்தத்தை ஒத்த ஊறலை, பருகாமே-உண்ணுமல், எனது ஆம் தனது ஆனவை-என்னுடைய பற்றுக்களானவை அகன்று நீங்க, மலம் ஆம் கடுமோக விகாரமும்-மலத்தாலே உண்டாகிய மிகுந்த மோக விகாரமும், இவை நீங்கிட-ஆகிய இவைகள் நீங்க, இருதாள் மலர் அருள்வாய்-இரண்டு திருவடி களாகிய தாமரை மலர்களை அருளிச்செய்வாய் (எ-று)

விருத்தி :-மாதர்—அழகு ; காதல் - அழகையுடையவ றென்றேனும் காதலிக்கத் தக்கவரென்றேனும் கொள்க ; "மாதர்காதல்" தொல்காப்பியச் சூத்திரம். வடு-மாம்பிஞ்சு. விழியை 'வலை' என்றூர் ஆடவர் மனமாகிய பறவைகள் அகப்ப டுத்தப்படுதலின். உள்ளக் குறிப்பை யுணர்த்தும் சிறப்புடைய தாதல் பற்றி விழியை விதந்து கூறினர். இவ்வாறே

'மண்ணிற் சிறந்த புகழ்தஞ்சை வாணன் மலயவெற்பில்
பெண்ணிற் சிறந்தவிப் பேதைதன் பார்வை பெருவினையேன்

உண்ணிற் சிறந்த இருநோய்தனக் கின் மருந்தாய்
கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை யாவதுங் காட்டியதே.'

என்று பொய்யாமொழிப் புலவரும்,

'இருநோக்கு இவளுண் கண்ணுள்ளது ஒரு நோக்கு
நோய்நோக் கொன்றந் நோய் மருந்து'
'கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க
ளென்ன பயனு மில'

எனத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும்,

'அணியும் அமிழ்தும் என் அவி மாயவன் றில்லைச் சிந்தா
மணியும்ப ராரறியா மறையோனடி வாழ்த்தலரிற்
பிணியுமதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழ மின்னும்
பணியும் புரை மருங்குற் பெருந்தோளி படைக்கண்களே.'

என மணிவாசகப் பெருமானும் அருளிச் செய்தமை காண்க.

இளமைச் செவ்வியின் அருமை தோன்ற, 'வளர்கொங்கு இளமாமுகை' என்றார். முகமாலை என்றார் மயக்குதலின்.

'கொங்கை இளநீரால் குளிர்ந் தவிளஞ் சொற்கரும்பால்
பொங்கு சுழிஎன்னும் பூந்தடத்தில்—மங்கைதன்
கொய்தாம வாசக் குழல்நிழற்கீழ் ஆறேனோ
வெய்தாம் அக்காம விடாய்'

எனப் புகழேந்திப் புலவரும் கூறுதல் காண்க.

நிழல்-நீழல் என நீட்டல் விகாரம் பெற்றது.

மயல் சேர்ந்திடு பாயல் என்றார், மெல்லிய தூய மலர்கள் தெளிக்கப்பட்டு அன்னத்தின் தூவி முதலிய மென்மைப் பொரு

ன் களிட்டுச் செய்யப்பட்ட ஆணை முதலியவற்றை யுடைய தாய் நோக்கின வளவில் காமத்தீயை விரைய மூட்டுதலின். ஊறல்கள் எனப் பன்மையாற் கூறியது, கலவி விகற்பத்தாற் பற்பல காலங்களில் உண்ணுமவற்றை யெல்லாம் குறித்தற் கென்க.

வாம்பரி-தாவுங் குதிரை. பெயரெச்சம் குறைந்தது. கரி-கரத்தை யுடையது, யானை; கரம்-துதிக்கை, கருமையுடையது என்பாருமுளர்; அது, வடசொல் லாதலின் பொருந்தாது. துரியோதன னாதிகள்-துரியோதனன் தம்பியர், கன்னன் சகுனி முதலியோர். பாரதம்-இங்கு பரத வமிசத்தவராலே செய்யப்பட்ட உயுத்தம். கன பாண்டவர்-பெருமை பொருந்திய பாண்டவர். அவருக்குப் பெருமை யாவது,

' எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை யுடையாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை.'

என்றபடி பொறுமையும், வாய்மை பிறழாமையும், ஒழுக்கம் முதலியனவுமாம். நேமியன்-சக்கரப் படையை யுடையவன். ஆம் அசை. நீண்டு என்பதில் குறிப்புப் பெயரெச்சத்து அகரம் தொக்கது. இரைவாரி-ஒலிக்கின்ற கடல்.

இராமாவதாரத்தில் வாலியையும், ஏழு மராமரங்களையும் இராவணனையும் கோதண்டத்தால் கொலை செய்தவன் என்பார், 'திரை நீண்டிரை.........ராவணனார்' என்றார். இராவணனார்-ஆர் உயர்வுப் பொருள் விகுதி. தசமாஞ்சிரம்-பத்துத் தலை. வில்லின் தொழில் வன்மையைக் குறிப்பால் 'சிலைவாங்கிய' என்றார். திருவேங்கட மாமலை என்பது திருபபதி; அது வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவி லுள்ளது.

32. தான தத்தன தத்தன தத்தன
தான தத்தன தத்தன தத்தன
தான தத்தன தத்தன தத்தன தனதான.

ஆலம் வைத்தவி ழிச்சிகள் சித்தச
னாக மக்கலை கற்றச மர்த்திக
ளார்ம னத்தையு மெத்திவ ளைப்பவர் தெருவூடே

யார வட்டமு லைக்குவி லைப்பண
மாயி ரக்கல மொட்டிய ளப்பினு
மாசை யப்பொரு ளொக்கந டிப்பவ ருடன்மாலாய்

மேலி ளைப்புமு சிப்பும வத்தையு
மாயெ டுத்தகு லைப்பொடு பித்தமு
மேல்கொ ளத்தலை யிட்டவி திப்படி யதனாலே

மேதி னிக்குள பத்த னெனப்பல
பாடு பட்டுபு ழுக்கொள்ம லக்குகை
வீடு கட்டியி ருக்குமெ னக்குநி னருடாராய்

பீலி மிக்கம யிற்றுர கத்தினி
லேறி முட்டவ ளைத்துவ குத்துடல்
பீற லுற்றவு யுத்தக ளத்திடை மடியாத

பேர ரக்கரெ திர்த்தவ ரத்தனை
பேரை யுக்ரக ளப்பலி யிட்டுயர்
பேய்கை கொட்டிந டிப்பம ணிக்கழு குடனாடே

ஏலம் வைத்தபு யத்தில ணைத்தருள்
வேலெ டுத்தச மர்த்தை யுரைப்பவர்
ஏவ ருக்குமெ னத்தினி னைப்பவை யருள்வோனே

ஏழி சைத்தமி ழிற்பய னுற்றவெ
ணாவ லுற்றடி யிற்பயி லுந்தம
னீசன் முக்கணி ருந்தன ளித்தருள் பெருமாளே.

(இ-ள்) பீலி மிக்க-தோகை மிகுந்த, மயில் துரகத்தினில்-மயிலாகிய குதிரையின் மேல், ஏறி-ஊர்ந்து, முட்ட வளைத்து-முழுவதும் சுற்றி, வகுத்து-வியூகங்கள் வகுத்து, உடல் பீறல் உற்ற-உடம்பு சிதைவுபட்ட, உயுத்தகளத்திடை-போர்க்களத்தில், மடியாத-இறவாத, பேர் அரக்கர்-பெருமையுடைய அரக்கர்களுள், எதிர்த்தவர் அத்தனை பேரை-எதிர்த்தவர்கள் அவ்வளவு பேரையும், உக்ரம் களம் பலி இட்டு-கோபம் மிகுந்த களத்துக்குப் பலியாக இட்டு, உயர் பேய் கைகொட்டி நடிப்ப-உயர்ந்த பேய்கள் கைகளைக் கொட்டிக் கூத்தாடவும், மணிகழுகு உடன் ஆட-மணிநிறம் பொருந்திய கழுகுகள் சேர்ந்து விளையாடவும், ஏலம் வைத்த புயத்தில்-சாந்து பூசிய தோளில், அணைத்தருள்-அணைத்தருள்கின்ற, வேல் எடுத்த சமர்த்தை-வேற்படையைத் தாங்கிய சாமர்த்தியத்தை, உரைப்பவர் ஏவருக்கும்-கூறுவோர் எல்லோருக்கும், மனத்தில் நினைப்பவை அருள்வோனே-அவ்வவர் மனத்தில் நினைக்கின்ற எல்லாவற்றையும் அருள் செய்பவனே, ஏழ் இசை தமிழில் பயன் உற்ற-ஏழிசையையுடைய தமிழ்ப் பாசுரங்களால் பயனைப் பொருந்திய, வெண் நாவல் உற்று அடியில் பயில்-வெண்ணா

வல்மரத்தை விரும்பி அதனடியில் கோயில் கொண்டிருக்கும், **உத்தமன்** ஈசன்-நன்மையுடையவரும் ஈசனும், முக்கண்-மூன்று திருக்கண்களை உடையவரும், கிருத்தன்-பஞ்சகிருத்திய நடனம் புரிபவருமாகிய சிவபெருமான், அளித்தருள் பெருமாளே-பெற்ற பெருமானே, ஆலம் வைத்த விழிச்சிகள்-விஷத்தை யுடைய கண்களுடையவரும், சித்ரசன் ஆகமம் கலைகற்ற சமர்த்திகள்-மன்மதனுடைய ஆகமத்தின் கலைகளிற் கற்றுத்தேர்ந்த வன்மையுடையவர்களும், ஆர் மனத்தையும் எப்படிப்பட்டவர்கள் நெஞ்சையும், எத்தி வளைப்பவர்-ஏமாற்றித் தங்கள் வசப்படுத்துவோரும், தெருவூடு-தெருவின் நடுவில், ஆரம் வட்டம் முலைக்கு-முத்துமாலை தரித்த வட்டமான ஸ்தனங்களுக்கு, விலை பணம் ஆயிரம் கலம்-விலையாகப் பணத்தை ஆயிரக்கலமாக, கொட்டி அளப்பினும்-கொட்டி அளந்தாலும், ஆசை அப்பொருள் ஒக்க-ஆசையானது கொடுத்த அந்தப் பொருளின் தொகைக்குப் பொருந்த, நடிப்பவர் உடன் மாலாய்-பொய்யாகக் காட்டுகின்றவர்களுமாகிய விலைமாதரோடு காம மயக்கங் கொண்டு, மேல் இளைப்பும் முசிப்பும் அவத்தையுமாய்-அதன் பயனாக இளைப்பும் முசிப்பும் அவத்தையும் உண்டாகி, எடுத்த குலைப்பொடு பித்தமும்-மிகுந்த இருமலும் பித்தமும், மேல் கொள-மிகுந்து, தலையிட்ட விதிப்படி அதனால்-தலையில் எழுதிய விதியின்படி, மேதினிக்கு உள்-பூமியில், பத்தன் என-அடியவனென்று, பல பாடு பட்டு-பலவகையான துன்பங்களை அனுபவித்து, புழு கொள்மலம் குகை-புழுக்கள் செறிந்த மலக்கூடாகிய, வீடு கட்டி இருக்கும்-வீட்டைக் கட்டியிருக்கின்ற, எனக்கு-அடியேனுக்கு, நின் அருள் தாராய்-தேவரீருடைய அருளைத் தருவாய். (எ-று.)

தீ:—ஆலம் வைத்த விழிச்சிகள்-நஞ்சைத் தன்ன டைய கண்களை யுடைய பெண்கள். காமத்தை யூட் இவ்வாறு கூறினர். "மாதர்யமனும் அவர்தம் மை ய வன்பாசம்" என்று சிதம்பர சுவாமிகளும்,

"உருகி உடல்கருகி யுள் ளீரல் பற்றி
எரிவ தவியாதென் செய்வேன்—வரியரவ
நஞ்சிலே தோய்ந்த நளினவிழிப் பெண்பெருமாள்
நெஞ்சிலே யிட்ட நெருப்பு."

என்று அம்பிகாபதியும் கூறுதல் காண்க.

சித்தசன் ஆகமம்-மதன நூல். பொருளின் அளவாக போகத்தைத் தருவோரென்பார், 'ஆசை அப்பொருள் ஒக்க நடிபபவர்' என்றார். இக்கருத்தே பற்றி ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனர்,

"பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம் இருட்டறையி லேதில் பிணந்தழீஇ யற்று." என்றும்

"இழிபவ ருயர்ந்தோர்மூத்தோ ரிளையவர் கழியா நோயாற்
கழிபவர் யாவரேனுங் கண்வலைப் பட்டு நெஞ்ச— [காட்டிப்
மழிபவர் பொருள்கொண்டெள்ளுக்கெண்ணெய்போ லளந்து
பழிபடு போகம்விற்பா ராவணப் பண்பு சொல்வாம்." என்று

பரஞ்சோதி முனிவரும் கூறினர்.

"புழுக்கொள் மலக்குகை வீடு" என்றது தேகத்தை; இதன் ஆபாசத்தை,

"தமனியக் கட்மேயாயினும் பவ்வீத் தங்குறின்
விழைஞரும் பற்ரு,

ரமிழ்தமே யானுந் தாய்ப்புறிற் பவ்வியாக்கு
மிவ்வுடற் புகாறிந்து,
மிமிழ்தரப் பற்று மடவருக் குரைத்தமென்
பயன் தீர்த்த மாடிடினு,
முமிழ் முடையாக்கை சுசியுரு நிறைவனுண்மை
தேர்ந்துயிர் ஈத்தியுறுமே."

என்று தணிகைப் புராணம் கூறுமாற்றானுந் தெளிக.

இறைவன் அன்பர்கள் மனத்தில் நினைத்த பொருள்களை அருள் செய்பவன் என்பார், 'வேலெடுத்த சமர்த்தை யுரைப்பவர் வெருக்கும் மனத்தில் நினைப்பவை அருள்வோனே' என்றருளிச் செய்தார்; 'வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீவான் கண்டாய்' என அப்பரும், 'வேண்டத்தக்க தறிவோய் நீ, வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ' என மணிவாசகரும் அருளிச் செய்தது காண்க. வெண்ணாவலூற் றடியிற் பயிலுத்தம ஈசன்-வெண் நாவல் மரத்தின்கீழ் பொருந்தி வாழும் மேன்மையுடைய சிவபெருமான். திருவானைக்கா திருச்சிராப் பள்ளிக்கு சமீபத்திலுள்ள ஒரு பெரிய சிவஸ்தலம். இங்கே அப்புலிங்கம் உள்ளது. நிருத்தன்-நடனஞ் செய்வோன்; நடனம்-பஞ்ச கிருத்தியம், இதனை,

வெண்பா.

'தோற்றந் துடியதனிற் றோன்றுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாம்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோ தம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.'

என வரும் உண்மை விளக்கச் செய்யுளால் உணர்க.

33. தனத்தத் தனத்தத் தனத்தத் தனத்தத்
தனத்தத் தனத்தத் தனதான.

குடத்தைத் தகர்த்துக் களிற்றைத் துரத்திக்
குவட்டைச் செறுத்துக் ககசாலக்
குலத்தைக் குமைத்துப் பகட்டிச் செருக்கிக்
குருத்தைத் துவைத்துத் தவர்சோரப்
புடைத்துப் பணைத்துப் பெருக்கக் கதித்துப்
புறப்பட் டகச்சுத் தனமாதர்
புணர்ச்சிச் சமுத்ரத் திளைப்பற் றிருக்கப்
புரித்துப் பதத்தைத் தருவாயே
கடத்துப் புனத்துக் குறத்திக் குமெத்தக்
கருத்திச் சையுற்றுப் பரிவாகக்
கனக்கப் ப்ரியப்பட் டகப்பட் டுமைக்கட்
கடைப்பட் டுநிற்கைக் குரியோனே
தடத்துற் பவித்துச் சுவர்க்கத் தலத்தைத்
தழைப்பித் தகொற்றத் தனிவேலா
தமிழ்க்குக் கவிக்குப் புகழ்ச்செய்ப் பதிக்குத்
தருக்கற் குடிக்குப் பெருமானே.

(இ-ள்):—கடத்து-காட்டிலுள்ள, புனத்து-கொல்லைநிலத்தில் ஆயலோட்டிக் கொண்டிருந்த, குறத்திக்கு-வள்ளி நாயகிக்கு, மெத்த கருத்து இச்சை உற்று-மிகவும் மனத்தில் ஆசை கொண்டு, பரிவு ஆக-அன்புடனே, கனக்க பிரியப்பட்டு-மேன்

மேலும் மோகங்கொண்டு, மைசண் கடைப்பட்டு-மை தீட்டிய கட்கடையில் அகப்பட்டு, நிற்கைக்கு - ஏக்கற்று நிற்பதற்கு, உரியோனே-உரியவனே, தடத்து-சரவணப் பொய்கையில், உற்பவித்து - தோன்றி, சுவர்க்கம் தலத்தை - வானுலகத்தை, தழைப்பித்த-தழையச் செய்தருளிய, கொற்றம் தனிவேலா-வெற்றியை யுடைய ஒப்பற்ற வேலை யுடையவனே, தமிழ்க்கு-தமிழ் மொழிக்கும், கவிக்கு-பலவகைப்பட்ட பாடல்களுக்கும், புகழ் செய் பதிக்கு-புகழ்ச்சியையுடைய வயலூருக்கும், தரு சற்குடிக்கு-மரங்கள் ஓங்கிய சற்குடிக்கும், பெருமானே-பெருமானே, குடத்தை தகர்த்து-குடத்தை அழித்தும், களிற்றை துரத்தி-ஆண்யானையைத் துரத்தியும், குவட்டை செறுத்து-மலையின் சிகரத்தைக் கோபித்தும், சகசாலம் குலத்தை குமைத்து-சக்ரவாகப் பறவைக் கூட்டத்தை அழித்தும், பகட்டி செருக்கி-மருட்டிக் களிப்புக் கொண்டு, குருத்தத்துவத்துத்தவர் சோர-குரு உபதேசத்தின் உண்மை கடைப்பிடித்த முனிவரும் சோர்வடைய, புடைத்து பணைத்து-பக்கம் திரண்டு பருத்து, பெருக்க கதித்து - பெருத்து எழுந்து, புறப்பட்ட - வெளித் தோன்றிய, கச்சு தனம் மாதர்-கச்சைத் தரித்த ஸதனங்களை யுடைய பெண்களுடைய, புணர்ச்சி சமுத்திரத்து-போகமாகிய கடலில், திளைப்பு அற்று இருக்க-திளைப்பில்லாமல் வாழும்படி, புரிந்து-விரும்பி, பதத்தை-திருவடிகளை, தருவாய்-அளித்தருள் வாய். (எ-று.)

விருத்தி :—முருகப்பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்துச் சுவர்க்கலோகத்தைச் சூரன் துயரினின்று பாது காத்தருளினார் ஆதலின், 'தடத்துற்பவித்துச் சுவர்க்கத் தலத் தைத் தழைப்பித்த கொற்றத் தனிவேலா' என்றார். அகத்

திய முனிவருக்குத் தமிழ்ச்செவி யறிவுறுத்திய பெருமான் என்பார், 'தமிழ்க்குக் கவிக்குப் பெருமாளே' என்றூர்; தமிழ் என்னும் சொல் இனிமை என்னும் பொருட்டு 'தமிழ் தழீஇய சாயலவர்' எனச் சிந்தாமணியினும் 'வரிவண்டு தமிழ்ப்பாட்டிசைக்குந் தாமரையே' என இராமாயணத்திலும், இச்சொல் இப்பொருளில் ஆளப்பட்டிருத்தல் காண்க; இவ்வாறன்றித் தமிழ் என்பது தனித்த ழகரப் பேற்றை யுடையதென்றும், திராவிடம் என்னும் வடசொல்லே திரிந்து தமிழென் ருயிற்றென்றும் பலவாறு கூறுவாருமுளர். அவர் கூற்றெல்லாம் பொருந்தாமையைத் திராவிடப் பிரகாசிகை முதலிய நூல்களால் உணர்க.

இனித் 'தமிழ்' என்னுஞ் சொல்லில் வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என்னும் மூன்றும் பொருந்தி யிருத்தலேயும், முதலில் அகரம் அமைந்திருத்தலேயும், இடையிலே இ-ம். என்னும் எழுத்துக்கள் இருத்தலேயும், இது பிரித்துப் பார்க்குமிடத்து ஐந்தெழுத் தாதலேயும், எடுத்துக் காட்டி, முதலிலே நின்ற தகரமெய் தகராலயமாகிய இருதய புண்டரீகத்தை உணர்த்துமென்றும் ஆதலின் தமிழ் தெய்வமொழி யென்று கூறுவாருமுளர்.

34. தனன தானன தந்தன தந்தன
தனன தானன தந்தன தந்தன
தனன தானன தந்தன தந்தன தனதான.

அளக பாரம லேந்துகு லேந்திட
வதன வேர்வுது லங்கிந லங்கிட
அவச மோகம்வி ளைந்து தளைந்திட அணைமீதே

அருணை வாய்க்கதை சிந்திய சம்ப்ரம
அடர்ந்த காநுதி பங்கவி தஞ்செய்து
அதர பானமு ருந்திம ருங்கிற பூலைமேல்வீழ்ந்

துளமும் வேறுப டும்படி யொன்றிடு
மகளிர் தோதக இன்பின் முயங்குதல்
ஒழியு மாறுதெ ளிந்துள மன்பொடு சிவயோகத்

துருகு ஞானப ரம்பர மந்திர
அறிவி ளோர்க்கரு தம்கொள் சிலம்பணி
வுபய சீதள பங்கய மென்கழல் தருவாயே

இளகி டாவளர் சந்தன குங்கும
களப பூரண கொங்கை நலம்புனை
பிரதி வேள்பணி தந்தையும் அந்தண மறையோனும்

இனிது றுதெதி ரிந்திர னண்டரு
மரக ராசிவ சங்கர சங்கர
வெனமி காவரு நஞ்சினை யுண்டவ ரருள்பாலா

வளர்ப்பி சாசரர் தங்கள்சி ரம்பொடி
படவி ரோதமி டுங்குல சம்ப்ரம
மகர வாரிக டைந்தநெ டும்புயல் மருகோனே

வளரும் வாழையு மிஞ்சியு மஞ்சளும்
இடை விடாது நெருங்கிய
மங்கள மகிமை செந்திலில் வந்துறை பெருமாளே.

(இ-ள்)-இளகிடா-இளகி, வளர்-வளர்கின்ற, சந்தனம் குங்குமம் களபம்-சந்தனத்தையும் குங்குமத்தையும் கலவைச் சாந்தையும் பூசியுள்ள, பூரண கொங்கை நலம் புனை-நிறைந்த ஸ்தனங்களின் அழகு அலங்கரிக்கப் பேசப்படும், இரதிவேள்-இரதி நாயகனாகிய மன்மதன், பணி-வணங்குகின்ற, தந்தையும்-தந்தையாகிய திருமாலும், அந்தணன் மறையோனும்-அழகிய கருணையுடையவனாகிய பிரமனும், இனிது உறுது-மகிழ்ச்சி இல்லாமல், எதிர் இந்திரன் அண்டரும்-பகைவரை எதிர்க்கின்ற இந்திரனும் தேவர்களும, அரஹரா சிவசங்கர சங்கரா-அரஹரா சிவசங்கரா சங்கரா, என மிகா வருநஞ்சினை உண்டவர்-என்று ஓலமிட மேலே ஓங்கிவிடும் ஆலகால விஷத்தை உட்கொண்டருளிய சிவபெருமான், அருள்பாலா-பெற்ற திருக்குமாரனே, வளர் நிசாசரர் தங்கள்-வளர்கின்ற அரக்கர்களுடைய, சிரம் பொடிபட-தலைகள் தூளாகும்படி, விரோதமிடும்-பகைக்கின்ற, குலம் சம்பிரமன்-குலத்தின் பெருமை யுடையவனும், மகரம் வாரி கடைந்த-சுறாமீனையுடைய கடலைக் கடைந்த, நெடும்புயல்-திரிவிக்ரம அவதாரம் எடுத்த மேகம் போலும் கருநிறமுடைய விஷ்ணுமூர்த்திக்கு, மருகோனே-மருமகனே, வளரும் வாழையும்-செழுமையாக வளர்கின்ற வாழையும், மஞ்சளும் இஞ்சியும் இடைவிடாது நெருங்கிய-மஞ்சட் கிழங்கும் இஞ்சிக் கிழங்கும் இடைவிடாமல் நெருங்கி வளர்ந்துள்ள, மங்களம் மகிமை மாநகர்-மங்கலம் பொருந்திய பெருமையை யுடைய சிறந்த நகரமாகிய, செந்திலில் வந்து உறை பெருமாளே-செந்தூர்ப் பதியில் வந்து பொருந்திவாழும் பெருமானே, அளகம் பாரம் அலைந்து குலைந்திட-கூந்தலாகிய பாரம் அலைந்து சரியவும், வதனம் வேர்வு துலங்கி நலங்கிட-

முகத்தில் வேர்வை விளங்கி அழகுகெடவும், அவசம் மோகம் விளைந்து-பரவசமாகும் மோகம் உண்டாகி, தலைந்திட-கட்டி விட, அணைமீது-படுக்கையின்மேல், அருணம் வாய்நகை சிந்திய-சிவந்த வாயிலே நகையைச் செய்த, சம்பிரமம்-வேகத்தையுடைய, அடர்நக நுதி பங்கம் விதம் செய்து-அடர்ந்த நகத்தின் நுனியால் குறிகள் அழுந்தும்படி பலவிதம் செய்து, அதரபானம் அருந்தி-இதழூறலை உண்டு, மருங்கு இற-இடை முறியும்படி, முலைமேல் வீழ்ந்து-தனங்களின் மேல் விழுந்து, உளமும் வேறுபடும்படி-மனமும் வேறாக, ஒன்றிடு மகளிர்-சேரும் பெண்களுடைய, தோதகம் இன்பில் முயங்குதல்-வஞ்சகத்தையுடைய இன்பத்திலே பொருந்துதல், ஒழியும் ஆறு-நீங்கும்படி, தெளிந்து உளம் அன்பொடு-தெளிவுற்று மனம் அன்போடு, சிவயோகத்து உருகு ஞானம்-சிவயோகத்திலே மனமுருகுகின்ற மெய்ஞ்ஞானத்தையுடைய, பரம்பரம்-மேன்மையான, தந்திரம் அறிவிஞேர் ஆகம சாத்திரங்களிலே சென்ற அறிவினையுடைய, கருது-தியானிக்கின்ற, அம்கொள்-அழகைக்கொண்ட, சிலம்பு அணி-சிலம்பைத் தரித்த, உபய சீதளம்-இரண்டாகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய, பங்கயம்மென் கழல்தருவாய்-தாமரை மலரை ஒத்த மென்மையான திருவடிகளைத் தந்தருளுவாய். (எ-று.)

விருத்தி :— அருணவாய்-செவ்வாய். இரதி வேள் பணி தந்தை-திருமால். அந்தண மறையோன்-பிரமன். சிவம் என்னும் சொல்லுக்கு மங்களம் என்று பொருள். எக்காலத்தும் அழியாதவர் சிவபெருமானே யாதலின் அவருக்குச் சிவம் என்னும் பெயர் எய்தியது. "சிவனெனும் பெயர் தமக்கே யுடைய செம்மேனி யெம்மான்" என அப்பர் அருளிச்செய்தது காண்க.

திருமால், அயன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கடலில் விஷம் பிறந்த காலத்து அதற்கு அஞ்சி யோடிச் சிவபெருமா னிடத்து அடயம் புக, அவர் அதனை வாரி யுண்டு அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தார். ஆதலின், "இளகிடாவளர்..............நஞ் சினை யுண்டவர்" என்றார்.

மகர வாரி கடைந்த நெடும்புயல்-சுறாமீன் வாழும் திருப் பாற் கடலைக் கடைந்த உலகளவும் நீண்ட மேகம்போன்ற திரு மேனியையுடைய திருமால்.

ஒருகாலத்து திருமால் திருப்பாற்கடலை மந்தரமலையை மத்தாகவும், வாசுகியை நாணாகவும் கொண்டு ஒருபுறம் அசுர ரும், மற்றொரு புறம் சுரரும் இழுக்கக் கடைவித்தார். அப் போது அதில் அமுதம் பிறந்தது. அதன்பின் ஆலகால விஷ மும் பிறந்தது. அவ்விஷத்துக்கு அஞ்சி ஓடிய தேவர்களுக்கு அபய மளித்துச் சிவபெருமான் அவர்களைக் காத்தருளினார். தேவர் அமுதமுண்டு பிணி மூப்புச் சாக்காடு ஒழிந்தார் என்பது புராண வரலாறு. செந்தில்-திருச்செந்தூர். இதற்குத் திருச்சீர லைவாய் என்றும் பெயர் வழங்கும்.

35\. தனன தனனத் தனன தனனத்
தனன தனனத் தனதான.

அருமா மதனைப் பொருவாள் கயல்குத்
தயிலார் நயனக் கொடியார்த

மழகார் புளகப் புழுகார் சயிலத்
தணையா வலிகெட் டுடல்தாழ

இருமா நடைபுக் குறைபோ யுணர்வற்
றிளையா வுளமுக் குயிர்சோர

எரிவாய் நரகிற் புகுதா தபடிக்
கிருபா தமெனக் கருள்வாயே

ஒருமால் வரையைச் சிறுதூள் படவிட்
டுரமோ டெறிபொற் கதிர்வேலா

உறைமா னடவிக் குறமா மகளுக்
குருகா விருபொற் புயவீரா

திருமால் கமலப் பிரமா விழியிற்
றெரியா வரனுக் கரியோனே

செழுநீர் வயல்சுற் றருணை புரியிற்
றிருவீ தியினிற் பெருமாளே.

(இ-ள்.) ஒரு மால்வரையை-ஒப்பற்ற பெரிய கிரவுஞ்ச மலையை, சிறு தூள்பட-சிறிய தூள் ஆகும்படி, உரமோடு விட்டு எறி-மார்பினோடு விட்டு வீசுகின்ற, பொன்கதிர் வேலா-அழகிய ஒளி வீசும் வேற்படையை உடையவனே, மான் உறை அடவி-மான்கள்வாழும் காட்டிலுள்ள, குறமாமகளுக்கு-குறவருடைய மாமை நிறம்பொருந்திய பெண்ணாகிய வள்ளிநாச்சியாருடைய காதலுக்கு, உருகா-உருகுகின்ற, இருபொன் புயம்வீரா-இரண்டு அழகிய தோள்களை யுடைய வீரனே, திருமால் கமலம் பிரமா-திருமாலுக்கும் தாமரை மலரில் தங்கும் பிரமனுக்கும், விழியில் தெரியா அரனுக்கு அரியோனே-கண்களில் தெரியாத சிவபெருமானுக்கும் அருமையானவனே, செழுநீர் வயல் சுற்று-செழுமையான நீரையுடைய வயல்கள் சுற்றியுள்ள, அருணைபுரியின் திருவீதியினில் பெருமாளே-திருவண்ணாமலை

யின் அழகிய தெருக்களில் வலம்வரும் பெருமானே, அருமா மதனை-அருமையான சிறந்த மன்மதனோடு, பொரு-காமப் போரைச் செய்யும், வாள் கயல் குத்து அயில் ஆர்-வாளையும் கயல் மீனையும் குத்துகின்ற வேலையும் ஒத்த, நயனம் கொடியார்தம்-கண்களையுடைய கொடிய பெண்களுடைய, அழகு ஆர்-அழகு நிறைந்த, தனம் நல் புழுகு ஆர் சயிலத்து-ஸ்தனங்களாகிய நல்ல புழுகு நிறைந்த மலைகளில், அணையா வலிகெட்டு உடல்தாழ-சேர்ந்து வலிமை அழிந்து உடம்பு தாழ்வடைந்து, இருமா-இருமி, நடைபுக்கு-தள்ளாடி நடந்து, உரை போய்-சொல் ஒழிந்து, உணர்வு அற்று-அறிவு அழிந்து, இளையா-இளைத்து, உளம் உக்கு உயிர் சோர-மனமுடைந்து உயிர் சோர்வடைய, எரிவாய் நரகில்-நெருப்பை யுடைய நரகத்தில், புகுதாதபடிக்கு - சேராதபடி, இருபாதம்-இரண்டு திருவடிகளை எனக்கு அருள்வாய்-அடியேனுக்குத் தருவாயாக. (எ-று.)

விருத்தி :—அழகார் புளக புழுகார் சயிலம்-அழகுபொருந்திய புளகத்தையுடைய புனுகு பூசப்பெற்ற மலைபோன்ற ஸ்தனங்கள். சயிலம்-உவமை யாகுபெயரால் ஸ்தனங்களை உணர்த்திற்று. அணையா-அணைந்து; செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இருமா-இருமி. இறைவன் திருவடியை வழுத்தாது வாழ்நாளெல்லாம் ஆசை யுட்பட்டு மயங்கித் திரிகின்ற நான் பிணி மூப்புச் சாக்காட்டை யடைந்து மறுமையில் எரிவாய் நரகுக்கு ஆளாவேன்; அவ்வாறு ஆளாகாதபடி உய்ய வேண்டுமாயின் தேவரீரது இரண்டு திருவடிகள் இன்றியமையாதென என்பார், 'எரிவாய் நரகிற் புகுதாதபடி இருபாதமெனக் கருள்வாயே' என்றார். மால் வரை-பெரிய மலை; கிரௌவுஞ்சகிரி. உரம்-மார்பு, உறைமான் என்பதை மான்

உறை என இயைக்க. கமலப் பிரமா-தாமரை மலரில் தங்கும் பிரமதேவன். திருமால் விழியில் பிரமா விழியில் எனக் கூட்டுக. திருமாலாலும் பிரமனாலும் அறியப்படாத சிவபெருமானுக்கும் அருமை யுடையவன் ஆதலின், உனது பெருமை பேசற் பாலது அன்று என்னும் கருத்தால் 'திருமால் கமலப் பிரமா விழியில் தெரியா அரனுக் கரியோனே' என்றார். அருணபுரி - திருவண்ணாமலை. அருணம்-சிவப்பு. செழுநீர் வயல் சுற்றருணபுரியென இவ்வாசிரியர் கூறியதுபோல,

'அன்னவயல் சூழருணை அண்ணாமலையார் மேல்
மன்னு கலம்பகப்பா மாலைக்கு—துன்னியசீர்
மொய்க்காட்டு மேருவெனும் வெள்ளேட்டின் மீதெழுதும்
கைக்கோட்டு வாரணமே காப்பு.'

எனச் சைவ எல்லப்ப நாவலரும், கூறியது காண்க.

36. தனனதான தானன தனனதான தானன
தனனதான தானன தனதான.

அதலசேட னாராட வகிலமேரு மீதாட
வபினகாளி தானாட வவளோடன்

றதிரவீசி வாதாடும் விடையிலேறு வாராட
வருகுபூத வேதாள மவையாட

மதுரவாணி தானாட மலரில்வேத னாராட
மருவுவானு ளோராட மதியாட

வனசமாமி யாராட நெடியமாம னாராட
மயிலுமாடி நீயுமாடி வரவேணும்

கதைவிடாத தோள்வீம னெதிர்கொள்வாளி யால்நீடு
கருதலார்கள் மாசேனை பொடியாகக்
கதறுகாலி போய்மீள விசயனேறு தேர்மீது
கனகவேத கோடூதி யலைமோது
முததிமீதி லேசாயு முலகமூடு சீர்பாத
வுவணவூர்தி மாமாயன் மருகோனே
யுதயதாம மார்பான ப்ரபுடதேவ மாராஜ
னுளமுமாட வாழ்தேவர் பெருமாளே.

(இ-ள்.) அதலம்-பாதலத்திலே வாழும், சேடனர் ஆட-ஆதிசேஷன் ஆடவும், அகிலம்-பூமியும், மேரு-மேருமலையும், மீது ஆட-மேலே ஆடவும், அபினம் காளி தான் ஆட-வேற்றுமை யில்லாத காளி ஆடவும், அவளோடு-அக்காளியுடன், அன்று-அந்நாளில், அதிர வீசி-அதிரும்படி திருவடியைத் தூக்கி, வாதாடும்-வாது செய்கின்ற, விடையில் ஏறுவார் ஆட-இடபவாகனத்தின்மேல் ஆரோகணிக்கும் சிவபெருமான் ஆடவும், அருகு-அவர் அருகில், பூதம்-பூதங்களும், வேதாளம் அவை ஆட-வேதாளங்களும் ஆடவும், மதுரம் வாணி-இனிமையயுடைய சரஸ்வதியார், தான் ஆட-ஆடவும், மலரில் வேதனர் ஆட-தாமரை மலரிலே பிரமதேவர் ஆடவும், மருவு வானுளோர் ஆட-கூட்டமாகிய தேவர்கள் ஆடவும், மதி ஆட-சந்திரன் ஆடவும், வனசம் மாமியார் ஆட-செந்தாமரை மலரில் வசிக்கும் இலக்குமி அம்மை ஆடவும், நெடிய மாமனர் ஆட-மிக்க சிறப்புப் பொருந்திய திருமால் ஆடவும், உதயம் தாமம்-ஒளி பொருந்திய மாலையையுடைய, மார்பு ஆன-மார்பை

யுடைய, பிரபுட தேவமாராஜன்-திருவண்ணுமலையை ஆண்டு வந்த பிரபுடதேவன் என்னும் பேராசனது, உளமும் ஆட-மனமுங் களிப்படையவும், மயிலும் ஆடி நீயும் ஆடி-மயிலும் ஆடிநீயும் ஆடி, வரவேணும்-எம்மைக் காத்தருள வரவேண்டும், கதைவிடாத தோள் வீமன்-தண்டாயுதம் நீங்காத தோளை யுடைய வீமன், எதிர் கொள் வாளியால்-தன்னை நோக்கி வருகின்ற அம்பினுலே, நீடு சருதலார்கள்-மிக்க பகைவரது பெரிய படை, பொடியாக-அழியவும், கதறுகாலி-கன்றை எண்ணிக் கதறுகின்ற பசுக்கள், போய் மீள-தத்தம் இடங்களிற் போய்ச் சேரவும், விஜயன் ஏறு-அருச்சுனன் ஏறும், தேர்மீது-தேரின்மேல் நின்று, கனகம் வேதி-பொன்மயமான துளைக்கப்பட்ட சங்கை ஊதினவரும், அலைமோதும்-அலைகள் மோதுகின்ற, உததி மீதிலே-கடலின் மேல், சாயும்-சாய்ந்து கிடக்கும், உலகம் மூடு-உலகத்தை அளந்து மூடிய, சீர்பாதம்-அழகிய பாதங்களையுடைய, உவணம் ஊர்தி மாமாயன்-கருடவாகனருமாகிய திருமாலினது, மருகோனே-மருமகனே, வாழ் தேவர்-அழியாது வாழ்கின்ற தேவர்களது, பெருமாளே-நாயகனே (எ-று.)

விருத்தி :—மருகோனே, பெருமாளே, ஆடி வரவேணும் என வினை முடிவு செய்க. பிரபுட தேவமாராஜன் உளமுமாட என்பது முன்னே கூட்டி உரை செய்யப்பட்டது. சேடனுர்-ஆதிசேஷன்; ஆர்-உயர்வுப் பொருளையுடைய விகுதி. அபின்னம்-அபினமென்ருயிற்று. காளி உமாதேவியாரின் அம்சமாதலின் சிவபெருமானுக்கு அபின்னுசக்தி என்பார், ' அபின காளி' என்ருர். பூதம் என்றதற்கு ஐம்பூதமென் றுரைப்பினும் அமையும். வேதாளமவை என்பதில் அவை பகுதிப் பொருள்

விகுதி. காளி-கருநிற முடையவள். வாணி-சொல்லப்படுப வள். மலர்-தாமரை மலர்; 'பூவிற்குத் தாமரையே' என்றும் 'பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை' என்றும், 'பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே' என்றும் வரும் ஆன்றோர் வாக் குக்களால், மலரென்று வாளா கூறின் தாமரையையே குறிக்கு மென உணர்க. விஷ்ணு மூர்த்தியின் புதல்வியாகிய வள்ளி நாயகியாரை மணந்து கொண்டமையான் அவரை மாமனார் என்றும், இலக்குமிதேவியை மாமியார் என்றும் கூறினர். நெடிய மாமனார் என்றதற்குத்-திரிவிக்கிரம அவதாரம் கொண்ட வரென்று கூறினும் பொருந்தும். வீமன் தன்னை நோக்கி வரும் அம்புகளாலேயே எதிரிகளைக் கொன்றுவிடும் பராக்கிர மம் படைத்தவன் என்பது தோன்றக் 'கதைவிடாத தோள் வீமன்.........பொடியாக' என்றனர். 'கதறு காலி' என்றார் கன்றை நினைந்துருகுவது பசுவிற்கு இயல்பாதலின்; 'கன்று நினை குரல மன்று வழிப்படர' என்றார் மணிமேகலை நூலா சிரியரும். வாளி-அம்பு; கூர்மையுடையது என்பது காரணப் பொருள். கருதலார்கள்-பகைவர்கள். மாயன்-திருமால்; மாயன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு மாயமுடையவன், அதிசயமான செய லுடையவன், கருநிற முடையவன் எனப் பல பொருள் கூறு வர். அருணகிரிநாதர் காலத்துத் திருவண்ணமலையை ஆண்டு வந்த அரசன் பிரபுடதேவன் ஆதலின் அவனைக் குறித்தார். இங்ஙனமே ஒட்டக்கூத்தர் குலோத்துங்கனையும், புகழேந்திப் புலவர் சந்திரன் சுவர்க்கியையும் கூறுதல் காண்க.

'தானாடிலுல் தன் தசை யாடும்' என்னும் பழமொழிக் கிணங்க நீயாடினல் இவ்வுலகமெல்லாம் பஞ்சகிருத்தியப் படும் என்பார் இவ்வாறு கூறினர். முருக வேளும் சிவ

பெருமானும் ஒருவரே ஆதலின், இங்ஙனம் கூறியது பொருந்தும் என்க. முருகவேளையும் சிவபெருமானையும் வேறுபடுத்திக் கூறுவது கற்பபேத மெனவறிக. சிவபெருமானுடைய விடை தருமமேயாகும். இக் கருத்தேபற்றி 'அறனுருவாகிய ஆனேறு ஏறுதல் இறையவன் யானென இயற்றுமாறே' என்றார் பட்டணத்துப் பிள்ளையாரும். உலக முழுவதையும் ஒருகாலத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி இரண்டடிகளால் அளந்துவிட்டாராதலின் 'உலகமுடுசேர்பாதம' என்றார். கருடன் திருமாலுக்குப் பெரிய திருவடி என்றும், அனுமன் சிறிய திருவடி என்றும் வழங்குவர். சிவபெருமானே முருகன் என்பதைப் பின்வரும் கந்த புராணச் செய்யுட்களால் தெளிக.

'ஈசனே அவனுடலால் மதலையாயினன் காண்
ஆசிலா அவனறு முகத்துண்மையா லறிநீ
பேசிலாங்கவன் பரனொடு பேதகனல்லன்
தேசுலாவகன் மணியிடைக் கதிர்வருதிறம்போல்'

'ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும் பேதக மன்றால்'.

37. தாத்தா தானந் தத்தன தனதன
தாத்தா தானந் தத்தன தனதன
தாத்தா தானந் தத்தன தனதன தனதான.

பூத்தார் சூடுங் கொத்தலர் குழலியர்
பார்த்தால் வேலுங் கட்கமு மதன்விடு
போர்க்கார் நீடுங் கட்சர மொடுநமன் விடுதூதும்

போற்றார் நாளுங் கைப்பொரு ளுடையவர்
மேற்றா ளார்தம் பற்றிடு ப்ரமையது
பூட்டா மாயங் கற்றமை விழியினில் அமுதூறல்

வாய்த்தார் பேதஞ் செப்புபொய் விரகியர்
தூற்றேய் நூலின் சிற்றிடை யிடர்பட
வாட்டாய் வீசுங் கர்ப்புர ம்ருகமதம் அகிலாரு

மாப்பூ ணாரங் கச்சணி முலையினர்
வேட்பூ ணாகங் கெட்டெனை யுனதுமெய்
வாக்கான் ஞானம் பெற்றிலி வழிபட அருளாயோ

ஆத்தாள் மால்தங் கச்சிக னிசையுமை
கூத்தா டானந் தச்சிலை திரிபுரை
யாட்பேய் பூதஞ் சுற்றிய பயிரவி புவனேசை

ஆக்கா யாவும் பற்றியெ திரிபுர
நோக்கா வதூஞ் செற்றவள் திருவிளை
யாட்டா லீசன் பக்கம துறைபவள் பெறுசேயே

ஏத்தா நாளுந் தர்ப்பண செபமொடு
நீத்தார் ஞானம் பற்றிய குருபர
யாப்பா ராயுஞ் சொற்றமி ழுருடரு முருகோனே

ஏற்போர் தாம்வந் திச்சையின் மகிழ்வொடு
வாய்ப்பாய் வீசும் பொற்பரை நெடுமதிள்
யாழ்ப்பா ணயன் பட்டின மருவிய பெருமானே.

(இ-ள்.) ஆத்தாள்-உலகத்துக்குத் தாயும், மால்தங்கச்சி-திருமாலுக்குத் தங்கையும், கனிகை-கன்னிகையும், உமை-உமாதேவியும், கூத்தாடு ஆனந்தம் சிவை-நடனம் செய்கின்ற ஆனந்தத்தையுடைய சிவையும், திரிபுரையாள்-திரிபுரையும், பேய்பூதம்சுற்றிய பயிரவி-பேயும் பூதமுஞ் சூழ்ந்த பயிரவியும், புவனேசை-புவனேசையும், யாவையும் ஆக்கா-எல்லாவற்றையும் படைத்து, பற்றி-காப்பாற்றி, எதிரி புரம்-பகைவர்களுடைய முப்புரத்தை, எதும் நோக்கா செற்றவள்-ஒன்றையும் கவனியாமல் அழித்தவளும், திருவிளையாட்டால்-அழகிய விளையாட்டால், ஈசன் பக்கம் அது உறைபவள்-சிவபெருமான் இடப்பக்கத்தில் தங்குபவளுமாகிய அம்மையார், பெறு சேயே-பெற்றருளிய புதல்வனே, நீத்தார்-துறவிகள், நாளும்-நாடோறும், தர்ப்பணம் செபமொடு-தர்ப்பணங்களுடனும் செபத்தோடும், எத்தா-தோத்திரம் செய்து, ஞானம் பற்றிய-உண்மை அறிவைப்பெற்ற, குருபர-குருபரனே, யாப்பு ஆராயும்-யாப்பிலக்கணத்தை ஆராய்கின்ற, சொல்தமிழ் அருள்தரு-புகழையுடைய தமிழ்மொழியை அகத்தியனார்க்கு அருளிச்செய்த, முருகோனே-முருகனே, ஏற்போர் தாம்வந்து-இரப்பவர் வர, இச்சையின் மகிழ்வொடு-விருப்பம் பொருந்திய மகிழ்ச்சியுடன், வாய்ப்பாய்-அவர்கட்குப் பேறாய், வீசும் பொன்பிரபை-வீசுகின்ற பொன்னினது ஒளியையுடைய, நெடுமதில்-நீண்ட மதிலையுடைய, யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்-யாழ்ப்பாணயன் பட்டினத்தை, மருவிய-சேர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கும், பெருமாளே-பெருமானே, பூத்தார் சூடும்-பூமாலையைச் சூடிய, கொத்து அலர் குழலியர்-கொத்தாகிய மலர்களையுடைய கூந்தலையுடையவர்களாய், பார்த்தால்-நோக்கினால், வேலும் கட்கமும்-வேலும் வாளும், மதன்விடு-மன்

மதன் விடுகின்ற, போர் கார் நீடும் கண்சர மொடு-போரைச் செய்யும் கரிய சிறந்த கண்ணேயுடைய அம்பும், நமன் விடு தூதும்-இயமன் விடுகின்ற தூதுவனும், போல்-போல, தாய்-தாவி, நாளும்-எப்பொழுதும், கைப்பொருள் உடையவர்-கைப்பொருளுடையவர்களின், மேல்தாளார்-மேலே தமது அடிகளை நீட்டுகின்றவர்களும், தம் பற்றிப் பிரமை அது-தம்மைப் பற்றிக்கொள்ளும் ஆசையை, பூட்டா மாயம் சுற்ற-பூட்டும் மாய வித்தைகள் தெரிந்த, மைவிழியினர்-மை தீட்டிய கண்களுடையவர்களாய், அமுது ஊறல்- அமுதத்தை ஒத்த சுவையை யுடைய ஊறலே, வாய்த்தார்-வாய்க்கப் பெற்றவர்களாய், பேதம் செப்பு பொய் விரகியர்-வேற்றுமைப்படப் பேசும் பொய்யையும் தந்திரத்தையும் முடையவர்களாய், நூல்-ஆடை யணிந்த, தேய் நூலின் சிறு இடை இடர்பட-மெல்லிய நூலையொத்த சிறிய இடை வருந்த, வாட்டாய் வீசும்-பக்கமாக மணம் வீசும், கர்ப்புரம் மிருகமதம் அகில் ஆரம்-கர்ப்பூரமும் கஸ்தூரியும் அகிலும் சந்தனமும் பூசிய, மாபூண் ஆரம் கச்சு அணி முலையினர்-பெரிய ஆபரணமாகிய முத்து மாலையையும் கச்சையையும் அணிந்த ஸ்தனங்களேயுடைய பெண்களின்மேல், வேள் பூண் எனை-விருப்பங்கொண்ட அடியேனுடைய, ஆகம் கெட-பாசவுடம்பு நீங்க, உனது மெய்வாக்கல்-தேவரீருடைய உண்மை வாக்கால், ஞானம் பெற்று-மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைந்து, இனி வழிபட-இனிமேலேனும் துதித்தொழுக, அருளாய்-அருள் செய்வாய், (எ-று.)

விருத்தி :—கண்களே நமன் விடுதூது என்றார் நோக்கினுர் உயிரை வவ்வுதலின் ; 'கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல் நோக்கம் இம்மூன்று முடைத்து' என்ற திருக்குற

ளும் அதற்குப் பரிமேலழகர் கூறிய உரையும் இங்கு நோக்கற் பாலன.

கூற்றமோ-என்னை வருத்துதலுடைமையாற் கூற்றமோ, கண்ணோ-என்மேலோடுதலுடைமையாற் கண்ணோ, பிணையோ-இயல்பாக வெருவுதலுடைமையாற் பிணையோ, அறிகின்றிலேன்; மடவரல் நோக்கம் இப்மூன்றும் உடைத்து-இம்மடவரல் கண்களின்நோக்கம் இம்மூன்றன்றன்மையையுமுடைத்தாயிரா நின்றது.'

பிரமையது என்பதில், அது-பகுதிப் பொருள் விகுதி. பூட்டா-செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினை எச்சம். பல வகைப்பட்ட பொய்க் கருத்துக்களைக் கண்கள் வாயிலாகத் தெரிவித்து ஆடவரை மயக்கலின் 'மாயங் கற்றமை விழியினார்' என்றார். 'சொல்லு யாடுப கண்ணினொடே' எனவரும் குறுந்தொகை யடியையும் 'நாட்டமிரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக் கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும் நோக்குக. மெய்வாக்கு-உண்மை வாசகம். சிவபெருமானுக் குரிய செயல்களெல்லாம் உபசாரத்தால் உமாதேவியாருக்கும் ஏற்றிக் கூறப்பட்டன. யாப்பு-பாட்டு. மதில்-மதிள் எனப் போலியாயிற்று. யாழ்ப்பாணன் பட்டினம் என்பது நடுநாட்டில் விருத்தாசலத்துக்கு சமீபத்திலுள்ள திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் திரு அவதார ஸ்தலமாகிய புலி எருக்கத்தம் புலியூராக இருக்கலாமெனத் திருப்புகழ் பதிப்பாசிரியர் ஊகிக்கின்றார்.

38. தனதனன தனதனன தானான தானதன
தனதனன தனதனன தானான தானதன
தனதனன தனதனன தானான தானதன தந்ததான.

உறவின்முறை கதறியழ வூராரு மாசைபற
பறைதிமிலே முழவினிசை யாகாச மீதுமுற
வுலகிலுள பலரரிசி வாய்மீதி லேசொரியு மந்தநாளில்

உனதுமுக கருணைமல ரோராறு மாறிருகை
திரள்புயமு மெழில்பணிகள் வார்காது நீள்விழியு
முபயபத மிசைகுலவு சீரேறு நூபுரமும் அந்தமார்பும்

மறையறைய யமரர்தரு பூமாரியே சொரிய
மதுவொழுகு தாவில்மணிமீதேமு நூலொளிர
மயிலின்மிசை யழகுபொலி யாளாய்மு ரைடியர் வந்துகூட

மறலிபடை யமபுரமு மீதோட வேபொருது
விருதுபல முறைமுறையி லேயூதி வாதுசெய்து [டாயோ
மதலையொரு குதலையடி நாயேனை யாளவிவண் வந்தி

பிறையெயிறு முரணசுரர் பேராது பாரில்விழ
அதிரவெழு புவியுலக மீரேழு மோலமிட [நாகம்
பிடிகளிறி னடல்நிரைகள் பாழாக வேதிசையி னின்ற

பெரியநெடு மலையிடிய மாவாரி தூளியெழ
பெரியதொரு வயிறுடைய மாகாளி கூளியொடு [தீரா
பிணநிணமு முணவுசெய்து பேயோடு மாடல்செய வென்ற

குறமறவர் கொடியடிகள் கூசாது போய்வருடக்
காடிபுலி திரிகடிய வாரான கானின்மிகு
குளிர்கணியி னிளமரம தேயாகி நீடியுயர் குன்றுலாவி

கொடியதொரு முயலகனின் மீதாடு வாருடைய
வொருபுறம துறவளரு மாதாபெ ருவருள்செய்
குமரகுரு பரவமரர் வாழுடர் பேணவருள் தம்பிரானே.

(இ-ள்) பிறை எயிறு-பிறைச் சந்திரனை யொத்த பற்களை யுடைய, முரண் அசுரர்-போர் செய்யும் அவுணர்கள், போாது-நிலைபெயராமல், பாரில் விழ-பூமியில் விழவும், எழுபுவி அதிர-எழு உலகங்களும் நடுங்கவும், உலகம் ஈர் எழும் ஓலமிட-பதினான்கு உலகமும் ஓலமிடவும், பிடி களிறின்-பெண்ணுமாணு மாகிய யானைகளின், அடல் நிரைகள்-போரிலேயுள்ள அணிகள், பாழாக-பாழாகவும், திசையில் நின்ற-திசைகளில் நிலைபெற்றுள்ள, நாகம் பிரிய-அஷ்ட கஜங்கள் உடல் பிரியவும், நெடுமலை இடிய-உயர்ந்த மலைகள் இடியவும், மாவாரி-பெரிய கடலில், தூளி எழ-புழுதி யெழும்பவும், பெரியது ஒருவயிறு உடைய-பெரிய வயிற்றையுடைய, மாகாளி-பெருமை பொருந்திய காளிதேவி, கூளியொடு-பூதங்களோடு, பிணம் நிணமும் உணவு செய்து-பிணத்தின் கொழுப்பை யுண்டு, பேயோடும் ஆடல்செய-பேயோடு கூத்தாடவும், வென்ற-வெற்றிகொண்ட, தீரா-அஞ்சாத வன்மை யுடையவனே, குறமறவர் கொடி-வேடர்கள் பெற்ற பூங்கொடி போன்ற வள்ளிநாயகியாரது, அடிகள்-திருவடிகளை, கூசாது-நாணமில்லாமல், போய் வருட-போய்த் தடவுதற்கு, காடி புலி-காடியும் புலிகளும், திரி-திரிகின்ற, கடிய-கடுமையான, வார் ஆன கானில்-நீண்ட காட்

டில், மிகு-சிறந்த, குளிர்-குளிர்ந்த, கனி இன்-வேங்கையினது இனிய, இளம் மரம் அது ஆகி-இளமை வாய்ந்த மரமாகி, நீடி-சிறந்து, உயர் குன்று உலாவி-உயர்ந்த குன்றுகள் தோறும் உலாவி, கொடியது ஒரு-கொடுமையையுடைய, முயலகனின் மீது ஆடுவார் உடைய-முயலகன் என்னும் பூதத்தின்மேல் நடனஞ் செய்கின்ற சிவபெருமானது, ஒரு புறம் அது-ஒரு பக்கம், உறவளரும்-பொருந்த வளர்கின்ற, மாதா-உமாதேவியார், பெறு-பெறுதுபெற்று, அருள் செய்-அருளைச் செய்கின்ற, குமர குரு பர-குமரனாகிய குருபரனே, அமரர் வான்நாடர்-இறவாமையை யுடைய தேவர்கள், பேண அருள்-தொழ அருள் செய்கின்ற, தம்பிரானே-தலைவனே, உறவின் முறை-சுற்றத்தார், கதறி அழ-அலமிட்டு அழவும், ஊராரும் ஆசை அற-ஊரிலுள்ளவர்களுடைய ஆசை நீங்கவும், பறை திமிலை முழவின் இசை-பறை சல்லரி தம்பட்டங்களினுடைய வோசை, ஆகாசம் நீடு உற-ஆகாயமளவும் கேட்க, உலகில் உள பலர்-உலகத்திலுள்ள பலர், அரிசி வாய்மீதில் சொரியும்-அரிசியை வாய் மீதிலே பெய்கின்ற, அந்த நாளில்-அந்த நாளில், உனது முகம்-தேவரீரது முகங்களாகிய, கருணை மலர்-அருளாகிய மலர்கள், ஓர் ஆறும்-ஆறுடனும், ஆறு இருகை-பன்னிரண்டு கைகளுடனும், திரள் புயமும்-திரண்ட தோள்களுடனும், எழில் பணி கொள்-அழகிய குண்டலத்தை அணிந்த, வார் காதும்-நீண்ட திருச்செவிகளுடனும், நீள் விழியும்-நீண்ட கண்களுடனும், உபய பதம் மிசை-இரண்டு திருவடிகளிலும், குலவும் சீர் எறு நூபுரமும்-ஒளிவிளங்கும் சிறப்புமிக்க சிலம்புகளுடனும், அந்தம் மார்பும்-அழகிய மார்புடனும், மறை அறைய-வேதங்கள் கோஷிக்க, அமரர்தரு-தேவர்கள் கற்பகத்

தருவினின்று, மது ஒழுகு-தேன் ஒழுகுகிற, பூமாரி சொரிய-பூவாகிய மழையைப் பொழிய, உதரவில்-உதர பந்தனமாகிய ஒளியைக் கொண்ட, மணிமீது-மணி வடத்தின்மேல், முந் நூல் ஒளிர-முப்புரி நூல் விளங்க, மயிலின் மிசை-மயிலின் மேல், அழகு பொலி ஆளாய்-அழகு விளங்குகின்றவராய், முன்-முன்னே, ஆர் அடியார் வந்து கூட-அரிய சிவனடியார் வந்து சேர, மறலி படை-யமனுடைய படைகள், எமபுரம் மீது ஓட-யமபட்டணத்துக்கு ஓடும்படி, பொருது-சண்டையிட்டு, விருது பல வெற்றிச் சங்கு பலவற்றை, முறை முறையிலே ஊதி-முறை முறையே ஊதி, வாதுசெய்து-தர்க்கித்து, மதலை-சிறுவனும், குதலை-அறிவில்லாதவனு மாகிய, அடிநாயேனை-தாழ்ந்தவனாகிய என்னை, இங்ஙன்-இவ்வாறு, ஆள-ஆளுவதற்கு, வந்திடாயோ-வரமாட்டாயோ. (எ-று)

விருத்தி :—திமிலை-சல்லரி. முழவு-மத்தளம். பணி-ஆபரணம். நூபுரம்-சிலம்பு. உதரம்-வயறு. வில-ஒளி. குதலை-அறிவிலான். கணி-வேங்கை மரம். முயலகன்-ஒரு பூதம். ஆணவமலத்தைக் குறிக்கும். 'காணில் மிகு குளிர்கணியின் இளமரமதே யாகி' என்றது முருகப்பெருமான் வள்ளிநாயகியாரைக் காதலித்த ஞான்று வேடர்களுக் கஞ்சி வேங்கை மரமாக நின்ற செய்தியைக் குறித்தது. தேவர்களுக்குத் தேவனாகிய முருகப்பெருமான் ஒரு வேடச் சிறுமியை விழைந்தது தன் பெருமைக்குத் தக்கதன்றென்று, சிறிதும் நினையாமல் அவளது அழகிய கால்களைக் கூசாது வருடினான் என்றது தொனிக்கக் 'குறமறவர் கொடியடிகள் கூசாது போய் வருட' என்றார்.

உமாதேவியார் வாமபாகத்தில் அமர்ந்தருள்பவ ராகலின் ' ஒரு புரமதூ உறவளரும் நாதா ' என்ருர். பெருது பெற்ற அற்புதத்தெய்வக் குழவி என்பார், ' மாதா பெரு அருள்செய் குமர குருபர ' என்ருர். பெரு என்பதன் வினையெச்ச விகுதி விகாரத்தால் தொக்கது. குமர குருபர-அண்மை விளி. புரமது, அது-பகுதிப்பொருள் விகுதி. உயிர் போகின்ற காலத்தில் தேவரீரது திவ்விய தரிசனத்தை அடியேனுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் என வேண்டினர். இவ்வாறே பட்டினத்துப் பிள்ளையார்,

' நல்லா யெனக்கு மனுவொன்று தந்தருள் ஞானமிலாப்
பொல்லா வெனேக்கொன்று போடும்பொழுதியல் பூசைசெபம்
சொல்லார் நற்கோயில் நியமம் பலவகைத் தோத்திரமும்
எல்லா முடித்தபின் கொல்லுகண்டாய்கச்சி யேகம்பனே.'

என்றருளிச் செய்ததையும், திருஞான சம்பந்தர்,

' புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
யறிவழிந்திட் டைம்மேலுந்தி,
அலமந்த போதாக வஞ்சே லென்றருள்
செய்வான் அமருங்கோயில்
வலம்வந்த மடவார்க ணடாட
முழவதிர மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி
முகில்பார்க்குந் திருவை யாறே.'

என்று கட்டளை யிட்டருளியதையுங் காண்க.

39. தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனனத் தனனத் தனதான.

கடலைச் சிறைவைத் துமலர்ப் பொழிலிற்
ப்ரமரத் தையுடற் பொறியிட் டுமடுக்
கமலத் தைமலர்த் திவிடத் தைவிரப் பவனூணாக்

கருதிச் சருவிக் கயலைக் கயமுட்
படுவித் துழையைக் கவனத் தடைசிக்
கனையைக் கடைவித் துவடுத் தனையுப் பினின்மேவி

அடலைச் செயல்சத் தியையக் கினியிற்
புகுவித் துயமப் ப்ரபுவைத் துகைவித்
தரிகட் கம்விதிர்த் துமுறித் துமதித் தசகோர

மலறப் பணிரத் நமணிக் குழையைச்
சிலுகிட் டுமையிட் டொளிவிட் டுமருட்
டுதலுற் றபொறிச் சியர்கட் கடையிற் படுவேனோ

சடிலத் தவனிட் டவிசிட் டகுலத்
தொருசெட் டியிடத் தினுதித் தருள்வித்
தகருத் ரஜனப் பெயர்செப் பியிடப் பரிவானே

சனகற் குமகத் யபுலஸ்த் யசனற்
குமரர்க் குமனுக் ரகமெய்ப் பலகைச்
சதுபத் துகவப் புலவர்க்கும் விபத் தியின்ஞான

படலத் துறுலக் கணலக்ய தமிழ்த்
த்ரயமத் திலகப் பொருள் வ்ருத்தியினைப்
பழுதற் றுணர்வித் தருள்வித் தகசற் குருநாதா

பவளக் கொடிசுற் றியபொற் கமுகிற்
றலையிற் குலையிற் பலமுத் துதிர்செய்ப்
பழநிப் பதிவெற் பினில்நற் குமரப் பெருமாளே.

(இ-ள்.) சடிலத்தவன்-சடையையுடைய சிவபெருமான், இட்ட-கொடுத்த சாபத்தால், விசிட்டம் குலத்து-சிறந்த குலத்தில், செட்டி இடத்தின் உதித்து அருள்-செட்டியின் வீட்டில் தோன்றி யருளிய, வித்தகம் ருத்ர ஜன்மன் பெயர் செப்பியிட-ஞானத்திற் சிறந்த உருத்திரசன்மன் என்னும் பெயரைச் சொல்ல, பரிவால்-அன்பால், சனகர்க்கும் அகஸ்திய புலஸ்திய சனற்குமாரர்க்கும்-சனகர் முதலாகியநால்வருக்கும், அநுக்கிரக-அருள்புரிந்த, மெய்பலகை-சங்கப் பலகையை, சதுபத்து நவப் புலவர்க்கும்-சங்கப்புலவர் நாற்பத் தொன்பது பேருக்கும், விபத்தி இல் ஞானம் படலத்து உறு-வேற்றுமையில்லாத ஞான படலத்திலே பொருந்திய, லக்கண லக்ய-இலக்கண இலக்கியச் செறிவையுடைய, தமிழ் திரயம் அத்தில்-இயல் இசை-நாடகம் என்னும் மூவகைப்பட்ட தமிழில், அகப்பொருள் விருத்தியினை-அகப்பொருளின் விரிவை, பழுது அற்று-குற்றம் நீங்க, உணர்வித்தருள்-புலப்படுத்தியருளும், வித்தக சற்குருநாதா-ஞானத்தையுடைய உண்மைக் குருநாதனே, பவளம் கொடி சுற்றிய-பவளக்கொடியால் சூழப்பட்ட, பொன் கமுகின் தலையில் குலையில்-அழகிய பாக்கு மரத்தின் உச்சியின் குலைகளிலே, பலமுத்து உதிர்-பல முத்துக்கள் உதிர்கின்ற, செய் பழநிபதி-

வயல்களையுடைய பழநி என்னும் திருப்பதியிலுள்ள, வெற்பி னில்-மலையின் மேல்வாழும், நல்குமரன் பெருமாளே-நல்லமுரு கனுகிய பெருமானே, கடலை சிறைவைத்து-கடலைச் சிறையிலி ட்டு, மலர் பொழிலில்-பூக்களையுடைய சோலையில், பிரமரத்தை உடல்பொறியிட்டு-வண்டுகளை உடம்பிலே முத்திரையிட்டு, மடு கமலத்தை மலர்த்தி-மடுவிலேயுள்ள தாமரை மலரை விரி யும்படி செய்து, விடத்தை இரப்பவன் ஊண் கருதி-விஷத் தைப் பிச்சை எடுப்பவனுக்கு இரையாகும்படி எண்ணி, சருவி கயலை-பிறழுங் கயல்மீனை, கயம் உற்படுவித்து-குளத்துள் புகும் படி செய்து, உழையை கவனத்து அடைசி-மானை விரைவாக ஓடும்படி செய்து, கணையை கடைவித்து-அம்பைக் கடையும் படி செய்து, வடுதனை உப்பினில்மேவி-மாம்பிஞ்சின் பிளவை உப்பில் போட்டு, அடலை செயல் சத்தியை-போர்த்தொழிலை யுடைய வேலை, அக்கினியில் புகுவித்து-நெருப்பில் புகும்படி செய்து, யமன் பிரபுவை நகைத்து-யமனுகிய பிரபுவை உதை படச் செய்து, அரி கட்கம்-பகைவர் உடலைவெட்டும் வாளை, விதிர்த்து முறித்து-சிதறும்படி முறித்து, மதித்த சகோரம்-மேன்மையாகக் கருதப்பட்ட சகோரப்பறவை, அலற-அலறும் படி, பணி ரத்நமணி குழையை-தாழ்ந்த ரத்நம் இழைத்த அழ கிய குண்டலத்தை, சிலுகிட்டு-தன்பஞ்செய்து, மை இட்டு-மை எழுதி, ஒளிவிட்டு மருட்டுதல் உற்ற-ஒளியை வீசி மயக் குதலையுடைய, பொறிச்சியர் கண்கடையில்-காமப்பொறிகளை யுடைய பெண்களின், கடைக்கண்ணில், படுவேனோ-அகப்படுவேனோ. (எ-று.)

விருத்தி :—இங்குக் கூறப்பட்ட கண்வருணனை மிகவும் சமத்காரமாகவும் நயமிகுந்தும் உள்ளது. கண்ணுக்கு அழகி

ளுல் தோற்ற கடல் வேல் முதலிய பொருள்கள் ஒவ்வொரு வகையாகத் தண்டிக்கப்பட்டன என்று கூறும் சதுரப்பாடு மகிழ்ச்சி பயக்கத் தக்கது. கண்ணுக்குத் தோற்ற கடல் சிறையிலே வைக்கப்பட்டும், வண்டுகள் உடம்பிலே விலங் கிடப்பட்டும், தாமரை மலர் மலர்த்தப்பட்டும், நஞ்சு உண்ணப் பட்டும், கயல்மீன் குளத்துட் படுத்தப்பட்டும், மான் ஓட்டுவிக் கப்பட்டும், அம்பு கடைவிக்கப் பட்டும், மாம்பிஞ்சு உப்பிட்டப் பட்டும், வேல் நெருப்பில் காய்ச்சப் பட்டும், இயமன் சிவபெரு மாளுல் உதையுண்டும், கட்கம் முறிக்கப் பட்டும், சகோரம் அலரும்படி செய்தும், தண்டிக்கப் பட்டன என்று சொல் நயந்தோன்றக் கூறிஞர்.

சிறை வைத்தல்-சிறையில் வைக்கப்படுதல்; ஒரு பக்கமாக அமைக்கப்படுதல். உடல் பொறி யிடல்-உடம்பில் விலங்கிடப் பெறுதல்; உடம்பில் வரி பெற்றிருத்தல். மலர்த்தல்-மலரும் படி செய்தல்; விரியும்படி செய்தல்; அதாவது துன்பத்திஞல் உடம்பு கிழியுண்டு விரிதலாம். விடத்தை இரப்பவன் ஊணுக் கருதி-நஞ்சைச் சிவபெருமானுடைய உணவாகும்படி எண்ணி; கயம் உட் படுவித்து-குளத்துள் வாழுதல்; குளத்துள் மூள அமிழ்வித்தல். உழையைக் கவனத்து அடைசி-மானை விரைந் தோடும்படி அடைவித்து; மான் விரைந்தோடுதல் இயல்பு. கணையைக் கடைதல்-கணை செய்யப்படுங் காலத்துக் கடை யப்படுதல்; தோற்றதஞல் கடையப்படுதல். வடு-மாம்பிஞ்சு; உப்பினில் மேவல்-உப்பிடுதல்; உப்பிட்டுத் துன்பப்படுதல். சத்தியை அக்கினியில் புகுவித்தல், வேல்வடித்துச் செய்யப் படுங் காலத்து நெருப்பிற் காய்ச்சப்படுதல்; தோற்றமையான் நெருப்பிலிடுதல். எமப்பிரபுவைத்துகைவித்து-எமனைச்சிவபெரு

மானால் உதையுண்ணும்படி செய்தல். கட்கம்-வாட்படை; அதனை முறித்தலாவது ஒடித்தலும், வளைத்தலுமாம். சகோரம் அலறல்-சகோரப் பறவை துன்ப மிகுதியால் அலறுதலென்றும், இயற்கையாய்க் கூவுதலென்றுங் கொள்க. பொறிச்சியர்-பொறியை யுடையவர்; பொறி-கட்பொறி, இயந்திரம். கட்கடை என்றார் நோக்கம் கட்கடையில் மிகுதியும் வெளிப்படுதல் நோக்கி. இவ்வாறே மணிவாசகப் பெருமானும்,

பஞ்சாய வடிமடவார் கடைக்கண்ணா லிடர்ப்பட்டு
நெஞ்சாய துயர்கூர நிற்பேனுன் னருள்பெற்றே
னுய்ஞ்சேனா னுடையானே யடியேனை வருகவென்
றஞ்சேலென் றருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே.

எனக் கடைக்கண்ணை விதந்து எடுத்தோதுதல் காண்க.

முருகப்பெருமான் வணிகர் குலத்தில் சிவபெருமான் திருவாணையின்படி உதித்தருளி உருத்திரசன்மர் என்னும் திருநாமத்துடன் விளங்கினார். ஆதலின், 'சடிலத்தவனிட்டவிசிட்ட குலத்து ஒரு செட்டியிடத்தின் உதித்து அருள் வித்தக உருத்திரசன்மப் பெயர்செப்பியிட' யென்றருளிச் செய்தார். இவ்வரலாற்றை இறையனார் அகப்பொருளுரையின்கண்ணும் காண்க.

உருத்திர சன்மன்-உருத்திரனுக்குப் பிறந்தவன்; சன்மன் என்பதைச் சருமன் எனத் திருத்திப் பொருளில் முரண்பட்டு இடர்ப்படுவாருமுளர். மெய்ப்பலகை-சங்கப் பலகை; புலமையுள்ளவருக்கு மட்டும் இடந்தரலான். சதுபத்து நவப் புலவர்-சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர். விபத்தி-வேற்றுமை; தமிழ்த் திரயம்-முத்தமிழ்; அதாவது இயல், இசை, நாடகம். பழுதற்று என்னும் வினையெச்சம் சொல் பிரியினும் பொருள்

பிரியா வினைக்குறை என்னும் விதியின்படி திரித்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. தமிழுக்கு முருகப் பெருமான் ஓர் ஆசிரியர் ஆதலானும், முதற் சங்கத்திலிருந்து அதனை ஆராய்ந்தமையாலும், 'தமிழ்த் திரயமத்தில் அகப்பொருள் விருத்தியினைப பழுதற் றுணர்வித் தருள் வித்தக சற்குருநாதா' என்றருளிச் செய்தனர்.

40. தத்தத்தத் தத்தத்தத்தன
தத்தத்தத் தத்தத்தத்தன
தத்தத்தத் தத்தத்தத்தன தனதான.

முத்துக்குச் சிட்டுக்குப்பிமு
டித்துச்சுக் கைப்பிற்சுற்றியு
முற்பக்கத் திற்பொற்புற்றிட நுதன்மீதே

மூக்யப்பச் சைப்பொட்டிட்டணி
ரத்நச்சுட் டிப்பொற்பட்டிவை
முச்சட்டைச் சித்ரக்கட்டழ கெழிலாடத்

தித்திக்கச் சொற்சொற்றுப்பிதழ்
நச்சுக்கட் கற்புச்சொக்கியர்
செப்புக்கொக் கக்கச்சுப்பெறு தனமேரு

திட்டத்தைப் பற்றிப்பற்பல
லச்சைக்குட் பட்டுத்தொட்டுயிர்
சிக்கிச்சொக் கிக்கெட்டிப்படி உழல்வேனோ

மெத்தத் துக் கத்தைத் தித்தியி
னிச்சித்தத் திற்பத்தத் தொடு
மெச்சிச்சொர்க் கத்திற்சிற்பரம் அருள்வாயே

வித்தைக்குக் கர்த்ருத்தற்பர
முக்கட்சித் தர்க்குப்புத்திர
விச்சித்ரச் செச்சைக்கத்திகை புனைவோனே

நித்யக்கற் பத்திற்சித்தர்க
ளெட்டுத்திக் குக்குட்பட்டவர்
நிஷ்டைக்கற் புற்றபத்தர்கள் அமரோரும

நெட்டுக்குப் புட்பத்தைக்கொடு
முற்றத்துற் றர்ச்சிக்கப்பழ
நிக்குப்பட் டத்துக்குற்றுறை பெருமாளே.

(இ-ள்.) வித்தைக்கு கர்த்திரு-சகலகலை ஞானங்கட்கும கர்த்தாவும், தற்பரம் முக்கண் சித்தர்க்கு புத்திர-தனக்குத் தானே பரமானவரும் மூன்று கண்ணையுடைய சித்தருமாகிய சிவபெருமானுக்குப புதல்வனே, விசித்திரம் செச்சை கத்திகை புனைவோனே-அழகிய வெட்சிமாலையை அணிபவனே, நித்தியம் கற்பத்தில் சித்தர்கள்-நித்திய கற்பத்திலுள்ள சித்துப புருஷர்களும், எட்டுதிக்குள் பட்டவர்-எட்டுத்திசைகளிலும வசிப்பவர்களாகிய, நிஷ்டைக்கு அற்பு உற்ற பத்தர்கள்-நிஷ்டானுபூதியை விரும்பிய அன்பர்களும், அமரோரும்-தேவா களும், நெட்டுக்கு-மனவுறுதியுடன், புட்பத்தை கொடு-மலர் களைக்கொண்டு, முற்றத்து உற்று-கோயில் முற்றத்துச் சென்று

அர்ச்சிக்க-அருச்சனை செய்ய, பழனிக்குள்-பழனிமலைக்குள், பட்டத்துக்கு உற்று உறை பெருமாளே-சிங்காசனத்துக்குப் பொருந்தி உறைகின்ற பெருமானே, முத்துக்குச்சு இட்டு-முத்துக்குச்சு என்னும் ஆபரணத்தைத் தரித்தும், குப்பிமுடித்து-குப்பிமுடித்தும், சுக்கை-மாலையை, பின் சுற்றியும்-பின்னே சூழவிட்டும், முன்பக்கத்தில் - முன்பக்கத்தில், பொற்பு உற்றிட-அழகு பொருந்த, நுதல்மீது-நெற்றியின்மேல், முக்கிய பச்சை பொட்டு இட்டு-முக்கியமான மாகததிலகம் தீட்டியும், அணி-அழகிய, ரத்நம் சுட்டி-இரத்தினம் வைத்திழைத்த சுட்டி யென்னும் ஆபரணம், பொற்பு உற்றுட - பொலிவு பெற்றுவிளங்கவும், முச்சட்டை - ஒழுங்காகவுள்ள, சித்ரம் கட்டு அழகு எழில்ஆட-சித்திரவேலைகள் செய்த ஆடையில் அழகும் தோற்றமும் விளங்கவும், தித்திக்க-இனிக்கும்படி சொல் சொல்-சொல்லுகின்ற சொல்லையும், துப்புஇதழ்-பவளம் போன்ற இதழையும், நஞ்சுகண்-விஷம்பொருந்திய கண்ணையும் உடைய, கற்பு சொக்கியர்-கற்பனைகள் தெரிந்து ஆடவரை மயக்குகிறவர்களாகிய பெண்களுடைய, செப்புக்கு ஒக்க-கலசத்துக்கு ஒப்பென்று சொல்லும்படி வட்டமாகத் திரண்ட, கச்சு பெறுதனம் மேரு-கச்சைத் தரித்த ஸ்தனமாகிய மேருமலைகளின், திட்டத்தை பற்றி தொட்டு-மேட்டைப் பிடித்துத் தொட்டு, பலபல லச்சைக்கு உட்பட்டு-பலவகையான நாணமுடைய செயல்களுக்கும் மனம்பொறுத்து, உயிர் சிக்கி சொக்கி-உயிர் அகப்பட மயங்கி, கெட்டு இப்படி உழல்வேனோ-அறிவு கெட்டு இவ்விதமாக வருந்துவேனோ, மெத்த துக்கத்தை-மிக்க துயரத்தை, தித்தி-சதிசெய்து, இனி சித்தத்தில்-இனிமேல் மனத்தில், பதத்தொடு-முயற்சியோடு, மெச்சி சொர்க்கத்

தில்-பாராட்டிச் சொர்க்கலோகத்தில், சிற்பரம் அருள்வாய்-ஞானத்தின் மேம்பாட்டை அருள் செய்வாய். (எ-று.)

விருத்தி :—சுக்கை-பூமாலை, பொற்பு-அழகு. நச்சுக்கண்-நஞ்சையொத்தகண்; வலித்தல் விகாரம் பெற்றது. தன மேருதிட்டம்-மேருவின் அளவையொத்த ஸ்தனங்கள். சொக்குதல்-மயங்குதல். சிற்பரம்-மேன்மையாகிய ஞானம். முக்கட் சித்தர் என்றார் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் ஒரு சித்துப்போல செய்தலின். கெச்சை கத்திகை-வெட்சிமாலை. அற்பு-அன்பு; வலித்தல் விகாரம் பெற்றது.

41. தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதன தனதான.

கடலைபொ ரியவரை பலகனி கழைநுகர்
கடினகு டவுதர விபரீத

கரடத டமும்மத நளினசி றுகயன
கரிணிமு கவரது துணைவோனே

வடவரை யின்முகடு வதிரவொ ருகொடியில்
வலம்வரு மரகத மயில்வீரா

மகபதி தருசுதை குறமியொ டிருவரு
மருவுச ரசவித மணவாளா

அடலசு ரர்கள்குல முழுதும டியவுய
ரமரர்சி றையைவிட வெழின்மீறு

மருணாகி ரணவொளி யொளிரும யிலைவிடு
மரகத சரவண பவலோலா

படலவு டெபதியை யிதழிய ணிசடில
பசுபதி வரநதி யழகான

பழநிம லையருள்செய் மழலைமொ ழிமதலை
பரிமம லையில்வரு பெருமாளே.

(இ-ள்) கடலை பொரி அவரை-கடலையையும் பொரியையயும அவரையையும், பலகனி-பலவகைபபட்ட பழங்களையும், கழை-கரும்பையும், நுகர்-உண்கின்ற, கடினம குட உதரம்-வன்மையான குடம் போன்ற வயிற்றையும, விபரீத கரடம்-வேறுபட்ட மதம்பாய சுவட்டையும், தடம் மும்மதம்-மிகுதியான மும்மதங்களையும், நளினம் சிறு நயன-தாமரை மலர் போன்ற சிறிய கண்களையுடைய, கரிணி முகவரது-யானை முகத்தை யுடைய விநாயகரது, துணைவோனே-சகோதரனே, வடவரையின்-வடக்கேயுள்ள மேருமலையின், முகடு அதிர-சிகரம் நடுங்கும்படி, ஒரு நொடியில்-ஒரு நொடிப் பொழுதில், வலம் வரு-உலகத்தைச் சுற்றிவந்த, மரகதம் மயில்வீர-பச்சை மயிலை யுடைய வீரனே, மகபதி தரு-இந்திரன் பெற்ற, சுதை-புதல்வியாகிய தெய்வயானை அம்மையாரை, குறமினொடு-குறவர் மகளாகிய வள்ளி நாயகியாரோடு, இருவரும்-இருவரையும், மருவு-சேர்கின்ற, சரசவித-லீலை வகைகளைச் செய்யும், மணவாளா-நாயகனே, அடல் அசுரர்கள்-வலிமை மிக்க அசுரர்களுடைய, குலம் முழுதும் மடிய-கூட்டம் முழுவதும் ஒழியவும், உயர் அமரர் சிறையைவிட-சிறந்த தேவர்களுடைய சிறையை

ஒழிக்கவும், எழில் மீறும்-அழகு மிகுந்த, அருணகிரணம் ஒளி-சூரிய காந்திபோலும் ஒளி விளங்கும், அயிலைவிடு-வேற் படையை விடுகின்ற, சரவணபவ-சரவணப் பொய்கையில் தோன்றி, ஆகரலோலா-வினையை அரிக்கும் ஆசைப் பெருக்கை உடையவரே, படல உடுபதியை-கூட்டமான நட்சத்திரங்களுக்குத் தலைவனன சந்திரனையும், இதழி அணிசடிலம்-கொன்றை மாலையையும் அணிந்த, பசுபதி-சிவபெருமானும், வர நதி-கங்காதேவியும், அழகான பழ நிமலை-அழகானவரும் பழமையானவருமாகிய உமாதேவியாரும், அருள் செய்-பெற்றருளிய, மழலை மொழி மதலை-மழலைச் சொற்களைப் பேசுங் குழந்தையே, பழநி மலையில் வரு பெருமாளே-பழனி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே. (எ-று.)

விருத்தி :—கடினகுட உதரம்-வன்மையான குடம்போன்ற வயிறு. வீபரீத கடாம்-வேறுபாடான மதப்பாய் சுவடு. தடம்-மிகுதி. மும்மதம்-கன்னமதம், கும்பமதம், கோச மதம். இவை இச்சா ஞான சக்திகளைக் குறிக்கும். சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்னலுமாம். யானைக்குக் கண் சிறிதாதல் பற்றிச் சிறு நயனம் என்றார். கரிணி-பெண்யானை; ஈண்டு யானை யென்றவளவில் நின்றது. விநாயகக்கடவுளும் சுப்பிரமணியக்கடவுளும் சிவ பெருமானினின்று வேறாகாது, மணியும் அதன் ஒளியும்போல் பிரிவின்றி நிற்கும் அவருடைய இரண்டு சக்திகளாம். சிவ பெருமானினின்றும் தோற்றிய சத்திகளாகையால் அவரது குமாரர்கள் எனப்படுவர். வடவரை-வடக்கின்கண்ணுள்ள மேருமலை. மகபதி யாகங்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன்; மகம் யாகம்; பதி-தலைவன். சுதை-தெய்வயானை; தெய்வயானை அம்மையாரும், வள்ளி நாயகியாரும் முருகப் பெருமானுக்கு

ஞானசத்தியும் கிரியாசக்தியு மாவர்; இவ்வாறன்றி தெய்வ யானை அம்மையாரை இச்சாசக்தியாகக் கொண்டு வேற்படை யை ஞான சத்தியாகக் கொள்ளுதலும் உண்டு. சரவணபவன் சரவணப் பொய்கையில் உற்பவித்தவன். படலம்-கூட்டம்; உடுபதி-நட்சத்திரங்களுக்குத் தலைவனாகிய சந்திரன்; உடு-நட்சத்திரம். இதழி-கொன்றை மாலை. பசுபதி-ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனான சிவபெருமான். பசு-ஆன்மாக்கள். பசுபதி என்னும் பெயரே சிவபெருமான் தலைமைப்பாட்டை விளக்கும் என்பர். 'பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவுள்' என்றார் பிறரும். வரநதி-கங்கை நதி, அதாவது கங்காதேவி. முருகப் பெருமான் இளைய பிள்ளையாராதலின் மழலைமொழி மதலை என்றார். சிவபெருமான் எக்காலத்தில் உளரோ அக்காலத்தே அவரோடு பிரிவின்றித் தாதான்மியமாய் இருக்கும் பெரியாள் என்பார் 'பழநிமலை அருள்செய் மழலை' என்றார்.

பழநி மலை-ஆதிசத்தி.

42. தனனத் தனதன தனதன தந்தத்
தனனத் தனதன தனதன தந்தத்
தனனத் தனதன தனதன தந்தனத் தனதான.

புடவிக்கணி துகி லெனவளா ரந்தக்
கடலெட் டையுமற குடிமுநி யெண்கட்
புநிதச்சத தள நிலைகொள் சயம்புச் சதுர்வேதன்

புரமட் டெரியெழ விழிகனல் சிந்திக்
கடினத் தொடுசில சிறுநகை கொண்டற்
புதகர்த் தரகர பரசிவ னிந்தத் தனிமூவர்

நிடசித் தமுநிறை;தெளிவுற வும்பொற்
செவியுட் பிரணவ ரகசிய மன்புற்
றிடவுற் பனமொழி யுரைசெய்கு ழந்தைக் குருநாதா

வெதிருற் றசுரர்கள் படைகொடு சண்டைக்
கிடம்வைத் திடவவர் குலமுழு தும்பட்
டிடவுக்கிரமொடு வெகுளிகள் பொங்கக் கிரியாவும்

பொடிபட் டுதிரவும் விரிவுறு மண்டச்
சுவர்விட் டதிரவு முகடுகி ழிந்தப்
புறமப் பரவெளி கிடுகிடெ னுஞ்சத் தமுமாக

பொருதுக் கையிலுள வயினிண முண்கக்
குருதிப் புனலெழு கடலினு மிஞ்சப்
புரவிக் கனமயி னடவிடும் விந்தைக் குமரேசா

படியிற் பெருமித தகவுயர் செம்பொற்
கிரியைத் தனிவலம் வரவர னந்தப்
பலனைக் கரிமுகன் வசமரு ளும்பொற் பதனாலே

பரன்வெட் கிடவுள மிகவும்வெ குண்டக்
கனியைத் தரவிலை யெனவருள் செந்திற்
பழநிச் சிவகிரி தனிலுறை கந்தப் பெருமாளே.

(இ-ள்.) புடவிக்கு-பூமிக்கு, அணிதுகில் என-தரிக்கின்ற ஆடையென்று சொல்லும்படி, வளர்-வளர்கின்ற, அந்த கடல் எட்டையும்-எட்டுத்திசையிலு முள்ள அந்த ஏழுகடலையும், அற-தண்ணீர் வற்றும்படி, குடிமுனி-குடித்தஅகத்திய முனிவ

ரும், எண்கண்-எட்டுத்திருக்கண்களையுடைய, புனித-பரிசுத்த மான, சததளநிலைகொள்-நூறு இதழ்களையுடை தாமரை மலரிலேவசிக்கும், சயம்பு சதுர்வேதன்-தானேதோன்றிய நான்கு வேதங்களுக்கும் தலைவனாகிய பிரமதேவனும், விழிகனல்சிந்தி-கண்களிலே நெருப்பைச் சொரிந்து, கடினத்தோடு-கடினத் துடனே, எரிஎழ-நெருப்புண்டாக, சிலசிறுநகை கொண்டு-மிகச்சிறிய புன்னகை புரிந்து, புரம் அட்ட-முப்புரங்களையும் அழித்த, அற்புத கர்த்தா-வியப்பானதொழிலையுடையதலைவரும், அகரம்பர சிவன்-பிரணவப்பொருளாக இருக்கும் மேலான சிவபெருமானும் ஆகிய, இந்த தனிமூவர் இட-இந்த ஒப்பற்ற மூவருடைய, சித்தமும் நிறை தெளிவு உற-மனங்களும் நிறைந்த தெளிவை அடைய, பொன் செவியுள்-அழகியகாது களில், பிரணவ ரகசியம்-பிரணவத்தினுடைய உண்மையை, அன்பு உற்றிட-அன்புபொருந்த, உற்பனமொழி-உபதேசவார்த் தையால், உரைசெய்-சொல்லுகின்ற, குழந்தை குருநாதா-குழந்தை வடிவத்தோடுள்ள ஆசாரியனே, எதிர் உற்ற அசுரர் கள்-எதிர்த்துவந்த அசுரர்கள், படைகொடு-தமது படைகளைக் கொண்டு, சண்டைக்கு இடம் வைத்திட-சண்டைக்கு இடம் செய்ய, அவர் குலம் முழுதும் பட்டிட-அவர் கூட்டமெல்லாம் அழியவும், உக்கிரமொடு வெகுளிகள் பொங்க-கொடுமையோடு கோபம் அதிகரிக்கவும், கிரி யாவும்-மலைகள் எல்லாம், பொடி பட்டு உதிரவும்-தூளாகிச் சிந்தவும், விரிவு உறும் அண்டம் சுவர்-விரிந்த அண்டத்தினுடைய சுவர், விட்டு அதிரவும்-பிளவு பட்டு அதிர்ச்சியடையவும், முகடு கிழிந்து-மலைச் சிகரங்கள் சிதைந்து, அப்புறம்-ஆகாயத்துக்கு அப்பக்கத்து, அபரம்வெளி-அந்த மேலானவெளி, கிடுகிடுஎனும் சத்தமுமாக-கிடுகிடு எனும்

ஒலியுடையதாகவும், பொருது-சண்டைசெய்து, கையில் உள-திருக்கையில் தரித்துள்ள, அயில்-வேல், நிணம் உண்க-கொழுப்பை உண்ணவும், குருதி புனல்-இரத்தநீர், எழுகடலினும் மிஞ்ச-எழு கடல்களினும் மேற்பட, புரவி கனம் மயில் நடவிடும்-குதிரையாகிய சிறந்த மயிலை நடத்தும், விந்தை குமரேசா-அதிசயத்தையுடைய குமரேசனே, படியில்-பூமியில், பெருமித-மேன்மையை யுடைய, தக-தக்க, உயிர் செம்பொன் கிரியை-உயர்ந்த மேருமலையை, தனி வலம்வர-விரைவில் சுற்றிவர, அரன்-சிவபெருமான், அந்த பலனை-அந்தப் பழத்தை, கரிமுகன் வசம் அருளும்-விநாயகரிடத்திலே கொடுத்த, பொற்பு அதனால்-தன்மையினால், பரன் வெட்கிட-சிவபெருமான் நாணமடையும்படி, மிகவும் வெகுண்டு-மிகவும் கோபித்து, அ கனியை தர இலை என-அந்தப் பழத்தை எனக்குக் கொடுக்கவில்லை யென்று, அருள் செந்தில் பழநி சிவகிரிதனில்-அருளையுடைய செந்தூரிலும் பழநியிலுள்ள சிவகிரியிலும், உறை கந்தப் பெருமாளே-எழுந்தருளியிருக்கும் கந்தப்பெருமானே. (எ-று.)

விருத்தி :—கடல் பூமியைச் சுற்றி இருத்தலின். புடவிக் கணி துகில், லெனக்கூறினர்; அந்தக் கடல் எட்டு-அதாவது எட்டுதிக்குகளிலுள்ள கடல். கடலைக் குடிமுனி-அகத்திய முனிவர்; அகத்தியமுனிவர் ஒரு காலத்தில் கடலின்நீரை உழுந்தளவாகச் செய்து பருகினர் என்பது புராணம். கடல் என்றது ஈண்டு கடல் நீரைக் குறித்தது. சததளம்-நூறிதழ். எண்கண்-எட்டுக் கண்கள். நான்கு தலையை உடையனதலின் எண் கண்களாயின. புரம்-முப்புரம். 'புரமட்டு.........பரசிவன்' இதில் அடங்கிய கதை சிவபெருமான் முப்புர மெரித்த வரலாறு :—

தாரகாசுரன் புதல்வர்களாகிய வித்துன்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் சிவபெருமானைப் பூசனை செய்த பயத்தால் பொன், வெள்ளி, இரும்பு ஆகிய இவற்றால் வானத்தில் பறக்கத்தக்க கோட்டைகளை அமைத்துக்கொண்டு அவற்றோடு ஆங்காங்குச் சென்று தேவரைப் பெரிதும் வருத்தி வந்தனர். இவர்தம் துன்பத்தைப் பொறாத தேவர் சிவபெருமானிடம் முறையிட அவர், திருமால் வழியாக அம்மூவருக்கிருந்த சிவபத்தி சிதைய, பூமியைத் தேராகவும், சூரிய சந்திரர்களைத் தேருருளைகளாகவும், மேருமலையை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், விஷ்ணு மூர்த்தியைப் பாணமாகவும் கொண்டு அவரை அழிக்கச் செல்லுகையில் விஷ்ணு மூர்த்தி தமது துணையைக் குறித்துச் சிறிது செருக்குற்றனர். அது கண்ட இறைவன் உடனே சிரிக்க, முப்புரங்களும் எரிந்து சாம்பராயின என்பதாம்.

பிரணவ ரகசியம்-பிரவணத்தின் உண்மை. 'பிரணவமானது மூலமொழி எனவும், ஒரு மொழி எனவும், ஓங்காரம் எனவும், குடிலை எனவும், உத்கீதை எனவும், சுத்தமாயை எனவும்படும். அது சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் பீடமாயும், மற்றைத் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும், வேதங்களுக்கும் மூலமாயும் உள்ளது. சிவன் ஓங்கார மூலப்பொருளெனப்படுவர். பிரணவம் சமஷ்டிப் பிரணவம், வியஷ்டிப் பிரணவம் என இரு வகைப்படும். சமஷ்டிப் பிரணவம் 'ஓம் காரம் என நிற்பது.' வியஷ்டிப் பிரணவம் அகார, உகார, மகார விந்து நாதம் என நிற்பது. பொருதுக் கையிலுள என்புழி வல்லெழுத்து சந்த

இன்பநோக்கி மிக்கது. செம்பொற் கிரி-மேருமலை; மேரு மலையை வலம் வந்த வரலாறு :—

ஒருகால் சிவபெருமான் தமது கரத்தில் ஒரு கனியை ஏந்திக்கொண்டு தமது புதல்வர்களை நோக்கி, 'இப் பூமண்டலத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு முன்னே வருவோருக்கு இக்கனி தரப்படும்' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அது கேட்ட குமரக் கடவுள் தமது மயில்மேலமர்ந்து மேருமலையை ஒரு நொடிப்போதிற் சுற்றிவந்தனர் என்பதாம்.

அக்கனி-பண்டறி சுட்டு.

43. தனதன தந்தத் தனத்த தானன
தனதன தந்தத் தனத்த தானன
தனதன தந்தத் தனத்த தானன தனதான.

மலரணி கொண்டைச் சொருக்கி லேயவள்
சொலுமொழி யின்பச் செருக்கி லேகொடு
மையுமடர் நெஞ்சத் திருக்கி லேமுக மதியாலே

மருவுநி தம்பத் தடத்தி லேநிறை
பரிமள கொங்கைக் குடத்தி லேமிக
வலியவும் வந்தொத் திடத்தி லேவிழி வலையாலே

நிலவெறி யங்கக் குலுக்கி லேயெழில்
வளைபுனை செங்கைக் குலுக்கி லேகன
நிதிபறி யந்தப் பிலுக்கி லேசெயு மொயிலாலே

நிதமிய லுந்துர்க் குணத்தி லேபர
வசமுட னன்புற் றிணக்கி லேயொரு
நிமிடமி ணங்கிக் கணத்தி லேவெகு மதிகேடாய்

அலையநி னைந்துற் பனத்தி லேயநு
தினமிகு மென்சொப் பனத்தி லேவர
வறிவும ழிந்தற் பனத்தி லேநித முலைவேனோ

அசடனை வஞ்சச் சமர்த்த னாகிய
கசடனை யுன்சிற் கடைக்க ணாடியு
மலர்கொடு நின்பொற் பதத்தை யேதொழ வருடாராய்

பலபல பைம்பொற் பதக்க மாரமு
மடிமைசொ லுஞ்செந் தமிழ்ப்ப னீரொடு
பரிமள மிஞ்சக் கடப்ப மாலையு மணிவோனே

பதியினில் மங்கைக் கதித்த மாமலை
யொடுசில குன்றிற் றரித்து வாழ்வுயர்
பழனியி லன்புற் றிருக்கும் வானவர் பெருமாளே.

(இ-ள்.) பல பல பைம்பொன் பதக்கமும்-பலப்பலவாகிய பசுமையான பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பதக்கங்களையும், ஆரமும்-முத்துமாலையையும், அடிமை சொலும் சொல்தமிழ்-அடிமைத் திறத்தைச்சொல்லும் பெருமை பொருந்திய புலவர்களால் பாடப்பட்ட பாமாலையையும், பனீரொடு பரிமளம் மிஞ்ச கடப்பமாலையும் அணிவோனே-பன்னீருடன் வாசனை மிகும்படி கடப்பமாலையையும் தரித்துக் கொண்டிருப்பவனே,

பதியினில்-க்ஷேத்திரங்களிலும், மங்கைகதித்த மாமலையொடு-வள்ளிமலையோடு, சில குன்றில் தரித்து-சிலமலைகளில் தங்கி, வாழ்வு உயர் பழநியில்-செல்வமிகுந்த பழனித்தலத்தில், அன்பு உற்று இருக்கும்-அன்பு பொருந்திவாழும், வானவர் பெருமானே-தேவர்களுக்குப் பெருமானே, மலர் அளிகொண்டை செருக்கில்-பூக்கள் தரித்துள்ள வண்டுகள் மொய்க்கும் கொண்டையினது சொருக்கிலும், அவள் சொலுமொழி இன்பம் செருக்கில்-அவள் சொல்லுகின்ற சொல்லினது இன்ப மிகுதியிலும், கொடுமையும் அடர் நெஞ்சம் திருக்கில்-கொடுமை நெருங்கிய மனத்தினது மாறுபாட்டிலும், முகம் மதியால்-சந்திரனை ஒத்த முகத்தாலும், மருவு நிதம்பம் தடத்தில்-சேர்கின்ற நிம்பத் தடத்திலும், நிறை பரிமளம் கொங்கை குடத்தில்-வாசனை நிறைந்த தனங்களாகிய குடத்தாலும், மிக வலியவும் வந்து ஒத்து இடத்திலே-மிகவும் வலிய வந்து உடம்பைப் பொருந்தும் இடத்தாலும், விழிவலையால்-கண்களாகிய வலையாலும், நிலவு எறி அங்கம் குலுக்கில்- ஒளிவீசும் உடம்பின் குலுக்காலும், எழில் வளைபுனை-அழகிய வளையல்கள் தரித்த, செம் கை கிலுக்கில் சிவந்த கைகளின் அசைவாலும், கனம் நிதிபறி அந்த பிலுக்கில்-மிக்கசெல்வத்தை அபகரிக்கும் அந்தப்பிலுக்காலும், செயும் ஒயிலால்-செய்கின்ற ஒழுங்காலும், நிதம் இயலும் துர்க்குணத்தில்-தினந்தோறும் பழகுகின்ற தீய குணத்தாலும், பாவசமுடன் அன்பு உற்று இணக்கில்-பரவசத்தோடு அன்பு பொருந்தும் கலவியினாலும், ஒரு நிமிஷம் இணங்கி-ஒரு நிமிஷம் பொருந்தி, கணத்தில் வெகுமதி கேடாய்-க்ஷணநேரத்தில் மிக்க அறிவுகெட்டு, அலைய நினைந்து-அலையஎண்ணி, உற்பனத்தில்-தோற்றத்தில், அநுதினம்-தினந்

தோறும், மிகும் என் சொப்பனத்தில் வர-மிக்க எனது கனவில் வர, அறிவும் அழிந்து-அறிவும் ஒழிந்து, அற்பன் அத்தில்-கீழ்மை யுடையவனாகிய யான் அந்தக் கலவியில், நிதம் உலைவேனோ-எப்போதும் வருந்துவேனோ, அசடனை-குற்றமுடையவனை, வஞ்சம் சமர்த்தன் ஆகிய கசடனை-வஞ்சகமாகிய சாமார்த்தியத்தை உடை கீழ்மகனை, உன் சித் கடைக்கண் நாடி-தேவரீரது ஞானம் மிக்க கடைக்கண்ணால் பார்த்து, அலர் கொடு-பூக்களைக்கொண்டு, நின்பொன் பதத்தையே-நினது அழகிய திருவடிகளையே, தொழ-வணங்க, அருள் தாராய்-கருணையைத் தருவாயாக. (எ-று.)

விருத்தி :—மொழிஇன்பச் செருக்கு-சொல்லிலே உண்டாகும் இன்பத்தின் வளமை. நெஞ்சத்திருக்கு-மனக்கோட்டம். தடம்-உயர்ந்த இடம். 'அகல்கின்றகொங்கைத்தடமது' என்றார் மணிவாசகரும். பரிமளகொங்கைக் குடம்-வாசனைப்பொருள்கள் பூசப்பட்ட ஸ்தனமாகிய குடம். கனநிதி-மிக்கபணம். நான்தோறும் தீக்குணங்களிலே பழகுவார் என்பார், 'நிதமியலும் தூர்க்குணத்திலே' என்றார். உற்பனம் 'தோற்றம். நனவின்கண் மிக்கது கனவிலும் தோன்றுமாதலின் என் 'சொற்பனத்திலே வா அறிவு மயங்கி' என்றார்.

44. தந்தந்தந் தந்தன தானன
தந்தந்தந் தந்தன தானன
தந்தந்தந் தந்தன தானன தனதான.

வஞ்சங்கொண் டுந்திட ராவண
னும்பந்தென் திண்பரி தேர்கரி
மஞ்சின்பண் புஞ்சரி யாமென வெருசேனை

வந்தம்பும் பொங்கிய தாகவெ
திர்ந்துந்தன் சம்பிர தாயமும்
வம்புந்துர் பும்பல பேசியு மெதிரேகை

மிஞ்சென்றுஞ் சண்டைசெய் போதகு
ரங்குந்துஞ் கங்கனல் போலவெ
குண்டுங்குன் றுங்கர டார்மர மதும்வீசி

மிண்டுந்துங் கங்களி ஞெலெத
கர்ந்தங்கங் கங்கர மார்பொடு
மின்சந்துஞ் சிந்திநி சாசரர் வகைசேர

வுஞ்சண்டன் றென்றிசை நாடிவி
யூந்தங்குஞ் சென்றெம தூதர்க
ளுந்துந்துந் தென்றிட வேதசை நிணமூளை

யுண்டுங்கண் டுஞ்சில கூளிகள்
டிண்டிண்டென் றுங்குதி போடவு
யர்ந்தம்புங் கொண்டுவெல் மாதவன் மருகோனே

தஞ்சந்தஞ் சஞ்சிறி யேன்மதி
கொஞ்சங்கொஞ் சந்துரை யேயருள்
தந்தென்றின பந்தகு வீடது தருவாயே

சங்கங்கஞ் சங்க[illegible]ழ்தட
மெங்கெங்கும் பொ[illegible]காபுனி
தந்தங்குஞ் செந்திலில் வாழ்வுயர் பெருமானே.

(இ-ள்) வஞ்சம் கொண்டு-வஞ்சகச் செயலைக் கொண்டு, திட ராவணனும்-வலிமை பொருந்திய இராவணன், பந்து என்-கட்டுடைய தென்று சொல்லத்தக்க, திண்பரி தேர் கரி-உறுதியான குதிரை தேர் யானைப்படைகள், மஞ்சின் பண்பும் சரி ஆம் என-மேகத்தினது தன்மைக்கு ஒப்பென்று சொல்லும் படி, வெகு சேனை-அநேக சேனைகள், வந்து அம்பும் பொங்கியது ஆக எதிர்ந்து-மேலெழுந்து வந்து அம்புகளை மிகுதியாகச் செலுத்தி எதிர்த்து, தன் சம்பிரதாயம்-தன் வரலாற்றையும், வம்பும் தும்பும் பலபேசியும்-வீணானவையும் இகழ்ச்சியானவையுமான பல வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டும், எதிர்கை மிஞ்சு என்று சண்டை செய்போது-எதிரிலே முன்னே தாக்கு என்று சொல்லிச் சண்டை செய்கின்ற பொழுது, குரங்கும்-அனுமானும், துஞ்சும் கனல்போல-அடங்கியிருந்த நெருப்புப்போல, வெகுண்டும்-கோபித்தும், குன்றும் - மலைகளையும், கரடு ஆர் மரம் அதுவும் வீசி-மதம்பாய்கின்ற சுவட்டையுடைய பெரிய மரம்போன்ற யானைகளையும் எடுத்து எறிந்து, மிண்டும் - நெருங்கிய, துங்கங்களினால் - மலைகளினால், தகர்ந்து-பிளந்து, அங்கம் கம் கரம் மார்பொடு-உறுப்புக்களையும் தலையையும் கையையும் மார்போடு, மின் சந்தும்-ஒளி பொருந்திய சந்தன மரங்களையும், சிந்தி-அழித்து, நிசாசரர் வகை சேரவும்-அரக்கர் கூட்டம் சேரவும், சண்டன்-யமனுடைய, தென் திசை நாடி-தென்றிசையை நோக்கி, விழுந்து அங்கும் சென்று-விழுந்துபோய், எமதூதர்கள் உந்து உந்து என்றிட-எமதூதர்கள் தள்ளு தள்ளு என்று கூற, [illegible] மூளை-தசையையும் கொழுப்பையும் மூளையையும், [illegible]டும் கண்டும்-உண்டும் பார்த்தும், சில கூளிகள்-சில பேய்கள், டிண் டிண்டு என்று-

டிண் டிண் டென்று, குதிபோட-கூத்தாட, உயர்ந்து-சிறந்து, அம்பும் கொண்டு-அம்பையும் கைக்கொண்டு, வெல்மாதவன் வெல்லுகின்ற விஷ்ணு மூர்த்தியினுடைய, மருகோனே-மரு கனே! சங்கம் கஞ்சம் கயல்-சங்குகளும் தாமரை மலர்களும் கயல் மீன்களும், சூழ்தடம்-சூழ்கின்ற குளங்கள், எங்கு எங் கும் பொங்க-எல்லா விடங்களிலும் மிகுந்து விளங்க, மகா புனிதம் தங்கும்-மிக்க பரிசுத்தம் பொருந்திய, செந்திலில் வாழ்வு உயர் பெருமாளே-திருச்செந்தூரில் வாழ்வு சிறந்து விளங்கும் பெருமாளே! துரையே-மேலானவனே! சிறியேன்-சிறியவனாகிய அடியேன், தஞ்சம் தஞ்சம்-தேவரீருக்கு அடைக் கலம் அடைக்கலம், மதி கொஞ்சம் கொஞ்சம்-எனக்கு அறிவு சிறிது சிறிது, அருள் தந்து-ஆதலால் கருணை செய்து, இன்பம் தரு வீடு அது-அழியாதபேரின்பத்தைக்கொடுக்கும் முத்தியை, என்று தருவாய்-என்னைக்குக் கொடுத்தருளுவாய். (எ-று.)

விருத்தி :—மஞ்சு-மேகம். சம்பிரதாயம்-விதி. வம்பு துபபு-பயனில் சொற்கள். கைமிஞ்சல்-சண்டை தொடங்கு தல். கனல்போல வெகுண்டு-நெருப்பைப்போலக் கோபித்து 'எரிதுள்ளினுமெலன வெகுண்டான்'என்றார் பெரியாரும். மத மது-அது பகுதிப் பொருள் விகுதி. சண்டன்-இயமன், தஞ் சம் தஞ்சம்-அடுக்குத் தொடர், அவலத்தின் கண் வந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சம்-அடுக்கு இழிவில் வந்தது. இன்பந் தரு வீடு-நித்திய நிரதிசய இன்பத்தைத் தரும் மோக்ஷம். சங்கம கஞ்சம் கயல்சூழ் தடம் சங்குகளும் தாமரையும் மீனும் சூழ் கின்ற குளம்.

45. தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான.

நெடிய வடகுவ டடியவு மெழுகிரி
நெறநெ றெனநெரி யவுமுது பணிபதி
நிபிட முடிகிழி யவுநில மதிரவும் விளையாடும்

நிகரில் கலபியும் ரவியுமிழ் துவசமும்
நினைது கருணையு முறைதரு பெருமையும்
நிறமு மிளமையும் வளமையு மிருசர ணமுமீப

முழயு மபிநவ வனசரர் கொடியிடை
தளர வளர்வன மிர்கமத பரிமள
முகுள புளகித தனகிரி தழுவிய திரடோளும்

மொகுமொ கெனமது கரமுரல் குரவணி
முருக னறுமுக னெனவரு வனபெயர்
முழுது மியல்கொடுபழுதற மொழிவது மொருநாளே

கொடிய படுகொலை நிசிசர ருரமொடு
குமுகு மெனவிசை யுடனிசை பெறமிகு
குருதி நதிவித சதியொடு குதிகொள விதியோடக்

குமறு கடல்குடல் கிழிபட வடுமர
மொளமொ ளெனவடி யொடலறி விழவுயர்
குருகு பெயரிய வரைதுளை படவிடு சுடர்வேலா

இடியு முனைமலி குலிசமு மிலகிடு
கவள தவளவி கடதட கனகட
விபமுமிரணிய தரணியு முடையதொர் தனியானைக்

கிறைவ குருபர சரவண வெகுமுக
ககன புனிதையும் வனிதையு மருவரு
மெமது மகவென வுமைதரு மிமையவர் பெருமாளே.

(இ-ள்.) கொடிய படுகொலை-கொடுமையான மிக்க கொலைத் தொழிலையுடைய, நிசிசரர் உரமொடு-அவுணர்கள் மார்புடன், குமுகுமு என விசையுடன் இசைபெற-குமுகுமுவென்று விரைவுடன் ஒலிபெறும்படி, மிகு குருதி நதி-மிக்க இரத்தமாகிய ஆறு, வித சதியொடு குதிகொள-பலவிதமான தாளத்தோடு குதித்தெழுந்து, விதி ஓட-ஒழுங்காக ஓடவும், குமுறு கடல் குடல் கிழிபட-சப்திக்கின்ற கடலினது குடலானது கிழிபடவும், வடமரம் மொளுமொளு என அடியோடு அலறிவிழ-மாமரம் மொளுமொளென்று வேருடன் அற்றிவிழவும், உயர் குருகு பெயரிய வரை துளைபட-உயர்ந்த பறவையின் பெயரைப் பெற்ற கிரவுஞ்ச மலை துளைபடவும், விடு சுடர்வேலா-எறிகின்ற ஒளியையுடைய வேலையுடையவனே, இடியும் முனைமலி குலிசமும்-இடியேற்றையும் வெறுக்கின்ற மிக்க வஜ்ஜிரப்படையையும், இலகிடு கவள-விளங்குகின்ற கவளத்தைக்கொண்ட, தவள விகட தட-வெண்மையான அழகிய அகன்ற, கனகட-மிகுந்த மதத்தையுடைய, இபமும் இரணிய தரணியும் உடையது-மரக்கொம்பையும் பொன்மயமான மலையையும் உடையதாகிய, ஓர் தனியானைக்கு இறைவ-ஓர் ஒப்பற்ற யானைக்குத் தலைவனே,

குருபர-குருபரனே, சரவண-சரவணப் பொய்கையில் தோன்றினவனே, வெகுமுக ககனம் வனிதையும்-ஆயிர முகங்களையுடைய ஆகாய கங்கையும், வனிதையர் அறுவரும்-கார்த்திகை முதலிய ஆறுபெண்களும், எமது மகவு என-எம்முடைய குழந்தை என்று சொல்ல, உமைதரு இமையவர் பெருமாளே-உமாதேவியார் பெற்றருளிய தேவர்கள் பெருமானே! நெடிய வட குவடு இடியவும்-நீண்ட வடக்கின்கண் உளதாகிய மேருமலை இடியவும், எழுகிரி நெறுநெறு என நெரியவும்-எழுமலைகளும் நெறுநெறுவென நெரியவும், முதுபணிபதி நிபிடம் முடி கிழியவும்-பெரிய படத்தையுடைய ஆதிசேடனுடைய இரத்தினச் செறிவையுடைய கிரீடம் சிதறவும், நிலம் அதிரவும் விளையாடும்-பூமி அதிரும்படியும் விளையாடுகின்ற நிகரில் கலபியும்-ஒப்பற்ற மயிலையும், ரவி உமிழ் துவசமும்-கதிரைக் கக்குகின்றகொடியையும் உடைய, நினது கருணையும்-தேவரீருடைய திருவருளையும், முறைதரு பெருமையும்-முறைமையால் வருகின்ற பெருமையையும், நிறமும் இளமையும்-சிவந்த நிறத்தையும் இளமையையும், வளமையும்-எண்குணச் செழுமையையும், இருசரணமும்-இரண்டு திருவடிகளையும், நீபம் முடியும்-கடம்பமாலை தரித்த மகுடமும், அபிநவ வனசரர் கொடி இடை-புதிய வேடர்களுடைய கொடியை ஒத்த இடையையுடையமகளாகிய வள்ளிநாயகி, தளரவளர்-தளரும்படி ஓங்கி வளர்கின்ற, வனம் மிருகமதம் பரிமளம்-அழகிய கத்தூரி யணிந்த வாசனையையுடைய, முகுளம் புளகிதம் தனகிரி-தாமரை அரும்பை ஒத்த குமிழ்ப்பை உடைய ஸ்தனங்களாகிய மலைகளை, தழுவிய திரள் தோளும்-திரண்ட தோள்களையும் உடைய, மொகுமொகு என மதுகரம் முரல்-மொகுமொகு வென்று வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற

குரவு அணி முருகன்-குராமலையைத் தரித்த முருகனென்றும், அறுமுகன் என-ஆறுமுகனென்றும், வருவனபெயர் முழுதும்-வருவனவாகிய பெயர்கள் முழுவதையும், இயல்கொடு பழுது அற-அழகோடு குற்றம் நீங்க, மொழிவதும் ஒருநாள்-வாயால் எடுத்துக் கூறும் நாளும் உண்டோ? (எ-று.)

விருத்தி:—முதுபணிபதி-ஆதிசேடன். வெகுமுக ககன வனிதை-கங்காதேவி. குருகு பெயரிய வரை-பறவையின் பெயருள்ள மலை; கிரவுஞ்சம். இங்ஙனமே பரிபாடலில், 'குருகெறிவேலோய்'

என்புழிக் குருகு ஆகுபெயரான் கிரவுஞ்சகிரியை உணர்த்தல் காண்க.

கலபி-மயில். வனிதையர் அறுவர்-கார்த்திகைப் பெண்கள். இதனைப் பின்வரும் கந்தபுராணச் செய்யுட்களால் உணர்க.

'தீர்த்திகைக் கங்கைதன்னிற் றிகழ்சர வணத்தில் வந்த
மூர்த்திகைக் குழவியேபோன் முதற்புரி யாடனோக்கி
ஆர்த்திகை யுருகவுள்ளத் தரிமுதலமரர் யாருங்
கார்த்திகைத் தெரிவை மாரை விளித்திவை கழற லுற்றார்.'

'சாற்றருஞ் சரவ ணத்திற் சண்முகத் தொருவ னாகி
வீற்றிருந் தருளு கின்ற விமலனோர் குழவி போலத்
தோற்றின னவனுக் குங்கள் துணைமுலை யமுத மூட்டிப்
போற்றுதிர் நாளு மென்ன நன்றெனப் புகன்று வந்தார்.'

46. தனன தந்த னத்த தனன தந்த னத்த
தனன தந்த னத்த தனதான.

எனைய டைந்த குட்ட வினைமிகுந்த பித்த
மெரிவ ழங்கு வெப்பு வலிபேசா

திகலி நின்ற லேக்கு முயல கன்கு லேப்பொ
டிருமை லின்றி ரைக்கு மிவையோடே

மனைகள் பெண்டிர் மக்கள் தமைநி னைந்து சுத்த
மதிம யங்கி விட்டு மடியாதே

மருவி யின்றெ னக்கு மரக தஞ்சி றக்கு
மயிலில் வந்து முத்தி தரவேணும்

நினைவ ணங்கு பத்த ரனைவ ருந்த ழைக்க
நெறியில் நின்ற வெற்றி முனைவேலா

நிலைபெ றுந்தி ருத்த ணியில்வி ளங்கு சித்ர
நெடிய குன்றி னிற்கு முருகோனே

தினைவி ளங்க லுற்ற புனமி ளங்கு றத்தி
செயல றிந்த ணைக்கு மணிமார்பா

திசைமு கன்றி கைக்க வசுர ரன்ற டைத்த
சிறைதி றந்து விட்ட பெருமாளே.

(இ-ள்.) நினை வணங்கு பத்தர்-தேவரீரை வணங்குகின்ற அடியார்கள், அனைவரும்-எல்லாரும், தழைக்க-செழுமையடையும்படி, நெறியில் நின்ற-அவர்கள் பக்திமார்க்கத்துக்கு எளிவந்த, வெற்றி முனை வேலா-வெற்றியையுடைய போரைச் செய்யும் வேலை உடையவனே, நிலை பெறும் திருத் தணியில்-எக்காலத்தும் அழியாது நிலை பெற்ற திருத்தணிகை என்னும் ஸ்தலத்தில், விளங்கு சித்ரம் நெடிய குன்றில் விளங்குகின்ற அழகிய நீண்ட மலையில், நிற்கும் முருகோனே

எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமானே! தினை விளங்கல் உற்ற-தினைகள் மிக்கு வளர்கின்ற, புனம் இளம் குறத்தி-புனத்திலே ஆயலோட்டி யிருந்த இளைய குறப்பெண்ணாகிய வள்ளி நாயகி, செயல் அறிந்து-பக்தி ஒழுக்கத்தைத் தெரிந்து, அணைக்கும் மணிமார்பா-சேர்க்கின்ற அழகிய மார்பையுடையவனே, திசைமுகன்-பிரமதேவன், திகைக்க-திகைக்கும்படி, அசுரர்-அசுரர்கள், அன்று-அக்காலத்தில், அடைத்த சிறை-தேவர்களை அடைத்து வைத்த சிறைச்சாலையை, திறந்துவிட்ட பெருமானே-திறந்து வெளிவிட்ட பெருமானே! எனை அடைந்த-என்னைச் சேர்ந்த, குட்டம்-குட்டநோயும், வினைமிகுந்த-தீவினை மிகுந்ததாலாகிய, பித்தம்-பித்தநோயும், எரிவழங்கு வெப்பு-எரிவு பொருந்திய சுர நோயும், வலிபேசா-ஒன்றற்கொன்று தன் வலிமைய பேசிக்கொண்டு, இகலி நின்று அலைக்கும்-பகைத்து நின்று துன்பப்படுத்துகிய, முயலகன்-முயலகன் நோயும், குலைப்பொடு-நடுக்கத்தோடு, இருமல் என்று உரைக்கும்-இருமல் என்று சொல்லுகின்ற, இவையோடு-இவைகளோடு, மனைகள்-வீடுகள், பெண்டிர்-மனைவிமார், மக்கள்-பெற்ற பிள்ளைகள், தமைநினைந்து-இவர்களை எண்ணி, சுத்தம் மதியயங்கிவிட்டு-தூய்மையான அறிவு மயக்கங்கொண்டுவிட்டு, மடியாது-அழியாமல், மருவி-என்னறிவிற் கலந்து, இன்று எனக்கு-இப்பொழுது அடியேனுக்கு, மரகதம சிறக்கும் மயிலில்-பசுமை நிறஞ் சிறந்த மயில்மேல், வந்து முத்திதர வேணும்-வந்து மோக்ஷத்தை அளித்தருளவேண்டும். (எ று.)

விருத்தி:—குட்டம்-குஷ்டரோகம். பேசா-பேசி; செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இகலி-இகல் பகுதி; பகைத்து. முயலகன்-ஒருநோய். பெண்டிர்—இர் பலர்பால்

விருதி. இந்திரிய வயப்பட்டுப் பெண்டு பிள்ளை பண்டு பதார்த்தங்களில் பற்றுவைத்து உழல்வோர் இறப்பையே முடிவாக அடைவர் ஆதலின் 'மனைகள் பெண்டிர் மக்கள் தமைநினைந்து சுத்தமதி மயங்கிவிட்டு மடியாதே' என்றருளிச் செய்தார். இக்கருத்தே பற்றி மாணிக்க வாசகரும்

'இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமா
யந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா வானந்தம் அணிகொடில்லை கண்டேனே.'

என்றருளிச் செய்வாராயினர்.

மரகதம் சிறக்கு மயில்-பச்சை மயில்.

சூரபதுமனால் சிறைவைக்கப்பட்ட தேவேந்திரனை அதினின்று மீட்பது தேவர் எல்லார்க்கும் அரிதா யிருப்பவும் தாம் மீட்சிசெய்த காரணத்தால் 'திசைமுகன் திகைக்க அசுரன் றடைத்தசிறை திறந்துவிட்ட பெருமாளே' என்றார்.

47. தந்தன தந்தனத் தந்தன தந்தனத்
தந்தன தந்தனத் தனதான.

பங்கமே வும்பிறப் பந்தகா ரந்தனிற்
பந்தபா சந்தனிற் றடுமாறிப்

பஞ்சபா ணம்படப் புண்படா வஞ்சகப்
பண்பிலா டம்பரப் பொதுமாதர்

தங்களா லிங்கனக் கொங்கையா கம்படச்
சங்கைமால் கொண்டிளைத் தயராதே

தண்டைசூழ் கிண்கிணிப் புண்டரீ கந்தனைத்
தந்துநீ யன்புவைத் தருள்வாயே

அங்கைவேல் கொண்டரக் கன்ப்ரதா பங்கெடுத்
தண்டவே தண்டமுட் படவேதான்

அஞ்சவே திண்டிறற் கொண்டலா கண்டலற்
கண்டர்லோ கங்கொடுத் தருள்வோனே

திங்களார் கொன்றைமத் தந்துழாய் துன்றுபொற்
செஞ்சடா பஞ்சரத் துறுதோகை

சிந்தையே தென்றிசைத் தென்றல்வீ சும்பொழிற்
செந்தில்வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமாளே.

(இ-ள்.) அங்கை வேல்கொண்டு-உள்ளங்கையிலே வேற் படையைக் கொண்டு, அரக்கன் ப்ரதாபம் கெடுத்து-சூரபது மனுடைய வீரத்தை ஒழித்து, அண்டம் வேதண்டம் உட்பட-உலகமும் திசையும் எல்லாம், அஞ்ச-பயப்படும்படி, திண்திறல்-உறுதியான வலிமையுடைய, கொண்டல் ஆகண்டலற்கு-மேக வாகன முடைய இந்திரனுக்கு, அண்டர்லோகம்-தெய்வலோ கம், கொடுத்து அருள்வோனே-தந்தருள்பவனே! திங்கள்-பிறைச் சந்திரனும், ஆர்-ஆத்திமலரும், கொன்றை-கொன்றை மலரும், மத்தம் - ஊமத்த மலரும், துழாய் - துளவமலரும், துன்று-நெருங்கியுள்ள, செஞ்சடா பஞ்சரத்து-சிவந்த சடையா கிய கூட்டில், உறுதோகை-தங்கியுள்ள மயில்போன்ற கங்கா தேவியாருடைய, சிந்தையே-கருத்தில் இருப்பவனே! தென் திசை-தென் திசையிலே யுள்ள,தென்றல் வீசும்-தென்றற்காற்று

வீசுகின்ற, பொழில்-சோலையையுடைய, செந்தில்வாழ்-திருச செந்தூரில் வாழ்கின்ற, செந்தமிழ் பெருமாளே-செந்தமிழுக் குரிய பெருமானே, பங்கம் மேவும்-குற்றம் பொருந்திய, பிறப்பு அந்தகாரம் தனில்-பிறப்பாகிய இருட்டிலே, பந்தபா சம் தனில்-கட்டாகிய வினைகளில், தடுமாறி-தடுமாற்ற மடைந்து, பஞ்சபாணம் பட-காமனுடைய ஐந்து அம்புகள் தைக்க, புண்பட-மனம்புண்பட்டு, வஞ்சகம்-வஞ்சகத்தைபு டைய, பண்புஇல்-நற்குணமில்லாத, ஆடம்பரம் பொதுமாதர்-பகட்டையுடைய பொதுமாதர், தங்கள்-தங்களுடைய, ஆலிங்க னம் கொங்கை-தழுவுகின்ற ஸ்தனங்கள், ஆகம்பட-மார்பில் பொருந்த, சங்கைமால் கொண்டு இளைத்து-சந்தேகமும் மயக்க மும் கொண்டு தேகம்வாடி, அயராது-வருந்தாமல், தண்டை-தண்டையும், கிண்கிணி-கிண்கிணியும், சூழ்-சூழ்கின்ற, புண்டரீகம் தனை-தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை, தந்து-கொடுத்து, நீ அன்புவைத்து அருள்வாய்-தேவரீர் அன்பை வைத்து அருள்செய்வீராக. (எ-று.)

விருத்தி:—தன்னையும் தன்தலைவனையும் ஆன்மா உணராதபடி மறைக்கப்பட்டிருப்பது பிறப்பின் கண்ணேயே என்பார் 'பிறப்பந்தகாரம்' என்றார். பந்தபாசம்-தொடர்பையுண்டாக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் வினைகள். இவற்றின் இயல்பைப் பின்வரும் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தாலறிக.

'ஏகமாய்த் தக்கால எல்லைகளின் மீளும் எண்ணரிய
சத்தியதாய் இருளொளிர இருண்ட
மோகமாய்ச்செம்பிலுறு களிம்பேய்ந்துநித்த மூலமலமாயறிவு
முழுதினையு மறைக்கும்

பாகமாம் வகைநின் று திரோதான சத்திபண்ணுதலான்
மலமெனவும் பகர்வரது பரிந்து
நாகமா நதிமதியம் பொதிசடையா னடிகள் நணுகும்வகை
கருணைமிக நயக்குந் தானே.'

பஞ்சபாணம்-இவை என்பதும் அவற்றின் செய்கையும் முன்னர்க் கூறினேம்.

ஆலிங்கனங் கொங்கை-தழுவுவதற்குரியகொங்கை. ஆடம்பரம்-செருக்கு; பெருமகிழ்ச்சி. அயர்தல்-இளைத்தல். புண்டரீகம்-தாமரை; இங்குத் திருவடிகளுக்காயிற்று. கொண்டல்-மேகம்; கடலின் நீரைக் கொள்வது எனக் காரணப் பொருள்; கொள் + தல். ஆகண்டலன்-இந்திரன். மத்தம்-ஊமத்தைமலர். கங்கையைத் தோகை என்பதற்கு ஏற்பச்-சடையைப் பஞ்சரம் என்றார். பொன்மயமாய்ச் சிவந்த நிறத்துடன் கூடும்போலுமிருத்தலின்.

அகத்தியருக்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்திய தனுலும் முதற்சங்கத்தில், புலவராய் வீற்றிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தமையாலும் 'செந்தமிழ்ப் பெருமாளே' என்றார்.

48. தனனதாத் தத்ததந்த தனனதாத் தத்ததந்த
தனனதாத் தத்ததந்த தனதான.

அறிவிலாப் பித்தருன்ற
னடிதொழாக் கெட்டவஞ்ச
ரசடர்பேய்க் கத்தர்நன்றி யறியாத

அவலர்மேற் சொற்கள் கொண்டு
கவிகளாக் கிப்புகழ்ந்
தவரைவாழ்த் தித்திரிந்து பொருள்தேடிச்

சிறிதுகூட்டிக் கொணர்ந்து
தெருவுலா வித்திரிந்து
தெரிவைமார்க் குச்சொரிந் தவமேயான்

திரியுமார்க் கத்துநிந்தை
யதனைமாற் றிப்பரிந்து
தெளிவுமோட் சத்தையென்று அருள்வாயே

இறைவர்மாற் றற்றசெம்பொன்
வடிவம்வேற் றுப்பிரிந்து
இடபமேற் கச்சிவந்த வுமையாளுடன்

இருளைநீக் கத்தவஞ்செய்
தருகுநோக் கிக்குழைந்த
விறைவர்கேட் கத்தகுஞ்சொ லுடையோனே

குறவர்கூட் டத்தில் வந்து
கிழவனாய்ப் புக்குநின்று
குறவியோட் டித்திரிந்த தவமானைக்

குணமதாக் கிச்சிறந்த
வடிவுகாட் டிப்புணர்ந்த
குமரகோட் டத்தமர்ந்த பெருமாளே.

(இ-ள்.) இறைவர்-சிவபெருமான், மாற்று அற்ற செம் பொன்-மாற்றுக் காணமுடியாத சிறந்த சிவந்தபொன்போன்ற, வடிவம் வேறுபிரிந்து-திருவுருவத்தி னின்றும் வேறுபட்டுப் பிரிந்து, இடபம் மேல் - இடபவாகனத்தின் மேலூர்ந்து, கச்சி வந்த உமையாள்தன்-காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்த உமாதேவியா ருடைய, இருளை நீக்க-மாயையை ஒழிக்க, தவம் செய்து அருள-தவத்தைச் செய்து முடிக்க, நோக்கி குழைந்த-அத்தவச் செய லைக் கண்டு உருகிய, இறைவர் கேட்க தரும்-சிவபெருமான் கேட்கத் தக்க, சொல் உடையோனே-உபதேச மொழியை உடையவனே! குறவர் கூட்டத்தில் வந்து-குறவருடைய கூட் டத்திலே சென்று, கிழவனுய்ப்புக்கு நின்று-கிழவனாகப்போய் நின்று, குருவி ஓட்டி திரிந்த-குருவியைக் கவண் கல்லால்ஓட்டிப் புனமெல்லாம் திரிந்திருந்த, தவம் மானை-பல பிறப்புக்களிலே செய்த தவத்தையுடைய மான்போன்ற இயலையுடைய வள்ளி நாயகியை, குணம் அது ஆக்கி-தனது கருத்துக்கு இசையும் படி செய்து, சிறந்த வடிவு காட்டி-தன்னுடைய மேன்மை யான உண்மை வடிவத்தைக் காட்டி, புணர்ந்த-சேர்ந்த, குமர கோட்டத்து அமர்ந்த பெருமாளே-குமர கோட்டத்தில் எழுந் தருளிய பெருமானே! அறிவு இலா பித்தர்-அறிவில்லாத பித்தர் கள், உன்தன் அடிதொழா-உன்னுடைய திருவடிகளை வணங் காத, கெட்ட வஞ்சர்-தீயகுணமுடைய வஞ்சகர்கள், அசடர்-குற்றமுடையவர், பேய் கத்தர்-பேய்போன்ற பொய்யர், நன்றி அறியாத அவலர்மேல்-ஒருவர் தமக்குச் செய்த நன்மையை, உணராத வீணர் ஆகிய இவர்களின்மேல், சொற்கள் கொண்டு-அரிய சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்து, கவிகள் ஆக்கி-பாட்டுக்க ளாகப் புனைந்து, புகழ்ந்து-வியந்து, அவரை வாழ்த்தி திரிந்து-

அவரை வாழ்த்தித் திரிந்து, பொருள்தேடி-பொருளைச் சம்பாதித்து, சிறிது கூட்டி கொணர்ந்து-சிறிது தொகை சேர்த்துக் கொண்டுபோய், தெரு உலாவி திரிந்து-தெருக்களிலே உலாவித் திரிந்து, தெரிவைமார்க்கு சொரிந்து-விலைமகளிருக்கு அவற்றைத் தொகையாகக் கொட்டிக்கொடுத்து, அவமே யான்-வீணாக நான், திரியும் மார்க்கத்து-திரிகின்ற தீயவழியிலுள்ள, நிந்தை அதனை மாற்றி-பழிப்பை ஒழித்து, பரிந்து-அன்பு கொண்டு, தெளிய-தெளிவடையும்படி, மோக்ஷத்தை-வீட்டின்பத்தை, என்று அருள்வாய்-எக்காலத்திலே அருள்செய்வாய். (எ-று.)

விருத்தி :—நின்னை வணங்காதார்மேல் கவிபாடுதல் பொருந்தாத சொற்களைக் கொண்டு கவிகள்போல் செய்யப்படும் போலிக்கவிகளே என்பார் 'சொற்கள் கொண்டு கவிகளாக்கி' என்றார். கடவுளை வணங்காதார் வீடுபேறு அடையாராய்ப் பிணி மூப்புப்பட்டு இறப்பாராதலின் அவர் பிறவி பயனற்றதென்பார் 'அவலர்' என்றார். இவ்வாறே ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகளும் கூறுதல் காண்க.

'சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து
தரணியொடு வானாளத் தருவ ரேனும்
மங்குவாரவர் செல்வம் மதிப்போமல்லோ
மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லா ராகில்
அங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோயரா
யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும்
கங்கைவார் சடைக்க ரந்தார்க் கன்ப ராகி
லவர்கண்டீர் நாம்வணங்குங் கடவு ளாரே

புகழத் தகாதாரைப் புகழ்ந்து அவர் கொடுக்கும் சிறுதொகையை ஒன்றாகக் கூட்டிச் சேர்த்துப் பெண்களுக்கு மொத்தமாகக்கொடுக்கின்றேன் என்பது தோன்ற, 'சிறிதுகூட்டிக்கொணர்ந்து தெரிவைமார்க்குச் சொரிந்து' என்றார். கொணர்ந்து என்பதற்குக் கொணு பகுதி. சொரிதல்-மிகுதியாகக் கொடுத்தல். இறைவர்-சிவபெருமான். அவர் வடிவம் பொன்வடிவமாதலின் 'இறைவர் மாற்றற்ற செம்பொன் வடிவம்' என்றார். இதனை 'பொன்போல மிளிர்வதொர் மேனியினீர்' 'பொன்னார் மேனியனே' 'பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனி பொலிந்திலங்கும்' என்று வரும் திருவாக்குக்களால் அறிக. உமாதேவியார் சிவபெருமானை நோக்கிக் காஞ்சிபுரத்தின் கண் தவஞ்செய்த காலத்துச் சிவபெருமான் அவரை யாட்கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டு வேகவதி யாற்றில் நீர் பெருகும்படி செய்ய, அதனைக்கண்ட உமாதேவியார் தாம் புதிதாகப் பிரதிட்டித்துப் பூசித்த சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு ஊறு வருமென் றெண்ணி அவரைத் தமது ஸ்தனங்களாரத் தழுவினர். அதனால், அப்பெருமான் திருமேனி குழைந்து, அம்மையார் முலைச்சுவட்டையும் வளைச்சுவட்டையும் பொருந்தின என்பது காஞ்சிப் புராணம்.

இறைவர்கேட்கத் தகுஞ்சொல் என்றது பிரணவச்சொல்.

முருகப்பெருமான் வள்ளிநாயகியார் அன்பைப் பெறும் பொருட்டு முதுவடிவந் தாங்கித் திருவிளையாடல்கள் புரிந்த வரலாற்றைக் கூறுமுகத்தான் அவரது அன்புக்கு எளிவரும் பெருமையை எடுத்துக் கூறினர்.

குறவர் குலத்தில் பிறந்தாரேனும் முற்றவப்பேறுடையவ

ராய்த் திருமாலின் திருமகளாகச் சிறந்தாராதலின் வள்ளி நாயகி யாரைத் 'தவமான்' என்றார்.

சிறந்த வடிவு தனது மை வடிவம். குமரன் + கோட்டம் என்பது 'சில விகாரமாம் உயர்திணை' (நன். சூத். 159) என்ற விதியினால் குமரகோட்டம் எனப்புணர்ந்தது.

49. தனனதந்த தத்தான தனனதந்த தத்தான
தனனதந்த தத்தான தனதான.

களவு கொண்டு தைக்காசி னளவறிந்து கர்ப்பூர
களபதுங்க வித்தார முலைமீதே

கலவியின்பம் விற்பார்க ளவயவங்க ளைப்பாடி
கவிதெரிந்து கற்பார்கள் சிலர்தாமே

உளநெகிழ்ந்த சத்தான வுரைமறந்து சத்தான
உனைபுணர்ந்து கத்தூரி மணநாறும்

உபயபங்க யத்தாளி லபயமென்று னைப்பாடி
யுருகிநெஞ்சு சற்றேனு மிழிவாமோ

அளவில்வன்க விச்சேனை பரவவந்த சுக்ரீவ
அரசுடன்க டற்றாளி எழவேபோய்

அடலிலங்கை சுட்டாடி நிசிசரன்தசக்ரீவ
மறவொரம்பு தொட்டார்தம் மருகோனே

வளருமந்த ரச்சோலை மலையுகந்த முற்பாலை
வனசர்கொம்பி னைத்தேடி ஒருவேட

வடிவுகொண்டு பித்தாகி யுருகிவெந்த முற்கானில்
மறவர்குன்றி னிற்போன பெருமாளே.

(இ-ள்.) அளவு இல் வன் கவிசேனை-அளவில்லாத வலி வையுடைய குரங்காகிய சேனை, பரவ-பரவும்படி, வந்த சுக்ரீவ அரசுடன்-தன்னை வந்துசேர்ந்த சுக்கிரீவ மன்னனுடன், கடல் தூளி எழ போய்-கடலிலே தூகள் உண்டாகும்படி அதனைக் கடந்துசென்று, அடல் இலங்கை சுட்டு ஆடி-வலிமையான அரண்கள் பொருந்திய இலங்கையை எரித்துச் சண்டையாகிய விளையாட்டைச் செய்து, நிசிசரன்-அரக்கனுகிய இராவண னுடைய, தசம் கிரீவம் அற-பத்துத்தலைகளும் அறுபடும்படி, ஓர் அப்பு-ஒப்பற்ற கணையை, தொட்டோர்தம் மருகோனே-விட் டவராகிய இராமபிரானுடைய மருகனே! வளரும் மந்தரம் சோலைமலை-ஆகாயத்தை அளாவிவளர்கின்ற மந்தரமலையையும் சோலைமலையையும், உகந்த-விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும், முன் பாலை-முன்னொருகாலத்தில் பாலைநிலத்தில், வனசர்கொம்பினை தேடி-வேடர்மகளாகிய வள்ளியம்மையாரைத் தேடி, ஒரு வேடன் வடிவுகொண்டு-ஒப்பற்ற வேடனுடைய உருவத்தைத் தாங்கி, பித்து ஆகி உருகி-காம மயக்கங்கொண்டு மனங்கரைந்து, வெம்தழல் கானில்-வெம்மையையுடைய நெருப்புப்போலும் சுடு கின்ற காட்டில், மறவர் குன்றினில்போன பெருமாளே-வேடர் வாழ்கின்ற மலைச்சாரலிற்சென்ற பெருமானே! களவுகொண்டு-வஞ்சகமான தொழில் தெரிந்தும், கைகாசின் அளவு

அறிந்து-கையிலேயுள்ள பொருளின் அளவை யுணர்ந்தும், கர்ப்பூரம் களபம் தங்கம்-கர்ப்பூரங் கலந்த கலவைச் சாந்தைப் பூசிய உயர்ந்த, வித்தார முலைமீது-பெரிய தனங்களின்மேலே, கலவி இன்பம் விற்பார்கள்-போகமாகிய இன்பத்தை விற்கிற வர்களாகிய பொதுமகளிருடைய, அவயவங்களை-உறுப்புக்களை, பாடுகவி தெரிந்து கற்பார்கள்-பாடுகின்ற பாட்டுக்களை அறிந்து கற்றுக்கொள்வார்கள், சிலர் தாம்-சிலர், உளம் நெகிழ்ந்த-மனம் உருகிய, அசத்தான உரைமறந்து-பயனற்ற சொல்லை மறந்து, சத்தான உனை உணர்ந்து-உண்மைப் பொருளாகிய தேவரீரை மெஞ்ஞானத்தால் அறிந்து, கத்தூரி மணம் நாறும்-கத்தூரியின் மணம்வீசுகின்ற, உபயம் பங்கயம் தாளில்-இரண்டாகியதாமரை மலரை ஒத்த திருவடிகளில், அபயம் என்று உனைப்பாடி-அபயமென்று தேவரீரைக் குறித்து, நெஞ்சு உருகி-உள்ளம் நெகிழ்ந்து, சற்று ஓதில்-சிறிது கவிபாடித் துதிப்பார்களாயின், இழிவு ஆமோ-அவர்களுக்கு இகழ்ச்சி உண்டாகுமோ? (எ-று)

விருத்தி :—பொது மாதர் பொருளளவாகப் போகத்தைத் தருவாராதலின் 'கைக்காசின் அளவறிந்து' என்றார். இவரைப் பொருட்பெண்டிர் என்பதும் அது பற்றியே என்க. அத்தகைய மாதர்களது உறுப்புக்களைப் புகழ்ந்து கவிபாடுவோர் தேவரீரது திருவடியைப் பாடுவாராயின் அவருக்கு இழிவாகுமோ என்று அவர்தம் புன்செயலை இகழ்ந்து கூறினார். உரை மறந்து-சொல்லற்று, கவிச்சேனை-குரங்குச்சேனை, தசக்கிரீவன்-இராவணன்; பத்துத் தலையையுடையவன்; கிரீவம்-கழுத்து. தொட்டார்-விட்டவர். வனசர்-வேடர். மாதர்மேல் மையல் வைத்து அவரைப் பாடிப் புகழ்ந்து பெறுவது சிறிதுகாலம் நிற்பதாகிய சிற்றின்பமே என்னும் அதனைக் கண்கூடாகத்

தெரிந்துவைத்தும் அவரைப் புகழ்வோரும் உளரொன்றும் அன்னார் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் அநுபவிப்பதாகிய பரிபூரண சுகத்தை அடையவேண்டுமாயின் தேவரீருடைய திருவடிப் புகழ்ச்சியையே கூறவேண்டும் என்றுங் கூறினார். இக்கருத்துப்பற்றியே,

'தத்தையங் கனையார் தங்கள்மேல் வைத்த
தயாவை நூறுயிரம் கூறிட்டு
அத்திலங் கொருகூறுன் னடிமிசை வைத்திடின்
அமருலகளிக்குநின் பெருமை'

என்றருளிச் செய்தார் கருவூர்த்தேவரும்.

இவ்வாறே,

'மங்கையர்கள் யோனிமிசை வைத்திருக்கும் ஆசையினைப்
பங்குசெய்து நூற்றிலொரு பங்கெடுத்துக்—கங்கையணி
வேணியரன் பாதார விந்தத்தே வைத்தக்கால்
காணலாங் காணுக் கதி.'

என ஒரு பழம்பாட்டு வருதலும் காண்க.

50. தத்த தனதனன தான தானதன
தத்த தனதனன தான தானதன
தத்த தனதனன தான தானதன தனதான.

எத்தி இருகுழையை மோதி மீனமதின்
முட்டி இடறியம தூதர் போலமுகில்
எட்டி வயவர்கா வானை வேல்முனையை எதிர்சீறி

எத்தி சையினுமொரு காம ராஜன்மிக
வெற்றி அரசுதனை ஆள வீசிஅடல்
எற்றி இளைஞருயிர் கோலு நீலவிழி மடமாதர்

வித்தை தனிலுருகி ஆசை ஆகிஅவர்
கைக்குள் மருவுபொரு ளான ஆகும்வரை
மெத்தை தனிலுருகி மோக மாகிவிட அதன்மேலே

வெட்க மிலைகடவு மேகு மேகுமினி
மற்ற வரை அழையு மாத ரேஎனமுன்
விட்ட படிறிகடம் நேச ஆசைகெட அருள்வாயே

ஓத்த வரிசமுகு வாளை தாவுபுனல்
அத்தி நகரமர சான வாள்நிருபன்
ஒக்கு நினைவுமுனி லாமல் வாகுபெல நிலைகூற

உற்ற தருமனடல் வீமன் மேல்விசயன்
வெற்றி நகுலசக தேவர் தேர்தனிலும்
ஒத்து முடுகிவிடு பாகன் வாளமரில் அசுரேசன்

பத்து முடிகள்துக ளாக வாகுஇரு
பத்து மொருகணையில் வீழ நேரவுணர்
பட்டு மடியஅமர் மோது காளமுகில் மருகோனே

பச்சை மயிலில்வரு வீர வேல்முருக
துட்ட நிருதர்குல கால வானவர்கள்
பத்தி உடனடியில் வீழ வாழ்வுதவு பெருமாளே.

(இ-ள்.)—வரி ஒத்த கமுகு-கீற்றுக்கள் ஒன்றற்கொன்று இடை வெளியால்ஒத்துள்ள கமுகமரத்தை, வாளை தாவு புனல்-வாளைமீன் தாவுகின்ற நீர்வளமுடைய, அத்திநகரம் அரசு ஆன வாள்நிருபன்-அஸ்திநபுரிக்கு வேந்தனான வாட்போரிற் சிறந்த துரியோதனனுக்கு, ஒக்கும் நிலைவுடன் நிலாயல்-தன் உதவியைப்பெற வேண்டுமென இசைந்த எண்ணத்துக்கு முற்பட்டுத்தோன்றாமல், வாகுபெலம் நிலைகூற-தவனுடைய தோள்வலியின் நிலையயினை வீமனுக்கு எடுத்துச்சொல்லி, உற்ற தருமன் அடல்வீமன்-சார்தம் பொருந்திய தரும நந்தனனுக்கும் போரைச்செய்யும் வீமசேனனுக்கும், வேல்விசயன்-படைத்தொழிலில் வல்ல அருச்சுனனுக்கும், வெற்றிநகுல சகதேவர்-வெற்றியையுடைய நகுலனுக்கும் சகதேவனுக்கும், தேர்தனில் ஒத்து முடுகி விடுபாகன்-தேரிலே மனம் விரும்பிச் செலுத்துகின்ற சாரதியும், வாள் அமரில் அசுரேசன்-வாட்போரிற் சிறந்தவனாகிய இராவணனுடைய, பத்து முடிகள் துகள் ஆக-பத்து முடிகளும் பொடியாகவும், வாகு இருபத்தும் ஒருகணையில் வீழ-இருபது தோள்களும் ஒப்பற்ற அம்பொன்றினால் நிலத்தே விழவும், நேர் அவுணர் பட்டமடிய-போரில் எதிர்த்துவந்த இராக்கதர்கள் அம்பாலே தாக்கப்பட்டு இறக்கவும், அமர் மோது காளமுகில் மருகோனே-சண்டையில் தாக்குகிற கரியமேகம் போலும் நிறத்தையுடைய திருமாலுக்கு மருமகனே! பச்சைமயிலில் வருவீர-பச்சை மயிலின் மேல் ஊர்ந்துவரும் வீரனே! வேல் முருக-வேற்படையையுடைய முருகனே! துட்ட நிருதர் குலகால-தீயோராகிய அரக்கர் கூட்டத்துக்கு யமனைப் போன்றவனே! வானவர்கள் பத்தியுடன் அடியில் வீழ-தேவர்கள் அன்போடு திருவடிகளிலே வணங்க,

வாழ்வு உதவு பெருமாளே-பேரின்பப் பெருவாழ்வைத் தந்தரு ளும் பெருமானே! இருகுழையை எத்திமோதி-இரண்டு குண் டலங்களையும் தாக்கி, மீனம் அதில் முட்டி இடறி- சேல்மீனின்மேல் வீழ்ந்து முட்டி அதனைத்தள்ளி, யமதூதர் போல முகில்எட்டி-யமதூதுவர்போலக் கோபமிகுந்து மேகம் போன்ற கூந்தலின் அருகு சென்று, வயவர் கரம் வாளை-வீரர் கரத்தே வைத்திருக்கும் வாளையும், வேல் முனையை-வேலின் நுனியையும், எதிர் சீறி-எதிரே கோபித்து, எத்திசையினும்- எல்லாத் திக்குக்களிலும், ஒருகாமராஜன் மிக வெற்றி அரசு தனை ஆள-ஒப்பற்ற மன்மதன் வெற்றியோடு கூடிய தனது அரசாட்சியைச் செலுத்தும்படி, வீசி அடல் எற்றி-வீசிச் சண் டையில்கொன்று, இளைஞர் அருமை உயிர் கோலும்-மைந்தர்களு டைய அரிய உயிரை வளைத்துக்கொள்ளும், நீலம் விழி மடம் மாதர்-நீலநிறம் பொருந்திய கண்களையுடைய மடப்பம் பொருந் திய பெண்களுடைய, வித்தைதனில் உருகி-மாயவித்தைகளில் மனமுருகி, ஆசை ஆகி-ஆசைமிகுந்து, அவர் கைக்கு உள்- அவருடைய கைக்குள் சிக்கி, மருவுபொருள் ஆன ஆதும்வரை- கையில் பொருந்திய பொருள் முடியும்வரையில், மெத்தை தனில் உருகி மோகம் ஆகிவிட அதன்மேல்-மெத்தையின்மேல் மனமுருகி மோகம் மிகுதலினால், வெட்கம் இலை நடவும் ஏகும் ஏகும்-பொருளில்லாமல் இங்கே இருக்கின்றீரே உமக்கு வெட்கமில்லையா நடவுங்கள்; போங்கள்; போங்கள், இனி மற்றவரை அழையும் மாதரே என-இனிமேல் பொருளுள்ள மற்றவர்களை அழையுங்கள் மாதர்களே என்று சொல்லி, முன் விட்ட படிறிகள் தம்-முன்னே தெருவிலே விட்ட வஞ்சகி

களின் மேலுள்ள, நேசம் ஆசைகெட அருள்வாய்-மிக்க ஆசை யானது அழிய எனக்கு அருள்புரிவாய். (எ-று.)

விருத்தி :—வயவர்-வீரர். முகில்-கூந்தல், அடல்-போர். கோலுதல்-கொள்ளுதல். மடமாதர்-மடப்பத்தையுடைய பெண்கள்; மடப்பம்-கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை. வித்தை-பொய்யாகக் காட்டும் செயல்கள். ஏகும் ஏகுமென்ற அடுக்கு விரைவுப் பொருளில் வந்தது. படிறிகள்-வஞ்சனையுடையவர்கள். வரிகமுகு-கீற்றையுடைய பாக்குமரம் நீர்வளம் மிகுதி கூறுவார் 'வரிகமுகு வாளை தாவுபுனல்' என்றார்.

'வெள்ளத்தடங் காச்சினைவாளை வேரிக்கமுகின் மீதேறி [டா'
துள்ளி முகிலைக் கிழித்து மழைத்துளியோ டிறங்கும் சோ
என்று பிறருங் கூறியது காண்க.

நிருபன்-அரசன். வாகுபெல நிலை-தோள்வலியின் தன்மை. மல்யுத்தத்தில் சிறந்தவனுதலின் 'அடல்வீமன்' என்றும், படைக்கலப் பயிற்சியில் மிக்கோனுதலின் 'மேல்விசயன்' என்றும் கூறினுர். அர்ச்சுனன் தேரிலேயன்றி நகுலசகாதேவர் தேர்களிலேயும் பாகனுக அமர்ந்து தேரைச்செலுத்தினது அவனது பெருங்கருணையே என்பார், 'நகுல சகதேவர் தேர் தனிலும் ஒத்து முடுகிவிடும் பாகன்' என்றார். உம்மை இழிவு சிறப்பு. முடிகள் என்புழி முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. சந்தம் நோக்கி வாகிரு எனப் புணரற்பாலது வாகு-இரு என புணராது நின்றது. காளமுகில்-கருமேகம்; இங்கு அந்நிறமுடைய இராமபிரானைக் குறித்தது. நிருதர் குல காலன்-அரக்கருடைய குலத்துக்கு இயமனைப் போல்பவன்.

51. தனத்ததன தனத்ததன தனத்ததன தனத்ததன
தனத்ததன தனத்ததன தனதான.

குறிப்பரிய குழற்குமதி நுதற்புருவ விலுக்குமிரு
குழைக்கும்வடு விழிக்குமெழு குமிழாலும்

கொடிப்பவள இதழ்க்குமிகு சுடர்த்தரள நகைக்குமமு
திலுக்குமிக உறத்தழுவு குறியாலும்

அறப்பெரிய தனக்குமன நடைக்குமினி னிடைக்குமல
ரடிக்குமிள நகைக்குமுளம் அயராதே

அகத்தியனொ டுரைத்தபொரு ளளித்தருளி அரிப்பிரம
ரளப்பரிய பதக்கமலம் அருள்வாயே

கறுத்தடரு மரக்கரணி கருக்குலைய நெருக்கியொரு
கணத்திலவர் நிணத்தகுடல் கதிர்வேலால்

கறுத்தருளி அலக்கணுறு சுரர்க்கவர்கள் பதிக்குரிமை
அளித்திடரை அறுத்தருளும் அயில்வீரா

செறுத்துவரு கரித்திரள்கள் திடுக்கிடவல் மருப்பைஅரி
சினத்தினொடு பறித்தமர்செய் பெருகானில்

செலக்கருதி அறக்கொடிய சிலைக்குறவர் கொடித்தனது
சிமிழ்த்தனமு னுறத்தழுவு பெருமாளே.

(இ-ள்.) கறுத்து அடரும் அரக்கர் அணி-கோபித்துப் போரில் நெருங்குகின்ற இராக்கதருடைய கூட்டம், கருகு

லைய நெருக்கி-ஒருங்குகெடும்படி துன்புறுத்தி, ஒரு கணத்தில்-ஒரு கணப் பொழுதினுள், அவர் நிணத்தகுடல்-அவருடைய கொழுப்புள்ள குடலை, கதிர்வேலால்-ஒளியையுடைய வேற்படையினால், கறுத்து அருளி-கோபித்தருளி, அலக்கண் உறு சுரர்க்கு-அவரது தீய செயலினால் துன்பப்படுகின்ற தேவர்களுக்கு, அவர் பதிக்கு உரிமை அளித்து-அவர்கள் தலைவனாகிய இந்திரனுக்கு அமராவதியின் அரசுரிமையைத் தருதலால், இடரை அறுத்தருளும் மயில்வீரா-வருத்தத்தை ஒழித்தருளும் மயில்வீரனே! செறுத்து வரு கரி திரள்கள் திடுக்கிட-கோபித்துவரும் யானைக்கூட்டங்கள் திகிலடைய, வல்மருப்பை அரிசினத்தினொடு பறித்து-வலிய கொம்புகளைக் கோபத்தினோடு ஒடித்து, அமர் செய் பெருகானில் செல கருதி-போர் செய்கின்ற பெரிய காட்டிலே போக நினைத்து, அற கொடிய சிலை குறவர்-மிகவும் கொடிய தொழிலையுடைய வில்லைத் தாங்கிய வேடர்களுக்கு, கொடி தனது சிமிழ் தனம்-மகளாகிய கொடிபோலும் மென்மையுடைய வள்ளிநாயகியாரின் கச்சைக் கட்டிய ஸ்தனங்களை, முன் உறதழுவு பெருமாளே-முன்னே சென்று தழுவுகின்ற பெருமானே, குறிப்பு அரிய குழற்கும்-உவமை இன்னதென்று குறித்துச் சொல்லுதற்கு அருமையான கூந்தலாலும், மதி நுதற்கும்-பிறையை ஒத்த நெற்றியாலும், புருவம் விலுக்கும்-வில்போன்ற புருவத்தாலும், இரு குழைக்கும்-இரண்டு குண்டலங்களாலும், வடுவிழிக்கும்-மாம்பிஞ்சை யொத்த கண்களாலும், எழு குமிழாலும்-தோன்றுகின்ற குமிழப்பூப் போன்ற மூக்காலும், கொடிபவளம் இதழ்க்கும்-கொடியாகப் பூக்கும் பவழம்போலும் சிவந்த இதழாலும், மிகுசுடர் தாளம் நகைக்கும்-மிகுந்த ஒளியையுடைய முத்தைப்போன்ற பற்களாலும், அமு

தினுக்கும் மிகஉறத்தழுவு குறியாலும்-அமுதத்தினுக்கும் சுவையில் மிருந்த புணர்ச்சிக் குறிப்பாலும், அற பெரிய தனக்கும்-மிகவும் பெரிய ஸ்தனங்களாலும், அனம் நடைக்கும்-அன்னம் போன்ற நடையாலும், மினின் இடைக்கும்-மின்னலையொத்த இடையாலும், மலர் அடிக்கும்-தாமரைமலரை நிகர்த்த அடிகளாலும், இளமை நகைக்கும்-புன்னகையாலும், உளம் அயராது-மனம் சோர்வடையாமல், அகத்தியனோடு உரைத்த பொருள் அளித்தருளி-அகத்திய முனியவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தருளி, அரி பிரமர் அளப்பு அரிய பதம் கமலம் அருள்வாய்-திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் அளவிட முடியாத பெருமையையுடைய திருவடித் தாமரைகளை எனக்கு அருள் செய்வாய். (எ-று.)

விருத்தி:—மதி-ஈண்டு பிறை. வடுவிழி மாம்பிஞ்சின் பிளவையொத்த கண். குமிழ்-மூக்கு; ஆகுபெயர். தாளநகை-முத்துப்போல்வெண்மையானபல். அமுது-இதழூறல். தனக்கும்என் புழி அத்துச்சாரியை விகாரத்தாற் றொக்கது. மினின் இடை-மின்னலைப்போல் தோன்றி மறையும் இடை. இடைமிக நுண்ணியதாக இருத்தலின் உண்டோ இல்லையோ என்று ஐயங்கொள்ளுமாறு மின்னற்கொடிபோல ஒரு கால் தோன்றியும் பிறிதொருகால் தோன்றாமலு மிருக்கும் என்பது பற்றி மின்னலை மகளிர் இடைக்கு உவமையாகக் கூறுவது புலவர் மரபு. இதுபற்றியே திருத்தக்கதேவரும்,

'அங்கைபோல் வயிறணிந்த வலஞ்சுழி யமைகொப்பூழ்
கங்கையின் சுழியலைக்குங் கண்கொளா வுடங்கிடையை
யுண்டெனத் தமர் மதிப்பர் நோக்கினார் பிறரெல்லா
முண்டில்லை யெனவைய மல்லதொன் றுணர்வரிதே'

எனக் கூறுவாராயினர்.

அகத்தியனெடு உரைத்தபொருள் அகத்தியருக்கு உபதேசித்த பிரணவப்பொருள். 'அகத்தியனுக்கு ஒத்துஉரைக்கும் குருவே' என்றருளிச் செய்தார் அருணந்திசிவாசாரியரும். கறுத்தல்-கோபித்தல்; கறுப்பு என்னும் உரிச் சொல்லடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர்; கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள் (தொல்) அலக்கண்-துன்பம். செறுத்து வரு கரித்திரள்கள்-கோபித்துவரும் யானைக்கூட்டங்கள். அரிசினம்-கோபம். 'அரிசினத்தால் ஈன்றதாய் அகற்றிடினும்' என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கினும் அரிசினம்-இப்பொருட்டாதல் காண்க. அறக்கொடிய சிலைக்குறவர்-மிகவும் கொடிய வில்லையுடைய குறவர். கொடிய சிலைக்கு என்றது உடையான் தொழில் உடைமையின் மேல் ஏற்றிக்கூறப்பட்ட உபசாரவழக்கு. சிமிழ்ஸ்தனம் சிமிழைஒத்தஸ்தனம். உறத்தழுவுதல்-பொருந்தஅணைத்தல்.

52. தனந்த தத்தன தாஞன தானன
தனந்த தத்தன தாஞன தானன
தனந்த தத்தன தாஞன தானன தந்ததான.

நிறைந்த துப்பிதழ் தேனூறல் நேரென
மறந்த ரித்தக ஞாலால நேரென [மேலே
நெடுஞ்சு ருட்குழல் சீமூத நேரென நெஞ்சின்

நெருங்கு பொற்றன மாமேரு நேரென
மருங்கு நிட்கள ஆகாச நேரென
நிதம்ப முக்கணர் பூஞாரு நேரென நைந்துசிவன்

குறைந்தி தப்பட வாய்பாடி யாதர
வழிந்த ழைத்தணை மேல்வீழு மாலொடு [நாபி
குமண்டை யிட்டடை சோராவி டாயில மைந்து

குடைந்தி ளைப்புறு மாமாய வாழ்வருள்
மடந்தையர்க்கொரு கேமாளா மாகிய [சேர்வேன்
குரங்குக யொத்துழல் வேனென னேலய மென்று

மறைந்த சுக்ரிபர் போராட வேயொளி
யிருந்து நற்றய வாய்மீள வேயவன்
மனங்க ளித்திட மாமேரு நேரெனு நெஞ்சவாலி

மதஞ்செ குத்திட வீரான தோர்கணை
வளைந்த விற்சர மீதேவ வானரம்
வளைந்து சுற்றிலு மேயோடி யாடிவ ணங்கிமேவ

அறந்த ழைத்தது மாறோடு மாகடல்
வரம்ப டைத்தின் மேலேறி ராவண [னோ
னரண்கு லைத்தெதிர் போராடு நாரணன் மைந்த

அநங்கன் மைத்துன வேளே கலாபியின்
இறுங்கு செய்ப்பதி வேலா யுதாவிய
னலங்க யப்பதி வாழ்வான தேவர்கள் தம்பிரானே.

(இ-ள்.) மறைந்த சுக்ரீபர் போராட-வாலிக்கு முன்னிற் கலாற்றாது மறைந்த சுக்ரீபன் சண்டை செய்யவும், ஒளி இருந்து நல்தயவாய் மீள-ஒளித்திருந்து சிறந்த இராமபிரான்

கருணை, தனக்குண்டாக மீளவும், அவன் மனம் களித்திட-அவனுடைய மனம் மகிழ்ச்சி அடையவும், மாமேருநேர் எனும் நெஞ்சம் வாலி-பெரிய மேருமலைக்கு நிகரென்று சொல்லும் நிலைகலங்காத மனத்தையுடைய வாலியினுடைய, மதம் செகுத்திட-செருக்கை அழிக்க, வீறு ஆனது ஓர் கணை-மேன்மை பொருந்திய ஒப்பற்ற அம்பை, வளைந்த வில் சரம்மீது ஏவ-வளைந்த வில்லினது போக்கிலே விட, வானரம் வளைந்து சுற்றினும் ஓடி ஆடி வணங்கி மேவ-குரங்குகள் வளைந்து சுற்றிக்கொண்டும், ஓடியும், ஆடியும், வணங்கிக்கொண்டுமிருப்ப, அறம் தழைத்து-தருமமானது செழிக்க, அனுமானோடுமாகடல்வரம்பு அடைத்து-அனுமானுடன் பெரிய கடலின் கரையைக்கட்டி, அதின்மேல் ஏறி-அக்கரையின் மீது சென்று, இராவணன் அரண் குலைத்து-இராவணனுடைய காவலரணை அழித்து, எதிர் போராடு நாரணன்-எதிர்த்துச் சண்டைசெய்யும் திருமாலின், மைந்தன் ஆன அனங்கன் மைத்துனன் வேளே-மன்மதனுக்கு மைத்துனனான முருகனே, கலாபியின் விளங்கு செய்பதிவேலாயுதா-மயிலின்மேல் விளங்குகின்ற வயலூரில் வாழும் வேலவனே, வியன்நலம் கயம்பதி வாழ்வு ஆன தேவர்கள் தம்பிரானே-அகன்ற நன்மையையுடைய திருவானைக்காவில் வாழ்வு பொருந்திய தேவர்கட்குத் தலைவனே, நிறைந்த துப்பு இதழ் ஊறல்-செம்மை முற்றுப்பெற்ற பவளத்தை ஒத்த உதட்டினது ஊறல், தேன் நேர் என-தேனுக்கு ஒப்பாகுமென்றும், மறம் தரித்தகண்-கொலையைத் தம்மிடத்தே பெற்றுள்ள கண்கள், ஆலாலம் நேர் என-ஆலகால விஷத்துக்கு ஒப்பாகுமென்றும், நெடும் சுருள் குழல்-நீண்ட சுருண்ட கூந்தல், சீமூதம் நேர் என-நீருண்ட மேகத்தை ஒக்குமென்றும், நெஞ்சின்மேல்

நெருங்கு பொன்தனம் - மார்பின்மேலே ஒன்றோடொன்று நெருக்கமாக வளர்ந்துள்ள பொன்னிறம் வாய்ந்த ஸ்தனங்கள், மாமேரு நேர் என-பெரிய மேருமலையை ஒக்குமென்றும், மருங்கு நிட்களம் ஆகாசம் நேர் என-இடை அருவமாகிய ஆகாயத்தை ஒக்குமென்றும், நிதம்பம் முக்கணர் பூணாரம் நேர் என-கடிதடப்பிரதேசம் மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவ பெருமான் சூடியுள்ள ஆபரணமாகிய பாம்பை ஒக்குமென்றும் புகழ்ந்து சொல்லி, சீவன் நைந்து-உயிர் வருந்தி, குறைந்து இதம் பட-ஊக்கம் குறைந்து இன்பம் உண்டாக, வாய் பாடி-வாயால் பாடி, ஆதரவு அழிந்து-ஆசை கெட்டு, அழைத்து அணைமேல் வீழும் மாலொடு-அழைத்துப் படுக்கையின்மேல் விழுகின்ற மையலுடன், குமண்டை இட்டு-மண்டியிட்டு, உடை சோரா-ஆடைநெகிழ்ந்து, விடாயில் அமைந்து-இளைத்து, நாபி குடைந்து இளைப்பு உறும் மாமாயம் வாழ்வு அருள்-வலி மையுள்ள உந்தியென்னும் மடுவில் இளைத்து இளைப்பை அடைகின்ற பெரிய மாயமான வாழ்வைக் கொடுக்கின்ற, மடந்தையர்க்கு-பெண்களுக்கு, ஒரு கோமாளம் ஆகிய குரங்கை ஒத்து உழல்வேனோ-ஒரு பரிகாசமுடைய குரங்கைப்போல வருந்துவேனோ, மனோலயம் என்று சேர்வேன்-மனோலயத்தை என்று அடைவேன். (எ-று.)

விருத்தி :—ஆலாலம்-ஆலகாலவிஷம். மறம் தரித்தகண்-கொலைத் தொழிலைப் பூண்டுள்ள கண்; நோக்கினோர்க்குத் துன்பஞ் செய்தலால் இவ்வாறு கூறினார். நெடுஞ்சுருள் குழல்-நீண்ட சுருண்ட கூந்தல். சீமூதம்-நீருண்ட மேகம். பொற்றனம்-பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய ஸ்தனம். மருங்கு நிட்கள ஆகாசம் இடை நுண்மையினால் கண்களுக்குப் புலப்படா

மையால் இவ்வாறு கூறினர். பூணாரம் என்றது-பாம்பைக் குறித்துப் பின் ஆகுபெயரால் படத்தை உணர்த்திற்று. மாதர் மயலில் சிக்கிக் கைப்பொருள் இழந்து, இம்மையின்பமுங் கெட்டு அலைவேனோ என்பார், 'குரங்கை ஒத்துழல்வேனோ' என்றார். மனோலயம்-மனம் செயலற்று ஒடுங்கும் நிலை. இதனை இவ்வாசிரியரே கந்தரனுபூதி என்னும் நூலின்கண்,

தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவாள்
நேசா முருகா நினதன் பருளம்
ஆசா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா வனுபூ திபிறந் ததுவே.

என்றருளிச் செய்தது காண்க.

அனங்கன்-மன்மதன். கலாபி-மயில். கயப்பதி-திருவானைக்காவுக்கு யானை பூசித்த காரணத்தால் இப்பெயர் வந்தது. இது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவி லுள்ளது.

53. தான தத்த தந்த தான தத்த தந்த
தான தத்த தந்த தனதான.

தோத கப்பெ ரும்ப யோத ரத்தி யங்கு
தோகை யர்க்கு நெஞ்சம் அழியாதே
சூலை வெப்ப டர்ந்த வாத பித்த மென்று
சூழ்பி ணிக்க ணங்கள் அணுகாதே
பாத கச்ச மன்தன் மேதி யிற்பு குந்து
பாசம் விட்டெ றிந்து பிடியாதே

பாவ லற்கி ரங்கி நாவ லர்க்கி சைந்த
பாடல் மிக்க செஞ்சொல் தரவேணும்
வேத மிக்க விந்து நாத மெய்க்க டம்ப
வீர பத்ர கந்த முருகோனே
மேரு வைப்பி ளந்து சூர னைக்க டிந்து
வேலை யிற்று ளைந்த கதிர்வேலா
கோதை பொற்கு றிஞ்சி மாது கச்ச ணிந்த
கோம ளக்கு ரும்பை புணர்வோனே
கோல முற்றி லங்கு சோண வெற்பு யர்ந்த
கோபு ரத்த மர்ந்த பெருமாளே.

(இ-ள்.) வேதம் மிக்க விந்து நாத-வேதத்தாலே மிகுத்துச் சொல்லப்பட்ட விந்து நாதத்துவங்கட்குத் தலைவரே, மெய் கடம்ப-உடம்பிலே கடப்பமாலை தரித்த, வீர பத்திர-மனத்துணிவும் சிரேட்டமுமுடையவனே, கந்த முருகோனே, கந்தனாகிய இளையோனே, மேருவை பிளந்து-மேருமலையை வெட்டி, சூரனை கடிந்து-சூரனைக் கொன்று, வேலையில் துளைந்த கதிர் வேலா-சமுத்திரத்தில்முழுகிய ஒளியையுடைய வேற்படையை உடையவனே, கோதை பொன் குறிஞ்சி மாது-பூமாலைபோலும் அழகு வாய்ந்த குறிஞ்சிநிலப் பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியின், கச்சு அணிந்த கோமளம் குரும்பை-கச்சைத் தரித்த மிருதுவான தென்னம் பிஞ்சை ஒத்த ஸ்தனங்களை, புணர்வோனே-தழுவுபவனே, கோலம் உற்று இலங்கு-அழகு பெற்று விளங்குகின்ற, சோணை வெற்பு-சோணமலையின்கண், உயர்ந்த கோபுரத்து அமர்ந்த பெருமாளே-உயர்ந்த கோபுரத்தில் எழுந்தருளி

யுள்ள பெருமானே, தோதகம் பெருமை பயோதரத்து-வஞ்சக முள்ள பெரிய ஸ்தனக்களோடு, இயங்கு தோகையர்க்கு-நடமாடும் பெண்களுக்கு, நெஞ்சம் அழியாது-மனமுடையாதபடிக்கும், சூலை வெப்பு-சூலையும் சுரமும், அடர்ந்த வாதம் பித்தம்-மிகுந்த வாதநோயும் பித்த மயக்கமும், என்று-என்று சொல்லு கின்ற, சூழ்பிணி கணங்கள்-சூழ்ந்த நோயின் கூட்டங்கள், அணுகாது - சேராதபடிக்கும், பாதக சமன் - கொடியவனாகிய யமன், தன் மேதியில் புகுந்து-தனது எருமைக்கடாவின் மேலேறி, பாசம்விட்டு எறிந்துபிடியாது-கயிற்றைவிட்டு வீசிப் பிடியாதபடிக்கும், பாவலற்கு இரங்கி-நக்கீரதேவருக்கு மன மிரங்கி, நாவலர்க்கு இசைந்த-நாவில் வல்ல அவர்க்குப் பொருத்தமாக அருள் செய்த, பாடல் மிக்க செம் சொல்-பாடல்களில் சுவைமிகுந்த செவ்விய சொற்களை, தரவேணும் அருள்புரிய வேண்டும். (எ-று.)

விருத்தி :—பயோதரம்-ஸ்தனம். பிணிக்கணங்கள்-4448 நோய்களும் பலவகைக் கூட்டங்களாக இருத்தலின் பிணிக் கணங்களென்றார். பிணி, மூப்பு, சாக்காட்டை ஒழிக்க எனக்குப் பிரணவச் சொல்லை உபதேசிக்க வேண்டும் என்பார், 'பாதகச்சமன் ....செஞ்சொல் தரவேணும்' என்றார். விந்து-சுத்தமாயை.

குரும்பை-ஆகுபெயரால் ஸ்தனத்தை உணர்த்திற்று.

54. தானதனத் தானதனத் தானதனத் தானதனத்
தானதனத் தானதனத் தனதான.

சேலையடர்த் தாலமிகுத் தேயுழையைச் சீறிவிதிர்த்
தூறுசிவப் பேறுவிழிக் கடையாலே

தேனிரதத்தேழுழுகிப் பாகுநிகர்த் தாரமுதத்
தேறலெனக் கூறுமொழிச் செயலாலே

ஆலிலையைப் போலும்வயிற் றுலளகத் தாலதரத்
தாலிரதத் தாலும்வளைப் பிடுவோர்மேல்

ஆசையினைத் தூரவிடுத் தேபுகழ்வுற் றேப்ரியநற்
றாளிணையைச் சேரஎனக் கருள்வாயே

காலனைமெய்ப் பாதமெடுத் தேயுதைபிட் டேமதனைக்
காயஎரித் தேவிதியிற் றலையூடே

காசினியிற் காணஇரப் போன்மதியைச் சூடியெருத்
தேறிவிரித் தூருதிரைக் கடல்மீதில்

ஆலமிடற் றனையிபத் தோலையுடுத் தீமமதுற்
றுடியிடத் தேயுமைபெற் றருள்வாழ்வே

ஆழியினைச் சூரனைவெற் பேழயில்தொட் டாவிதுணித்
தாதிதிரு சோலைமலைப் பெருமாளே.

(இ-ள்.) காலனை-யமனை, மெய் பாதம் எடுத்து-உண்மை வடிவான திருவடியைத் தூக்கி, உதையிட்டு-உதைத்து, மதனை காய எரித்து-மன்மதனைச் சுடும்படி நெற்றிக் கண்ணால் எரித்து, விதியின் தலை ஊடு-பிரமனது தலையோட்டில், காசினியில்-பூமியில், காண இரப்போன்-யாவரும் பார்க்கும்படி பலியை இரப்பவனும், மதியை சூடி-பிறைச் சந்திரனைத் தரித்தவனும், எருத்து ஏறி-எருதின்மேலேறினவனும், விரித்து ஊரு

திரைக் கடல்மீதில்-விரித்து தவழ்கின்ற அலையையுடைய கடலிலுண்டாகிய, ஆலம் மிடற்றனை-விஷத்தையுடைய கண்டத்தையுடையவனும், இபம் தோலை உடுத்து-யானையின் தோலை அணிந்து, சமம் அது உற்று ஆடி-சுடலை இடத்துச் சேர்ந்து ஆடுகின்றவருமாகிய சிவபெருமானிடத்து, உமை பெற்றருள் வாழ்வே-உமாதேவியார் பெற்றருளிய செல்வமே, ஆழியினை-கடலையும், சூரனை-சூரனையும், ஏழ் வெற்பு-ஏழுமலைகளையும், அயில் தொட்டு-வேலைவிட்டு, ஆவி துணித்து-உயிரைக் கொன்று, ஆதி திரு சோலைமலை பெருமாளே-பழைய அழகிய சோலைமலையில் வாழும் பெருமானே, சேலை அடர்த்து-சேல் மீனை வென்றும், ஆலம் மிகுத்து-விஷத்தினும் சிறந்தும், உழையை சீறி-மானைக் கோபித்தும், விதிர்த்து-அரிகள் சிதறி, ஊறு சிவப்பு ஏறுவிழி கடையால்-மிகுந்த சிவப்பையுடைய கண்களின் கடைப்பார்வையாலும், தேன் இரதத்து முழுகி-தேனின் சுவையில் முழுகி, பாகு நிகர்த்து-பாகை ஒத்த, அமுதம் தேறல் என-அரிய ஆர் அமிர்தத்தை ஒத்த தேனென்று, கூறும் மொழி செயலால்-சொல்லுகின்ற சொல்லைச் சொல்வகையாலும், ஆல் இலையை போலும் வயிற்றால்-ஆலிலையை ஒத்த வயிற்றாலும், அளகத்தால்-கூந்தலாலும், அதரத்தால் - உதட்டாலும், இரதத்தால்-இரதத்தை ஒத்த அல்குலாலும், வளைப்பிடுவோர்மேல்-ஆடவர் மனங்களைக் கவர்வோராகிய பெண்களின்மேல், ஆசையினை தூர விடுத்து-ஆசையை அகலவோட்டி ஒழித்து, புகழ் உற்று-புகழைப் பெற்று, பிரிய நல்தாள் இணையை சேர எனக்கு அருள்வாய்-அன்பையுடைய அழகிய இரண்டு திருவடிகளையும் சேரும்படி எனக்கு அருள்செய்வாய். (எ-று.)

விருத்தி :—நற்றாள் என்றார் பிறவிக்கடலுக்கு மருந்தாகலின்; 'கற்றதனாலாய பயனென் கொல்வாலறிவன் நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்' என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இவ்வாறு பொருளுரைத்தல் காண்க.

சிவபெருமான் யானையை யுரித்து அதன் தோலை உடுத்துக் கொண்டாராதலின் 'ஆனையுரித் தோலை யுடுத்து' என்றார். உலகமெல்லாம் அழிந்து சுடுகாடாயினபின் மீண்டும் உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கப் பஞ்சகிருத்திய நடனம் சிவபெருமான் செய்வார் ஆதலின் 'ஈம மதுற்றாடி' என்றார். இதனை,

' கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோ லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணேடீ
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னாயிடினுங்
காயிலுல கனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ '

எனவரும் திருவாக்கானும் அறிக.

ஈமமது-அது பகுதிப்பொருள் விகுதி.

55. தனதன தானத் தனந்த தனதன தானத் தனந்த
தனதன தானத் தனந்த தனதான.

பழுதற ஓதிக் கடந்து பகைவினை தீரத் துறந்து
பலபல யோகத் திருந்து மதராசன்
பரிமள பாணத் தயர்ந்து பனைமட லூர்தற் கிசைந்து
பரிதவி யாமெத் தநொந்து மயல்கூர
அழுதழு தாசைப் படுங்க ணபிநய மாதர்க் கிரங்கி
அவர்விழி பாணத் துநெஞ்சம் அறைபோய்நின்

றழிவது யான்முற் பயந்த விதிவச மோமற் றையுன்ற
னருள்வச மோஇப் ரமந்தெ ரிகிலேனே

எழுதரு வேதத் துமன்றி முழுதினு மாய்நிற் குமெந்தை
எனஒரு ஞானக் குருந்தர் உளமேவும்

இருவுரு வாகித் துலங்கி ஒருகன தூணிற் பிறந்து
இரணியன் மார்பைப் பிளந்த தனியாண்மை

பொழுதிசை யாவிக் ரமன்தன் மருகபு ராரிக்கு மைந்த
புளகப டீரக் குரும்பை உடன்மேவும்

புயல்கரி வாழச் சிலம்பின் வனசர மானுக் குகந்து
புனமிசை ஓடிப் புகுந்த பெருமானே.

(இ-ள்.) எழுதருவேதத்தும் - எழுதுவதற்கு அருமையான வேதங்களிலும், அன்றி முழுதினுமாய் நிற்கும் எந்தை என-அல்லாது எல்லாப் பொருள்களிலும் அப்பொருள்களே தானென்று சொல்லும்படி இருப்பான் என் தந்தையாகிய பரம்பொருளென்று சொல்லிய, ஒரு ஞானம் குருந்தர்-ஒப்பற்ற ஞானத்தின் கொழுந்துபோன்ற பிரகலாதருடைய, உளம் மேவும்-நெஞ்சில் அமர்ந்து வாழும், இரு உருவு ஆகி துலங்கி-மனிதனும் சிங்கமுமாகிய இரண்டு வடிவங்களோடு விளங்கி, ஒரு கன தூணில் பிறந்து-ஒரு பெரிய தூணிலே உற்பவித்து, இரணியன் மார்பை பிளந்த-இரணியனது மார்பைக் கூறு செய்த, தனி ஆண்மை-ஒப்பற்ற ஆண்தன்மையையுடைய, பொழுது இசையா-சூரியனும் ஒப்பாகாத, விக்ரமன்தன் மரு

கோனே-வீரனாகிய திருமாலின் மருமகனே! புராரிக்குமைந்த-சிவபெருமானுக்கு மைந்தனே! புளகம் படீரம் குரும்பை உடன் மேவும்-அரும்பிய சந்தனம் பூசிய ஸ்தனங்கள் பொருந்திய, புயல்கரிவாழ-தேவசேனையார் வாழ்ந்திருப்பவும், சிலம்பின்-மலைச்சாரலில் (வசித்திருந்து) வனசரமானுக்கு உகந்து-வேடர் பெண்ணை விரும்பி, புனம்மிசை ஓடி புகுந்த பெருமாளே-கொல்லை நிலத்தில் விரைந்து சென்ற பெருமானே! பழுது அற-ஐயந்திரிபென்னும் குற்றந் தீரும்படி, ஓதி கடந்து-கற்று அறியாமையி னின்றும் நீங்கியும், பகைவினை தீர துறந்து-பகைத்தொழிலினை முற்றும் ஒழித்தும், பலபல யோகத்து இருந்து-பற்பல முயற்சிகளிலே இருந்தும், மத ராசன் பரிமளம் பாணத்து அயர்ந்து-மன்மதனுடைய புஷ்ப பாணத்தால் இளைத்தும், பனைமடல் ஊர்தற்கு இசைந்து-பனை மடலினூற் செய்த மாவினைச் செலுத்தற்கு விரும்பியும், பரித வியா மெத்த நொந்து-பரிதவித்தும் மிகவும் வருந்தியும், மயல் கூர-ஆசையானது அதிகரிக்க, அழுது அழுது ஆசைப்படும் கண்-அழுது அழுது ஆசைப்படுகின்ற கண்ணையுடைய, அபிநயம் மாதர்க்கு-அபிநயத்தைச் செய்கின்ற பெண்களுக்கு, இரங்கி அவர் விழிபாணத்து-மனமிரங்கி அவர்களுடைய கண்ணாகிய அம்பினால், நெஞ்சம் அறைபோய் நின்று-மனம் கீழற்றுப்போகின்று, அழிவது-பயனின்றி அழிந்துபோவது, யான் முன்பயந்த விதிவசமோ-அடியேன் முன்னாளில் செய்த விதியின் செயலோ, மற்றை உன்தன் அருள்வசமோ-அன்றித் தேவரீருடைய கருணையின் செயலோ, இபரமம் தெரிகிலேன்-இம்மயக்கம் இன்னதெனத் தெரியவில்லை. (எ-று.)

விருத்தி:—பழுது-ஐயம் திரிபு முதலிய குற்றங்கள்.

ஐயம் இதுவோ அதுவோ வென சந்தேகித்தல்; திரிபு-ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கொள்ளுதல்.

'கண்டபொருளை யிரட்டுறவே கருதலையந் திரியவே கொண்ட திரிவாம்'

என்பது சிவஞானசித்தியார்.

மடலூர்தல்-ஒரு பெண்ணின்மேல் காமங்கொண்ட ஒருவன் அப்பெண்ணை அடைதற்கு அவளைப்போல ஒருருவத்தை பனைமடலில் எழுதிப் பின் பனைமட்டைகளால் செய்யப்பட்ட குதிரையின்மேல் ஊர்ந்துவர, அப்போது அவன் உடம்பினின்றும் காமநீர் வெளிப்படுமாயின் அவனால் காதலிக்கப்பட்ட அப்பெண்ணை மணஞ் செய்வித்தலும், அவ்வாறன்றி அவன் உடம்பில் உதிரம் வெளிப்படுமாயின் அவனைக் கொல்லுதலும் ஆகிய வழக்கு. இவ்வழக்கைப் பற்றிய செய்யுள்கள் கோவை நூல்களில் வருதல் காண்க.

அறைபோதல்-ஊடறுக்கப்படுதல் 'அறிவறை போகிய' எனவரும் சிலப்பதிகாரத்தால் அறிக.

எழுதருவேதம்-எழுதுவதற்கு அருமையாகிய வேதம். எழுதப்படாமையினால் வேதத்திற்கு எழுதாக்கிளவி என்றும் பெயர். பிரகலாதர்-பிரகலாதாழ்வார். 'நீ சொல்லும் அக் கடவுள் எங்கே உளன் எனக்குக் காட்டுக' என்றபோது 'அவன் எங்கும் இருக்கின்றான். தூணிலும் உளன் துரும்பிலுமுளன்' என்று கூறிய செய்தியை உள்ளிட்டு 'எழுதருஞானக் குருந்தர்' என்றார். ஞானக்குருந்தர்-பிரகலாதர்; குருந்து-இளமையைக் குறித்தது. இருவுரு-நரசிங்க வடிவம். புராரி-சிவபெருமான்; திரிபுரம் தகனஞ் செய்தவர்.

56. தனந்தத் தத்தன தானன தானன
தனந்தத் தத்தன தானன தானன
தனந்தத் தத்தன தானன தனதான.

விடுங்கைக் கொத்தக டாவுடை யானிடம்
மடங்கிக் கைச்சிறை யானஅ நேகமும்
விழுங்கப் பட்டற வேயற லோதியர் விழியாலே

விரும்பத் தக்கன போகமு மோகமும்
விளம்பத் தக்கன ஞானமு மானமும்
வெறுஞ்சுத் தச்சல மாய்வெளி யாயுயிர் விடுநாளில்

இடுங்கட் டைக்கிரை யாஅடி யேனுடல்
கிடந்திட் டுத்தம ரானவர் கோவென
இடங்கட் டிச்சுடு காடுபு காமுன மனதாலே

இறந்திட் டும்பெற வேகதி யாயினும்
இருந்திட் டும்பெற வேமதி யாயினும்
இரண்டிற் றக்கதொ ரூதியம் நீதர இசைவாயே

கொடுங்கைப் பட்டமரா மர மேழுடன்
நடுங்கச் சுக்ரிவ னோடம ராடிய
குரங்கைச் செற்றும கோததி தூளெழ நிருதேசன்

குலங்கட் பட்டநி சாசரர் கோவென
இலங்கைக் குட்டழ லோனெழ நீடிய
குமண்டைக் குத்திர ராவண னார்முடி அடியோடே

பிடுங்கத் தொட்டச ராதிப ஞரதி
ப்ரியங்கொட் டக்கதன் மாமரு காவியல்
ப்ரபஞ்சத் துக்கொரு பாவல ஞரென விருதூதும்

ப்ரசண்டச் சொற்சிவ வேதசி காமணி
ப்ரபந்தத் துக்கொரு நாதச தாசிவ
பெரும்பற் றப்புலி யூர்தனில் மேவிய பெருமாளே.

(இ-ள்.) கொடுங்கை பட்ட மராமரம் ஏழுடன் - கொடுங்கைகள் உண்டாகிய ஏழுமராமரங்களுடன், நடுங்க-நடுங்கும்படி, சுக்ரீவஞேடு அமர் ஆடிய-சுக்ரிவனேடு சண்டை செய்த, குரங்கை செற்று-வாலியைக் கொன்று, மகோததி தூள் எழ-சமுத்திரத்தில் தூள் உண்டாகும்படி, நிருதேசன்-இராவணனது, குலங்கண் பட்ட-குலத்திலே சேர்ந்த, நிசாசரர்-அரக்கர்கள், கோவென-கோவென்றலறும்படி, இலங்கைக்குள்-இலங்கையிலே, தழலோன் எழ-அக்கினி தோன்ற, நீடிய-பவத்தாற் சிறந்த, குமண்டை-செல்வச் செருக்கையுடைய, குத்திர ராவணஞர்-வஞ்சனையையுடைய இராவணனது, முடி அடியோடு பிடுங்க-முடிகள் பத்தையும் பறிக்கும்படி, தொட்ட அதிபஞர்-விட்ட கணைக்குத் தலைவராகிய இராமபிரான், அதிபிரியம் கொள்தக்க-மிக்கவிருப்பங் கொள்ளுதற்கு உரிய, நன் மருகா-நல்ல மருமகனே! இயல் பிரபஞ்சத்துக்கு - அழகிய உலகத்துக்கு, ஒரு பாவலஞர் என - ஒப்பற்ற பாவலர் என்று, விருது ஊதும்-வெற்றிச் சங்கை ஊதுகின்ற, பிரசண்ட சொல் சிவ வேதசிகாமணி-பெருமையுடைய சொல்லையுடைய மங்களகரம் பொருந்திய வேதத்தின் தலையிற்சூடும் இரத்தினம் ஒப்பவனே,

பிரபந்தத்துக்கு ஒரு நாத-தமிழ்நூலுக்கு நாதனே, சதாசிவ- என்றும் மங்களம் உடையவனே, பெரும்பற்றப்புலியூர்தனில் மேவிய பெருமாளே-சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே, விடும் கைக்கு-ஒத்த கடாஉடையானிடம்-கைக்கொத்த எருமைக்கடாவை யுடையவனாகிய யமனிடம், மடங்கி-அடங்கி, கைச்சிறையான அநேகமும் - கைவசத்திலிருக்கின்ற எல்லாமும், விழுங்கப்பட்டு அற-கவளீகரிக்கப்பட்டு மிகுதியும், அறல் ஒதியர் விழியால்-கருமணலை ஒத்த கூந்தலையுடைய பெண்களின் கண்களால், விரும்பத்தக்கன போகமும் மோகமும்-விரும்பத் தக்கனவாகிய போகமும் ஆசையும், விளம்பத் தக்கன ஞானமும்-சொல்லத் தக்கனவாகிய அறிவும் ஞானமும், வெறும் சுத்த சலம் ஆய்-வெறும் பொய்யாகி, வெளியாய் விடும் நாளில்-உடலைவிட்டு வெளிப்பட்டு உயிர் விடும்பொழுதில், இடும் கட்டைக்கு இரையாய்-அடுக்குகின்ற கட்டைக்கு இரையாகி, அடியேன் உடல் கிடந்திட்டு-அடியேனுடைய தேகம் பூமியிற் கிடந்து, தமர் ஆனவர் கோவென-சுற்றத்தார் கோவென்றலற, இடம் கட்டி-பாடை கட்டி, சுடுகாடு புகாமுன்-சுடுகாட்டைச் சேர்வதற்கு முன்பு மனத்தால் செத்து, பெற கதியாயினும்-கதி பெறுவதற்காவது, இருந்திட்டு மதிபெற ஆயினும் - மனத்தோடிருந்து நல்லறிவை பெறுதற்காயினும், இரண்டில்-இவ்விரண்டு தன்மைகளில், தக்கது ஓர் ஊதியம்-பொருந்தியதாகிய ஓர் இலாபத்தை, நீ தர இசைவாய்-நீ எனக்குக் கொடுப்பதற்கு மனம் பொருந்துவாயாக. (எ-று.)

விருத்தி :—கடாவுடையான்-இயமன். அவனிடம் மடங்கலாவது- அவன் கைக்குள் படுதல். கைச்சிறை-கைத்தலம்.

அறல் ஒதி-அறுக்கப்பட்ட மணலைப்போல் கருமையும் பாகு பாடுமுடைய கூந்தல். அறு-பகுதி, அல் விகுதி. 'வெறுஞ் சுத்த சலமாய் வெளியாய்' என்றார். மிக விரைவில் அழிந்து போதலின்,

'மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ் செந்தீ
யையா நின்மாயை யுருவெளித் தோற்ற மகிலத்துள்ளே
மெய்யா யிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய் மெல்லப் போனதுவே.'

என்றார் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும்.

தமர்-சுற்றத்தார், தம் அடியாகப் பிறந்த பெயர். சுடுகாடு-வினைத்தொகை உயிர் விடுவதன்முன் செய்யக் கடவனவாகிய செயல்களைப் புரிந்து, பின்னர் வீடுபேற்றை அடைவதாகிய தன்மையையேனும் உயிருடனிருந்து சீவன் முத்தராய் இருப்பதற்குரிய தன்மையையேனும் அருள்புரியவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டார். இவ்விரண்டு நிலையில் தமக்குத் தக்கது இன்னதென அறியவல்லவர் இறைவரே என்பார் 'இரண்டிற் றக்கதோர் வுதியம் நீதர இசைவாயே' என்றார்.

சுக்கிரீவனோ டமராடிய குரங்கு-வாலி. மகோததி-மகா உததி; பெருங்கடல், குணசந்தி. குமண்டை-செருக்கு. குத்திரம்-வஞ்சகம். சராதிபன்-இராமபிரான். சர அதிபன்-சரத்திற்கு அதிபன்; தீர்க்கசந்தி. சரம்-அம்பு, கொட்டக்க-கொள்ளத்தக்க, கொள் தக்க. பெரும்பற்றப் புலியூர்-சிதம்பரம், புலியூர்-வியாக்கிரபாத முனிவர் பூசித்த ஸ்தலம்.

57. தனத்த தானன தானன தந்தன
தனத்த தானன தானன தந்தன
தனத்த தானன தானன தந்தன தந்ததான.

கறுத்து நீவிடு கூர்வேலி னுங்கடை
சிவத்து நீடிய வாய்மீன ஒண்குழை
கடக்க ஓடிய ஆலால நஞ்சன வஞ்சநீடு

கயற்க ணார்கனி வாயூற லுண்டணி
கழுத்து மகமு மேகீப வங்கொடு
கலக்க மார்பக பாடீர குங்கும [கொங்கைமீதே

உறுத்து மாரமு மோகாவ டங்களு
மறுத்து சேரிய கூர்வாள்ந கம்பட
உடுத்த ஆடையும் வேறாயு முன்றாக முன்றுவீழ

உருக்கு நாபியின் மூழ்காம ருங்கிடை
செருக்கு மோகன வாராத ரங்களை [காணேன்
ஒழிக்க ஓர்வகை காணேனு றுந்துணை ஒன்று

நிறத்த நூபுர பாதார விந்தமு
முடுத்த பீலியும் வாரார்த னங்களும்
நிறத்தி லேபடு வேலான கண்களும் வண்டுபாட

நெறித்த ஓதியு மாயாண்ம னம்பரி
தவிக்க மால்தர லாமோ கலந்திட [கூர்வாய்
நினைக்கலாமென வேல்வேடர் கொம்புடன் கண்பு

மறித்து வாரிதி கோகோவெ னும்படி
வெறுத்த ராவணன் வாழுநாளை அம்பினில்
வதைத்த மாமனு மேவார்பு ரங்கனல் மண்டமேரு

வளைத்த தாதையு மாறான குன்றமு
மனைத்து லோகமும் வேதாக மங்களும்
மதித்த சேவக வாறாறு மும்பர்கள் தம்பிரானே.

(இ-ள்.) நிறத்த நூபுரம் பாதார விந்தமும்-ஒளிபொருந்திய சிலம்புகளை அணிந்த திருவடிகளாகிய தாமரை மலர்களும், உடுத்த பீலியும்-உடுக்கப்பட்ட மயில்தோகையும், வார் ஆர் தனங்களும்-கச்சை அணிந்த ஸ்தனங்களும், நிறத்தில் படு வேல் ஆன கண்களும்-ஒளி வீசுகின்ற வேற்படையையொத்த கண்களும், வண்டு பாட நெறித்த ஓதியும் ஆய்-வண்டுகள் ஒலி செய்யும் வகிர்ந்த கூந்தலும் உடையவளாயுள்ள, வேடர் கொம்புடன்-வள்ளிநாயகியோடு, யான் மனம் பரிதவிக்கல் ஆமோ-நான் மனம் வருந்தலாமோ, கலந்திட நினைக்கலாமோ-கலவி செய்ய எண்ணலாமோ, என நண்பு கூர்வாய்-எனக்கூறி நட்புச் செய்பவனே, மறித்த வாரிதி-மடங்கி வருகின்ற அலைகளையுடைய கடலை, கோ கோ எனும்படி-கோவென்றலற, வெறுத்த ராவணன் வாழ்நாளை-வலமிகுந்த இராவணனுடைய வாழ்நாட்களை, அம்பினில் வதைத்த-பாணத்தால் கொன்ற, மாமனும்-மாமனாகிய இராமனும், மேவார் புரம் கனல் மண்ட-பகைவர்களுடைய முப்புரங்களிலும் நெருப்புப் பற்ற, மேரு வளைத்த தாதையும்-மேருமலையை வளைத்த தந்தையாகிய சிவபெருமானும், ஆறு ஆன குன்றமும்-ஆறு மலைகளும், அனைத்துலோகமும்-எல்லா

உலகங்களும், வேதாகமங்களும்-வேதம் ஆகமம் முதலிய சாஸ்திரங்களும், மதித்த சேவக-மிக்கெண்ணும் தொழிலை யுடையவனே, வான் ஆளும் உம்பர்கள் தம்பிரானே-சுவர்க்கத்தை ஆள்கின்ற தேவர்களின் தலைவனே, கறுத்து-கருநிறம்பெற்று, நீவிடு கூர்வேலினும் கடைசிவத்து-வடிக்கின்ற கூரிய வேலைக் காட்டிலும் கடைப்பாகம் சிவந்து, நீடியவாய்-நீண்டு, மீனம் ஒண்குழை கடக்க ஓடிய-சுறுமீனின் வடிவமாகச் செய்யப் பட்ட ஒளிபொருந்திய குண்டலங்களைக் கடக்கும்படி ஓடிய, ஆலாலம் நஞ்சு ஆன-ஆலகாலவிஷத்தை ஒத்த, வஞ்சம் நீடும் கயல்கணார்-வஞ்சக மிருந்த கயலை ஒத்த கண்ணையுடைய பெண்களினது, கனிவாய் ஊறல் உண்டு-கோவைப்பழத்தை ஒத்த வாயினூறலை உட்கொண்டு, அணி கழுத்தும் ஆகமும்-அழகிய கழுத்தும் மார்பும், ஏகீபவம்கொடு கலக்க-ஒரேதன்மையைக் கொண்டு சேர, மார்பகம் பாடீரம் குங்குமம் கொங்கைமீது-மார்பின் கண்ணுள்ள சந்தனமும் குங்குமமும் பூசிய ஸ்தனங்களின்மேல், உறுத்தும் ஆரமும்-உறுத்துகின்ற முத்துமாலையும், ஓகாவடங்களும்-கண்களுக்கு ஓகையை ஊட்டும் மாலைகளும், அறுத்து-அறுத்தெறிந்து, கூர்வாள் நகம்பட-கூரிய ஒளிபொருந்திய நகக்குறி தோன்ற, உடுத்த ஆடையும் வேறாய்-கட்டிய ஆடையும் வேறாகி, உழன்று கழன்று வீழ-தடுமாறி அவிழ்ந்து விழ, உருக்கும் நாபியின் மூழ்கா-மனத்தை உருக்குகின்ற உந்தியில் முழுகி, மருங்கிடை செருக்கும்-பக்கங்களிலே மிகுந்த, மோகன ஆர் ஆதரங்களை-மயக்குகின்ற பெருகிய ஆசைகளை, ஒழிக்க ஓர்வகை காணேன்-ஒழிப்பதற்கு ஒருவழியில்லை, உறும் துணை ஒன்று காணேன்-மிக்க உதவியும் ஒன்றும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. (எ-று.)

விருத்தி :—ஏகீபவம்-ஒன்றாந் தன்மை. படீரம்-சந்தனம்; நீட்டும் வழி நீட்டல். மூழ்கா-மூழ்கி, செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். நூபுரம்-சிலம்பில் ஒருவகை. பாதாரவிந்தம்-பாதமாகிய தாமரை. வார்-கச்சு. நெறித்த ஒலி-வலைவையுடைய கூந்தல். வாழ்நாள்-வாணாள், இதற்கு விதி வீர சோழியத்தில் காண்க. மேவார்-பகைவர். புரம்-திரிபுரம், சிவபெருமான் திரிபுரமெரித்த வரலாற்றை ஈங்குக் குறித்தார். புரம் என்பதைச் சரீரமாகக்கொண்டு உள்ளுறை கூறுதலுமாம். இதனை,

> ‘ அப்பணி செஞ்சடை ஆதிபு ராதனன்
> முப்புர மெரிசெய்தான் என்பர்கள் மூடர்கள்
> முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
> அப்புர மெய்தமை யாரறி வாரே. ’

என்னும் திருமூலர் திருவாக்கானு மறிக.

5 8. தனதத்த தனத்த தனத்தன
தனதத்த தனத்த தனத்தன
தனதத்த தனத்த தனத்தன தனதான.

புருவத்தை நெறித்து விழிக்கயல்
பயிலிட்டு வெருட்டி மதித்திரு
புதுவட்டை மினுக்கி அளிக்குலம் இசைபாடும்

புயல்சற்று விரித்து நிரைத்தொளி
வளைஇட்ட கரத்தை அசைத்தகில்
புனைமெத்தை படுத்த பளிக்கறை தனிலேறிச்

சரசதலைத விளைத்து முலைக்கிரி
புளகிக்க அணைத்து நகக்குறி
தனைவைத்து முகத்தை முகத்துடன் உறமேவித

தணிவித்திரதத்த தரத்துமிழ்
அமுதத்தை அளித்து உருக்கிகள்
தருபிதனைத அகற்றி உனைதலைதொழ முயல்வேனோ

பாதத்லைத அடக்கி நடிப்பவர்
திரிபுரத்தை எரிக்க நகைப்பவர்
பரவைக்குள் விடத்தை மிடற்றிடு பவர்தேர்கப்

பரையுற்ற கரத்தர் மிகப்பகி
ரதியுற்ற சிரத்தர் சிறதகுபா
பரவத்தர் பொருப்பி லிருப்பவர் உமையாளர்

சுரர்சுதர் மனத்து றைவிதகா
பணிபத்தர் பவத்தைத் அறுப்பவர்
சுடலைப்பொடி பைப்ப ரிசிப்பவர் விடையேறும்

துணைபொத்த பதத்த ரெதிர்த்திடு
மதனைக்க டிமுந்தர் கருத்தமர்
தொலைவற்றக் கருணைக்கு ஞதித்தருள் பெருமாளே.

(இ-ள்.) பாதத்லைத அடக்கி நடிப்பவர்-பாதசாத்திரத்தைத் தமது திருவடிக்குள் அடிக்கி நடனஞ் செய்பவரும், திரிபுரத்தை

எரிக்க நகைப்பவர்-முப்புரங்களை எரிப்பதற்காகச் சிரிப்பவரும், பரவைக்குள் விடத்தை-சமுத்திரத்திலே பிறந்த விஷத்தை, மிடற்று இடுபவர்-கழுத்திலே தரிப்பவரும், தேர் கப்பரை உற்ற கரத்தர்-பலியைப் பெறுகின்ற பிரமகபாலமாகிய பாண்டம் பொருந்திய கையை உடையவரும், மிக பகிரதி உற்ற சிரத்தர்-கங்கை மிகவும் பொருந்திய தலையை உடையவரும், நிரத்து உயர் பரவத்தர்-ஒளியாற் சிறந்த பரவஸ்து ஆனவரும், பொருப்பில் இருப்பவர்-கைலாசமலையில் வீற்றிருப்பவரும், உமை ஆளர்-உமாதேவியாரைப் பாகத்திலே உடையவரும், சுசீ சுத்தர் மனத்து-தேவர்கள், பரிசுத்தவான்களாகிய இவர்களுடைய மனத்தில், உறைவித்தகர்-வசிக்கின்ற ஞானியாரும், பணிபத்தர் பவத்தை அறுப்பவர்-தம்மை வணங்குகின்ற அடியார்களது பிறப்பை ஒழிப்பவரும், சுடலை பொடியை பரிசிப்பவர்-சுடுகாட்டுச் சாம்பலைப் பூசுபவரும், விடை ஏறும் துணை ஒத்த பதத்தர்-எருதின்மேலேறும் ஒன்றற்கொன்று ஒத்த திருவடிகளையுடையவரும், எதிர்த்திடு மதனை கடிமுத்தர்-எதிர்த்து வந்த மன்மதனைக் கோபித்த பாசங்களினின்று நீங்கியவரும் ஆகிய சிவபெருமான், கருத்து அமர்-திருவுள்ளத்தில் பொருந்திய, தொலைவு அற்ற கிருபைக்குள்-அளவில்லாத கருணையினால், உதித்து அருள் பெருமாளே-திருவவதாரம் செய்த பெருமானே! புருவத்தை நெறித்து-புருவத்தை நெறித்தும், விழிகயல் பயில்விட்டு-கண்களாகிய கயல்மீன்களைப் பழக்கிவிட்டு, வெருட்டி-அஞ்சும்படி செய்து, மதித்து இரு புதுவட்டை மினுக்கி-எண்ணி இரண்டு புதிய சூதாடு கருவியை ஒத்த ஸ்தனங்களை மினுக்கி, அளிகுலம் இசைபாடும்-வண்டின் கூட்டங்கள் ரீங்காரம் செய்யும், புயல் சற்று விரித்து-மேகத்தை ஒத்த கூந்த

லைச் சிறிது விரித்து, நிரைத்து ஒளிவளை இட்ட காத்தை அசைத்து-வரிசையாகி ஒளிபொருந்திய வளையல் அணிந்த கைகளை அசைத்து, அகில் புனை மெத்தை படுத்த-அகில் மணம் ஊட்டப்பட்ட மெத்தை இட்ட, பளிக்கு அறைதனில் ஏறி-பளிங்குபோல் வெண்மையாகிய பள்ளியறையிற் சென்று, சரசத்தை விளைத்து-பலவகைப்பட்ட சரசங்களைத் தோற்று வித்து, முலைகிரி புளகிக்க அணைத்து-முலைகளாகிய மலைகள் மயிர்க்குச்செறியும்படி சேர்த்து, நகம் குறிதனை வைத்து, நகக்குறிகளை யிட்டு, முகத்தை முகத்துடன் உறமேவி முகத்தை முகத்தோடு பொருந்தச்செய்து, தணிவித்து-காமவெப்பத்தை அடக்குவித்து, இரதத்து அதரத்து உமிழ் அமுதத்தை-இனி மையையுடைய உதட்டு உமிழ்கின்ற அமிர்தத்தை ஒத்த ஊறலை, அளித்து உருக்கிகள்-கொடுத்து மனத்தை உருக்கும் பெண்கள், தரு பித்தை-அளிக்கும் மயக்கத்தை, அகற்றி-ஒழித்து, உனை தொழ முயல்வேனோ-உன்னை வணங்க முயற்சி செய்வேனோ. (எ-று.)

விருத்தி :—விழிக்கயல்-கண்ணாகிய கயல்மீன். அளிக் குலம்-வண்டினது கூட்டம்; ஆறும்வேற்றுமை ஒன்றன் கூட் டத்தற்கிழமை. புயல்-மேகம். இங்கு உவமை யாகுபெயராய்க் கூந்தலை உணர்த்திற்று; நகக்குறி.

அதரம்-உதடு; சிவபெருமான் திரிபுரத்தைச் சிரித்தெரித் தாராதலின் 'திரிபுரத்தைச் சிரிக்க எரித்தார்' என்றார்.

திருப்பாற்கடலில் மந்தரகிரியை நாட்டி வாசுகியை நாணு கக் கோத்துச் சுரர் ஒருபுறமும், அசுரர் மற்றொரு புறமுமாகப் பற்றி இழுத்துக் கடைந்த காலத்தில் அமுதத்தோடுபிறந்த ஆல

காலவிஷத்துக் கஞ்சித் தேவர்கள் சிவபெருமான்பால் அபயம் புக அவர்களுக்கு அபயாஸ்தம் அளித்தருளி அக்கொடிய விடத்தைத் தாமுண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தினார். ஆதலின்,

'பரவைக்குள் விடத்தை மிடற்றிடுபவர்' என்றார்.

கப்பரை-பிரம்ம கபாலம், பகீரதி-கங்கை. பொருப்பு-கைலாயமலை, சிவபெருமான் மாசற்ற மனத்தை யுடையவர் உள்ளத்தில் எக்காலும் வீற்றிருப்பவராதலின், 'சுத்தர் மனத்துறை வித்தகர்' என்றார்.

'கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானை கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை
அரவாடச் சடைதாழ வங்கையினி லனலேந்தி
இரவாடும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.'

சுடலைப்பொடி-திருநீறு. பரிசிப்பவர்-பூசுபவர். மன்மதனை எரித்துத் தமக்குக் காமமின்மையை உணர்த்தினார் ஆதலின் 'எதிர்த்திடும் மதனைக் கடிமுத்தர்' என்றார்.

59. தனன தனதன தனன தனதன
தான தானன தனதான.

குவளை பொருதிரு குழையை முடுகிய
கோல வேல்விழி மடவார்தங்

கொடிய ம்ருகமத புளக தனகிரி
கூடி நாடொறு மயலாகித்

துவள உருகிய சரச விதமது
சோர வாரிதி அலையூடே

சுழலு மெனதுயிர் மவுன பரமசு
கோம கோததி படியாதோ

கவள கரதல கரட விகடக
போல பூதர முகமான

கடவுள் கணபதி பிறகு வருமொரு
கார ணகதிர் வடிவேலா

பவள மரகத கனக வயிரக
பாட கோபுர அரிதேரின்

பரியு மிடறிய புரிசை தழுவிய
பாகை மேவிய பெருமாளே.

(இ-ள்.) கவளம் கரதலம்-கவளத்தையுடைய துதிக்கையையும், கரடம் விகடம் கபோலம் பூதரம் முகம் ஆன-மதம் பொழிகின்ற அழகிய கன்னத்தையும் மலைபோன்ற முகத்தையுமுடைய, கடவுள் கணபதி பிறகு வரும் ஒரு காரண-தெய்வமாகிய விநாயகருக்குப் பின்தோன்றிய ஒப்பற்ற காரணப் பொருளே, கதிர் வடிவேலா-ஒளிபொருந்திய வடித்த வேற்படையை உடையவனே, பவளம் மரகதம் கனகம் வயிரம் கபாடம் கோபுரம்-பவளம், பச்சை, பொன், வயிரம் முதலிய வற்றையுடைய கதவுகள் பொருந்திய கோபுரங்களையுடைய, அரிதேரின் பரியும்-சூரியனுடைய குதிரையும், இடறிய புரிசை

தழுவிய-உயரமிகுதியினால் தடைபட்டுச் செல்லும் மதில்களை யுடைய, பாகை மேவிய பெருமாளே-பாகை என்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பெருமானே! குவளை பொருது-நீலோற்பல மலர்களோடு சண்டை செய்து, இருகுழையை முடுகிய-இரண்டு குண்டலங்களை விசையுடன் தாக்கிய, கோலம் வெல்விழி படவார்தம்-அழகிய வேற்போன்ற கண்களையுடைய பெண்களினது, 1கொடிய மிருகமதம் புளகம் தனம் கிரி-கொடுமையான கஸ்தூரியணிந்த புளகத்தையுடைய ஸ்தனமாகிய மலைக்களை, கூடி நாள்தொறும் மயல் ஆகி-அணைந்து தினந்தோறும் வளர்கின்ற ஆசையுடையவனாகி, தவள உருகிய சரசவிதம்-சோரும்படி உருகிய சரசங்களின் பகுதிகளையுடைய, மதுசோர-இன்பமான தேன் மிக, வாரிதி அலை மூடு-யோக மாகிய சமுத்திரத்தின் அலைகளின் நடுவில், சுழலும் எனது உயிர் பவனம் பரமசுகம் மகோததி படியாதோ-சுழல்கின்ற என்னுடைய உயிர் மனமாகிய மிக்க சுகமாகிய பெரிய கடலில் படிந்திடாதோ. (எ-று.)

விருத்தி.—கோலம்-அழகு. வாரிதி-கடல். பவன பரமசுக மகோததி-பவனமாகிய மேலான இன்பமாகிய பெருங்கடல். கவளசரதல கரட விகட கபோல பூதர முகமான கடவுள்- கவளத்தையுடைய திக்கையையும் மதம் பொழிகின்ற அழகிய கன்னத்தையும் மலைபோன்ற முகத்தையுமுடைய விநாயகர். கடவுள்-மனமொழி மெய்களைக் கடந்த பொருள்; கட-பகுதி. உள்-தொழிற் பெயர் விகுதி; எல்லாவற்றையும் இயக்குகின்ற பொருளென்று கூறலுமாம். கணபதி-கணங்களுக்குக் கடவுள்; மூவருக்கும் காரணமாக முருகப்பெருமான் உளனென்பார் 'காரண' என்றார்.

பரியும் என்புழி-உம்மை சிறப்பு. மதில்களின் உயர்ச்சி கூறுவார் ‘அரி தேரின் பரியு மிடறிய புரிசை’ என்றார். அரி-சூரியன்.

60\. தனனந் தனத்த தந்த தனனந் தனத்த தந்த
தனனந் தனத்த தந்த தனதான.

மதவெங் கரிக்கி ரண்டு வலுகொம் பெனத்தி ரண்டு
வளருந் தனத்த ணிந்த மணியாரம்
வளைசெங் கையிற்சி றந்த வொளிகண் டுநித்தி லங்கு
வரருந் திகைத்தி ரங்க வருமானார்
விதவிங் கிதப்ரி யங்கள் நகைகொஞ் சுதற்கு ணங்கள்
மிகைகண் டுறக்க லங்கி மருளாதே
விடுசங் கையற்று ணர்ந்து வலம்வந் துனைப்பு கழ்ந்து
மிகவிஞ் சுபொற்ப தங்கள் தருவாயே
நதியுந் திருக்க ரந்தை மதியுஞ் சடைக்க ணிந்த
நடநம் பருற்றி ருந்த கயிலாய
நகமங் கையிற்பி டுங்கு மசுரன் சிரத்தொ டங்கம்
நவதுங் கரத்ந முந்து திரடோளுஞ்
சிதையும் படிக்கொ ரம்பு தனைமுன் தொடுத்த கொண்டல்
திறல்செங் கணச்சு தன்றன் மருகோனே
தினமுங் கருத்து ணர்ந்து சுரர்வந் துறப் பணிந்த
திருவம் பலத்த மர்ந்த பெருமானே.

(இ-ள்.) நதியும் திருகரந்தை மதியும்-கங்கையையும் அழகிய கரந்தை மலரையும் சந்திரனையும், சடைக்கு அணிந்த-சடையிலே தரித்த, நடம் நம்பர்-பஞ்சகிருத்திய நடனம் புரியும் சிவபெருமான், உற்று இருந்த கயிலாயம் நகம்-பொருந்தியிருந்த கயிலாயமலையை, அம் கையில் பிடுங்கும் அசுரன்-அழகிய கையால் பறிக்கும் இராவணன், சிரத்தொடு அங்கம்-தலைகளோடு உடம்பும், நவதுங்கம் ரத்நம் முந்து திரள்தோளும்-ஒன்பது வகைப்பட்ட உயர்ந்த ரத்நங்கள் இழைக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள் விளங்குகின்ற திரண்ட தோள்களும், சிதையும் படிக்கு-அறும்படி, ஓர் அப்பு தனை-ஓர் அம்பை, முன்தொடுத்த கொண்டல்-முன்னொருகாலத்தில் விட்ட மேகநிறம் பொருந்திய, திறல் செங்கண் அச்சுதன் தன்-வலிமையுடைய சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலுக்கு, மருகோனே-மருமகனே, தினமும் கருத்து ஊர்ந்து-நாடோறும் திருவுள்ளத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, சுரர் வந்து-தேவர்கள் வந்து, உற பணிந்த-தாங்கள் வாழும்படி வணங்கிய, திரு அம்பலத்து-அழகிய பொன்னம்பலத்திலே, அமர்ந்த பெருமாளே-வீற்றிருக்கும் பெருமானே! மதம் வெம்கரிக்கு-மதத்தையுடைய கொடிய யானைக்கு, இரண்டு வலு கொம்பு என-இரண்டாகிய வலிய கொம்புகள் என்று சொல்லும்படி, திரண்டு வளரும் தனத்து அணிந்த-திரண்டு வளர்கின்ற ஸ்தனங்களில் தரித்த, மணி ஆரம்-ரத்நமாலையினும், செம கையில் சிறந்த-சிவந்த கைகளில் மிக்கு விளங்கும், வளை ஒளி கண்டு-வளையல்களி லேயும் உள்ள ஒளியைப் பார்த்து, நீத்து இலங்கு வாரும்-உலகப் பற்றைத் துறந்து தவவொழுக்கத்தால் விளங்குகின்ற முனிசிரேட்டர்களும், திகைத்து இரங்க வரும் மாலுர்-திகைத்து மனமிரங்கும்படியாகிய பெண்களி

னுடைய, வித இங்கிதம் பிரியங்கள்-பலவகைப்பட்ட குறிப்புக் களையும் ஆசையை விளைக்கும் செயல்களையும், நகை கொஞ்சு தல் குணங்கள்-புன்சிரிப்பையும் கொஞ்சலையும் பிற குணங்களை யும், மிகைகண்டு-மிகுதியாகப் பார்த்து, உறகலங்கி மருளாது-மிகவும் கலங்கி மயங்காமல், சங்கை விடு அற்று உணர்ந்து-சந் தேகத்தை விட்டுப் பொருளினுள்ள பற்றொழிந்து அறிந்து, வலம் வந்து உனை புகழ்ந்து-உன்னைச் சுற்றிவந்து புகழ்ந்து, மிக விஞ்சு பொன் பதங்கள் தருவாய்-மிகவும் மேன்மையுடைய அழகிய திருவடிகளை அளிப்பாய். (எ-று.)

விருத்தி :—அழகு மிகுதி கூறுவார், 'நீத்திலங்கு வாரும் திகைத்து இரங்க வருமானூர் என்றார்'. நீத்திலங்கு-குறுக்கல் விகாரம் பெற்றது. வாரும என்புழி உம்மை சிறப்பு. 'விழைவு விடுத்த விழுமியோருள்ளமும் விழைவின்கட்டாழ' என்றும்,

தலைப்படு சால்பினுக்குந் தகைசேர் சித்தம் பித்தனென்று
மலைத்தறி வாரில்லை யாவரையுந் தேற்றுவன் எத்துணையுங்
கலைச்சிறு திங்கள் மிலைத்த சிற்றம் பலவன் கயிலை
மலைச்சிறு மான்விழி யாலழி வுற்று மயங்கினனே' என்றும்,

நடந்தா னொருகன் னிமாராச கேசரி நாட்டிற்கொங்கைக்
குடந்தா னைசைய வெயிலா யதுகண்டு கொற்றவரும்
தொடர்ந்தார்சம் யாசியர்யோ கம்விட்டார் சுத்த சைவரெல்லாம்
மடந்தா னடைத்துச் சிவபூசை யுங்கட்டி வைத்தனரே'

என்றும் வருவனவற்றா லறிக.

இங்கிதம்-குறிப்பு; சங்கை நீங்கிய காலத்தல்லது உணர்ச்சி சிறவாமையின் 'விடுசங்கை யற்றுணர்ந்து' என்றார்.

'ஐயமில் பத்தித் தனிவித்து' என்றார் பெரியாரும்.

என்னும் திருச்சாழல் திருப்பாவானு மறிக.

நகம்-மலை, கைலாயம் நகம் அங்கையிற் பிடுங்கும் அசுரன்-இராவணன்.

இவ்வரலாற்றை,

'போர்த்தா யங்கொரானை யினீருரி
தோல் புறங் காடரங்கா நடமாட வல்லாய்
ஆர்த்தானாக் கன்றனை மால்வரைக்கீழ்
அடர்த்திட்டருள் செய்த வதுகருதாய்
வேர்த்தும் புரண்டும் விழுந்தும்
மெழுந்தாலென் வேதனையான விலக்கி யிடாய்
ஆர்த்தார் புனல்சூழ் திகைக்
கெடில வீரட்டானத்துறை யம்மானே,'

என்னுந் தேவாரத்தானும் அறிக.

அச்சுதன்-அழிவில்லாதவன். அம்பலம்-சபை. இங்கே பொற்சபை. இதற்கு ஞானசபை என்றும் பெயருண்டு. சிதம்பரம் என்னும் பெயரும் அப்பொருட்டு. சிதம்பரத்தின் பெருமையைப் பின்வரும் பாட்டாலறிக.

'கரத்தால் தொழுதிடினுங் கண்டிறைஞ்சி னாலுஞ்
சிரத்தால் வணக்கஞ் செயினும்-உரைத்திடினுந்
தில்லைக்கப் பால்நின்று சேவித்தா லுஞ்சனனம்
எல்லைக்கப் பால்நிற்கு மே.'

61. தானனா தந்தனந் தானனா தந்தனந்
தானனா தந்தனந் தனதான.

காதல்மோ கந்தருங் கோதைமார் கொங்கைசிங்
காரநா கஞ்செழுங் கனிவாய்கண்

கானகூ டங்கொடுங் காலரூ பம்பொருங்
காமபா ணஞ்சுரும் பினம்வாழும்

ஓதிகார் செஞ்சொல்மென் பாகுதே னென்றபர்ந்
தோதமோ கந்தளன் றுரையாதே

வைசலா டம்புலன் தாரியே சென்றுநின்
றேயுமா றென்றையுங் கருதாதே

தாதகீ சண்பகம் பூகமார் கந்தரந்
தாரம்வா சந்திசந் தனநீடு

சாமவே தண்டவெங் கோபகோ தண்டசந்
தானமா தெங்கள்பைம் புனமேவும்

தீதிலா வஞ்சியஞ் சீதபா தம்படுஞ்
சேகரா தண்டையங் கழல்பேணித்

தேவிபா கம்பொருந் தாதிநா தன்தொழுந்
தேசிகா வும்பர்தம் பெருமாளே.

(இ-ள்) தாதகி சண்பகம்-ஆத்திமரமும் சண்பகமரமும், பூகம் ஆர் கந்தம் மந்தாரம்-பாக்குமரமும் நிறைந்த மணமுடைய

மந்தாரமாரும், வாசந்தி சந்தனம்-குருக்கத்தியும் சந்தனமரமும், நீடுசாமம் வேதண்டம்-ஓங்கி வளரும் கரிய நிறத்தையுடைய மலையிலே வாழும், வெம்கோபம் கோதண்டம் சந்தானம்-கொடிய கோபத்தையுடைய வில்வேடர்களது பரம்பரையில் வந்துதித்த, மாது எங்கள் பைம்புனம் மேவும்-பெண்மணியும் எமது பசுமையான கொல்லைப் புலத்தில் தங்குபவளும், தீது இலா வஞ்சி-குற்றமில்லாத வஞ்சிக்கொடியை ஒத்தவருமாகிய வள்ளி நாயகியாரது, அம் கீதம் பதம்படும் சேகரா-அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய திருவடிகள் பொருந்தும் சிரோபூஷணத்தை உடையவனே, தண்டை அம் கழல் பணி-தண்டை களைத் தரித்த அழகிய திருவடிகளை விரும்பி, தேவிபாகம் பொருந்து-உமாதேவியார் இடப்பாகத்தில் விரும்பியுறைகின்ற, ஆதிநாதன் தொழும் தேசிகா-முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் வணங்குகின்ற ஆசாரியனே, உம்பர்தம் பெருமாளே-தேவர்களுடைய பெருமானே, காதல் மோகம் தரும் கோதைமார்-ஆசையையும் மோகத்தையும் கொடுக்கும் பெண்களுடைய, கொள்கை சிங்காரம் நாகம்-ஸ்தனங்கள் அலங்காரமுள்ள மலைகளை ஒப்பாகு மென்றும், வாய் செழும் கனி-வாய் செழுமையான கொவ்வைக் கனியை ஒக்குமென்றும், கண் காளகூடம் கொடும் காலரூபம்-கண்கள் ஆலகால விஷத்தையும் கொடிய யமனுடைய வடிவத்தையும், பொரும் காமபாணம்-சண்டை செய்யும் மன்மதன் அம்பையும் ஒப்பாகு மென்றும், சுரும்பு இனம் வாழும் ஓதி கார்-வண்டுகளின் கூட்டம் வாழ்கின்ற கூந்தல் மேகத்தை ஒக்குமென்றும், சொல் மென் பாகு தேன்-நேர்மையான சொற்கள் மென்மையான பாகையும் தேனையும் ஒப்பாகும் என்றும், அயர்ந்து-சொல்லித் தளர்ந்து, ஓம் நமோ

கந்த என்று உரையாது-ஓம் நமோ கந்த என்று தோத்திரம் செய்யாமல், ஊசல் ஆடும் புலன்-ஒருவழி நில்லாமல் இங்கும் அங்கும் அலைகின்ற புலன்கள், தாரியே சென்று நின்று-அவற்றின் வழியே சென்று நிலைபெற்று, ஓயும் ஆறு ஒன்றையும் கருதாதோ-அடங்கும் விதம் ஒன்றையும் எண்ணேதோ. (எ-று.)

விருத்தி :—நாகம்-மலை. கனி-கொவ்வைக்கனி. கால கூடம்-ஆலகாலவிஷம். காலரூபம்-யமனுடைய வடிவம். ஓதி-கூந்தல். ஓம் நமோ கந்த-என்பது மந்திரம். ஓம் நமக்குமாரய-சரவணபவ என்பனபோல் இதுவும் மந்திரமாதலை வடமொழி நூல்களில் காண்க.

புலன் ஒருவழிச் செல்லாது பலவகைப்பட்ட பொருள்களின் மேலுஞ் சென்று சென்று மீளுதலின் 'ஊசலாடு புலன்' என்றார். ஓய்தல்-செயலற்று நிற்றல். தாதகி-ஆத்தி. பூகம்-கமுகு. வாசந்தி-குருக்கத்தி. வேதண்டம்-மலை.

'எங்கள் பைம்புனம்' என்றார், பூவுலகத்தில் மானிட வடிவந் தாங்கிய வள்ளிநாயகியார் வீற்றிருந்த புனம் ஆதலின். எங்கள் என்பதை மாது என்பதுடன் இயைத்து எம்பொருட்டு மானுட மாதராய் மண்ணுலகில் அவதரித்த காரணத்தால் எம்மை யெல்லாம் ஆட்கொண்ட அம்மையார் ஆதலின், அவ்வுரிமை நோக்கிக் கூறினர் என உரைத்தலுமாம். கொலைத் தொழிலே யுடைய குறவர் குலத்துப் பிறந்தும் குற்றமொன்று மில்லாக் குணமுடையா ராதலின் 'தீதிலா வஞ்சி' என்றார். சேகரா என்பதைப் பெயராகக் கொள்க. கலவிக் காலத்து ஊடிய மகளிர் அடிகள் தலைவர் சென்னியில் படுதல் இயற்கை என்பார், 'அஞ்சித பாதம் படுஞ் சேகரா' என்றார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் பிரபுலிங்கலீலையில்,

‘ ஆதிபகவன் தனதுடல் தணிப்பான் பணிய வவ்விறைவன்
பாதமிறைஞ் சுமதற்கு நெற்றிப்பகையு மல்குற் பகையுமாஞ்
சீதமதிய மரவும் விழுஞ் செயற்கு மூவகை செயாமலலை
மாதுபணியு மதற்குமன மகிழுமுமையை வணங்குவாம்.’

எனக் கூறியது காண்க.

தேவிபாகம் பொருந்த ஆதிநாதன்-சிவபெருமான்.

சிவபெருமான் உமாதேவியாரை இடப்பாகத்தே வைத்துக்கொண்டிருப்பது உலகத்தில் ஆன்மாக்கள் போகம் நுகர வேண்டியே என்பர். போகநுகர்ச்சி யின்றேல் ஆணவமலம் நீங்குதலும் முத்திப்பேறு அடைதலும் அரிதாகும். இக் கருத்துக்களை,

‘ தென்பாலு கந்தாடுந் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பா லுகந்தில னேற்பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ ’

எனவரும் திருவாசகத் திருமறையானும்

‘ போகியா யிருந்து யிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லோரார்
யோகியா யோகமுத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா னாற் போற்செய்த வினையினை வீட்ட லோரார்
ஆகியா மூடரெல்லா மும்பரி னொருவ னென்பர். ’

என வரூஉம் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தத்தானும் அறிக.

62. தானதாத்த தனதன தான தாத்த தனதன
தான தாத்த தனதன தனதான.

ஆலமேற்ற விழியினர் சாலநீட்டி யழுதழு
தாகமாய்க்க முறைமுறை பறைமோதி

ஆடல்பார்க்க நிலையெழு பாடைகூட்டி விரையம
யானமேற்றி யுறவின ரயலாகக்

காலமாச்சு வருகென வோலைகாட்டி யமபடர்
காவலாக்கி யுயிரது கொடுபோமுன்

காமவாழ்க்கை பொடிபட ஞானம்வாய்த்த கழலிணை
காதலாற்க ருதுமுணர் தருவாயே

வேலகீர்த்தி விதரண சீலர் வாழ்த்து சரவண
வியாழகோத்ர மருவிய முருகோனே

வேடர்நாட்டில் விளைபுன ஏனல்காத்த சிறுமியை
வேடமாற்றி வழிபடு மிளையோனே

ஞாலமேத்தி வழிபடு மாறுபோர்க்கு மகவென
நாணல்பூத்த படிகையில் வருவோனே

நாதபோற்றி யெனமுது தாதைகேட்ப வனுபவ
ஞானவார்த்தை யருளிய பெருமாளே.

(இ-ள்.) வேல-வேற்படையை உடையவனே, கீர்த்தி விதரண-மிக்க புகழையுடைய கொடையுள்ளவனே, சீலர் வாழ்த்து சரவண-ஒழுக்கமுடையோர் வாழ்த்துகின்ற சரவணப்

பொய்கையில் அவதரித்தவனே, வியாழ கோத்ரம் மருவிய முருகோனே-வியாழ கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த முருகனே, வேடர் நாட்டில்-வேடர்களுடைய நாட்டில், புனம் விளை ஏனல்-புனத்திலே விளைகின்ற தினையை, காத்த சிறுமியை-காத்துவந்த வள்ளியை, வேடம் மாற்றி வழிபடும் இளையோனே-தனது வேடத்தை மாற்றி வணங்குகின்ற இளையவனே, ஞாலம் ஏத்தி வழிபடும்-உலகம் வாழ்த்தி வணங்கும், ஆறுபேர்க்கும் மகவு என-கார்த்திகை முதலிய ஆறு பெண்களுக்கும் குழந்தை என்று சொல்லும்படி, நாணல் பூத்த படுக்கையில் வருவோனே-நாணல் பூத்துள்ள படுக்கையில் வருபவனே, நாத போற்றி என-குருநாதனே போற்றி என்று, முதுதாதை கேட்க-முதிர்ந்த தந்தை கேட்கும்படி, அநுபவம் ஞானம் வார்த்தை அருளிய பெருமாளே-அநுபவமுள்ள ஞான மொழியை அருள் செய்த பெருமானே, ஆலம் ஏற்ற விழியினர்-விடத்தை ஒத்த கண்களுடையவரும், சால நீட்டி-மிகவும் குரலை உயர்த்தி, அழுது அழுது ஆகம் மாய்க்க-மேன்மேலும் அழுது உடம்பை மாய்க்க, முறை முறை பறை மோதி-முறையே பறையை அடித்து, ஆடல் பார்க்க-ஆட்டத்தைப் பலரும் பார்க்கும்படி, நிலை எழு பாடை கூட்டி பூமியின்மேல் பிணம் ஏறிச் செல்லும் பாடையைக் கூட்டி, விரைய மயானம் ஏற்றி-விரைவில் சுடுகாட்டில் சேர்த்து, உறவினர் அயல் ஆக-சுற்றத்தார் பக்கத்திலே நின்று, காலம் ஆச்சு வருக என-உமது வாழ்நாள் முடிந்துவிட்டது வருவீராக என்று, ஓலை காட்டி-வாழ்நாள் முடிந்தபடியைத் தெரிவிக்கும் ஓலையைக் காட்டி, யமன் படர்-யமன் தன்னுடைய ஏவலாளர்களை, காவல் ஆக்கி-காவலாக வைத்து, உயிர் அது கொடுபோம் முன்-உயிரைக்

கொண்டு போவதற்கு முன்னர், காமம் வாழ்க்கை பொடிபட-ஆசைமிகும் வாழ்க்கை அழியும்படி, ஞானம் வாய்த்த கழல் இணை-ஞானம் மிகுந்த இரண்டு திருவடிகளையும், காதலால் கருதும் உணர்தருவாய்-அன்பால் நினைக்கின்ற உணர்ச்சியை அளிப்பாய். (எ-று.)

விருத்தி :—வருகென, வருக என்பதின் ஈற்றகரம் தொகுத்தல். 'ஓலை காட்டி' என்றது உலகவழக்கைக் குறித்து நின்றது. எமபடர்-எமதூதர். உயிர் அறு-அறு பகுதிப்பொருள் விகுதி. கொடுபோமுன்-கொண்டுபோகுமுன். பொடிபட-முற்றும் அழிய. ஞானம் பொருந்திய திருவடிகளை நினைத்தலினாலேயே வீடு பேறு கூடுமாதலின், அவற்றை நினைக்கின்ற உணர்ச்சியே அமையுமென்பார், 'ஞானம் வாய்த்த கழலிணை காதலாற் கருதுமுணர் தருவாயே' என்றருளிச் செய்தார். உணர்-உணர்வு ; முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

'வேடமாற்றி வழிபடும் இளையோன்' என்றார் வேங்கை மரமாகவும், முதிய முனிவராகவும் வடிவங்கொண்டு எளியராய் நின்றார் ஆதலின். ஞாலம்-இடவாகு பெயர் மக்களைக் குறித்தலின். ஆறுபேர்-கார்த்திகை முதலிய பெண்கள்.

நாணல் பூத்த படுக்கை-சரவணப் பொய்கை. நாத-அண்மை விளி. போற்றி-இகர ஈற்று வியங்கோள். முதுதாதை-சிவ பெருமான். எல்லாருக்கும் முன்னேயுள்ள முதல்வராதலின் சிவபெருமானை 'முதுதாதை' என்றார்.

'முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளே' என்றார் மணிவாசகரும்.

அநுபவ ஞான வார்த்தை-பிரணவமொழி.

63. தனதன தானதன தனதன தானதன
தனதன தானதன தனதான.

விடுமத வேள்வாளியின் விசைபெறு மாலாகல
விழிகொடு வாபோவென வுரையாடும்
விரகுடை னாறுபிர மனமுடை மாபாவிகள்
ம்ருகமத கோலாகல முலைமேதாய
அடையவு மாசாபர வசமுறு கோமாளியை
அவனியு மாகாசமும் வசைபேசும்
அசட அநாசாரனை அவலனை ஆபாசனை
அடியவ ரோடாள்வது மொருநாளே
வடகுல கோபாலர்த மொருபதி னாறாயிரம்
வனிதையர் தோள்தோய்தரு மபிராமம்
மரகத நாராயணன் மருமக சோணாசல
மகிபச தாகாலமும் இளையோனே
உடுபதி சாயாபதி சுரபதி மாயாதுற
உலகுய வாரார்கலி வறிதாக
உயரிய மாநாகமு நிருதரு நீறாய்விழ
ஒருதனி வேல்விசிய பெருமாளே.

(இ-ள்.) வடகுல கோபாலர் தம்-வடக்கிலே வாழ்ந்திருந்த இடையர்களுடைய, ஒரு பதினாறு ஆயிரம் வனிதையர் தோள்-ஒப்பற்ற பதினாறாயிரம் பெண்களுடைய தோள்களை, தோய்

தரும் அபிராமம் மரகதம் நாராயணன் மருமக-சேர்கின்ற அழகிய மரகத ரத்தினத்தை ஒத்த திருமாலுக்கு மருமகனே, சோணசலம் மகிப-திருவண்ணமலைக்குத் தலைவரே, சதாகாலமும் இளையோனே-எக்காலமும் இளமையோடிருப்பவனே உடுபதி சாயாபதி சுரபதி-சந்திரனும் சூரியனும் இந்திரனும், மாயாது உற-அழியாது வாழ்வைப் பொருந்தவும், உலகு உய-உலகம் வாழவும், வார் ஆர் கலி வறிது ஆக-நீண்ட கடல் வீணாகவும், உயரிய மாநாகமும்-உயர்ந்த மாமரத்தின் வடிவு கொண்ட சூரபதுமனும் கிரவுஞ்சமலையும், நிருதரும் நீறு ஆய் விழ-இராக்கதர்களும் சாம்பராய் அழிய, ஒரு தனிவேல் ஏவிய பெருமாளே-ஒரு ஒப்பற்ற வேற்படையைச் செலுத்திய பெருமானே, மதவேள் விடு வாளியின்-மன்மதன் செலுத்தும் அம்பினது, விசைபெறும் ஆலாகலப் விழிகொடு-வேகத்தையுடைய விஷத்தை ஒத்த கண்களைக் கொண்டு, வாபோ என உரையாடும்-வாபோ என்று சொல்லும், விரகு உடன்-தந்திரத்தோடு, நூறு ஆயிர மனம் உடை பாவிகள்-லக்ஷம் விதமாகச் சிந்தையை உடைய பாவச்செயலை யுடைய பெண்களின், மிருகமதம் கோலாகலம் முலைதோய-சந்தனம் பூசிய புகழ்ந்து பேசப்படும் ஸ்தனங்களிலே சேர, அடையவும் ஆசா பரவசம் உறு கோமாளியை-முழுவதும் ஆசையிலே பரவசமடையும் பரிகாசத் தொழிலுடைய என்னை, அவனியும் ஆகாசமும்-பூமியும் தெய்வலோகமும், வசை பேசும்-பழியைக் கூறும், அசட் அநாசாரனை-பயனற்ற ஒழுக்கமில்லாதவனும், அவலனை ஆபாசனை-வீணனவனும் நல்லவர்போ லிருப்பவனுமாகிய என்னை, அடியவரோடு ஆள்வதும் ஒருநாளே-அடியார்களோடு ஆட்கொள்ளுவதாகிய ஒருநாளும் உண்டோ? (எ-று.)

விருத்தி :—விடுவொளி எனக் கூட்டுக. ஆலாகலம்-பாற் கடல் கடைந்த காலத்துத் தோன்றிய விஷம். கண்ணிறுலே மனக்குறிப்பனைத்தும் விளங்கத் தெரிவிக்கும் தந்திரமுடையார் என்பார், 'விழிகொடு வாபோ என வுரையாடும் விரகுடன்' என்றார். அவர் மனம் பலதிறப்பட்டுப் பலவழிச் சேறலின் நூறுயிரம் மனமுடை மாபாவிகளென்றார். இதனை,

'வெய்புவாள் விழுவாள் பொய்யே
மேல்விழுந் தழுவாள் பொய்யே
தம்பலந் தின்பாள் பொய்யே
சாகிறே னென்பாள் பொய்யே
அம்பிலுங் கொடிய கண்ணாள்
ஆயிரஞ் சிந்தை யாளை
நம்பின பேர்க ளெல்லாம்
நாயினுங் கடையா வாரே.'

என்ற ஆன்றோர் வாக்கானும் அறிக.

'அத்தி மலரும் அருங்காக்கை வெண்ணிறமும்
கத்துபுனல் மீன்பதமுங் கண்டாலும்—பித்தரே
காணுர் தெரியற் கடவுளருங் காண்பரோ
மாணுர் விழியார் மனம்.'

வனிதையர்-பெண்டிர். மரகத நாராயணன்-பச்சை நிற முடைய திருமால்.

'பச்சைமா மலைபோல்மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சுதா அமரரேறே ஆயர்தங் கொழுந்தே யென்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே.'

என்றார் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரும்.

மருமக-அண்மைவிளி. 'சதாகாலமு மிளையோனே' என்ருர், என்றுங் குமரனுயிருக்கும் இயல்பு நோக்கி. இதுபற்றியன்றே ஆசிரியர் நக்கீரனுர்,

'குன்ற மெறிந்தாய் குரைகடலிற் சூர்தடிந்தாய்
புன்றலைய பூதப் பொருபடையாய்—என்றும்
இளையாய் அழகியாய் ஏறூர்ந்தான் ஏறே
உளையாய்என் உள்ளத் துறை.'

என அருளிச் செய்வாராயினர்.

உடுபதி-சந்திரன்; உடு-நக்ஷத்திரம்; பதி-தலைவன்; நக்ஷத்திரங்கள் இருபத்தேழும் சந்திரனைச் சுற்றி வருதலின் அவைகளுக்குச் சந்திரன் நாயகனெனக் கூறுதல் மரபு. சாயாபதி-சூரியன்; சாயா-நிழல்; சாயையைச் சாயாதேவி என உருவகப்படுத்திச் சூரியனுக்கு மனைவியார் எனக் கூறுதலும் மரபு. ஆர்கலி-கடல். நிருதர்-அசுரர். மாநாகம் எண்டுக் கிரௌஞ்சகிரி.

சத்தி வடிவமாகிய தனது வேற்படையை விடுத்துக் கிரௌஞ்சமலை வடிவமாக நின்ற அசுரனையும், அசுரர் பிறரையும் கொன்ருர் ஆதலின் 'நீருய் விழ ஒரு தனி வேலைவிடு பெருமாளே' என்ருர்.

64. தனைத்தன தானன தனைத்தன தானன
தனைத்தன தானன தனதான.

இடருக்கிடாகிய கொடுமைக்கணை மேல்வரு
பிறதிச்சிறு கால்வரு மதனாலே

இயலைத்தரு கானக புயலைத்தரு மேனியி
லெரியைத்தரு மாமதி நிலவாலே

தொடரக்கொடு வாதையி லடையக்கரை மேலலை
தொலையத்தனி வீசிய கடலாலே

துணையற்றணி பூமல ரணையிற்றனி யேனுயிர்
துவளத்தகு மோதுயர் தொலையாதோ

வடபொற்குல மேருவின் முடுகிப்பொரு சூரனை
மடியச்சுட வல்லிய வடிவேலா

மறவக்குல மாமொரு குறமெய்த்திரு மாமகள்
மகிழப்புன மேவிய மயில்வீரா

அடரப்படர் கேதகை மடலிற்றழை சேர்வய
லருணைத்திரு வீதியில் உறைவோனே

அவனித்திரு மாதொடு கிவனுக்கிமை யாவிழி
அமரர்க்கர சாகிய பெருமாளே.

(இ-ள்.) வடபொன் குல மேருவின்-வடக்கின்கண் உளதாகிய பொன்மயமான சிறந்த மேருமலையைப்போல, முடுகி பொருசூரனை-மேலெழுந்து சென்று சண்டைசெய்யும் சூரனை, மடியச்சுட வல்லிய வடிவேலா-மடியும்படியும் சுடுக தருக்கிச் செலுத்திய வடித்த வேலையுடையவனே, மறவர் குலம் ஆம் ஒரு குறவர் மெய் திருமாமகள்-வீரர் குலமாகிய ஒப்பற்ற குறவருடைய அறிவையுடைய அழகிய சிறந்த வள்ளிநாயகியார், மகிழ புனம் மேவிய மயில்வீரா-மகிழும்படி புனத்திலே சென்ற மயில் வீரனே, அடர படர் கேதகை மடலில்-நெருக்கமாகப் படர்ந்த தாழையின் மடலில், தழை சேர் வயல்-இலைகள் சேர்கின்ற வய

லையுடைய, அருணை திரு வீதியில் உறைவோனே-திருவண்ணா மலையின் அழகிய தெருவில் தங்குபவனே, அவனிதிருமா லொடு-பூமியில் விஷ்ணுமூர்த்தியுடனும், சிவனுக்கு-சிவபெரு மானுக்கும், இமையா விழி அமரர்க்கு-இமைத்தலில்லாத கண் களையுடைய தேவர்களுக்கும், அரசு ஆகிய பெருமாளே-தலைவ னாகிய பெருமானே, இடருக்கு இடர் ஆகிய-முன்னரே யுள்ள துன்பத்துக்குமேல் துன்பமாகிய, கொடுமை கணை-கொடிய அம்போடும், மேல்வரும் இறுதி சிறுகால்-மேலே வீசும் துன் பத்துக்கு இறுதியைத் தரும் தென்றற்காற்றோடும், வரும் மத னால்-வருகின்ற மன்மதனாலும், இயலைதரு கானகம் முயலை-அழகையுடைய காட்டு முயலை, தருமேனியில் உடைத்தா யிருக் கின்ற உடம்பிலே, எரியை தரும்மாமதி நிலவால்-நெருப்பைக் கொடுக்கின்ற சிறந்த சந்திரனுடைய கிரணங்களாலும், தொடர கொடு வாதையில் அடைய-துன்பம் தொடர்ந்து மிக்க வருத்தத் தைச் சேர, கரைமேல் அலை தொலைய-கரையின்மேல் அலை கெடும்படி, தனி வீசிய கடலால்-தனியாக வீசிய கடலாலும், துணை அற்று-துணையின்றி, அணி பூ மலர் அணையில்-அலங்கரித் துள்ள பூக்கள் மலர்ந்த படுக்கையில், தனி மேயன் உயிர்-தனியே னாகிய எனது உயிர், துவளா ததுமோ-தளர்தல் தகுதியோ, துயர் தொலையாதோ-துன்பம் ஒழியாதோ. (எ-று.)

விருத்தி:—சிறுகால்-தென்றல்; மந்தமாருதம் என்ற வட நூல்வழக்கங் காண்க. சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தை முய லெனக் கூறுதல் மரபு.

வடம்பொற்குலமேரு-வடக்கின்கண் உளதாகிய அழகிய சிறப்புப் பொருந்திய மேருமலை; இன்-ஐந்தனுருபு; ஒப்புப்

பொருளில்வந்தது. இமையாவிழி-அமரர்; இமையாத கண்களை யுடையதேவர்; இமைத்தல்-மூடுதல்; 'ஓவற இமைக்கும் விளங் கிரொளி' என்னும் திருமுருகாற்றுப் படையிலும், 'நுதலது இமையா நாட்டம்' எனவருஉம் அகநானூற்று அடியிலும் இமைத்தல் இப்பொருளில் வருதல் காண்க. அரசு-சொல்லால் அஃறிணை பொருளால் உயர்திணை.

65. தான தனதன தான தனதன
தான தனதன தனதான

சோதி மதிநதி போது மணிசடை
நாத ரருளிய குமரேசா

பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்
பாதம் வருடிய மணவாளா

காது மொருவிழி காக முறஅருள்
மாய னரிதிரு மருகோனே

காலனெனையணு காம லுனதிரு
காலில் வழிபட அருள்வாயே

ஆதி யயனொடு தேவர் சுரருல
காளும் வகையுறு சிறைமீளா

ஆடு மயிலினி லேறி யமரர்கள்
சூழ வரவரும் இளையோனே

சூத மிகவளர் சோலை மருவுசு
வாமி மலைதனில் உறைவோனே

சூர னுடலற வாரி சுவறிட
வேலை விடவல பெருமாளே.

(இ-ள்.) ஆதி அயனொடு-மேன்மையுள்ள பிரமதேவனுடன், தேவர் சுரர் உலகு ஆளும் வகை உறு-தேவர்களுஞ் சுவர்க்கலோகத்தை அரசாளும்படி, சிறைமீளா-அவர்கள் அடைந்த சிறையை மீட்டு, ஆடும் மயிலினில் ஏறி-நடனம் செய்கின்ற மயிலின்மேல் ஆரோகணித்து, அமரர்கள் சூழவர வரும் இளையோனே-தேவர்கள் சூழ்ந்துவர வரும் இளையவனே, சூதம் மிக வளர் சோலை-மாமரங்கள் மிகவும் வளர்கின்ற சோலைகள், மருவு சுவாமி மலைதனில் உறைவோனே-சூழ்ந்துள்ள சுவாமி மலையில் வசிப்பவனே, சூரன் உடல் அற-சூரனுடைய உடம்பு அறும்படியும், வாரி சுவறிட-கடல்நீர் வற்றிப் போகவும், வேலை விட வல பெருமாளே-வேலைச் செலுத்துதற்கு வல்ல பெருமானே, பாதி மதி நதி போதும் அணி சடை-பிறைச் சந்திரனையும் கங்கையையும் கொன்றை மலரையும் சூடுகின்ற சடையையுடைய, நாதர் அருளிய குமரேசா-சிவபெருமான் பெற்ற குமரேசனே, பாகு கனி மொழி மாது குறமகள்-பாகையும் கனியையும் ஒத்த சொல்லையுடைய வள்ளிநாயகியாமாது, பாதம் வருடிய மணவாளா-திருவடிகளைத் தடவிய மணவாளனே, காதும் ஒரு விழி காகம் உற அருள்-கெடுக்கப்பட்ட ஒரு கண்ணைக் காகம் அடையும்படி செய்த, மாயன் அரி திரு மருகோனே-மாயச் செயலுடையவனாகிய திருமாலுக்கு அழகிய மருமகனே, காலன் எனை அணுகாமல்-யமன் என்னைச் சோர

தபடி, உனது இருகாலில் வழிபட அருள்வாய்-தேவரீருடைய இரண்டு கால்களிலும் வணங்க அருள் செய்வாய். (எ-று.)

விருத்தி :—பாதிமதி-இளம் பிறை. நதி-கங்கை. போது-கொன்றை மாலை. மாது-வள்ளிநாயகியார். வருடுதல்-தடவுதல். 'காதும் ஒருவிழி காகம் உற அருள்-கெடுக்கப்பட்ட ஒரு கண்ணைக் காகம் அடையும்படி அருள் செய்த.' இராமரும் சீதா பிராட்டியாரும் ஓரிடத்திருந்தபோது காகாசுரன் என்பவன் சீதையைத் தாக்கிய காரணத்தால் இராமர் பிரயோகித்த தருப்பைப் புல்லாகிய அம்பினால் ஒரு கண்ணிழந்து பின்னர் அவர் சகாயத்தால் அதனைப் பெற்றான் என்பது இராமாயணக் கதை.'

சிறைமீள-சிறையை மீட்டு. மீளா-செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். சூதம்-மாமரம். வாரி-கடல். வேலை விடவல பெருமாள்-உக்கிர குமார பாண்டியன். ஆடு மயில்-நடனஞ் செய்யும் மயில். சுவாமிமலை-திருவேரகம்; இது கும்பகோணத்துச் சமீபத்திலுள்ள முருகன் திருப்பதிகளில் ஒன்று. முருகன் திருவடிகளில் வழிபட்டார் மரணத்தினின்று நீங்கி வீடு பெறுவாராதலின் 'காலனை யஞ்சாமலுன திருகாலில் வழிபட அருள்வாயே' என்றார்.

66. தனதந் தனதத் தனதந் தனதத்
தனதந் தனதத் தனதான.

குயிலொன் றுமொழிக் குயிலின் றலையக்
கொலையின் பமலர்க் கணையாலே

குளிருந் தவளக் குலசந் திரவொளிக்
கொடிகொங் கையின்முந் தனலாலே

புயல்வந் தெறியக் கடலின் றலறப்
பொருமங் கையருக் கலராலே
புயமொன் றமிகத் தளர்கின் றதனிப்
புயம்வந் தணையக் கிடையாதோ
சயிலங் குலையத் தடமுந் தகரச்
சமனின் றலையப் பொரும்வீரா
தருமங் கைவனக் குறமங் கையர்மெய்த்
தனமொன் றுமணித் திருமார்பா
பயிலுங் ககனப் பிறைதண் பொழிலிற்
பணியுந் தணிகைப் பதிவாழ்வே
பரமன் பணியப் பொருளன் றருளிப்
பகர்செங் கழுநிப் பெருமானே.

(இ-ள்.) சயிலம் குலைய தடமும் தகர-கிரவுஞ்சமலை நிலை கெட்டுப் பக்கங்களால் உடைபட்டழியவும், சமன் நின்று அலைய பொரும் வீரா-யமன் நிலைத்துத் துன்புறுத்தும்படி சண்டை செய்யும் வீரனே, அம் கை தரும்-அழகிய கையைத் தருகின்ற, வனம் குற மங்கையர்-காட்டிலே வாழும் குறப் பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியின், மெய்தனம் ஒன்றும் மணி திரு மார்பா-பர அபர ஞானங்களாகிய ஸ்தனங்கள் பொருந்து கின்ற அழகிய மேன்மைபொருந்திய மார்பை உடையவனே, ககனம் பயிலும் பிறை-ஆகாயத்திலே சஞ்சரிக்கும் பிறைச் சந்திரன், தண் பொழிலில் பணியும் தணிகைபதி வாழ்வே-குளிர்ந்த சோலையில் வணங்குகின்ற திருத்தணிகை யென்

ளூங் திருப்பதியில் கோயில் கொண்டிருப்பவனே, பரமன் டணிய பொருள் அன்று அருளில் பகர் செங்கழுநி பெருமானே-சிவபெருமான் வணங்கப் பிரணவத்தின் பொருளை அக்காலத்துக் கருணையினால் சொல்லி யருளிய செங்கழுநீர்ப் பெருமானே, குயில் ஒன்று மொழி-குயிலை ஒத்த இனிமையான சொல்லையுடைய தலைவி, குயில் நின்று அலைய-குயில் நின்று தன் குரலோசையினால் துன்பஞ் செய்யவும், கொலை இன்பம் மலர் கணையாலும்-கொலையினைச் செய்யும் இன்பமான பூங்கணையாலும், குளிரும் தவளம் குலம் சந்திரன் ஒளி-குளிர்ச்சி பொருந்திய வெண்மையான உயர்ந்த சந்திரனது ஒளியாலும், கொங்கையின் கோடு முத்து அனலால்-ஸ்தனங்களில் பொருந்திய ஒழுங்காக உள்ள முத்துமாலையின் நெருப்பாலும், புயல் வந்து எறிய-மேகம் வந்து வீசவும், கடல் நின்று அலற-கடல் நிலைபெற்று அலறவும், புயம் வந்து அணைய கிடையாதோ-தோளிலே வந்து பொருந்தக் கிடைக்காதோ. (எ-று.)

விருத்தி :—குயிலொன்று மொழி-குயிலையொத்த-மொழியையுடைய தலைமகள். தவளம்-வெண்மை. குயில்-சந்திரன் முதலிய பொருள்கள் தலைவரைப் பிரிந்த நங்கையருக்கு மயலை விளைத்தலின் அவர் அவற்றைப் பழித்தலாகக் கூறுதல் கவி மரபு. சந்திரனைப் பழித்தலைப் பின்வரும் நைடதச் செய்யுளானறிக.

நைடதம்

'கன்று குணிலாக் கனியுகுத்தோன்
 கடலினமுதங் கடைந்தெடுப்பக்
குன்றமிடலுங் கலையினைத்தாங்
 தகர்ந்துள்ளாவி குறைந்திலையே

துன்று கதிர்வெண் கலை மதியே
 சுலவு திரைநீர்க் கடல் குடித்த
அன்று கலச முனிவயிற்றி
 லற்று யென்னி லழலாயே.'

குயிலைப் பழித்தலைப் பின்வரும் பிரபுலிங்க லீலைச் செய்யுளானறிக.

பிரபுலிங்க லீலை

'உயிர்த்த பொழுதே நின்குரல் கேளா
 முன்னேடிற் றீன்றதாய்
நயத்தின் வளர்த்த தாய்குரல்
 கேட்டலுமே நடுங்கத் துறந்ததாற்
பயத்தமலர்ப் பூங்காவகத்தி விருந்து
 பல்காற் கூவிஞற்
செயிர்த்து நின்னைக் குயிலே நான்
 வெறுத்தல் செப்பவேண்டுமோ.'

முத்தர்க்கு அனல் பிறந்தது கொங்கைகளால் என்க. புயல்-மேகம். அலர்-பழிச்சொல், தலைவி மங்கையர் சொல்லும் அவர் மொழிக்கு ஆற்றாது வருந்துகின்றாளாதலின் 'அலரால் தளர்கின்ற' என்றார். புயம், புஜம் என்னும் வடச்சொல்லின் திரிபு. சைலம்-மலை. தடம்-கடல். ககனம்-ஆகாயம். தணிகைப் பதியிலுள்ள சோலைகள் வானுறவோங்கி வளர்ந்துள்ளன ஆதலின் 'பயிலுங் ககனப் பிறைதண் பொழிலிற் பணியுந் தணிகைப்பதி' என்றார். செங்கழுநி-செங்கழுநீர் என்பதன்

மருட. இச்செய்யுள் ஆன்மாவைத் தலைமகளாகவும் இறைவனைத் தலைமகனாகவும் வைத்துப் பாடப்பட்டது. இவ்வாறு வருதலை,

'சொல்மாலை பயிலுகின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே
பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்
முன்மாலை நகுதிங்கண் முகிழ்விளங்கு முடிச்சென்னிப்
பொன்மாலை மார்பனென் புதுநலமுண் டிகழ்வானோ.'

என்னும் அப்பர் தேவாரத்திலுங் காண்க.

67. தந்த தானன தந்த தானன
தந்த தானன தனதான.

கண்டு போல்மொழி வண்டு சேர்குழல்
கண்கள் சேல்மதி முகம்வேய்தோள்

கண்டு பாவனை கொண்டு தோள்களி
லொண்டு காதலி லுருகேடு

மண்டி மார்பினில் விண்ட தாமென
வந்த கூர்முலை மடவார்தம்

வஞ்ச மாலதில் நெஞ்சு போய்மடி
கின்ற மாயம தொழியாதோ

கொண்ட லார்குழல் கொண்டை போல்விழி
கொண்டு கோகில மொழிகூறுங்

கொங்கை யாள்குற மங்கை வாழ்தரு
குன்றில் மால்கொடு செலும்வேலா

வெண்டி மாமன மண்டு சூர்கடல்
வேம்ப மேதினி தனில்மீளா
வென்று யாவையு மன்றி வேளையும்
வென்று மேவிய பெருமாளே.

(இ ள்.) கொண்டல் ஆர் குழல்-மேகத்தை ஒத்த கூந்தலையும், கெண்டைபோல் விழி கொண்டு-கெண்டை மீனை யொத்த கண்களையுங்கொண்டு, கோகிலம் மொழி கூறும்-குயில்போன்ற இனிய சொற்களைப் பேசும், கொங்கையாள்-தமக்குத்தாமே ஒப்பாகிய ஸ்தனங்களையுடையவளும், குறமங்கை குறவர் பெண்ணுமாகிய வள்ளிநாயகி, வாழ்தரு குன்றில்-வாழ்கின்ற மலையில், மல்கொடு செலும் வேலா-பயக்கம் கொண்டு செல்லும் வேற்படையை உடையவனே, வெண்டி மாமனம் மண்டுசூர்கடல்-பெரிய மனப்பொருந்திய சூருகிய கடல், வெம்ப-வாட, மேதினிதனில்-பூமியில், மீளா-மீண்டு; யாவையும் வென்று-எல்லாவற்றையும் வெற்றிகொண்டதுமன்றி, வேளையும் வென்று மேவிய பெருமாளே-மன்மதனையும் வெற்றிகொண்டு விளங்கிய பெருமானே, கண்டுபோல் மொழி-கற்கண்டைபோலும் சொற்களையும், வண்டு சேர் குழல்-வண்டுகள் சேர்ந்த கூந்தலினையும், கண்கள் சேல்-சேல்போன்ற கண்களையும், மதிமுகம்-சந்திரனை ஒத்த முகத்தையும், வேய்தோள்-பச்சை மூங்கிலைப் போன்ற தோள்களையும், கண்டு பாவனை கொண்டு-பார்த்து எண்ணங்கொண்டு, தோள்களில் ஒண்டு காதலில்-தோள்களில் பொருந்திய காதலினால், இருகோடு மண்டி-இரண்டு கொம்புகள் நெருங்கி, மார்பினில் விண்டது ஆம் என-மார்பினில் பொருந்தியன என்று சொல்லும்படி, வந்த கூர்முலை மடவார்தம்-

மேலெழுந்து தோன்றிய கூரிய ஸ்தனங்களையுடைய பெண்களின், வஞ்சம் மால் அதில்-வஞ்சமுள்ள காம மயக்கத்தில், நெஞ்சுபோய்-மனம் அழிந்து, மடிகின்ற மாயம் அது ஒழியாதோ-ஒழிகின்ற பொய்யொழுக்கம் நீங்காதோ. (எ று.)

விருத்தி :— கண்டு - கற்கண்டு. கோடு - யானைக்கொம்பு. வஞ்சமால்-பொய்யாகிய மயக்கம். கொண்டல்-மேகம்; நீரைக் கொள்ளுதல் காரணக்குறி. கோகிலம்-குயில். மால்கொடு செலும் வேலா-ஆசை மயக்கங்கொண்டு செல்லுகின்ற வேற்படையை யுடையோனே. மீளா-செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினை யெச்சம். வென்று-வெல் பகுதி; உ-வினையெச்ச விகுதி; ற்-இறந்தகால இடைநிலை; ல், ன் ஆனது சந்தி. யாவையும் என்புழி உம்மை முற்றுப் பொருளது. வேள்-மன்மதன்; விரும்பத்தக்க அழகுடையாவன். கட்டழகு-கட்டிளமை என்பனவற்றால் முருகன் மன்மதனிலுஞ்சிறத்தலின் 'வேளையும் வென்று' என்று கூறினார்.

68. தனதன தத்தத் தத்தன தத்தத்
தனதன தத்தத் தத்தன தத்தத்
தனதன தத்தத் தத்தன தத்தத் தனதான.

தலைமயிர் கொக்குக் கொக்கந ரைத்துக்
கலகலெ னப்பற் கட்டது விட்டுத்
தளர்நடை பட்டுத் தத்தடி யிட்டுத் தடுமாறித்

தடிகொடு தத்திக் கக்கல்பெ ருத்திட்
டசனமும் விக்கிச் சத்திபெ டுத்துச்
சளியுமி குத்துப் பித்தமு முற்றிப் பலகாலும்

பலகாலும்-பித்தமும் முதிர்ந்து பல முறையும், திலம் தயிலத்து இட்டு-எண்ணெயில் போட்டு, ஒக்க எரிக்க-ஒத்துப்போகும் படி எரிக்க, திரிபலை சுக்கு திப்பிலி இட்டு-கடு, நெல்லி, தான்றி, சுக்கு, திப்பலி ஆகிய இச்சரக்குகளை இட்டு, தெளிய வடித்துற்று-தெளிவாக வடித்தெடுத்து, உய்த்திட்டு-வாய்க்குள் செலுத்தி, உடல் செத்திட்டு உயிர் போமுன்-உடல் அழிந்து உயிர் நீங்குவதற்கு முன்னர், திகழ் புகழ் கற்று-விளங்குகின்ற தேவரீரது புகழைத் தெரிந்து, சொற்கள் பயிற்றி-அப்புகழ்க் குரிய சொற்களில் பழகும்படி செய்து, திருவடியை பற்றி-அழகிய அடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு, தொழுது உற்று-வணங்கி, சனனம் அறுக்கைக்கு-பிறப்பை ஒழிப்பதற்கு, பரமுத்திக்கு அருள்தாராய்-மேலான மோக்ஷத்துக்கும் திருவருள் தருவா யாக. (எ-று.)

விருத்தி :—தலைமயிர் கொக்குக்கு ஒக்க நரைத்தல்-தலை மயிர் கொக்கின் நிறத்திற்கு ஒப்பாகும்படி அத்துணை வெண் மையாதல். இதுபோல்,

‘ குயிலொத் திருள்குஞ்சி கொக்கொத் திருமல்
பயிலப் புகாமுன்ன நெஞ்சே—மயிலைத்
திருப்புன்னை யங்கானல் சித்தியா யாகி
விருப்பின்னை யங்காந் திளைத்து.’

எனப் பதினோராந் திருமுறையில் வருதல் காண்க.

பல்கட்டு-பல்லினது உறுதி. தளர் நடை-வினைத்தொகை. கலகலெனெ-ஒலிக்குறிப்பு. அசனம்-சோறு. திலதையிலம்-எண் ணெய். சித்தமும் என்புழி உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்ச

வும்மை. திரிபலை-கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்லிக்காய். உய்த்து-செலுத்தி. பயிற்றி-பயில் என்னும் தன் வினைப்பகுதி பயிற்று எனப் பிறவினையாகி இகர விகுதியைப் பெற்று உகரங் கெட்டு முடிந்தது. திருவடியே பிறவிக்கடல் நீந்துதற்குரிய தோணியாதலின் ' திருவடியைப் பற்றி ' என்றார்.

திருவடியைப் பற்றி ஆசையில் பற்றற வேண்டுதலின் அவ்வாறு கூறினார் என்னலுமாம். திருவடியின் பெருமையை

' அரவணையான் சிந்தித் தரற்றுமடி
அருமறையான் சென்னிக் கணியாமடி
சரவணத்தான் கைதொழுது சாருமடி
சார்ந்தார்கட் கெல்லாஞ் சரணமடி
பரவுவார் பாவம் பறைக்குமடி
பதினெண் கணங்களும் பாடுமடி
விரவுநீர்த் தெண்கெடில நாடன் அடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வனடி '

என வரூஉம் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானறிக.

பரமுத்தி என்றார் அபரமுத்திகள் உண்மையின். திரை கடல்-வினைத்தொகை. குலிசன் மகள்-தேவேந்திரன் மகளாகிய தெய்வயானை யம்மையார். தெய்வயானை யம்மையார் அறியா வண்ணம் வள்ளி நாயகியாரிடம் சேறல் அருமை என்பார் ' குலிசன் மகட்குத் தப்பியும் மற்றக் குறவர் மகட்குச் சித்த மும் வைத்து ' என்றார். அகரச்சுட்டு இழிவு குறித்து நின்றது. பொருப்பு-மலை. சமரம்-சண்டை.

69. தனனதன தனனதன தனனதன தனனதன
தனனதன தனனதன தனதான.

அளகநிரை குலையவிழி குவியவளை கலகலென
அமுதமொழி பதறியெழ அணியாரம்

அழகொழுகு புளகமுலை குழையஇடை துவளமிக
அமுதநிலை அநுபவ அதிமோகம்

உளமுருக வருகலவி தருமகளிர் கொடுமையெனு
முழுதுகபட மதனில்மதி யழியாதே

உலகடைய பரிமளபங்கஜை மொழுமளவில் வலம்வருமு
இடையதநு பலமடைய அருள்வாயே

வளையுமலை கடல்சுவற விடுபகழி வரதனிரு
மருதினொடு பொருதருளு மபிராமன்

வரியரவின் மிசைதுயிலு மைதுளவ மகள்கொழுநன்
மருகஅமர் முடுகிவரு நிருதேசர்

தளமுறிய வரைதகர அசுரர்பதி தலைசிதற
தகனமெழ முடுகிவிடு வடிவேலா

தரளமணி வடமிலகு குறவர்திரு மகள்கணவ
சகலகலை முழுதும்வல பெருமாளே.

(இ-ள்.) வளையும் அலைகடல் சுவற-பூமியைச் சுற்றியுள்ள அலைகின்ற கடலின் நீர் வற்றிப் போய்விட, விடு பகழி வரதன்-

அம்பைச் செலுத்தும் வரதனே, இருமருதிடையூடு பொருதருளும் அபிராமன்-பெரிய மருதமரத்தினுடன் போரைச்செய்யும் அழகனும், வரிஅரவின் மிசைதுயிலும்-வரிகளையுடைய ஆதி சேஷன்மேல் அறிதுயில் அமரும், வரத சயமகள் கொழுநன்-வரங்களைத்தரும் ஜயலக்ஷ்மியின் கணவனுமாகிய திருமாலுக்கு மருக-மருமகனே, அமர் முடுகிவரு நிருதேசர்-சண்டைக்கு விரைந்து வருகின்ற அவுணருடைய, தளம் முறிய-சேனைகள் தோல்வி யடையவும், வரைதகர-கிரவுஞ்சமலை சிதறவும், அசுரர் பதிதலைசிதற-அவுணர் தலைவனாகிய சூரபத்மனுடைய தலை துண்டுபடவும், தகனம் எழ-நெருப்புண்டாகவும், முடுகவிடு வடிவேலா-விரைவாகச் செலுத்துகின்ற வடித்த வேலையுடையவனே, தரளம் மணிவடம் இலகு-முத்துமாலையும் இரத்தின மாலையும் விளங்குகின்ற, குறவர் திருமகள் கணவ-வள்ளிநாயகியின் கணவனே, சகலகலை முழுதும் வலபெருமாளே-எல்லாக் கலைகளிலும் முழுதும் வல்லவராகிய பெருமானே, அளகம் நிரைகுலைய-கூந்தலினது வரிசை அழியவும், விழிகுவிய-கண்கள் மூடவும், வளை கலகலென-வளையல்கள் கலகலென ஒலிக்கவும், அமுதம் மொழி பதறி எழ-தேவாமிர்தத்தை ஒத்த சொற்கள் பதறித் தோன்றவும், அணி ஆரம்-அழகிய முத்துமாலையணிந்த, அழகு ஒழுகு புளகம் முலை-குழைய-அழகு வடிகின்ற புளகத்தையுடைய ஸ்தனங்கள் சோர்வையடையவும், இடை துவள-இடைதளரவும், அமுதம் நிலை அது மிக பரவ-அமுத நிலை மிகவும் பரவவும், அதிமோகம்-மிகுந்த ஆசையால், உளம் உருக மனமானது உருகவும், வரு கலவி தருமகளிர்-ஏற்படும் புணர்ச்சியைக் கொடுக்கும் பெண்களுடைய, கொடுமை எனும்-கொடுமை என்றுசொல்லப்படும், கபடம் அதனில்மதி அழியாது-

வஞ்சகத்தில் அறிவு அழியாமல், உலகு அடையமயிலின்மிசை உலக முழுவதும் மயிலின்மேல், நொடி அளவில் வலம்வரும்-நொடிப் பொழுதில் சுற்றிவருகின்ற, உன் உபயம் நறமலர் அடியை அருள்வாய்-தேவரீருடைய இரண்டாகிய வாசனை பொருந்திய தாமரை மலரை ஒத்ததிருவடிகளை அளிப்பாயாக, (எ-று,)

விருத்தி :—அளகநிரை-கூந்தலாகியவரிசை ; வளை-வளையல். ஆரம்-முத்துமாலை. அமுதநிலை-பெண்களுக்குக் கலவிக் காலத்து அமுதம் பிறக்குமென்பர்.

உலகடைய-உலகம் முழுவதும். நொடி-நொடிப்பொழுது; சிட்டிகைப் போடும் நேரம் உபயநறுமலரடி-இரண்டாகிய மணம்வீசும் தாமரைமலர் போன்ற திருவடி. பகழி-அம்பு. மருது-மருதமரம்; வரியரவு-ஆதிசேஷன்.

ஜயமகள் - வெற்றித்திரு. கொழுநன்-என்பதில் நகரம் பெயரிடைநிலை. மருக அண்மைவிளி. தளம்-சேனை; தரள மணிவடம்-முத்தாகிய இரத்தினத்தாலாகியமாலை.

70\. தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான.

காமு முளரியின் மலர்முக மதிகுழல்
கனம தெனுமொழி கனிகதிர் முலைநகை
கலக மிடுவிழி கடலென விடமென மனதூடே

கருதி யனநடை கொடியிடை யியல்மயில்
கமழு மகிலுட னிளகிய மிருகமத
களப புளகித கிரியினு மயல்கொடு திரிவேனும்

இரவு பகலற இகலற மலமற
இயலு மயலற விழியினி ரிழிவர
இதய முருகியெ யொருகுள பதமுற மடலூடே

யெழுத அரியவள் குறமக ளிருதன
கிரியில் முழுகிய இளையவ னெனுமுறை
யினிமை பெறுவது மிருபத மடைவது மொருநாளே

சுரபி மகவுயிர் படவரண் மனையிடை
மனுவி னெறிமணி யசைவுற விசைமிகு
துயரில் செவியினி லடிபட வினவுமி னதிதீது

துணிவி லிதுபிழை பெரிதென வருமனு
வுருகி யரகர சிவசிவ பெறுமதொர்
சுரபி யலமர விழிபுனல் பெருகிட நடுவாகப்

பரவி யதனது துயர்கொடு நடவிய
பழுதின் மதலையை யுடலிரு பிளவொடு
படிய ரதமதை நடவிட மொழிபவ னருளாரூர்

படியி லறுமுக சிவசுத கணபதி
யிளைய குமரநி ருபபதி சரவண
பரவை முறையிட அயில்கொடு நடவிய பெருமாளே.

(இ-ள்.) சுரபி-பசுவானது, மகவினை எழு பொருள் வினை விட-தனது கன்று உயிர் பிழைக்கின்ற தன்மையைக் கேட்கும் பொருட்டு, மனுவின் எறி மணி அசைவுற-மனுவேந்தனது

அடிக்கப்படும் ஆராய்ச்சி மணி அசைகின்ற, அ இசை-அந்த ஓசையானது, மிகுதுயரில்-மிக்க துன்பத்தோடு, செவியினில் அடிபட-காதினில் கேட்க, அதிநீதி வினவுமின்-(மந்திரிகளை நோக்கி அரசன் இப்பசுவுக்குற்ற) மிக்க குற்றம் இன்னதெனக் கேளுங்கள் என்று சொல்லி அவர்களால் இன்னதெனத் தெரிந்து, துணிவில் இது பிழை பெரிது எனவரும்-நிச்சயமாக இச்செயல் பெருங்குற்றமென்று நினைத்த, மனு உருகி-மனு வேந்தன் பசு கன்றிழந்த துன்பத்தை எண்ணி மனமுருகி, பெறும் அது ஊர் சபை அலமர-இத்துன்பத்தை அடைந்த பசு சுழற்சி அடைதலைப் பார்த்து, விழி புனல் பெருகிட-கண்களினின்று நீர் பெருக, நடுவு ஆக-தனது செங்கோன்மை தவறாமல் இருக்கவேண்டி மனம், அரகர சிவசிவ பரசிவ-அரகர சிவசிவ என்னும் நாமங்களைச் சொல்லிச் சிவனை வாழ்த்தி, அதனது துயரொடு-இப்பசுவினது கன்றிழந்த துயரத்தைத் தானும் தனக்கு நேர்ந்ததாகக் கொண்டு, நடவிய பழுதில் பதலை-பசுக்கன்று இறக்கும்படி தேரைச் செலுத்திய குற்றமில்லாத தனது ஒரே புதல்வனை, உடல் இரு பிளவொடு படிய-அவனது உடம்பு இரண்டு பிளவுபடும்படி, படிய ரதம் அதை நடவிட-மார்பிலே சக்கரம் பொருந்தும்படி இரதத்தைச் செலுத்துக என்று, மொழிபவன்-மந்திரிக்குக் கட்டளையிட்ட மனுவேந்தனது, அருள் ஆரூர் பதியில் அறுமுக-அருள் நிறைந்த திருவாரூரின்கண் எழுந்தருளிய ஆறுமுக முடையவனே, சிவசுத-சிவபெருமானுக்குக் குமாரனே, கணபதி இளைய-விநாயகப் பெருமானுக்கு இளையவனே, குமர இளமையுடையவனே, நிருபபதி-அரசர்க் கரசனே, சரவண-சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவனே, பரவை முறையிட அயில்கொடு

நடவிய பெருமானே-கடல் முறையிடும்படி வேலைக்கொண்டு செலுத்திய பெருமானே, கரம் முளரியின் மலர்-கைகள் தாமரை மலர்களையும், முகம்மதி-முகம் சந்திரனையும், குழல்கனம்-கூந்தல் மேகத்தையும், எனும்மொழி கனி-மென்மையாகக் கருதப்படும் சொல் பழத்தினது சுவையையும், சதிர்முகை நகை-ஒளி பொருந்திய நகை முல்லை அரும்பையும் ஒக்குமென்று புகழ்ந்து கூறியும், சலகம் இடும் விழி கடல் என விடம் என-காமமாகிய யுத்தத்தைச் செய்யும் கண்கள் கடலென்றும் விஷமென்றும் சொல்லியும், மனது ஊடு-மனத்தில், கருதி-எண்ணி, அனம் நடை-அன்னம் போன்ற நடையினும், கொடி இடை-காமவல்லி போன்ற இடையினும், மயில் இயல்-மயில் போன்ற சாயலினும், கமழும் அகிலுடன் இலகிய மிருகமதம் கமழும் புனித கிரியினும்-வாசனை வீசுகின்ற அகிலோடு இலகிய கஸ்தூரி கலவைச் சாந்து முதலியவற்றைப் பூசிய புளகம் கொண்ட மலைபோன்ற ஸ்தனங்களினும், மடல் கொடு திரியேனும்-ஆசைகொண்டு திரிந்து உழல்கின்ற அடியேனும், இரவு பகல் அற-இரவு பகல் என்பது ஒழியவும், இகல் அற மலம் அறுபகையும் [illegible] ஒழியவும், இயலும் மயல் அற-மயலின் உள்ள ஆசையின் மயக்கம் நீங்கவும், விழியின் நீர் இழிவற-கண்களின் நீர் வடிய, இதயம் உருகி-மனம் நெகிழ்ந்து, ஒரு குளம் படும் உற-ஒரு சர்க்கரைப் பாகுபோலாகவும், மடல் ஊடு எழுத அரியவள்-மடலினிடத்து எழுதுவதற்கு அருமையான அழகையுடையவளும், குறமகள்-குறவருக்குத் திருமகளுமாகிய வள்ளி நாயகியினது, இருதனகிரியில் முழுகின இளையவன்-இரண்டு ஸ்தனங்களாகிய மலைகளில் பொருந்திய குமாரனே, எனும் உரை இனிமை பெறுவதும்-என்னும் சொல்லினது இனிமை

யைப் பெறுவதும், இருபதம் அடைவதும்-இரண்டு திருவடிகளைச் சேர்வதும், ஒரு நாள்-ஒரு நாளில் கிடைக்குமோ? (எ-று.)

விருத்தி :—முளரி-தாமரை. கனம்-மேகம். விடம்-விஷமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. மனது-மனஸ் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. களபபுளகிதகிரி - ஸ்தனம். கிரிமேனும் என்பதிலுள்ள உம்மை இழிவு சிறப்பு. நீர் என்பது குறைச்சொல். குளம்-சர்க்கரை. பேரழகால் சிறந்தவள் என்பார் மடலூடே எழுத அரியவள் என்றார். அழகின் மிகுதியை நோக்கி ஓவியம் வல்லோர் எழுதத் துணிவாராயினும் அவரால் எழுதலாகாது என்பதாம். இக்கருத்தை,

'யாழு மெழுதி எழில்முத் தெழுதி யிருளின் மென்பூச்
சூழு மெழுதியொர் தொண்டையுந் தீட்டி யென்றெல் பிறவி
யேழு மெழுதாவகை சிதைத்தோன் புலியூரிளமாம் [வே.'
போழு மெழுதிற்றொர் கொம்பருண் டேற் கொண்டு போதுக

என வரூஉம் திருக்கோவை யாரானும் உணர்க.

திருவாரூர் சிறப்புக் கூறுவார் மநுமுறை கண்ட வரலாற்றை விரித்துக் கூறினார்.

அலமர-அலமரபக்குதி, ' அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி' என்பது தொல்காப்பியம். எறி மணி-ஆராய்ச்சி மணி. புத்தி பூர்வகமாகக் கொலை செய்தானன்றென்பார் ' பழுதில் மதலை ' என்றார்.

தேர் சக்கரத்தில் தெரியாது அகப்பட்டு உயிர்துறந்த பசுக்கன்றின் பொருட்டு அத்தேரூர்ந்து சென்ற தன் ஒரே மகனின்

மார்பின்மீது தேரைச் செலுத்தும்படி கட்டளையிட்ட அரச னது செங்கோன்மை சிறந்த ஆரூர் என்றார். இதனை,

'ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக் குள்ளானென் பதும் உணரான்
தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமந்தன் தேராழி யுறவூர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி அரிதோமற் றெளிதோதான்.'

என்னும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவாக்கிலுங் காண்க.

71. தனத் தனனத் தனத் தனனத்
தனத் தனனத் தனத் தனனத்
தனத்தனனத் தனத்தனனத் தனதான.

குறித்தமணிப் பணித்துகிலைத்
திருத்தியுடுத் திருட்குழலைக்
குலைத்தமுடித் திலைச்சுருளைப் பிளவோடே

குதட்டியதுப் புதட்டைமடித்
தயிற்பயிலிட் டழைத்துமருட்
கொடுத்துணர்வைக் கெடுத்துநகக் குறியாலே

பொறித்ததனத் தனைத்துமனச்
செருக்கினர்கைப் பொருட்கவரப்
புணர்ச்சிதனிற் பிணிப்படுவித் திடுமாதர்

புலத்தலையிற் செலுத்துமனப்
ப்ரமத்தையறப் ப்ரசித்தமுறப்
புரித்தருளித் திருக்கழலைத் தருவாயே

பறித்ததலைத் திருட்டமணக்
குருக்களசட் டுருக்களிடைப்
பழுக்களுகக் கழுக்கள்புகத் திருநீறு

பரப்பிபதத் திருப்பதிபுக்
கனற்புனலிற் கனத்தசொலைப்
பதித்தெழுதிப் புகட்டதிறற் கவிராசா

செறித்த சடைச் சசித்தரியத்
தகப்பன்மதித் தகப்பனெனச்
சிறக்கவெழுத் தருட்கருணைப் பெருவாழ்வே

திகழ்ப்படிசெய்ப் பதிக்குளினைத்
தடித்தடிமைப் படுத்தஅருட்
டிருப்பழநிக் கிரிக்குமரப் பெருமாளே.

(இ-ள்.) பறித்ததலை திருட்டு அமணர் குருக்கள்-மயிர் நீக்கிய தலையையுடைய வஞ்சகத் தொழிலையுடைய சமணர்களின் ஆசாரியர்களின், அசட்டு உருக்களிடை-குற்றமுடைய உடம்புகளினிடையில், பழுக்கள் உக கழுக்கள் புக-விலா வெலும்புகள் முரியும்படி கழுவிலேற, திருநீறு பரப்பிய-திருநீற்றின் உண்மையை விளக்கிய, தத்திருப்பதிபுக்கு-அத்தலமாகிய மதுரையிலே சென்று, கனல் புனலில்-நெருப்பினும் நீரிலும், கனத்த சொலை பதித்து எழுதி புகட்ட-பெருமை பொருந்திய திருப்பாசுரங்களை ஓலையில் நன்கெழுதிவிட்ட, திறல் கவிராசா-வன்மையையுடைய மாவேந்தனே, செறித்த சடை-நெருங்கிய சடையினில், சசிதரி அத்தகப்பன்-பிறை

யைத்தரித்த பெருமைவாய்ந்த தந்தையாகிய சிவபெருமான், மதித்து உகப்பன் என-நன்கு மதித்து மகிழ்வான் என்று, சிறக்க எழுத்து அருள்கருணை பெருமை வாழ்வே-சிறப்பாகப் பிரணவோபதேசஞ் செய்த கிருபையையுடைய பெரிய வாழ் வாயுள்ளவனே, திகழ்படு செய்பதிக்குள்-விளங்குகின்ற செய் பதியினில், எனை தடுத்து அடிமைப்படுத்த அருள்-அடியேனைத் தடுத்து அடிமை கொள்ளக் கருணை செய்த, திருபழநிகிரி குமரன் பெருமாளே-அழகிய பழநிமலையில் வாழும் குமரனாகிய பெருமானே, குறித்த மணி பணி துகிலை திருத்தி உடுத்து-ஆராய்ந்து நன்றென எடுத்த இரத்தினங்கள் இழைத்த சித்திர முள்ள ஆடையை ஒழுங்குபடுத்தித் தரித்தும், இருள் குழலை குலைத்து முடித்து-இருள்போன்ற கூந்தலை அவிழ்த்து முடித் தும், இலை சுருளை பிளவோடு-வெற்றிலைச் சுருளைப் பாக்குப் பிளவையுடன், குதட்டிய துப்பு உதட்டை மடித்து-குதைழந்த பவளம்போற் சிவந்த இதழை மடித்தும், அயில் பயில் இட்டு அழைத்தும்-வேல்போல் கூரிய கண்களின் நோக்க விகற்பங்க ளால் அழைத்தும், மருள் கொடுத்து உணர்வை கெடுத்து-காம மயக்கத்தைத் தந்து அறிவைக் கெடுத்தும், நகம் குறியால் பொறித்த தனத்து அணைத்து-நகக்குறியால் அழுத்தப்பட்டுள்ள ஸ்தனங்களில் அணைத்தும், மனம் செருக்கினர் கைப்பொருள் கவர-மனம் ஆசையால் அதிகரிக்கப் பட்டவர்களுடைய கையி லுள்ள பொருளை அபகரித்தற்கு, புணர்ச்சிதனில் பிணிப்படு வித்திடும் மாதர்-போகத்தில் கட்டுப்படுத்திவிடும் பெண்களு டைய, புலம் தலையில் செலுத்தும்-அறிவைத் தலையில் செலுத் துகின்ற, மனம் பிரமத்தை அற-மனத்தின் மயக்கம் ஒழியவும், பிரசித்தம் உற-பெருமை அடையவும், புரிந்து அருளி-விரும்பி

அருள்செய்து, திரு கழலை தருவாய்-அழகிய திருவடிகளை அருள்செய்வாய் (எ-று.)

விருத்தி :— இலை-வெற்றிலை. பிளவு-பாக்கு. துப்பு-பவளம். அயில்-வேல்; இங்குக்கண்ணைக் குறித்தது. மனச்செருக்கு-உள்ள மிகுதி. பிணிப் படுவித்து பிணிபடுவி-பகுதி. பிணி படு என்னு மிரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து பிணிப்படு என ஒரு சொல் போல் நின்றது. பறித்த தலை-மயிர் நீங்கிய தலை. “ திருட்டமண குருக்கள் ” என்றது கொல்லாவிரதம் பூண்டோமெனத் தருக்கித் திரிந்து பலர்க்கும் தீமை இழைத்தலின். திருநீறு பரப்புதலாவது-சமண சமயத்தைச் சார்ந்திருந்த கூன் பாண்டியனுக்கு நேர்ந்த சுரப்பிணியைத் திருநீற்றுப் பதிகப் கட்டளையிட்டு அதன் மேன்மையை யாவரும் உணரும்படி செய்தமையாம். திருப்பதி-மதுரை. “ கனற் புனலிற் கனத்த சொலைப் பதித்தெழுதிப் புகட்ட திறற்கவி ராஜா ” என்பது திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் மதுரைமாநகரில் சமணரோடு செய்த அனல்வாதல் புனல்வாதம் என்னும் இரண்டையுங் குறித்ததாம்.

கனத்தசொல்-பொருட்பேறுடைய திருப்பாசுரம். புகட்ட-புகவிட்ட. சசி-சந்திரன். எழுத்து-பிரணவம் ; சப்தப் பிரபஞ்ச முழுவதும் பிரணவத்தின்கண் பிறந்து விரிதலின் மிகச் சிறப்புடைய எழுத்தென்பார் அடைகொடாது எழுத்தென வாளாது கூறினார்.

72. தனதான தந்தனத் தனதான.

அபசார நிந்தைபட் டுழலாதே
அறியாத வஞ்சரைக் குறியாதே

உபதேச மந்திரப் பொருளாலே
உனைநானி னைந்தருட் பெறுவேனோ
இபமாமு கன்றனக் கிளையோனே
இமவான்ம டந்தையுத் தமிபாலா
செபமாலை தந்தசற் குருநாதா
திருவாவி னன்குடிப் பெருமாளே.

(இ-ள்.) இபமாமுகன் தனக்கு இளையோனே-யானையி னது பெருமை பொருந்திய முகத்தையுடைய விநாயகப் பெரு மானுக்கு இளையவரே, இமவான் மடந்தை உத்தமிபாலா-பர் வதராஜனுடைய புதல்வியாகிய மேன்மைக்குணம் பொருந்திய உமாதேவியாருக்குத் திருக்குமாரரே, ஜபமாலை தந்த சற்குரு நாதா-உருத்திராக்கமாலையைத் திருநாம மந்திரத்தை ஜபிக்கும் பொருட்டு அடியாருக்கு அளித்தருளிய உண்மையான குரு நாதரே, திருவாவினன்குடிப் பெருமாளே-திருவாவினன் குடி என்னும் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளே, அபசார நிந்தைபட்டு உழலாதே-தீயொழுக்க முடையனென் னும் இகழ்ச்சியாகிய மொழிக்கு ஆட்பட்டு அலைந்து திரியா மலும், அறியாத வஞ்சரைக் குறியாது-அறிவில்லாத கபடி களைக் கருதாமலும், உபதேச மந்திரப் பொருளாலே-தேவரீர் அடியேனுக் குபதேசித்த மந்திரத்தைக் கொண்டு, உனை நான் நினைந்து அருட்பெறுவேனோ-தேவரீரை அடியேன் தியானஞ் செய்து திருவருளைப் பெறுவேனோ. (எ-று.)

விருத்தி :—உழலாதே, குறியாதே என்பவற்றிலுள்ள ஏகாரங்கள் அசைநிலைப் பொருளில் வந்தன. உபதேச மந் திரம்-சடாக்ஷர மந்திரம். பெறுவேனோ என்பதிலுள்ள ஓகாரம்

விழுப்பொருளது. இபம்-யானை. திருவாவினன்குடி-திரு + ஆ + இனன் + குடி. திரு-இலக்குமி; ஆ-பசு; இனன்-சூரியன்; இலக்குமியும் பசுவும் சூரியனும் பூசைசெய்த ஸ்தலம்.

73. தனதனதனதன தந்ததானன
தனதனதனதன தந்ததானன
தனதனதனதன தந்ததானன தந்ததான.

கனைகடல்வயி றுகு ழம்பிவாய்விட
வடதமனியகிரி கம்பமாய்நட
கணபணவிபரித கந்தகாளபு யங்கராஜன்

கபிலெனஅமரா னந்தகோடியு
முறைமுறைபழுதுக ளைந்தநாளொரு
கதியறவுலகைவி ழுங்குமேக ஒழுங்குபோல

விளைமதகரிகளு மெண்டிசாமுக
கிரிகளுமுறிட அண்டகோளகை
வெடிபட எவரையும் விஞ்சிமேவிடு நஞ்சுபோல

விடுகுழையளவும ளந்துகாமுக
ருயிர்பலிகவர்வுறு பஞ்சபாதக
விழிவலைமகளிரொ டன்புகூர்வதொ ழிந்திடாதோ

முனைபெறவளைய அணைந்தமோகர
நிசிசரர்கடகமு றிந்துதூளெழ
முகிலெனவுருவமி ருண்டதாருகன் அஞ்சமீனம்

முழுகியதிமிர தரங்கசாகர
முறையிடஇ மையவர் தங்களூர்புக
முதுகிரியுருவமு னிந்தசேவக செம்பொன்மேரு

அனையகனகவித சண்டகோபுர
அருணையி லுறையும ருந்துணாமுலை
அபிநவவனிதை தருங்குமாரநெ ருங்குமால்கொண்

டடவியில்வடிவுக ரந்துபோயொரு
குறமகள் பிறகுதி ரிந்தகாமுக
அரியபிரமபு ரந்தராதியர் தம்பிரானே.

(இ-ள்.) முனைபெறவளைய அணைந்த போர்க்களத்தைச் சுற்றிச் சேர்ந்த, கோரம் நிசாசரர்-ஆரவாரத்தையுடைய அரக்கருடைய, கடகம் முறிந்து தூள் எழ-சேனைகள் தோற்றுப் பூமியில் தூளி எழும்பவும், முகில் என உருவம் இருண்ட தாருகன் அஞ்ச-மேகம்போல வடிவம் கறுத்த தாருகாசுரன் பயப்படவும், மீனம் முழுகிய திமிரம் தரங்கம் சாகரம் முறையிட-மீன்வடிவான அசுரன் முழுகியுள்ள இருண்ட அலைகளையுடைய கடல் முறையிடவும், இமையவர் தங்கள் ஊர்புக-தேவர்கள் தங்கள் இடங்களுக்குச் செல்லவும், முதுகிரி உருவ முனிந்த சேவக-பழைய கிரவுஞ்சமலை தூள்படும்படி கோபித்த தொழிலையுடையவனே, செம்பொன் மேரு அனையன-சிவந்த பொன்மயமான மேருமலையை ஒத்தனவாகிய, கனவித சண்ட கோபுரம்-பெருமையையுடைய பலவகைப்பட்ட பெரிய கோபுரங்களையுடைய, அருணையில் உறையும் மருந்து-திருவண்ணாமலையில் தங்கும் தேவாமிர்தம் போன்றவராகிய, உணாமுலை

அபிநவம் வளரிளைத்தரும் குமார-உண்ணாமுலை என்னும் பெய ரையுடைய அழகிய அம்மையார் பெற்ற புதல்வனே, நெருங்கு மால் கொண்டு-மிகுந்த ஆசைகொண்டு, அடவியில் வடிவு கரந்துபோய்-காட்டில் உருவத்தை மறைத்துச் சென்று, ஒரு குறமகள் பிறகு திரிந்த காமுக-ஒப்பற்ற வள்ளிநாயகிக்குப் பின்னர்த் திரிந்த காமுகனே, அரி அரன் பிரமன் புரந்தரன் ஆதியர் தம்பிரானே-திருமால், சிவபெருமான், பிரமன், இந் திரன் முதலான தேவர்களுக்குத் தலைவனே, கலைகடல் வயிறு குழம்பி வாய்விட-ஒலிக்கின்ற கடலின் வயிறு சேறுகி வாய் விடவும், வடதமனிய கிரி கம்பம் ஆய்-வடக்கேயுள்ள பொன் மலையாகிய மேருமலை அசையவும், பட[illegible]ணையான விபரீத [illegible] சான புயங்க ராஜன்-படத்தையுடைய வட்டமான படத்தை யுடைய வேறுபாட்டை யுடைய மிக்க விஷத்தை யுடைய வாசு கியை, கயிறு என அமரர் அனந்த கோடியும்-கயிறென்று தேவர்கள் எல்லாரும், முறைமுறை அமுது கடைந்த நாள்-முறைமுறையாகத் தேவாமிர்தத்தைக் கடைந்த தினத்தில், ஒரு கதி அற உலகை விழுங்கும் மேகம் ஒழுங்குபோல்-ஒரு கதி ஒழிய உலகத்தை அழிக்கும் மேகத்தின் ஒழுங்கைப்போல, விளை மதம் கரிகளும்-கொலைத் தொழிலையும் மதத்தையுமுடைய யானைகளும், எண் திசாமுக கிரிகளும் உருகிட-எட்டுத்திக் கிலுமுள்ள மலைகளும் உருகவும், அண்டம் கோளகை வெடி பட-ஆகாயம் பிளக்கவும், எவரையும் விஞ்சி-எல்லாருக்கும் மேற்பட்டு, மேல் இடு நஞ்சுபோல-மேலே வருகின்ற விஷத் தைப்போல, இடு குழை அளவும் அளந்து-தரிக்கப்பட்டுள்ள குண்டலம் வரையில் நீண்டு சென்று, காமுகர் உயிர் பலி கவர் வுறு-காமுகர்களுடைய உயிரைப் பலியாகக் கொள்ளும், பஞ்ச

பாதக விழி வலை மகளிரொடு-பஞ்சமகா பாதகங்களில் செலுத்தும் கண் வலையையுடைய பெண்களிடத்தில், அன்பு கூர்வது ஒழிந்திடாதோ ஆசை மிகக் கொள்வது ஒழியாதோ (எ-று.)

விருத்தி:— [illegible]-ஒலிக்கின்ற கடல்; வினைத்தொகை. வடதமனியகிரி-வடக்கிலேயுள்ள மேருமலை. புயங்கராஜன்-வாசுகி. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழிலையும் இயற்றும் மூவர்க்கும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கும் தலைவராதலின், 'அரிபாபிரம புரந்தராதியர் தம்பிரானே' என்றருளிச் செய்தார்.

71. தைய தனதந்த தந்த தனதான.

துள்ளுமத வேள்கைக் கணையாலே
தொல்லைநெடு நீலக் கடலாலே
மெள்ளவரு சோலைக் குயிலாலே
மெய்யுருகு மானைத் தழுவாயே
தெள்ளுதமிழ் பாடத் தெளிவோனே
செய்யகும ரேசத் திறலோனே
வள்ளல்தொழு ஞானக் கழலோனே
வள்ளிமண வாளப் பெருமாளே.

(இ-ள்.) தெள்ளுதமிழ்-தெளிந்த தமிழ்ப்பாடல்களை, பாட தெளிவோனே-அடியார்கள் பாட அவற்றின் உண்மைப்பொருளைத் தெளிபவனே, செய்ய குமரேசன் திறலோனே-சிவந்த திருமேனியையுடைய குமரேசனாகிய வன்மையுடையவனே, வள்ளல் தொழு ஞானம் கழலோனே-வரையாது கொடுக்கும் சிவபெருமானும் வணங்கும் திருவடியை உடையவனே, வள்ளி,

மணவாளன் பெருமாளே-வள்ளிக்கு நாயகனாகிய பெருமானே, துள்ளும் மதவேள்-துள்ளுகின்ற மன்மதனுடைய, கைகணை யால்-கையினின்று விடும் அம்பாலும், தொல்லை நெடும் நீலம் கடலால்-துன்பத்தைத் தரும் நீண்ட நீலநிறம் பொருந்திய கடலாலும், மெள்ளவரு சோலை குயிலால்-மெதுவாக வருகின்ற சோலையில் வாழும் குயிலாலும், மெய் உருகும் மானை தழுவாய்-உடம்பு உருகின்ற மான்போன்ற என் பெண்ணைத் தழுவுவாயாக. (எ-று.)

விருத்தி:—வள்ளல்-வரையாது கொடுப்போன். மெய்யுருகு மான்-உடம்பு உருகுகின்ற மான்போன்ற விழியையுடைய என்மகள். இது செவிலித் தாய் தலைமகனை நோக்கிக் கூறிய தாகப் பாடப்பட்டது. ஆன்மாவைத் தலைவியாகவும் கடவுளைத் தலைவனாகவும் அமைத்துச் செய்யுள் செய்தல் ஆன்றோர் மரபு. திருக்கோவையார் திருவிருத்தம் முதலிய நூல்கள் இம்முறையிலே அமைந்திருத்தல் காண்க. இத்தகைய பத்திமார்க்கம் சன்மார்க்கம் என்று கூறப்படும். இம்மார்க்கத்திலே நின்றவர் சைவசமயாசாரியர் நால்வருள் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். அன்றியும் கடவுளைத் தலைவியாக்கிச் செய்யுள் இயற்றுதலும் உண்டு. அவ்வாறு வரும் ஆன்றோர் செய்யுட்களும் பல. இக்கருத்தைப்பற்றி வரும்,

'பேரின்பமான பிரமக்கிழத்தியோடு
ஓரின்பத் துள்ளானென் றுந்தீபற
உளையாது மாயையென் றுந்தீபற'

என்னுந் திருவுந்தியார் திருப்பாட்டை நோக்குக. தென்னு தமிழ் என்றார் சங்கத்தாராலே ஆராய்ந்து செப்பஞ் செய்யப் பட்டதாதலின்

75. தந்ததன தான தந்ததன தான
தந்ததன தான தனதான.

அஞ்சுவித பூத முங்கரண நாலு
மந்திபகல் யாதும் அறியாத

அந்தநடு வாதி யொன்றுமில தான
அந்தவொரு வீடு பெறுமாறு

மஞ்சுதவழ் சார லஞ்சயில வேடர்
மங்கைதனை நாடி வனமீது

வந்தசர ணார விந்தமது பாட
வண்டமிழ் விநோதம் அருள்வாயே

குஞ்சரக லாப வஞ்சியபி ராம
குங்குமப டீர வதிரேகக்

கும்பதன மீது சென்றணையு மார்ப
குன்றுதடு மாற இகல்கோப

வெஞ்சமர சூர நெஞ்சுபக வீர
வென்றிவடி வேலை விடுவோனே

விம்பமதில் சூழு நிம்பபுர வாண
விண்டலமை கீதர் பெருமாளே.

(இ-ள்.) குஞ்சர கலாப வஞ்சி-தேவயானை யென்னும் கலாபம் போன்ற கூந்தலையுடைய அம்மையாரின், அபிராமம்

குங்குமம் படீரம் அதிரேசம்-அழகிய குங்குமமும் சந்தனமும் திமிர்ந்த மேன்மையுடைய, கும்பம் தனம்மீது சென்று அணையும் மார்ப-குடத்தை ஒத்த ஸ்தனங்களைச் சென்று பொருந்தும் மார்பை உடையவனே, குன்று தடுமாற இகல்சோப-கிரவுஞ்ச மலை தடுமாற்றத்தை அடையும்படி பகைக்கின்ற கோபத்தை உடையவனே, வெம்சமரம் சூரன் நெஞ்சு பக-கொடிய போரைச்செய்யும் சூரனுடைய மார்பு பிளக்கும்படி, வீரம் வென்றி வடிவேலை விடுவோனே-வீரமும் வெற்றியும் பொருந்திய வடித்த வேற்படையைச் செலுத்துபவனே, விம்பம் மதில் சூழும்-சாயையுடைய மதில்களால் சூழப்பட்ட, நிம்பபுரம் வாண-வேப்பூரில் வாழ்பவனே, விண்டல மகிபர் பெருமாளே-தேவலோகத்துத் தலைவர்களுக்குப் பெருமானே, அஞ்சுவித பூதமும் நாலுகரணமும் - ஐவகைப்பட்ட பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகாயம் என்னும் பூதங்களும் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு கரணங்களும், அந்தி பகல் யாதும் அறியாத-அந்திபகலென்னும் பொழுதும் மற்றப் பொருளும் தெரியாத, அந்தம் நடுவு ஆதி ஒன்றும் இலது ஆன-முடிவும் நடுவும் முதலும் என்னும் ஒன்றும் இல்லாததாகிய, அந்த ஒரு வீடு பெறுமாறு-அப்படிப்பட்ட சிறந்த ஒப்பற்ற வீடுபேற்றை அடையும்படி, மஞ்சு தவழ் சாரல்-மேகங்கள் தவழ்கின்ற சாரலையுடைய, அம் சயிலம் வேடர் மங்கை தனை-அழகிய மலைகளில் வசிக்கும் வேடர்களின் பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியினை, நாடி வனம் மீது வந்த-விரும்பிக் காட்டிற்கு வந்த, சரணார விந்தம் பாட- திருவடிக்கமலங்களைப் பாடுவதற்கு, வண்தமிழ் விநோதம் அருள்வாய்-வளப்பம் பொருந்திய தமிழ்ப் புலமையை அருள் செய்வாயாக. (எ-று.)

விருத்தி :— அஞ்சுவிதபூதம்-ஐந்துவகைப்பட்ட பூதங்கள். அவை ; மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம். கரணம் நாலு! மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம். பூதங்கள் கரணங்கள் ஆகிய தத்துவங்கள் எல்லாம் கடந்து, முதல் நடு முடிவு என் னும் ஒன்றும் இல்லாததாய்ச் சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாதலின் வீடுபேற்றை, 'அஞ்சவிதபூத........வந்த வொருவீடு' என்றார். வீடுபேற்றை அடையக் கருதிய அவர் மிகவிழிந்த வேடர் பெண்ணினுக்கு இரங்கி அருள்புரிந்த அழ கிய சேவடியைப் பாடுதல் வேண்டினார். அங்ஙனம் பாடு தற்கு இசைந்தது தமிழ் மொழியே என்பார், 'பாடலந்த மிழ் விநோதம் அருள்வாய்,' என்றார். தடம்-உயர்ந்தவிடம்; 'கொங்கைத் தடம்' என்புழிப் பேராசிரியர் தடம் என்பதற்கு இங்ஙனம் பொருளுரைத்ததைக் காண்க. சாருவிந்தம்- வடமொழிச்சந்தி.

76. தனன தனத்தத் தனந்தனந்தன
தனன தனத்தத் தனந்தனந்தன
தனன தனத்தத் தனந்தனந்தன தனதான.

முகமுமி னுக்கிப் பெருங்க ருங்குழல்
முகிலைய விழ்த்துச் செருந்தி சண்பக
முடியபி றைக்குத் ததும்பி வந்தடி முன்பினுக

முலையை யசைத்துத் திருந்த முன்தரி
கலையைநெ கிழ்த்துப் புனைந்து வஞ்சக
முறுவல்வி ளைத்துத் துணிந்து தங்தொரு முன்றிலூடே

மகளிர்வ ரப்பிற் சிறந்த பந்தியின்
மதனனு நிற்கக் கொளுந்து வெண்பிறை
வடவையெ றிக்கத் திரண்டு பண்டனை வண்டுபாட

மலயநி லத்துப் பிறந்த தென்றலும்
நிலைகுலை யத்தொட் டுடம்பு புண்செய
மயலை யளிக்கக் குழைந்து சிந்தைம லங்கலாமோ

பகலவன் மட்கப் புகுந்து கந்தர
ககனமு கட்டைப் பிளந்து மந்தர
பருவரை யொக்கச் சுழன்று பின்புப றந்துபோகப்

பணமணி பட்சத் துரங்க முன்தனி
முடுகிந டத்தக் கிழிந்து விண்தெழு
பறவைய ரற்றப் ப்ரபஞ்ச நின்றுப யந்துவாடக்

குகமென முக்கட் சயம்பு வும்ப்ரிய
மிகஅசு ரர்க்குக் குரம்பை வந்தரு [ளே
குறஅமர் குதிப் பொருங்கொ டும்படை வென்றவே

குழைசடை யொப்பற் றிருந்த சங்கரி
கவுரியெ டுத்துப் பரிந்து கொங்கையில் [னே.
குணவமு தய்க்கத் தெளிந்து கொண்டருள் தம்பிரா

(இ-ள்.) பகலவன் மட்க புகுந்து-சூரியனது ஒளி மழுங்கும்படி சென்று, கந்தரம் ககனம் முகட்டை பிளந்து-மேகங்கள் தவழும் ஆகாய உச்சியைப் பிளந்து, மந்தரம் பருவரை ஒக்க சுழன்று-மந்தரமாகிய பெரிய மலைக்கு ஒப்பாகச் சுழன்று, பின்பு பறந்து போக-பின்னே பறந்து செல்ல, பணம் அளி-

பாம்பின் படத்தைக் கவ்விக்கொண்டிருக்கும், பட்சம் துரங்கம்-அன்புள்ள மயிலை, தனிமுடுகி நடத்தி-தனியாக விரைந்து செலுத்தி, கிழிந்து விந்து எழு பாலை அரற்ற-உடல் அறுந்து நீர்த்துளி எழுகின்ற கடல் அலறவும், பிரபஞ்சம் நின்று பயந்து வாட-உலகம் அசைவற்றுப் பயந்து வாட்ட மடையவும், முக்கண் சயம்புவும்-மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபெருமானும், குகன் என பிரியம் மிக-குகனென்று சொல்லி அன்பு மிகவும், அசுரர்க்கு குரம்பை வந்து அருகு உற-அசுரர்களுக்கு முடிவுக்காலம் வந்து சமீபிக்கவும், அமர் குத்தி-போரைச் செய்து, பொருப்கொடுமை படைவென்ற வேளே-எதிரேவந்து சண்டைசெய்யும் கொடிய அசுரர்சேனைகளை வென்ற முருகனே, குழை-குண்டலங்களை அணிந்த, சயை-வெற்றியுடையவளும், ஒப்பு அற்று இருந்த சங்கரி-தனக்கோர் ஒப்பில்லாமல் இருந்த சங்கரியும, கவுரி-கௌரியுமாகிய அம்மையார், எடுத்து பரிந்து கொங்கையில்-கையிலேந்தி மனம் விரும்பி ஸ்தனங்களில், குணம் அமுது உய்க்க சிறந்த பாலை ஊட்ட, தெரிந்து கொண்டு அருள் தம்பிரானே-எல்லாப் பொருள்களையும் தெரிந்துகொண்ட பெரியவனே, முகம் மினுக்கி-முகத்தை மினுக்கியும், பெரு கரு குழல் முகிலை அவிழ்த்து-பெரிய கரிய மேகம் போன்ற கூந்தலை அவிழ்த்து, செருந்தி சண்பகம் முடிய நிறைத்து-செருந்தியையும் சண்பகமலரையும் முழுவதும் சூடி, ததப்பிவந்து அடி முன் பின் ஆக-நிரப்பிவந்து அடி முன்னும் பின்னுமாக, முலையை அசைத்து-ஸ்தனங்களை அசைத்து, திருந்த முன் தரி கலையை நெகிழ்த்து-திருத்தமாக முன்னே உடுத்திருந்த ஆடையைத் தளர்த்தி, புனைந்து-மீண்டும் உடுத்து, வஞ்சம் முறுவல் விளைத்து-வஞ்சகமான சிரிப்பை

உண்டாக்கி, துணிந்து தம் தெருமுன்றில் ஊடு-மனத் துணிவு கொண்டு தமது தெருக்களின் முற்றத்தில், மகளிர் வரப்பில்-பெண்கள் நின்றுகொண்டிருக்கும் இடத்தில், சிறந்த பந்தியில் மதனனும் நிற்க-சிறந்த வரிசையில் மன்மதனும் நின்றுகொண்டிருக்கவும், கொளுந்து வெண்பிறை வடவை எரிக்க-எரிக்கின்ற வெள்ளிய சந்திரன் வடவாமுகாக்கினியை வீசவும், திரண்டு பண்தனை வண்டு பாட-ஒருங்குகூடி வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யவும், மலயம் நிலத்து பிறந்த தென்றலும்-பொதிய மலையில் தோன்றிய தென்றற்காற்றும், நிலைகுலைய தொட்டு உடம்பு புண்செய்-நிலைகுலையும்படி வீசி உடம்பைப் புண்படுத்தவும், மயலை அளிக்க-ஆசையைக் கொடுக்க, சிந்தை குழைந்து மலங்கல் ஆமோ-மனம் உருகி மயங்கல் கூடுமோ. (எ-று.)

விருத்தி :—மகளிர் என்பதில் இர் பலர்பால் விகுதி. கொளுந்துதல்-எரித்தல். மலயநிலம்-பொதிய மலை; பொதிய மலை தென்கோடியில் இருத்தலில் தென்றலை ஆண்டுப் பிறந்ததாகக் கூறினார்; அன்றியும் அது தேவருக்கும் முனிவருக்கும் பொதுவில்லாதல் பற்றிப் 'பொதியில்' எனப் பெயர்பெற்றுச் சிறத்தலானும், அருந்தமிழ்க் குரவுபூண்ட பெருந்தவ அகத்தியனார்க் குறைவிட மாதலாலும் அப்பெருமைகள் நோக்கியும் இனிதாகிய தென்மலை மலயத் துதித்தமையாகக் கூறினார் என்னலுமாம். இங்ஙனமே புலவர் புராண முடையாரும்,

'சந்தனமும் செந்தமிழும் தவமுமார
மகளிர்குழற் சவரிக்காடும்
அந்தகனை வென்ற சித்தர் ஆகமுந்தோய்
தருசிறுகால் அதனை யேவி

மைந்தருடற் பிணிமுழுதும் ஆற்றிவட
கடற்பருகும் வடவைத் தீயை
எந்தமலை அவிப்பதுவோ அந்தமலை
சொந்தமலை யெமக்கு மாதோ'

என்று கூறினர்.

சுயம்பு-தானே தோன்றிய மூர்த்தி.

குணவமுது என்றார் பரஞானத்தைப் பெற்றிருக்கும் தன்மையால். அம்மையார் அளித்த திருமுலைப்பாலால் எல்லா உண்மைகளும் தெளிவுறப் பெற்ற பெருமான் என்பார், 'குணவமுதய்க்கத் தெளிந்துகொண்டருள் தம்பிரானே' என்றார்.

77. தனதனத் தானனத் தனதனத் தானனத்
தனதனத் தானனத் தனதான.

கயல்விழித் தேனெனைச் செயலழித் தாயெனக்
கணவகெட் டேனெனப் பெறுமாது

கருதுபுத் ராஎனப் புதல்வரப் பாஎனக்
கதறிடப் பாடையிற் றலைமீதே

பயில்குலத் தாரழப் பழையநட் பாரழப்
பறைகள்கொட் டாவரச் சமனூரும்

பரியகைப் பாசம்விட் டெறியுமப் போதெனைப்
பரிகரித் தாவியைத் தரவேணும்

அயிலறச் சேவல்கைக் கினிதரத் தோகையுற்
றருணையிற் கோபுரத் துறைவோனே

அமரரத் தாசிறுக் குமரிமுத் தாசிவத்
 தரியசொற் பாவலர்க் கெளியோனே
புயலிளைப் பாறுபொற் சயிலமொய்ச் சாரலிற்
 புனமறப் பாவையைப் புணர்வோனே
பொடிபடப் பூதரத் தொடுகடற் சூரனைப்
 பொருமுழுச் சேவகப் பெருமாளே.

(இ-ள்.) அயில் அறம் சேவல்-வேலையும் தருவடிவ மாகிய சேவலையும், கைக்கு இனிதா-திருக்கரத்தில் இனிதாகக் கொண்டு, தோகை உற்று அருணையில் கோபுரத்து உறைவானே-மயில்மேல் பொருந்தித் திருவருணைக் கோபுரத்தில் வாழ்பவனே, அமரர் அத்தா-தேவர்கட்குத் தலைவனே, சிறு குமரி முத்தா-இளைய வள்ளி நாயகிக்கு முத்துப் போன்றவனே, சிவத்து அரிய சொல் பாவலர்க்கு எளியோனே-மங்களகரமான அருமையான சொல்லையுடைய புலவர்கட்கு எளிமையானவனே, புயல் இளைப்பு ஆறு-மேகங்கள் இளைப்பாறுகின்ற, பொன் சயிலம் மொய் சாரலில்-அழகிய மலையின் நெருங்கிய சாரலில், புனம் மறம்பாவையை புணர்வோனே-கொல்லைநிலத்தைக் காத்துவந்த வேடர்பெண்ணாகியவள்ளியைச்சேர்பவனே, பொடிபட பூதரத் தொடு-துகளாகும்படி மலையுடனும், கடல்சூரனை பொரு-கடலில் ஒளித்திருந்த சூரனுடன் போர் செய்கின்ற, முழுசேவகம் பெருமாளே-மிக்கதொழிலையுடைய பெருமானே, கயல்விழித்தேன்-கயல் மீன்போன்ற கண்ணையுடைய பெண்ணே, எனை செயல்ஒழித்தாய் என-என்னை நீ இழந்தாய் என்று சொல்ல, கணவகெட்டேன் எனப் பெறும்-கணவனே நான்

கெட்டேன் என்று சொல்லப்பெறும், மாது - மனைவியும், கருது புத்ரா என-மேன்மையாக எண்ணுகின்ற புத்திரனே என்றழைக்க, புதல்வர் அப்பா என கதறிட-மைந்தர் அப்பா என்று சொல்லிக் கதற, பாடையின் தலைமீது-பாடையாகிய இடத்தின்மேல், பயில்குலத்தார் அழ-பழகிய சுற்றத்தார் புலம்பவும், பழைய நட்பார் அழ-பழமையான நண்பர்கள் அழவும், பறைகள் கொட்டி வர-பறைகளை அடித்துக்கொண்டுவரவும், சமனும் பரிய கைபாசம் விட்டு எறியும்போது-யமனும் பருத்த கையிலுள்ள கயிற்றை விட்டுவீசும் அவ்வேளையில், எனை பரிகரித்து ஆவியை தரவேணும்-எனது மரணதுன்பத்தை ஒழித்து உயிரைக் கொடுக்கவேண்டும். (எ-று.)

விருத்தி :—கணவன், கண் + அவன் எனப் பிரித்து மனைவிக்குப் பற்றுக்கோடாக உள்ளவன் என அவயவப் பொருள் காண்க. புத்ரன்-புத் என்னும் நரகினின்றும் விடுவிப்பவன். குலத்தார்-சுற்றத்தார். 'பழையநட்பார்' என்றார் பழமை பாராட்டுதல் அவர் கண்ணே இருத்தலின். ஆவியைத் தரவேணும்' என்றது என் உயிர் என் வயப்பட்டு ஆன்ம போதத்தைப் பெற்று நான் வாழவேண்டும் என்பதாம். இதனையே தாயுமானவரும்,

' அன்னைபோல் அருண்மிகுத்து மன்னு ஞானவரதனே
என்னையே எனக்களித்த நின்னை யானும் மறவேனே,

என்றருளிச் செய்தார். ஆன்மதரிசனம் செய்த பின்னரே சிவதரிசனம் சித்திக்கும் என்பது கருத்து. இக்கருத்தே பற்றிப் பட்டினத் தடிகளாரும்,

'மாயப் படலங் கீறித் தூய
ஞான நாட்டம் பெற்றனன் பெற்றலும்
என்னையுங் கண்டேன் உன்னையுங் கண்டேன்
நின்னிலை அனைத்துங் கண்டேன் என்னை
நின்னைக் காணு மாந்தர்
தன்னைக் காணுத் தன்மை யோரே.'

என்றருளியது காண்க. பூதரம்-மலை.

78. தானதன தானத்த தானதன தானத்த
தானதன தானத்த தனதான.

ஆலுமயில் போலுற்ற தோகையர்க ளோமொத்த
ஆரவட மேலிட்ட முலைமீதே

ஆனதுகி லேயிட்டு வீதிதனி லேநிற்க
ஆமவரை யேசற்று முரையாதே

வேலுமழகார் கொற்ற நீலமயில் மேலுற்று
வீறுமுன தார்பத்ம முகமாறும்

மேவியிரு பாகத்தும் வாழுமனை மார்தக்க
மேதகவு நானித்த முரையேனே

நாலுமுக வேதற்கு மாலிலையில் மாலுக்கு
நாடவரி யார்பெற்ற ஒருபாலா

நாணமுடை யாள்வெற்றி வேடர்குல மீதொக்க
நாடுகுயில் பார்மிக்க எழில்மாது

வேலைவிழி வேடச்சி யார்க்கணவ னேமதத்த
வேழமுக வோனுக்கும் இளையோனே
வீரமுட னேயுற்ற சூரனணி மார்பத்து
வேலைமிக வேவிட்ட பெருமாளே.

(இ-ள்.) நாலுமுக வேதற்கும்-நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனுக்கும், ஆல் இலையில் மாலுக்கும்-ஆலிலையின்மேல் பள்ளிகொள்ளும் திருமாலுக்கும், நாட அரியார் பெற்ற ஒரு பாலா-தேடி யறிவதற்கு அரிய சிவபெருமான் பெற்ற ஒப்பற்ற பாலகனே, நாணம் உடையாள் நாணம்-உடையவளும், வெற்றி வேடர்குலம்மீது-வெற்றியையுடைய வேடர்குலத்தில், ஒக்க நாடு குயில் எவ்வாறும்-ஒன்றாகத் தேடும் குயில்போன்றவளும், பார்மிக்க எழில் மாது-பூமியில் மிகுந்த அழகையுடைய பெண்ணும், வேலைவிழி வேடச்சியார் கணவனே-கடல்போலும் பரந்த கண்களையுடைய வள்ளிநாயகிக்குக் கணவனே, மதத்த வேழம் முகவோனுக்கு இளையோனே-மதத்தையுடைய யானை முகத்தையுடைய விநாயகப் பெருமானுக்கு இளையவனே, வீர முடனே உற்ற சூரன் அணிமார்பத்து-வீரத்தோடு எதிர்த்து வந்த சூரனுடைய அழகிய மார்பில், வேலைமிக விட்ட பெருமாளே-வேலை மிக நன்றாகச் செலுத்திய பெருமானே, ஆலும் மயில்போல்-அகவுகின்ற மயிலைப்போல, உற்ற தோகையர்கள்-சாயல்கொண்ட பெண்கள், மெத்த ஆரவடம்மேல் இட்ட முலைமீது-மிகவும் முத்துமாலை தரித்த ஸ்தனங்களின்மேல், ஆன துகில் இட்டு வீதிதனில் நிற்க-மென்மையான ஆடையைப் புனைந்து தெருவில் நிற்க, ஆம் அவரை சற்றும் உரையாது-வீணை அவர்களைச் சிறிதும் புகழாமல், வேலும்-வேற்

படையையும், அழகு ஆர் கொற்றம் நீலமயில்மேல்-அழகு நிறைந்த வெற்றியையுடைய நீல நிறம் பொருந்திய மயிலின் மேல், உற்று வீறும் உனது ஆர் பத்மம் முகம் ஆறும்-ஆரோகணித்துச் சிறக்கும் தேவரீருடைய பெருமை நிறைந்த தாமரை மலரை ஒத்த ஆறுமுகங்களையும், மேவி இருபாகத்தும் வாழும்-பொருந்தி இரண்டு பக்கங்களிலும் வாழ்கின்ற, அனைமார் தக்க மேதகவும்-தாய்மார்களின் தகுந்த மேம்பாட்டையும், நான் நித்தம் உரையேனோ-நான் நாடோறும் புகழ மாட்டேனோ. (எ-று.)

விருத்தி :— ஆரவடம்-முத்துமாலை. ஆலிலையில் மால்-ஆலிலையின்மீது பள்ளிகொள்ளும் திருமால். நாடவரியார்-சிவபெருமான். மார்பத்து-மார்பினிடத்து; இன் சாரியை தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தல். கொற்றம்-வெற்றி. பத்ம முகம்-செந்தாமரை மலரை யொத்த திருமுகம். அனைமார் - வள்ளி தேவயானையார். மால் வெற்பு-உயர்ந்த மலை.

79. தானதன தானத் தானதன தானத்
தானதன தானத் தந்ததானா.

ஆலவிழி நீலத் தாலதர பானத்
தாலளக பாரக் கொண்டலாலே

ஆரகைை யால்விற் போர்நுதலி னால்வித்
தார நடையால்நற் கொங்கையாலே

சாலமய லாகிக் காலதிரி சூலத்
தாலிறுகு பாசத் துன்பமூழ்கித்

தாழ்வி லுயிர் வீழ்பட் டேழ்வினை விடாமற்
சாவதன்மு னேவற் கொண்டிலாயோ
சோலைதரு கானிற் கோலமற மானைத்
தோளி லுறவாகக் கொண்டவாழ்வே
சோதிமுரு காநித் தாபழைய ஞானச்
சோணகிரி வீதிக் கந்தவேளே
பாலககலாபக் கோமளம யூரப்
பாகவுமை பாகத் தன்குமாரா
பாதமலர் மீதிற் போதமலர் தூவிப்
பாடுமவர் தோழத் தம்பிரானே.

(இ-ள்.) சோலைதருகானில்-சோலைகளையுடைய காட்டில், மறமானை-அழகிய வேடர் பெண்ணை, தோளில் உறவாக கொண்ட வாழ்வே-தோள்களில் கலக்கும்படி கொண்ட செல்வனே, சோதி முருகா-பிரகாசத்தையுடைய முருகனே, நித்தா-என்றும் அழியாமலிருப்பவனே, பழையஞானம் சோணகிரி கந்தவேளே-பழமையான ஞானச் செல்வத்தையுடைய திருவண்ணாமலையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் கந்தசுவாமியே, பாலக-குழந்தையே, கலாப கோமளம் மயூரம் பாக-தோகையையுடைய இளையமயில் வாகனனே, உமைபாகத்தான் குமாரா-உமையை வாமபாகத்திலே உடையவனாகிய சிவபெருமான் புதல்வனே, பாதம் மலர்மீதில்-திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களின் மேல், போத மலர் தூவி-மிகவும் மலர்களைச் சிதறி, பாடுமவர் தோழன் தம்பிரானே-பாடுகின்றவர்களுடைய நண்பனாகிய தலைவனே, ஆலம் விழி நீலத்தால்-விஷம்போன்ற கண்ணின் நீலநிறத்தாலும், அதர பானத்தால்-உதட்டிலுள்ள

ஊறலைப் பருகுவதாலும், அளகம் பாரம் கொண்டலால்-கூந்தலாகிய பாரமிருந்த மேகத்தாலும், ஆரம் நகையால்-முத்துப் போன்ற சிரிப்பாலும், வில்போர் நுதலினுல்-வில்லை யொத்த நெற்றியினுலும், வித்தாரம் நடையால்-மேன்மையான நடையினுலும், நன்மை கொங்கையால்-இலக்கணம் நிறைந்த ஸ்தனங்களாலும், சால மயல் ஆகி-மிகவும் ஆசைகொண்டு, காலன் திரிசூலத்தால்-யமனுடைய முத்தலையை யுடைய சூலப் படையாலும், இறுகு பாசம்-நெருங்கக் கட்டுகின்ற கயிற்ருலும், துன்பம் சூழ்கி-துன்பத்தில் அழுந்தி, தாழ்வில் உயிர் வீழ்பட்டு-தாழ்வினுல் உயிரானது விழுந்து, ஊழ்வினைவிடாமல்-முறைமையாக வரும் முன்வினை ஒழியாது, சாவதன்முன் வலல் கொண்டிடாய்-இறப்பதற்குமுன் என்னைப் பணிகொள்வாயாக. (எ-று.)

விருத்தி:—கொண்டல் மேகம்; கொள் + தல்; மேகத்தைக் கொள்ளுதலெனக் காரணப் பெயர். ஆர நகை-முத்துப்போலும் வெள்ளிய ஒள்ளிய பல். விற்போர் நுதல் வில்லையொத்த நெற்றி; போர்-உவமவாசகம். ஊழ்வினை-முறையாக வந்தடைக்கும்வினை; ஊழ்-முறைமை; 'கினிகடி மாபின் ஊழ் ஊழ் வாங்கி' என்புழியும் இஃது இப்பொருட்டாதல் காண்க. வினை முறைமை தவருது செய்தவனை நாடிக் கொள்ளுதலைப் பின் வரும் நாலடிச் செய்யுளாலும் அறிக:

‘ சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா
வுறுகாலத் தூற்ருகா வாமிடத்தே—யாகுஞ்
சிறுகாலைப் பட்ட பொறியு மதனு
லிறகாலத் தென்னை பரிவு.’

போதமலர்-ஞானமாகிய மலர். பாடுவோர்க்குத் தோழன் பரமன் என்பார் ‘ பாடுமலர் தோழத் தம்பிரானே ’ என்ருர்

80. தானந் தனதன தானந் தனதன
தானந் தனதன தனதான.

தீயும் பவனமும் நீருந் தரணியும்
வானுஞ் செறிதரு பசுபாசத்

தேகந் தனைநிலை யேயென் றிருவினை
தீருந் திறல்வினை அறியாதே

ஓயும் படியறு நூறும் பதினாறும்
நூறும் பதினிரு பதுநூறும்

ஓடுஞ் சிறுவுயிர் மீளும் படிநல
யோகம் புரிவது இடையாதோ

வேயுங் கணியும்விளாவும் படுபுன
மேவுஞ் சிறுமிதன் மணவாளா

மீனம் படுகட லேழுந் தழல்பட
வேதங் கதறிய ஒருநாளில்

வாயுங் குலகிரி யாவுந் தலைபட
மாகந் தரமதில் மறைசூரன்

மார்புந் துணியுறு தோளுந் துணிபட
வாள்கொண் டமர்செய்த பெருமாளே.

(இ-ள்.) வேயும் கணியும் விளாவும் படுபுனம்-மூங்கிலும் வேங்கைமரமும் விளாமரமும் வளர்கின்ற புனத்தை, மேவும்

சிறுமி தன் மணவாளா-விரும்புகின்ற வள்ளிநாயகியாரின் கணவனே, மீனம் படுகடல் ஏழும்-மீன்கள் வாழ்கின்ற ஏழு கடல்களிலும், தழல்பட-நெருப்புண்டாகவும், வேதம் கதறிய ஒருநாலுவாயும்- வேதங்களை அருளிச் செய்த நான்கு வாய்களை யுடைய பிரமனும், குலகிரியாலும்-சிறந்த இரவுஞ்சகிரியின் பகுதியும், தளைபட-சிறைபடவும், மாகம் தர மதில்மறை சூரன்-ஆகாயத்தை அளாவியிருக்கும் மதிலிலே மறையும் சூரனு டைய, மார்பும் துணையுறும் தோளும் துணிபட-மார்பும் இரண்டு தோள்களும் வெட்டுப்படவும், வாள்கொண்டு அமர் செய்த பெருமாளே-வாளைக்கொண்டு போரைச்செய்த பெரு மாளே, தீயும் பவனமும் நீரும் தரணியும்- நெருப்பும் காற்றும் நீரும் நிலமும், வானும் செறிதரு பசுபாசம் தேகம்தனை-ஆகாய மும் என்னும் ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையாலாகிய ஆன்மா வினையினால் எடுத்த உடம்பை, நிலை என்று இருவினை தீரும் திறல்வினை அறியாது-நிலை யென்று நினைத்து இரண்டுவினை களும் ஒழிக்கும் வலிய நல்வினையை அறியாமல், ஓயும்படி அறுநூறும் பதினுறாயிரமும் பதினிருபதாறும் ஓடும் சிறு வுயிர்-இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசங்களை நாளொன் றுக்கு உடைய சிற்றுயிர், மீளும்படி-இறப்பினின்றும் மீட்சி யடையுமாறு, நல்யோகம் புரிவது-நல்ல யோகத்தைச் செய்வது, கிடையாதோ- அடியேனுக்குக் கிடைக்கமாட்டாதோ? (எ-று.)

விருத்தி :—பவனம் - காற்று. பஞ்சபூதக் கூட்டரவே தேகம் என்பார் 'தீயும் பவனமும் நீருந் தரணியும் வானுஞ் செறிதரு பசுபாசத் தேகம்' என்றார். நாளொன்றுக்கு இருபத் தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசங்கள் செல்லுகின்றன என்றும், அவற்றை அடக்கின் இறப்பொழியும் என்றும் அவ்வாறு அடக்

குதற்கு உரிய வழி யோகம் புரிதலே யாகும் என்றும் யோக நூல்கள் முழங்கும். சிறு+உயிர்-சிற்றுயிர் எனப் புணருமே னும் சந்த வின்பம் நோக்கிச் 'சிறுவுயிர்' என்றாயிற்று. யோகம் தியானம், கூட்டம்; இதனை,

'பயில்புறக் கரண மனைத்தையும் விளங்கு
    மூட்கரணத் திடைப் படுத்தி
மயலுறு மனனைப் புற்கலனிடத்தி லொடுக்கி
    மேல் வயங்கு சட்டாவம்
இயற்று சடுடாங் கோச யோராறு
    மில்லையந்திடாப் புற்கலன் றன்னை
உயர்வுற வுயர்ந்த பரம்பொரு ளதனிற்
    கூட்டுதல் யோகமென் றுரைப்பார்.'

எனவரும் காசிகண்டச் செய்யுளான் அறிக.

81. தனன தாத்தன தனன தாத்தன
    தனன தாத்தன தந்ததான.

பொருவ தாய்த்தனிமுத ல தாய்ப்பக
    விரவு போய்ப்புகல் — இன்றவேதப்

பொருள தாய்ப்பொருள் முடிவ தாய்ப்பெரு
    வெளிய தாய்ப்புதை — வின்றிஈறில்

கதிய தாய்க்கரு தரிய தாய்ப்பரு
    கமுத மாய்ப்புலன் — ஐந்துமாயக்

கரண மாய்த்தெனை மரண மாற்றிய
கருணை வார்த்தையி ருந்தவா றென்
உததி கூப்பிட நிருத ரார்ப்பெழ
உலகு போற்றிட வெங்கலாப
ஒருப ராக்ரம துரக மோட்டிய
உரவ கோக்கிரி நண்பவானோர்
முதல்வ பார்ப்பதி புதல்வ கார்த்திகை
முலைகள் தேக்கிட உண்டவாழ்வே
முளரி பாற்கடல் சயில மேற்பயில்
முதிய மூர்த்திகள் தம்பிரானே.

(இ - ள்.) உததி கூப்பிட நிருதர் ஆர்ப்பு எழ-கடல்கதறவும் அசுரருடைய ஆரவாரம் உண்டாகவும், உலகு போற்றிட-உலகத்தார் வாழ்த்தவும், ஒரு பராக்கிரமம் துரகம் ஒட்டிய உரவ-ஒப்பற்ற வீரமுள்ள மயிலைச் செலுத்திய வலிமையுடையவனே, கோ கிரி நண்ப-சிறந்த மலைகளுக்குத் தலைவனே, வானோர் முதல்வ-தேவர்களுக்குக் காரணமானவனே, பார்ப்பதி புதல்வ-உமாதேவிக்குக் குமாரனே, கார்த்திகை முலைகள் தேக்கிட உண்டவாழ்வே-கார்த்திகையினுடைய ஸ்தனங்களைத் தெவிட்டும்படி பருகிய வாழ்வானவனே, முளரி பாற்கடல் சயிலம் மேல் பயில்-தாமரை மலர் திருப்பாற்கடல், வெள்ளிமலை ஆகிய இவற்றின்மேல் வாழ்கின்ற, முதிய மூர்த்திகள் தம்பிரானே-பழமையான மும்மூர்த்திகளுக்குத் தலைவனே, பொதுவதாய்-எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் பொதுவான பொருளாயும்,

தனிமுதலாய்-ஒப்பற்ற காரணப் பொருளாயும், பகல் இரவு போய்-பகல் இரவு ஒழிந்து, புகல்கின்ற வேதம் பொருளாய்-புகழப்படுகின்ற வேதங்களில் சொல்லப்படும் பொருளாயும், பொருள் முடிவதாய்-எல்லாப் பொருள்களின் முடிவாயும், பெரு வெளியதாய்-பெரிய வெளியாயும், புதைவு இன்றி ஈறு இல் கதியதாய்-மறைவும் அழிவுமில்லாத நிலையை யுடையதாயும், அரியதாய்-நினைப்பதற்கு அரியதாயும், பருகு அமுதமாய்-உண்ணுகின்ற தேவாமிர்தமாயும், புலன் ஐந்தும் மாய கரணம் மாய்த்து - ஐம்புலன்களும் அழியவும் நான்கு கரணங்களையும் ஒழித்து, வினை மரணம் மாற்றிய-என்னை மரணத்தினின்றும் மாற்றிய, கருணை வார்த்தை இருந்த ஆறு என்-அருள் மொழிகள் இருந்தபடி என்னை (எ-று.)

விருத்தி :— மரணமாற்றிய கருணை வார்த்தை-இறப்பை ஒழிக்கத்தக்க உபதேசமொழி. அஃதாவது 'சும்மாவிரு சொல்லற' என்று அறுமுகப் பெருமான் இந்நூலாசிரியருக்கு அருளிச் செய்தது. அதனை இவர் தாம் பாடியருளிய கந்தரனுபூதி என்னும் நூலின்கண்,

> 'செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
> பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்
> சும்மா இருசொல் லறவென் றலுமே
> அம்மா பொருளே துமறிந் திலனே'

கூறியிருத்தல் காண்க.

உலகு- உயர்ந்தோர்; ஆகுபெயர். கோக்கிரி-சிறந்தமலை. மூளரி பாற்கடல் சயிலமேற்பயில் முதிய மூர்த்திகள்-தாமரை மலர், திருப்பாற்கடல், கயிலாயகிரி இவைகளின்மேல் தங்கியிருக்கும் ஆதி மூர்த்திகளாகிய மூவர்.

82. தனத்தத் தந்தனந் தனத்தத் தந்தனந்
தனத்தத் தந்தனந் தனதான.

தடக்கைப் பங்கயங் கொடைக்குக் கொண்டல்தண்
டமிழ்க்குத் தஞ்சமென் றுலகோரைத்

தவித்துச் சென்றிரந் துளத்திற் புண்படுந்
தளர்ச்சிப் பம்பரந் தனையூசற்

கடத்தைத் துன்பமண் சடத்தைத் துஞ்சிடுங்
கலத்தைப் பஞ்சஇந் த்ரியவாழ்வைக்

கணத்திற் சென்றிடந் திருத்தித் தண்டையங்
கழற்குத் தொண்டுகொண் டருள்வாயே

படைக்கப் பங்கயன் துடைக்கச் சங்கரன்
புரக்கக் கஞ்சைமன் பணியாகப்

பணித்துத் தம்பயந் தணித்துச் சந்ததம்
பரத்தைக் கொண்டிடுந் தனிவேலா

குடக்குத் தென்பரம் பொருப்பிற் றங்குமங்
குலத்திற் கங்கைதன் சிறியோனே

குறப்பொற் கொம்பைமுன் புனத்திற் செங்கரங்
குவித்துக் கும்பிடும் பெருமானே.

(இ-ள்.) படைக்க பங்கயன் துடை சங்கரன் புரக்க கஞ்சைமன்-படைப்பதற்குப் பிரமனையும் அழிப்பதற்குச் சிவபெரு

மானையும் காப்பதற்கு லக்ஷ்மிநாயகனாகிய விஷ்ணுவையும், பணியாக பணிந்து-அவரவர் செய்யும் தொழிலாகச் செய்யும்படி நியமித்து, தம்பயம் தணித்து-அவ்வப்போது அவர்கட்குப் பல வகையால் உண்டாகும் அச்சங்களை ஒழித்து, சந்ததம் பரத்தை கொண்டிடும் தனிவேலா-எப்பொழுதும் எல்லாருக்கும் மேம்பட்ட தன்மையைப் பெற்று விளங்கும் ஒப்பற்ற வேற்படையை உடையவனே, குடக்கு தென்பரம் பொருப்பில் தங்கும்-மதுரைக்கு மேற்றிசையிலுள்ள அழகிய திருப்பரங்குன்றத்தில் வாழும், அம்குலத்தில் சங்கை தன் சிறியோனே-அழகிய குலத்திலுதித்த கங்காதேவியின் புதல்வனே, குறப் பெண் கொம்பை முன்புனத்தில் செம் கரம் குவித்து கும்பிடும் பெருமானே-குறமகளாகிய பொன்கொடியை ஒத்த வள்ளியை முன்பொரு காலத்தில் தினைப்புனத்தில் சிவந்த கைகளைக் கூப்பி வணங்கும் பெருமானே, தடம்கை பங்கயம்-அகன்ற கைகள் தாமரைமலரை ஒக்குமென்று, கொடைக்கு கொண்டல்-ஈகையில் மேகத்தை ஒப்பாவீர்களென்றும், தமிழ்க்கு தஞ்சம் என்று-தமிழுக்கு அடைக்கலப் பொருளாவீர்களென்றும் சொல்லி, உலோகரைத் தவித்துசென்று இரந்துஉளத்தில்புண்படும்-உலகத்தோரைப் பிரிந்துபோய் யாசித்து மனத்தில் துயரத்தை அடையும், தளர்ச்சி பம்பரம் தனை-தளர்கின்ற பம்பரத்தை, ஊசல் கடத்தை-ஊசலாடும் கயிற்றை, துன்பம் மண் சடத்தை-துன்பத்தைத் தரும் கண்ணுலாகிய அழியும் பொருளை, துஞ்சிடும் கலத்தை-மரணமடையும் குடத்தை, பஞ்சம் இந்திரியம் வாழ்வை-ஐந்து புலன்களோடு கூடிவாழும் பொருளை, கணத்தில் சென்று இடம் திருத்தி-ஒருகூணப் பொழுதில் அடைந்து இடத்தைச் செம்மைப்படுத்தி, தண்டை அம் கழற்கு தொண்டு

கொண்டு அருள்வாய்-தண்டைகள் தரித்த அழகிய திருவடிகளுக்குத் தொண்டாகும்படி அருள் புரிவாய். (எ-று.)

விருத்தி :— தடைத்தல்-அழித்தல். கஞ்சைமன்-திருமகள் கேள்வனாகிய திருமால். குடக்கு-மேற்கு. தமிழ் மெல்லோசை இன்பம் வாய்ந்து, செவிக்கு இனிமை பயத்தலின் '**தண்டமிழ்**' என்றார். கடம்-கயிறு. பஞ்ச இந்திரியவாழ்வு என்றார் ஐந்து பொறிகளின் வழிச் சென்று போகநுகர்ந்து வாழும் வாழ்க்கையாதலின். ஐம்புலனிற் பற்றற்றாலன்றி அவன் கழற்குத் தொண்டுபூணுதல் அருமையென்றும், அங்ஙனம் பற்றறப்பதற்கும் அறத்த வழியும் வேறுபிற கடவுளர்பால் தொண்டுபூணாது அவனுக்கே அடிமையாதலும் அப்பெருமான் தன்னாலே ஆகற்பாற்றென்றும் உணர்த்துவார், 'பஞ்ச இந்திரிய வாழ்வைக் கணத்திற் சென்றிடந் திருத்தித் தண்டையங் கழற்குத் தொண்டுகொண் டருள்வாயே' என்றார்.

83. தனனதன தான தத்த தனனதன தான தத்த
தனனதன தான தனதான.

முழுகிவட வாமு கத்தி னெழுகனலிலே பிறக்கு
முழுமதிநி லாவி னுக்கும் வசையாலும்
மொழியுமட மாதருக்கு மினியதனி வேயிசைக்கு
முதியமத ராஜனுக்கு மழியாதே
புழுகுதிகழ் நீப மத்தி லழகியகு ராநி ரைத்த
புதுமையினி லாதிரட்டி புயமீதே
புணரும்வகை தானினைத்த துணரும்வகை நீல சித்ர
பொருமயிலி லேறி நித்தம் வரவேணும்

எழுமகர வாவி சுற்று பொழிலருணை மாநகர்க்கு
ளெழுதரிய கோபு ரத்தில் உறைவோனே

இடைதுவள வேடு வச்சி படமசைய வேக னத்த
இளமுலைவி டாத சித்ர மணிமார்பா

செழுமகுட நாக மொய்த்த ஒழுகுபுனல் வேணிவைத்த
சிவனைமுத லோது வித்த குருநாதா

திசைமுகன்மு ராரி மற்று மரியபல தேவருற்ற
சிறையடைய மீள விட்ட பெருமாளே.

(இ-ள்.) எழும் மகரம் வாவிசுற்று பொழில் அருணைமா நகர்க்குள்-மேலே தோன்றுகின்ற சுறாமீன்கள் வாழும் பொய்கைகள் சூழ்ந்த சோலைகளையுடைய திருவருணையென்னும் சிறந்த பதியில், எழுது அரிய கோபுரத்தில் உறைவோனே-சித்திரிப்பதற்குமுடியாத அவ்வளவு அழகு வாய்ந்த கோபுரத்தில் தங்குபவனே, வேடுவச்சி-வள்ளிநாயகியினது, இடைதுவள இடை சோர்வையடையவும், படம் அசைய-ஆடை அசையும்படியும், கனத்த இளமுலை-பருத்த இளைய ஸ்தனங்கள், விடாத சித்திரம் மணிமார்பா-நீங்காத சந்தன கோலத்தை யுடைய அழகிய மார்பையுடையவனே, செழும் மகுடம் நாகம் மொய்த்த-செழுமையான படங்களையுடைய பாம்புகள் நெருங்கியுள்ள, ஒழுகு புனல் வேணி வைத்த சிவனை-ஒழுகுகின்ற கங்கையைச் சடையின்கண் தரித்த சிவபெருமானுக்கு, முதல் ஓதுவித்த குருநாதா-காரணமாகிய பிரணவத்தை உபதேசித்த குருநாதனே, திசைமுகன் முராரி மற்றும் அரிய பல தேவர்-நான்முகனும் பிரமனும் மற்றுமுள்ள அருமையான

தேவர்கள் பலரும், உற்ற சிறை அடைய மீளவிட்ட பெரு மாளே-தாங்கள் அடைக்கப்பட்ட சிறையினின்று முழு வதும் மீளும்படிசெய்த பெருமானே, வடவாமுகத்தின் முழுகி-வடவாமுகாக்கினியில் முழுகி, எழு கனலிலே பிறக் கும்-எழுகின்ற நெருப்பிலே உதிக்கின்ற, முழுமதி நிலாவி னுக்கும்-பூரணச் சந்திரனுடைய கிரணங்களுக்கும், வசையா லும்-ஆடவர் மனத்தை வளைகின்ற செயல்களுக்கும், மொழி யும் மடம் மாதருக்கும்-இனிமையாகப் பேசும் மடப்பம் பொருந்திய பெண்களுக்கும், இனிய தனிவேய் இசைக்கும்-இனிமையான ஒப்பற்ற புல்லாங் குழலின் இசைக்கும், மத ராஜனுக்கும்-மன்மதனுக்கும், அழியாது-மனம் அழியாமல், புழுகுதிகழ் நீபம் அத்தில்-புனுகு விளங்குகின்ற கடப்பமாலை யைத் தரித்திருத்தலால், அழகிய குரா நிரைத்த-அழகாக விருக் கின்ற குராமலர்களை வரிசையாகச் சூட்டிய, புதுமையினில் ஆறு இரட்டி புயம்மீதே- புதிது புதிதாகத் தோன்றும் பன்னி ரண்டு திருத்தோள்களின் மேலும், புணரும் வகை தான் நினைத்து உணரும் வகை-சேரும்வகையை எண்ணி அவற்றை உள்ளவாறு அறியும்படி, நீலம் சித்ரம்-நீல நிறம் பொருந்திய அழகிய, பொருமயிலில்-சண்டைசெய்யும் மயிலின்மேல், ஏறி நிச்சம் வரவேணும்-ஆரோகணித்துத் தினந்தோறும் அடி யேன் முன்வரவேண்டும் (எ-று.)

விருத்தி :—மையலுற்றோர்க்கு அம்மையலை வளர்த்தற்குக் காரணமாய் இருத்தலின் முழுமதியை, 'முழுகி வடவா முகத் தின் எழு கனலிலே பிறக்கும் முழுமதி' என்றார். 'இனிய தனிவேய் இசை' என்றார், குழலிசை எல்லாவற்றினும் இனி தாதலின்; திருவள்ளுவரும் இது குறித்தே, 'குழலினிது யாழி

ளிது ' எனக்குழலே முன் வைத்தது காண்க. எழுதரிய கோபுரம்-எழுதுவதற்கு அருமையான சித்திரவேலைகள் பொருந்திய கோபுரம் கனத்த-பருத்த. முராரி-திருமால்; முராசுரனைக் கொன்றவர். ஓதுவித்த-ஓதும்படி செய்த.

84. தானதத் தனதான தானதத் தனதான
தானதத் தனதான தனதான.

நீள்புயற் குழல்மாதர் பேரினிற் க்ருபையாகி
நேசமுற் றடியேனு நெறிகேடாய்

நேமியிற் பொருள்தேடி யோடியெய்த் திளம்வாடி
நீதியிற் சிவவாழ்வை நினையாதே

பாழினுக் கிரையாய காமம்வைத் தொருகோடி
பாடலுற் றிடவேசெய் திடுமோச

பாவியெப் படிவாழ்வ னேயர்கட் குளதான
பார்வைசற் றருளோடு பணியாயோ

ஆழியிற் றுயில்வோனு மாமலர்ப் பிரமாவு
மாகமப் பொருளோரும் அனைவோரும்

ஆனைமத் தகவோனும் ஞானமுற் றியல்வோரு
மாயிரத் திருநூறு மறையோரும்

வாழுமுத் தரமேரூர் மேவியற் புதமாக
வாகுசித் திரதோகை மயிலேறி

மாறெனப் பொருசூர னீறெழப் பொரும்வேல
மான்மகட் குளனான பெருமாளே.

(இ-ள்.) ஆழியில் துயில்வோனும்-திருப்பாற்கடலின்கண் அறிதுயில் செய்யுந் திருமாலும், மாமலர் பிரமாவும்-சிறந்த தாமரை மலரில் வாழும் பிரமதேவனும், ஆகமம் பொருளோரும்-சிவாகமங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களும், அனைவோரும்-மற்றுமுள்ளாரெல்லாரும், ஆனை மத்தகவோனும்-ஆனை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளும், ஞானம் உற்று இயல்வோரும்-ஞான பாகத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அதன்படி ஒழுகுவோர்களும், ஆயிரத்து இருநூறு மறையோரும்-ஆயிரத் திருநூறு பிராமணர்களும், வாழும் உத்தரமேரூர்-வாழ்கின்ற உத்தரமேரூர், மேவி அற்புதம் ஆக-பொருந்திய ஆச்சரியமாக, வாகு சித்திரம் தோகை மயில் ஏறி-அழகிய சித்திரமான உருவத்தையுடைய மயிலின்மேல் ஆரோகணித்து, மாறு எனை பொருசூரன்-பகை என்று வந்து சண்டைசெய்யும் சூரனைவன், நீறு எழ பொரும்வேல்-நீறாகப் போம்படி சண்டைசெய்யும் வேற்படை யுடையவனே, மான்மகட்கு உளன் ஆன பெருமாளே-மான்பெற்ற மகளாகிய வள்ளிநாயகிக்கு மணவாளனாக உள்ள பெருமானே, நீள்புயல் குழல்மாதர் பேரினில் இரவை ஆகி-நீண்ட மேகம்போன்ற கூந்தலையுடைய பெண்களின்மேல் கருணைகொண்டு, நேசம் உற்று அடியேனும் நெறிகேடாய்-ஆசைபொருந்தி அடியேன் நல்வழிவிட்டுத் தீநெறியிற் சேர்ந்து, நேமியில் பொருள்தேடி-பூமியில் பொருளைத் தேடி, ஓடி எய்த்து உளம் வாடி-ஓடி யிளைத்து மனம் வருந்தி, நீதியில் சிவவாழ்வை நினையாது-நன்னெறியினால் மங்களகரமான சைவவாழ்க்கையை எண்ணாமல், பாழினுக்கு இரை ஆய நாமம் வைத்து-பாழ்போன்ற வயிற்றுக்கு ஆகாரமாகக்கூடிய ஒரு பெயரை இட்டு, ஒரு கோடி பாடல் உற்றிட

செய்திடும் மோசம் பாவி-நூறு கோடி பாடல் தோன்றும்படி பாடும் வஞ்சகச் செயலையுடைய பாவியான நான், எப்படி வாழ்வன்-எவ்வாறு பரிசுத்தமான ஞான வாழ்வை அடைவேன், நேயர்கட்கு உளது ஆன பார்வை-அன்பர்களுக்கு உரிமையாக உள்ள அருட்பார்வை, சற்று அருளோடு பணியாய்-அடியேனுக்கும் கிடைக்கும்படி சிறிது கருணையுடனே பணித்தருள்வாய். (எ-று.)

விருத்தி :— சேம-க்ஷேமம். எய்த்தல்-இளைத்தல். சிவவாழ்வு-மங்கலமான வாழ்வு; சிவம்-மங்கலம். பாழ்-பாழ்நிலம். நேயர் கட்குளதான பார்வை-தொண்டருக்கருளும் அருட்பார்வை. ஆகமப் பொருளோர்-ஆகமத்துக்கும் பொருளாயுள்ளவராகிய சிவபெருமான்; 'அருளிறு மாகமத்தே யறியலாஞ் சிவனை' என்றார் பெரியாரும். 'ஆனை மத்தகவோன்' என்றார் முகமொன்றே ஆனை வடிவிற்றாதலின். மறையோர்-வேதியர். உத்தரமேரூர்-ஒரு ஸ்தலம்; செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ளது. மான்மகள்-வள்ளிநாயகியார்.

85. தனதனன தான தத்த தனதனன தான தத்த
தனதனன தான தத்த தனதான.

சரணகம லாலயத்தை அரைநிமிஷ நேர மட்டில்
தவமுறைதி யானம் வைக்க அறியாத
சடகசட மூட மட்டி பவவினையி லேசனித்த
தமியன்மிடி யால்ம யக்கம் உறுவேனோ
கருணைபுரி யாதி ருப்ப தெனகுறையி வேளை செப்பு
கயிலைமலை நாதர் பெற்ற குமரோனே

கடகபுய மீதி ரத்ந மணியணி பொன் மாலை செச்சை
கமழுமணம் மார்க டப்பம் அணிவோனே

தருணமிதை யாமி குத்த கனமது று நீள்ச வுக்ய
சகலசெல்வ யோக மிக்க பெருவாழ்வு

தகைமைசிவ ஞான முத்தி பரகதியு நீகொ டுத்து
தவிபுரிய வேணு மெய்த்த வடிவேலா

அருணதள பாத பத்ம மதுநிதமு மேது திக்க
அரியதமிழ் தான ளித்த மயில்வீரா

அதிசயம நேக முற்ற பழநிமலை மீது தித்த
அழகுதிரு வேர கத்தின் முருகோனே.

(இ-ள்.) கயிலைமலைநாதர்-கயிலைமலைக்குத் தலைவராகிய சிவபெருமான், பெற்ற குமரோனே-பயந்தருளிய குமரனே, கடகபுயம் மீது-கங்கணம் அணிந்த தோளின் மேல், இரத்நமணி அணி-இரத்நம்பதித்த ஆபரணத்தையும், பொன்மாலை செச்சை-பொன்மாலையையும் வெட்சிப் பூவையும், கமழும் மணம் ஆர் கடப்பம்-வீசுகின்ற மணம் பொருந்திய கடப்பமாலையையும், அணிவோனே-தரித்துக் கொண்டிருப்பவனே, மெய்த்த வடிவேலா-நெய்பூசிய கூர்மையான வேலையுடையவரே, அருண தளம் பாதம் பத்மம் அது-மிகவும் சிவந்த இதழ்களையுடைய தாமரை மலரை ஒத்த திருவடியை, நிதமுமே துதிக்க-நாடோறும் வாழ்த்த, அரிய தமிழ்தான் அளித்த-அருமையான தமிழ்க் கல்வியைத் தந்தருளிய, மயில் வீரா-மயில் வாகனத்தையுடைய வீரனே, அதிசயம் அநேகம்-பல அற்புதங்கள், உற்ற பழநிமலை

மீது-பொருந்திய பழநிமலையின்மேல், உதித்த அழக-உற்ப வித்த அழகனே, திருவேரகத்தின் முருகோனே-திருவேரகம் என்னும் திவ்விய ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமானே, சரண கமல ஆலயத்தை-பாதாரவிந்தமாகிய கோயிலை, அரை நிமிஷம் நேரப்பட்டில்-அரைநிமிஷநேரம் வரையில், தவம் முறை தியானம்-தவத்தின் முறையாகிய தியானம், வைக்க அறியாத-வைப்பதற்குத் தெரிந்துகொள்ளாத, சட கசட மூடமட்டி-வஞ்சகத்தையும் குற்றத்தையுமுடைய மயக்கம் நிறைந்த மடையனும், பவம் வினையிலே-பிறவிக்கு ஏதுவாகிய வினையினாலே, சனித்த-பிறந்த, தமியன்-தனியானவனுமாகிய அடியேன், மிடியால்-தரித்திரத்தால், மயக்கம் உறுவேனோ-மயக்கத்தை அடைவேனோ, கருணைபுரியாது இருப்பது-அடியேனுக்கு அருள் செய்யாமல் இருப்பதற்கு ஏற்பட்ட, என்குறை-என்ன்குறை செய்தேன், இவ்வேளை செப்பு-இப்பொழுது சொல்லி அருளுவீராக, ஐயா-ஐயனே, தருணம் இது-இதுவே தக்கசமயம், மிகுத்த கனம் அது உறு-மிக்கபெருமை வாய்ந்த, நீள் சவுக்கியம்-அதிக சௌக்கியத்தையும், சகல செல்வம் யோகம்-எல்லாச் செல்வங்களும் கூடிய, மிக்க பெருவாழ்வு-மிகுந்த பெரிய வாழ்வையும், தகைமை சிவஞானம்-பெருமை பொருந்திய சிவஞானத்தையும், முத்தி பரகதியும்-மோக்ஷமாகிய மேலான நிலையையும், நீ கொடுத்து-தேவரீர் எனக்குத் தந்து, உதவி புரிய வேணும்-உதவி செய்யவேண்டும். (எ-று.)

விருத்தி:—கமலாலயம் - தாமரை மாளிகை. மிடியான் மயக்கம் உறுவேனோ என்றார், மிடி அறிவு முதலியவற்றை அழிப்பதாகலின்,

'நெருப்பினுள் துஞ்சலு மாகும் நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது' என்றார்

வள்ளுவனாரும். நெய்த்த-மினுமினுப்புள்ள. அருணம்-சிவப்பு, தளம்-இதழ். அதிசயம்-அதிசயப்படத்தக்க பொருள்கள்.

86. தனத்தா தனத்தா தனத்தா தனத்தா
தனத்தா தனத்தா தனதான.

சரத்தே யுதித்தா யுரத்தே குதித்தே
சமர்த்தா யெதிர்த்தே வருசூரைச்

சரிப்போ னமட்டே விடுதா யடுத்தாய்
தகர்த்தா யுடற்றான் இருகூறாச்

சிரத்தோ டுரத்தோ டறுத்தே குவித்தாய்
செகுத்தாய் பலத்தார் விருதாகச்

சிறைச்சே வல்பெற்றாய் வலக்கார முற்றாய்
திருத்தா மறைத்தாள் அருள்வாயே

புரத்தார் வரத்தார் சரச்சே கரத்தார்
பொரத்தா னெதிர்த்தே வருபோது

பொறுத்தார் பரித்தார் சிரித்தார் எரித்தார்
பொரித்தார் நுதற்பார் வையிலேயின்

கரித்தோ லுரித்தார் விரித்தார் தரித்தார்
கருத்தார் மருத்தூர் மதனனைக்

கரிக்கோ லமிட்டார் கணுக்கா ணமுத்தே
கதிர்காம முற்றூர் பெருமாளே

(இ-ள்.) புரத்தார்-திரிபுராதிகள், வரத்தார்-தாங்கள் பெற்ற சிறந்த வரங்களின் வல்லபத்தால், சரம் சேகரத்தார்-அம்புகளைச் சேர்த்துக்கொண்டவராய், பொர எதிர்த்து வருபோது-சண்டை செய்ய எதிர்த்த காலத்தில், பொறுத்தார் பரித்தார்-பொறுத்துக்கொண்டும் தாங்கிக்கொண்டும் இருந்து, சிரித்தார் எரித்தார்-சிரித்து அம் முப்புரங்களையும் எரித்து, பொரித்தார்-பொரியாகும்படி செய்தவரும், நுதல் பார்வையில்-நெற்றிக் கண்ணின் விழிப்பினால், பின் கருத்து ஆர் மருத்து ஊர் மதனை காரிகோலம் இட்டார்-பின்னொரு காலத்தில் உலகத்தாருடைய கருத்தில் பொருந்திய தென்றற்காற்றுத் தேராக ஊரும் மன்மதனை அழித்தவரும், கரித்தோல் விரித்தார் தரித்தார்-யானையினது தோலை உரித்து விரித்து ஆடையாகத் தரித்துக்கொண்டவருமாகிய சிவபெருமானுடைய, கண்ணுக்கு ஆன முத்தே-கண்களுக்கு விருப்பந்தரும் முத்துப்போன்றவனே, கதிர்க்காமம் உற்று ஆர்-கதிர்க்காமத்தில் பொருந்தி வாழும், முருகோனே-முருகப் பெருமானே, சரத்தே உதித்தாய்-சரவணப் பொய்கையில் தோன்றினவனே, உரத்து குதித்து சமர்த்தாய் எதிர்த்து வரு சூரை-திடத்துடன் குதித்துக்கொண்டு சாமர்த்தியமாய் எதிர்த்துவந்த சூரனை, சரிப்போனையட்டு விடுத்தாய் அடுத்தாய்-அவர்கள் வழியிலே சென்றவரையில் விட்டுப் பின்னவர்களைப் போர்க்களத்தில் சேர்ந்தாய், தகர்த்தாய்-அவர்களை அழித்தவனே, உடல்தான் இரு கூறு ஆக-உடம்பு இரண்டு பிளவாகும்படி, சிரத்தோடு உரத்தோடு அறுத்து குவித்தாய்-தலைகளோடும்மார்போடும் அறுத்துச்சேர்த்தவனே, செருத்தாய்-அவர்களை அழித்தவனே, பலத்தார் விருது ஆக சிறை சேவல் பெற்றாய்-பலத்தையுடைய அசுரர்களைக் கொன்றதற்கு அடை

யாளமாகச் சிறகுகளையுடைய சேவலைக் கொடியாகப் பெற்ற வனே, வலக்காரம் உற்றாய்-மிக்க வெற்றியைக் கொண்டவனே, திருதாமரை தாள் அருள்வாய்-அழகிய செந்தாமரையை யொத்த திருவடிகளை அடியேன் பெறும்படி கருணை செய்வாயாக. (எ-று.)

விருத்தி:—சூர்-சூரன் செகுத்தல்-அழித்தல். வலக்கா ரம்-வெற்றி. மறைத்தாள்-வேதங்களால் போற்றப்படும் திரு வடி. வரத்தா-வரப்பிரசாதம் பெற்றவர். நுதற் பார்வை-நெற் றிக் கண். மருத்து-காற்று. மருத்தூர் மதன்-தென்றலைத் தேரா கவுடைய மன்மதன். கணுக்கான-கண்ணுக்கான; விகார ம். கதிர்காமம்-இலங்கைத் தீவிலுள்ள ஒரு சுப்பிரமணிய ஸ்தலம்.

87. தன்ன தனதன தனன தனதன
தன்ன தனதன தனன தனதன
தத்தத தத்தன தத்தத தத்தன
தத்தத தத்தன தத்தத தத்தன தனதான.

மருவு கடல்முகி லனைய குழல்மதி
வதன நுதல்சிலை பிறைய தெனுமவிழி

மச்சப் பொற்கணை முக்குப்பொற்குமி
ழொப்பக் கததரி யொத்ததிட்டச்செவி

குமுத மலரித ழமுத மொழிநிரை
தரள மெனுநகை மிடறு கமுகென

வைத்துப் பொற்புய பச்சைத் தட்டையொ
டொப்பிட் டுக்கம லக்கைப் பொற்றுகிர்

வகைய விரலொடு கிளிகள் முகக்க
மெனவு மிகவிய குவடு மிணையென

வட்டத் தாத்திமு கிழ்ப்பச் சக்கரம்
வைத்துப் பொற்குட மொத்திட்டு நத்திகழ்
முலைமேவும்

வடமு நிரைநிரை தரள பவளமொ
டசைய பழுமர இலைவ யிறுமயி

ரற்பத் திக்கினை பொற்புத தொப்புளும்
அப்புக் குட்சுழி யொத்துப் பொற்கொடி

மதன னுருதுடி யிடையு மினலென
அரிய கடிதட மமிர்த கழைரச

மட்டுப பொற்கம லத்திற சக்கிரி
துத்திப் பைக்கொரு மித்துப் பட்டுடை

மருவு துடையிணை கதலி பரடுகொள்
கணையு முழவென கமட மெழுதிய

வட்டப் புத்தக மொத்துப் பொற்றா
ளத்திற் பிற்புற மொத்துத் தத்தைகள்
மயிலபோலத்

தெருவில் முலையிலை யுரைசெய் தவரவர்
மயில்கொ டணைவம ருள்செய் தொழில்கொடு

தெட்டிப் பற்பல சொக்கிட் டுப்பொருள்
பற்றிக் கட்டில ணைக்கொப் பிப்புணர்

திலத மழிபட விழிகள் சுழலிட
மலர்க ளணைகுழ லிடைகொள் துகில்பட

தித்தித் துப்பிதழ் வைத்துக் கைக்கொடு
கட்டிக் குத்துமு லைக்குட் கைப்பட

திரையி லமுதென கழையில் ரசமென
பலவில் சுளையென வுருக வுபமைபல்

சிக்குப் பட்டுடல் கெட்டுச் சித்தமும்
வெட்கித் துக்கமு முற்றுக் கொக்கென
நரைமேவிச்

செவிபொ டொளிர்விழி மறைப மலசல
மொழுக பலவுரை குளற தடிகொடு

தெத்திப் பித்தமு முற்றித் தற்செய
லற்றுச் சிச்சியெ னத்துக் கப்பட

சிலர்கள் முதுவுடல் இனவு பொழுதினி
லுவரி நிறமுடை நமனு முயிர்கொளச்

செப்பற் றப்பிண மொப்பித் துப்பெய
ரிட்டுப் பொற்பறை கொட்டச் செப்பிடு

செனன மிதுவென அழுது முதுபிணை
அறைய அணைபவ ரெனெட சுடலையில்

வெற்றிக் குக்கிரை யிட்டிட் டிப்படி
நித்தத் துக்கமெ டுத்திட் டுச்சட

முழல்வேனை

குருவி னுருவென அருள்செய் துறையினில்
குதிரை கொளவரு நிறைத வசிதனை

கொற்றப் பொற்பதம் வைத்திட் டற்புத
மெற்றிய பொற்பொரு ளிட்டுக் கைக்கொரு

முதல்வ னிளகலை மதிய மடைசடை
அருண வுழைமழு மருவு திருபுயர்

கொட்டத் துப்புரர் கெட்டுப் பொட்டெழ
விட்டத் திக்கனை நக்கர்க் கற்புத

குமர னெனவிரு தொடியு முரசொடு
வளையு மடபூகட லதிர முழவொடு

கொட்டத் திட்டனை வெட்டித கடகட
லொப்பத் திக்கும டக்குத் தக்கிட

அபாயேயிக்

குருகு கொடிசிலை குடைகள் மிடைபட
மலைகள் பொடிபட வுருக ஞெதிரிட

கொத்திச சக்கிரி பற்றப் பொற்பரி
எட்டுத் திக்கும டுத்திட் டுக்குரல்

குமர குருபர குமர குருபர
குமர குருபர எனவொ தமரர்கள்

கொட்டப் புட்பமி றைத்துப் பொற்சர
ணத்திற் கைச்சிரம் வைத்துக் குப்பிட

குலவு நரிசிறை கழுகு கொடிபல
கருட னடமிட குருதி பருகிட

கொற்றப் பத்திர மிட்டுப் பொற்கக
னத்தைச் சித்தமி ரட்சித் துக்கொளு
மயில்வீரா

சிரமொ டிரணிய னுடல்கி ழியவொரு
பொழுதி னுகிர்கொடு அரியெ னடமிடு

சிற்பர்த் திட்பதம் வைத்துச் சக்கர
வர்த்திக் குச்சிறை யிட்டுச் சுக்கிரன்

அரிய விழிகெட இருபத முழுல
கடைய நெடியவர் திருவு மழகியர்

தெற்குத் திக்கில ரக்கர்க் குச்சின்
மூற்றுப் பெற்றதசர தற்குப் புத்திர

செயமு மனைவலி சிலைகை கொடுகர
மிருப தனைகிரி சிரமொர் பதுவிழ

திக்கெட் டைக்கக னத்தர்க் குக்கொடு
பச்சைப் பொற்புய லுக்குச் சித்திர
மருகோனே

திலத மதிமுக அழகி மரகத
வடிவி பரிபுர நடனி மலர்பத

சித்தர்க் குச்குறி வைத்திட் டத்தன
முத்தப் பொற்கிரி யொத்தச் சித்திர

சிலைகொள் திருசர சுவதி வெகுவித
சொருபி முதுவிய கிழவி யியல்கொடு

செட்டிக் குச்சுக முற்றத் தத்துவ
சித்திற் சிற்பதம் வைத்தக் கற்புறு

திரையி லமுதென மொழிசெய் கவுரியி
னரிய மகனென புகழ்பு விநகரில்

செப்புப் பொற்றன முற்றப் பொற்குற
தத்தைக் குப்புள கித்திட் டொப்பிய

பெருமாளே.

(இ-ள்) குருவின் உரு என-குருவின் வடிவம் என்று சொல்லுமாறு, அருள் செய்-அருள் புரிந்த, துறையினில் திருப் பெருந்துறையில், குதிரை கொளவரும்-குதிரைகளை வாங்க வந்த, நிறை தவசி-நிறைந்த தவத்தையுடைய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது, தலை-தலையின்மேல், தொற்றம் பொன் பதம் வைத்திட்டு-வெற்றி பொருந்திய பொன்போன்ற திருவடிகளைச் சூட்டி, அற்புதம் எற்றி-அற்புதமான செயல்களைச் செய்து, பொற் பொருளிட்டு-பொன்னலாகிய பொருளைத் திருப்பணியிலே செலவிட்டு, கைக்கொளும்-கைக் கொண்டருளிய, முதல்வர்-

முதற்பொருளும், இளமை கலை மதியும்-இளமை பொருந்திய கலைகளையுடைய சந்திரனை, அடை சடை-அடையும் சடையை உடையவரும், அருணை உழை மழு மருவு திருபுயர்-சிவந்த மானும் மழுப்படையும் பொருந்தியுள்ள அழகிய கைகளையுடையவரும், கொட்டத்துப்புரர்-செருக்கையுடைய திரிபுராதிகள், கெட்டு பொட்டு எழவிட்ட-அழிந்து பொடியாகும்படி விட்ட, தீக்கணை-நெருப்பையொத்த அம்பையுடைய, நக்கர்க்கு-சிவபெருமானுக்கு, அற்புத குமரன் என-ஆச்சரியமான புதல்வன் என்று சொல்லும், விருது ஒலியும் முரசொடு-வெற்றி முழக்கும் முரசவாச்சியத்துடன், வளையும் எழுகடல் முழவொடு அதிர-சங்கும் மத்தளமும் ஏழு கடல்களின் ஒலியைப் போல முழங்க, கொட்டத் துட்டரை வெட்டி-செருக்குள்ள கொடிய அசுரர்களை வெட்டி, தடகடல் ஒப்ப-அகன்ற கடலை ஒக்கும்படி, திக்கு மடுத்து தத்திட-எட்டுத் திக்குகளிலும் சேர்ந்து தடுமாறும்படி, அமர்மேவி-போரைச் செய்து, குருகு கொடி-சேவற் கொடியும், சிலை குடைகள் மிடைபட-வில்லும் குடைகளும் நெருங்கவும், மலைகள் பொடிபட-மலைகளெல்லாம் பொடியாகவும், உடுகள் உதிரிட-நட்சத்திரங்கள் உதிரவும், கொத்திச் சக்கிரி பற்றி-கொத்திப் பாம்பைப் பற்றிக்கொள்ள, பொன்பரி எட்டு திக்கும் எடுத்திட்டு குரல்-அழகிய மயிலானது எட்டுத் திக்குகளிலும் எடுத்துக்கொண்டு கூவ, குமரகுருபர குமரகுருபர குமரகுருபர என ஓது அமரர்கள்-குமரகுருபரா குமரகுருபரா குமரகுருபரா என்று வாழ்த்தும் தேவர்கள், புட்பம் இறைத்து-மலர்களைத் தூவி, பொன் சரணத்தில்-அழகிய திருவடிகளில், கை சிரம் வைத்து கும்பிடவும்-கைகளைச் சிரமேல் வைத்துக்கொண்டு கும்பிட, நரி சிறை கழுகு கொடி

ட்ல கருடன் நடம் இட-நரிகளும் சிறகுகளையுடைய கழுகு களும் சாக்கைகளும் பலவகைப்பட்ட பருந்துகளும் கூத்தாட வும், குருதி பருகிட-இரத்தத்தைக் குடிக்கவும், கொற்றம் பத்திரம் இட்டு-வெற்றியையுடைய வேலைச் செலுத்தி, பொன் ககனத்தை-அழகிய தேவலோகத்தை, சித்தம் இரக்ஷித்துக் கொள்ளும்-ஆசைவைத்து காத்தருளிய, மயில்வீரா-மயில் வீரனே, சிரமொடு இரணியன் உடல் கிழிய-தலையுடன் இரணியனது உடல் கிழியும்படி, ஒரு பொழுதின் உகிர்கொடு-ஒருநாளில் நகங்களைக் கொண்டு, அரியென் நடம் இடு-சிங்கமெனத் தோன்றி நடனஞ் செய்த, சிற்பத் திண் பதம்வைத்து-அழகிய வலிமையுள்ள திருவடிகளை வைத்தும், சக்கரவர்த்திக்கு சிறை இட்டு-மஹாபலிச் சக்கிரவர்த்தியைச் சிறையில் இட்டும், சுக்கிரன் அரிய விழிகெட-சுக்கிரனுடைய அருமையான கண்கள் கெடவும், இருபதமும் உலகு அடைய-இரண்டு திருவடிகளும் ஈருலகங்களையும் அடையவும், நெடியவர்-திரிவிக்ரம வடிவத்தைக் கொண்டவரும், திருவும் அழகியர்-திருமகளது அழகாற் சிறந்தவரும், தெற்கு திக்கில்-தென்திசையில், அரக்கற்கு சினம் உற்று-அரக்கன்மீது கோபமடைந்து, பொன் தசரதற்கு-அழகிய தசரத சக்கிரவர்த்திக்கு, புத்திரன்-திருப்புதல்வனானவரும், செயமும் மனவலி கை சிலை கொடு-வெற்றியையும் மன வல்லமையையும் கரத்தில் வில்லையும் கொண்டு கரம் இருபது உடை-இருபது கைகளையுடைய, கிரி சிரம் ஓர் பதும் விழ-மலையை ஒத்த பத்துத் தலைகளும் அறுபட்டுவிழ, திக்கு எட்டைக் கனத்தார்க்குகொடு-எட்டுத் திசைகளையும் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தருளியவருமாகிய, பச்சை பொன் புயலுக்கு-பச்சை நிறமுள்ள அழகிய மேகவண்ணனாகிய திருமாலுக்கு,

சித்திர மருகோனே-அழகு பொருந்திய மருமகனே, திலத மதிமுக அழகி-திலதமிட்ட சந்திரன்போன்ற முக அழகை யுடையவளும், மரகதவடிவி-மரகதம் ரத்நம்போன்ற திருவுருவத்தை யுடையவளும், பரிபுர நடனி-பரிபுரம் என்னும் ஆபரணத்தைத் தரித்துக்கொண்டு நடனஞ் செய்பவளும், மலர்பதம்-தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை யுடையவளும், சித்தர்க்கு குறி வைத்திட்டு-சிவபெருமானுக்குக் குறியை வைத்து, முத்து-முத்துவடத்தை யணிந்த, தனம்-கொங்கைகள், பொன் கிரி ஒத்து-பொன் மலைகளுக்கு ஒப்பாகக் கொண்ட, சித்திரம்-அழகிய, சிவம் கொள்-மங்களகரமான, திரு சரசுவதி வெகு வித சொரூபி முதுவிய கிழவி-திருமகள் சரசுவதி முதலிய பல வகை வடிவத்தையுடைய தேவதைகளுடைய, இயல்கொடு-இயல்பைக்கொண்டு, செட்டிக்குச் சுகம் உற்று-முருகனுக்கு நன்மையை வைத்து, தத்துவசித்தில்-தத்துவ ஞானத்தில், சிற்பதம் வைத்து-ஞானபதத்தை வைத்து, கற்பு உறு-கற்பின் தன்மை பொருந்திய, திரையில் அமுது என-கடலில் பிறந்த அமுதம்போன்ற, மொழி செய்-வார்த்தைகளைக் கூறும், கௌரியின்-உமாதேவியின், அரிய மகன் என-அருமைப் புதல்வன் என்று, புகழ் புலி நகரில்-புகழப்படுகின்ற திருப்புலியூரில், செப்பு பொன்தனம் உற்ற-கலசத்தை யொத்த அழகிய முலைகளையுடைய, பொன் குறத்தைக்கு-அழகிய குறப்பெண்ணாகிய கிளிக்கு, புளகித்திட்டு ஒப்பிய பெருமானே-மயிர்க்குச் செறிய மனம் ஒப்பிய பெருமானே, மருவு கடல் முகில் அனைய குழல்-பொருந்திய கடலிலே தோன்றும் மேகத்தைப் போன்ற கூந்தலையும், மதிவதனம்-சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையும், நுதல்சிலை பிறை-வில்லையும் பிறையையும் ஒத்த நெற்

றியையும், விழி மச்சம் பொன் கணை-மீனையும் அழகிய அம்பை யும் ஒத்த கண்களையும், முக்கு பொன்குமிழ் ஒப்ப-குமிழை யொத்த நாசியையும், கத்தரி ஒத்திட்ட செவி-கத்தரியைப் போன்ற காதுகளையும், குமுதமலர் இதழ் குமுதமலரைப் போன்ற இதழையும், அமுதமொழி-அமிர்தம்போன்ற வார்த் தையையும், நிரைதாளம் எனும் நகை-வரிசையாகிய முத்துக் கள் போன்ற பற்களையும், மிடறு கமுகு என-கமுகமரத்தைப் போன்ற கழுத்தையும், வைத்து-பெற்று, பொன்புயம்-பொன் போன்ற தோள்களை, பச்சை தட்டையொடு ஒப்பிட்டு-பச்சை மூங்கிலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, கமலக்கை பொன்துகிர் அனைய-தாமரை மலர்போன்ற கைகளிலுள்ள அழகிய பவ ளத்தை நிகர்த்த, விரலொடு-விரலோடு, கிளிகள் முக நகம் எனவும்-கிளிகளின் முகத்தை யொத்துள்ள நகம் எனவும், இகலிய குவடும் இணை என-கோபித்த குன்றும் இணையென்று கூற, வட்டத்துத்தி முகிழ்ப்ப-வட்டமான தேமல்கள் அரும்ப, சக்கரம் வைத்து-சக்கர வாகப்புள்ளை ஒத்து, பொன் குடம் ஒத்திட்டு-பொற்குடத்தையும் நிகர்த்து, திகழ் முலை மேவும்-விளங்குகின்ற கொங்கைகளின்மீது பொருந்திய, வடமும் நிரை நிரைதரள பவளமொடு அசைய-வரிசையாகிய முத்து ஆரம் பவள ஆரம் இவைகள் அசையவும், பழு மர இலை வயிறு-பழுமரத்திலுள்ள இலையைப்போன்ற வயிறும், மயிர் அற்பத்துக்கிணை - சிற்றெறும்பை ஒத்தை மயிரொழுங்கும், பொற்பு தொப்புளும் அப்புக்குள் சுழி ஒத்து-அழகிய நாபியும் நீர்க்குள் சுழியை ஒத்து, பொன்கொடி-பொன் கொடியையும், மதனன் உரு துடி மின்னல் எனும் இடையும்-உடுக்கையையும் மன்மதன் உருவத்தையும் மின்னலையும் போன்ற இடையும்,

அரிய கடி தடம்-சொல்வதற்கு அரிய நிதம்பமும், அமிர்தம்-அமுதத்தையும், கழை ரசம்-கரும்பு ரசத்தையும், மட்டு-தேனை யும் ஒத்த சுவையமைந்து, பொன் கமலத்தில்-அழகிய தாமரை மலரைக் காட்டினும், சக்கிரி துத்தி பைக்கு ஒருமித்து-பாம்பி னுடைய பொறியுள்ள படத்தை ஒத்து, பட்டு உடை-பட் டாடை, மருவு துடை இணைகதலி-பொருந்திய வாழையை நிகர்த்த இரண்டு துடைகளையும், பாடு கொள் கணையும் முழவு எனை-பாடு என்று சொல்லப்படும் முழங்காலும் மத்தளம் என்று கூற, கமடம்-ஆமையையும், வட்ட புத்தகம் ஒத்து-வட்டமா கிய புத்தகத்தை நிகர்த்து, பொன் சரணத்தில்-பொன்போன்ற கால்களின், பின்புறம்-பின்புறத்தில், எத்து-ஏமாற்றுகின்ற, தத்தைகள் - கிளிகளைப்போலவும், மயில்போல - மயில்களைப் போலவும், தெருவில்-வீதியில், முலை விலை உரை செய்து-கொங்கைகளின் விலையைச் சொல்லி, அவர் அவர்-அவரவர் கள், மயல்கொடு-மையலைக் கொண்டு, அணைவர அருள் செய் தொழில்கொடு-அணைந்து கருணை செய்கின்ற தொழிலைக் கொண்டு, தெட்டி-ஏமாற்றி, பற்பல சொக்கு இட்டு-பலபல விதமாகச் சொக்குப்பொடி போட்டு, பொருள் பற்றி-பொருளைப் பறித்துக்கொண்டு, கட்டில் அணைக்கு ஒப்பி-கட்டிலில் சயனத் துக்கு ஒத்துக்கொண்டு, புணர்-சேர்கின்ற, திலதம் அழிபட-திலதம் அழியவும், விழிகள் சுழலிட-கண்கள் சுழலவும், மலர் கள் இணைகுழல் இடைகொள்-மலர்கள் முடித்த கூந்தலை இடையில் கொண்ட, துகில்பட-ஆடை நழுவவும், இத்தி துப்பு இதழ் வைத்து-மதுரமான பவளம்போன்ற இதழ் வைத்து, கைகொடு-கையைக்கொண்டு, கட்டி குத்து முலைக் குள் கைப்பட-அணைத்துக் குத்துகின்ற ஸ்தனங்களில் கைகள்

பொருந்த, திரையில் அமுது என-கடலின் அமுதம் போலும், கழையில் இரசம் என-கரும்பின் இரசம்போலும், பலவின் சுளை என-பலாக்கனியின் சுளையைப்போலவும், உருக-மனம் உருக, உயர் மயல் சிக்குப்பட்டு-சிறந்த மையலிலே அகப்பட்டு, உடல் கெட்டு-உடம்பு கெட்டு, சித்தமும் வெட்கி-மனமும் வெட்கமடைந்து, துக்கமும் உற்று-விசனமும் உண்டாகி, கொக்கு என நரை மேவி-கொக்கின் நிறத்தைப்போல நரைத்து, செவியொடு ஒளிர் விழி மறைய-செவி கேளாமலும் ஒளி யுள்ள கண்கள் தெரியாமலும், மலசலம் ஒழுக-மல மூத்திராதி கள் ஒழுகவும், பல உரை குழற-பலவிதமான வார்த்தைகளைக் குழறவும், தடிகொடு தெத்தி-தடியைக் கையில் பிடித்துத் தெத்தி நடந்து, பித்தமும் முற்றி-பித்தமும் முதிர்ந்து, தற் செயல் அற்று-சுபாவமான செயல்கள் நீங்கி, சிச்சி என துக் கப்பட-சிச்சி என்று வருத்தப்பட, சிலர்கள்-சிலபேர்கள், முது உடல் இனவு பொழுதினில்-பழைய உடம்பைச் சூழ்கின்ற போது, உவர் நிறம் உடை-கரிய நிறத்தையுடைய, நமனும் உயிர் கொள-யமனும் உயிரைப்பற்ற, செப்பு அற்று-வார்த்தை யொழிந்து, பிணம் ஒப்பித்து பெயர் இட்டு-பிரேதம் என்னும் பெயரிட்டு, பொன் பறை கொட்ட-அழகிய பறையை அடிக்க, செப்பிடு சனனம் இது என அழுது-நாம் சொல்லும் பிறப்பின் லக்ஷணம் இதுவேயென்று புலம்பி, முகம்மிசை அறைய-முகத் தின்மீது அறைந்துகொண்டு, அணைபவர் எடு என-வந்தவர்கள் எடுங்கள் என்று சொல்ல, சுடலையில்-மயானத்தில், சிற்றிக்குக் குரை இட்டிட்டு-சிறிய தீக்கு இரையாக்கி, இப்படி-இவ்வாறு, நித்தம்-ஒவ்வொருநாளும், துக்கம் எடுத்திட்டு-துக்கம் கொண் டாடி, சடம் உழல்வேனோ-உடம்பால் துன்பமுறுவேனோ? (எ-று.)

விருத்தி :—மூக்கு முக்கு எனக் குறுகியது செய்யுள் விகாரம். கத்தரி செவிக்கு வடிவத்தால் உவமை ஆதலின் உருவுவமை. தட்டை-மூங்கில். கிளிமுகம்-நகத்துக்குச் சிவந்து வளைந்திருத்தலின் ஒப்பாகும். துத்தி-தேமல். பழுமரம்-ஆலமரம். மதனனுரு இடைக்கு உவமையாவது கண்ணால் காண முடியாத நுண்மை உடைமையால் என்க. கடிதடம்-நிதம்பப் பிரதேசம். கழை-மூங்கில். மட்டு-தேன். சக்கிரி-பாம்பு. கமடம்-ஆமை; ஆமை முழங்காலுக்கு உவமை. திரையில் அமுது-திருப்பாற் கடலிலே கடைந்தெடுத்த தேவாமிர்தம். இனவு பொழுது-சூழ்கின்ற வேளை. உவரி நிறமுடை நமன்-கடலைப் போலக் கருநிறமுடைய இயமன்.

'குருவினுருவென அருள் செய்துறை'—சிவபெருமான் குருந்தமரத்தின் நீழலில் ஆசாரிய மூர்த்தியாய் எழுந்தருளி மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு உபதேசஞ் செய்தருளிய திருப்பெருந்துறை. இது தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் அறந்தாங்கி புகைவண்டி நிலயத்துக்கு எட்டுக்கல் தூரத்திலுள்ளது.

'குதிரை கொளவரும் நிறை தவசி'—அரிமர்த்தன பாண்டியன் கட்டளைப்படி பொற் களஞ்சியத்தினின்றும் பெருந்தொகையான பொருளைக் கொண்டுபோய்க் குதிரைகள் வாங்கச்சென்ற நிறைந்த தவத்தையுடைய மணிவாசகப் பெருமான். அவர் கொணர்ந்த தொகையனைத்தையும் இறைவன் திருப்பணியில் செலவிடுமாறு செய்ததும், அதனால் விளைந்த செயல்களும் எல்லாம் அவனருள் விளையாட்டே என்பார், 'அற்புதம் எற்றி பொற்பொருளிட்டுக் கைக்கொளும் முதல்வர்' என்றார். 'கொற்றப் பொற்பதம் வைத்திட்டு'—திருவடி மலரைச் சூட்டி.

திக்கணை-தீக்கணை ; குறுக்கல் விகாரம். வளை-சங்கம். குப்பிட-கும்பிட ; வலித்தல் விகாரம். கொடி-காகம். பத்திரம்-வாள்.

சுக்கிரன் விழி கெட்டது: வாமனனாக வந்து மூன்றடி மண் இரப்பவன் திருமாலே என்றும் அவன் வஞ்சகத்தால் தன் வாழ்வு அழியும் என்று வற்புறுத்தியும் கேளானாய், மாபலி தன் உரைப்படியே மூன்றடி மண் தாரைவார்த்துக் கொடுப்பச் செல்ல, அவன் ஆசிரியராகிய சுக்கிராசாரியார் அத்தாரை யொழுக்கை அடைத்து நிற்க, பலியும் கையால் அடைப்பை நீக்க முயலுகையில் சுக்கிரன் கண்ணிழந்தான் என்பதாம்.

சிவபெருமான் முலைத் தழும்புகொண்டது: காஞ்சீபுரத்திலே உமையம்மையார் இறைவனை நோக்கிக் கம்பையாற்றிலே மணலைக் குவித்துச் சிவலிங்க வடிவாக அமைத்துப் பூசனை புரியா நிற்ப, அவ்வம்மையாருடைய உண்மை யன்பைத் தேர்ந்து தெளிவிக்க ஏகம்பநாதர் கம்பாநதியிலே வெள்ளம் புரண்டு வரச்செய்ய, அவ்வெள்ளப் பெருக்கு சிவலிங்கப் பெருமானை அழிக்க வரலும் அம்மையார் அஞ்சி நடுநடுங்கி, அப்பன் திருமேனியைக் கட்டி யணைத்துக்கொண்டமையால் அவரது வளைத்தழும்பும் முலைத்தழும்பும் இறைவன் பெற்றான் என்பது. இதனைப் பின்வரும் பெரியபுராணச் செய்யுட்களாலும் உணர்க:

'நாதரும்பெரு விருப்பொடு நயந்து நங்கை
யர்ச்சனை செய்யுமப் பொழுதிற்
காதன் மிக்கவோர் திருவிளை யாட்டிற்
கனங்குழைக் கருள்புரிந்திட வேண்டி

ஓதமார் கடலேழு மொன்ருகி யோங்கி
வானமு முட்படப் பரந்து
மீது செல்வது போல்வரக் கம்பை
வெள்ளமாந் திருவுள்ளமுஞ் செய்தார்.'

' அண்ணலாரருள் வெள்ளத்தை நோக்கி
அங்கயற் கண்ணிதம் பெருமான்மேல்
விண்ணெலாங் கொளவரும் பெருவெள்ளமீது
வந்துறுமென வெருக் கொண்டே
உண்ணிலாவிய பதைப்புறு காதலுடன்
றிருக்கையாற் றடுக்க நில்லாமை
தண்ணிலா மலர் வேணியினுரைத் தழுவிக்
கொண்டனள் தன்னையே ஒப்பாள் '

' மலைக்குலக் கொடிபரிவுறு பயத்தான் மாவின்
மேவிய தேவர் நாயகனை
முலைக்குவட் டொடுவளைக் கையால் நெருக்கி
முறுகு காதலால் இறுகிடத் தழுவச்
சிலைத்தணித் திருநுதல் திருமுலைக்குஞ்
செந்தளிர்க் கரங்களுக்கு மெத்தெனவே
கொலைக்களிற் றுரிபுனைந்த தம்மேனி குழைந்து
காட்டினர் விழைந்த கொள்கையினர்.'

இழிந்த குலத்திலே பிறந்த வள்ளிநாயகியாரையும் அவரு டைய அன்பை நோக்கி ஆட்கொண்டான் என்பார், ' பொற்குற தத்தைக்குப் புளகித்திட் டொப்பிய பெருமாளே ' என்ருர்.

88. தத்தனனா தான தத்தனனா தான
தத்தனனா தான தனதான.

சுட்டதுபோ லாசை விட்டுலகா சார
துக்கமிலா ஞான சுகமேவிச்

சொற்கரணா தீத நிர்க்குணமூ டாடு
சுத்தநிரா தார வெளிகாண

மொட்டலர்வா ரீச சக்ரசடா தார
மூட்டமீ தேறி மதிமீதாய்

மூப்பதுமா றாறு முப்பதும்வே றான
முத்திரையா மோனம் அடைவேனோ

எட்ட வொணா வேத னைத்தொடு கோகோவெ
னப்பிரமா ஓட வரைசாய

எற்றியவ ழாழி வற்றிடமா றாய
எத்தனையோ கோடி அசுரேசர்

பட்டொருசூர் மாள விக்ரமவே லேவு
பத்திருதோள் வீர திணைகாவல்

பத்தினிதோள் தோயு முத்தமமா றாது
பத்தி செய்வா ரூடர் பெருமாளே.

(இ-ள்.) எட்ட ஒணா-தாங்கமுடியாத, வேதனைத்தொடு-வருத்தத்தோடு, பிரமா-பிரமதேவன், கோகோ என ஓட-கோவென்று கதறியோடவும், வரை-அஷ்டகுல பர்வதங்கள், சாய-

சாய்ந்து விழவும், எற்றிய எழ் ஆழி-அலை மோதுகின்ற எழு சமுத்திரங்கள், வற்றிட-வற்றிப்போகவும், மாறு ஆய-தன்னோடு மாறுபட்ட, எத்தனையோ கோடி அசுரேசர்-எவ்வளவோ கோடிக்கணக்கான அசுரத் தலைவர்கள், பட்டு-இறந்து, ஒரு சூர்மாள-ஒப்பற்ற சூரபதுமன் இறக்கவும், விக்ரம வேல்-மிக்க வீரம்பொருந்திய வேற்படையை, எவு-விடுகின்ற, பத்து இரு தோள் வீர-பன்னிரண்டு புயங்களையுடைய வீரனே, திசை காவல்-திசைப்புனத்தைக் காவல் செய்திருந்த, பத்தினிதோள்-வள்ளிநாயகியாரது தோள்களை, தோயும்-சேர்கின்ற, உத்தம-உத்தமனே, மாறுது-எக்காலமும் மாறுமல், பத்திசெய்-அன்பு செய்கின்ற, வான்நாடர் பெருமானே-தேவர்களுக்குப் பெருமானே, சுட்டதுபோல்-சுட்ட பொருளைக் கைவிடுதல் போல, ஆசைவிட்டு-ஆசையை ஒழித்து, உலக ஆசாரம்-உலகவொழுக்கமும், துக்கம இலா-துக்கமும் இல்லாத, ஞானசுகம் மேவி-ஞானத்தால் வரும் இன்பத்தையடைந்து, சொல் கரண அதீத-வாக்கு மனங்களுக்கு எட்டாத, நிர்க்குணம் ஊடாடும்-நிர்க்குணம் பொருந்திய, சுத்த நிராதாரவெளி-சுத்தமான ஆதாரமற்ற வெளியாகிய துவாதசாந்தத்தை, காண-காண்பதற்கு, மொட்டு அலர் வாரிசம்-அரும்பு மலர்ந்த தாமரைகளையும், சக்கர சட் ஆதாரம்-சக்கரங்களையுமுடைய ஆறு ஆதாரங்களையும், மூட்டவும்-பொருந்தி, மீது ஏறி-அதன்மேற் சென்று, மதிமீதாய-சந்திர மண்டலத்திற் பொருந்தி, முப்பதும் ஆறு ஆறும் முப்பதும் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களுக்கும், வேறு ஆன-வேறுபட்ட, முத்திரையாம் மோனம்-சின் முத்திரையாகிய அத்துவித மௌனநிலையை, அடைவேனே-பெறுவேனே.

(எ-று.)

விருத்தி :— ஆசாரம்-ஒழுக்கம். 'சுட்டதுபோ லாசை விட்டு' என்றது ஒரு பொருள் சுட்டவுடன் அதை உடனே கை நழுவவிடுவதுபோல ஆசையை அது துன்பஞ் செய்த பொழுதே விடவேண்டும் என்பதாம்; 'சட்டி சுட்டது கை விட்டது' என வழங்கும் பழமொழியையுங் காண்க. சருதிதய-காரணங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டது; வாக்கு மனத்துக் கெட்டாதது. சுத்த நிராதாரவெளி துவாத சாந்தம். சட் ஆதாரம்-ஆறு ஆதாரம்; அவையாவன மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை. 'வாரி சக்ர சடாதாரம்' என்றார் கமலங்களையும் சக்கரங்களையு முடையனவாதலின். முப்பதும் ஆறுறு முப்பதும்-தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள். முத்திரையாம் மோனம்-சின்முத்திரையாகிய அத்துவித மௌனநிலை. மௌன நிலை எல்லாத் தத்துவங்களும் கடந்தநிலை என்பார் 'முப்பதும் ஆறுறு முப்பதும் வேறான.....மோனம்' என்றார்.

89. தானதன தத்ததான தானதன தத்ததான
தானதன தத்ததான தனதான.

நீரிழிவு குட்டமீளை வாதமொடு பித்தமூலம்
நீள்குளிர்வெ துப்புவேறு முளநோய்கள்

நேருறுபு ழுக்கள்கூடு நான்முகனெ டுத்தவீடு
நீடியவி ரத்தமூளை தசைதோல்சீ

பாரியகு லத்துவார நாறுமும லத்திலாரு
பாய்பிணியி யற்றுடாலை நரிநாய்பேய்

பாரொடுக மூக்கள் கூகை தாமிவைபு சிப்பதான
பாழுடலெ டுத்து வீணில் உழல்வேனோ
நாரணிய றத்திநாரி ஆறுசம யத்திபூத
நாயகரி டத்துகாமி மகமாயீ
நாடக நடத்திகோல நீலவரு ணத்திவேத
நாயகியு மைச்சிநீலி திரிசூலீ
வாரணிமு லைச்சிஞான பூரணிக லைச்சிநாக
வாணுநுத லித்தவீர மயிலோனே
மாடமதில் முத்துமேடை கோபுர மணத்தசோலை
வாருளகு றட்டிமேவு பெருமாளே.

(இ-ள்.) நாரணி-துர்க்கையும், அறத்தின் நாரி-தருமத்தின் செல்வியும், ஆறு சமயத்தி-அறுவகைப்பட்ட சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் கொண்ட முதற்பொருளாய் நிற்பவளும், பூதநாயகர் இடத்து காமி-சிவபெருமானிடத்து விருப்பமுள்ளவளும், மகம் ஆயி-யாகமுதல்வியும், நாடகம் நடத்தி-நடனஞ் செய்பவளும், கோலம் நீலவருணத்தி-அழகு பொருந்திய நீல நிறமுடையவளும், வேதநாயகி-வேதங்களுக்குத் தலைவியும், உமைச்சி-பிரகாசமுள்ளவளும், நீலி-நீலியும், திரிசூலி-திரிசூலப்படையை உடையவளும், வார் அணி முலைச்சி-கச்சை அணிந்த ஸ்தனங்களை உடையவளும், ஞானபூரணி - நிறைந்த ஞானமுடையவளும், கலைச்சி-அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்களையும் உணர்ந்தவளும், நாகவாள் நுதல்-இமயமலை யரையன் திருமகளாகித் தோன்றிய ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடையவளுமாகிய உமா

தேவியார், அளித்த-பெற்றருளிய, வீர-வீரனே, மயிலோனே-மயில்வாகனத்தை உடையவனே, மாடம் மதில்-மாடங்களையும் மதில்களையும், முத்துமேடை-முத்துமேடைகளையும், கோபுரம்-சுகாவாயில்களையும் உடைய, மணத்த சோலை-வாசனை பொருந்திய சோலை சூழ்ந்த, வாகு உள குறட்டி-அழகிய குறட்டி என்னும் தலத்தில், மேவும் பெருமாளே-தங்கியிருக்கும் பெருமாளே, நீரிழிவு-நீரிழிவும், குட்டம்-குஷ்டரோகமும், ஈளை-இருமலும், வாதமொடு பித்தம்-வாதரோகங்களோடு பித்தரோகங்களும், நீள் குளிர் வெதுப்பு மிக்ககுளிரையுடைய சுரமும், வேறும் உளநோய்கள்-இவற்றிற்கு வேறாக உள்ள மற்றநோய்களும், நேர்உறு-பொருந்திய, புழுக்கூடு-புழுக்கள் வசிக்கின்ற கூண்டும், நான்முகன்-பிரமதேவன், எடுத்தவீடு-கட்டியவீடும், நீடிய இரத்தம் மூளை-மிக்கஇரத்தமும் மூளையும், தசைதோல்சீ-தசையும்தோலும் சீயுமாகிய, பாரிய நவத்துவாரம் நாறும்-பெரிய ஒன்பது வாயில்களும் நாறுகின்ற, மும்மலத்தில்-மும்மலங்களாகிய, ஆறுபாய்-ஆறு பெருக்கெடுத்து, பிணி இயற்று-நோயை உண்டாக்குகிற, பாவை-பதுமையும், நரி நாய் பேய்-நரியும் நாயும் பேயும், பாருெருடுகழுக்கள்-பருந்துகளோடு கழுகுகளும், கூகைதாம்-ஆந்தைகளும், இவை புசிப்பது ஆன-இவைகளால் புசிக்கப்படுவதான, பாழ் உடல் எடுத்து-பயன்படாத உடலைப்பெற்று, வீணில் உழல்வேனோ-வீணாகத் தேவரீரது திருவருளுக்குப் பாத்திரனாகாமல் வருந்துவேனோ (எ-று.)

விருத்தி :—வெதுப்பு-சுரம். நவத்துவாரம் - கண், காது, மூக்கு, வாய், குதம், குய்யம். பாறு-பருந்து.

அறத்தின் நாரி-உமாதேவியார்; -தருமத்தின் செல்வி; முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்ப்பவள். அறவலகைச் சம

யத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய் விளங்குவாள் என்பார் 'ஆறு சமயத்தி' என்றார். பூதநாயகர்-சிவபெருமான். கலைச்சி-அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களையும் அறிந்தவள். நாகம்-மலை. குறட்டி-ஒரு ஸ்தலம். 'புழுக்கள் கூடு' 'நான்முகன் எடுத்த வீடு' 'பிணியியற்று பாவை' முதலியன உடம்பின் இழிந்த இயல்பை நன்கெடுத்து விளக்குமுகத்தான் அதன் மாட்டுச் செய்யும் பற்றறச் செய்வன. இங்குப் பட்டினத்தடிகளார் வாக்கு உணரற்பாலது.

அங்கோ டிங்கோ டலமருங் கள்வர்
ஐவர் கலகமிட் டலைக்குங் கானகம்
சலமலப் பேழை இருவினைப் பெட்டகம்
வாதபித் தங்கோ ழைகுடி புகுஞ் சீறூர்
ஊற்றைப் புன்றோல் உதிரக் கட்டளை
நாற்றப் பாண்டம் நான்முழத் தொன்பது
பீற்றத் துண்டம் பேய்ச்சுரைத் தோட்டம்
அடலைப் பெரிய சுடலைத் திடருள்
ஆசைக் கயிற்றில் ஆடும் பம்பரம்
ஓயா நோய்க்கிடம் ஓடும் மரக்கலம்
மாயா விகாரம் மரணப் பஞ்சரம்
சோற்றுத் துருத்தி தூற்றும் பத்தம்
காற்றிற் பறக்குங் கானப் பட்டம்
விதிவழித் தருமன் வெட்டுங் கட்டை
சதுர்முகப் பாணன் தைக்குஞ் சட்டை
ஈமக் கனலில் இடுசில விருந்து
காமக் கனலிற் கருகுஞ் சருகு

கிருமி கிண்டுங் கிழங்கஞ் சருமி
பவக்கொழுந் தேறுங் கவைக்கொழு கொம்பு
மணமாய் நடக்கும் வடிவின் முடிவிற்
பிணமாய்க் கிடக்கும் பிண்டப் பிணமே
ஊரிற் கிடக்க வொட்டா வுபாதி
காலெதிர் குவித்த பூளை காலைக்
கதிரெதிர்ப் பட்ட கடும்பனிக் கூட்டம்
அந்தரத் தியங்கும் இந்திர சாபம்
அதிரும் மேகத் துருவின் அருநிழல்
நீரிற் குமிழி நீர்மேல் எழுத்து
கண்துயில் கனவிற் கண்ட காட்சி
அதனினும் பொல்லா மாயக் களங்கம்.

90. தனதன தானத் தானன தனதன தானத் தானன
தனதன தானத் தானன தனதான.

முருகமயூரச் சேவக சரவண ஏனற் பூசரி
முகுளபடாக் கோமள முலைமீதே
முழுகிய காதற் காமுக பதிபசு பாசத் தீர்வினை
முதியபு ராரிக் கோதிய குருவேளென்
றுருகிய பாடற் பாடியு மிருகழல் நாடிச் சூடியு
முணர்விலெ ழோடிக் கூடியும் வழிபாடுற்
றுலகினி லாசைப் பாடற நிலைபெறு ஞானத் தாலினி
உனதடி யாரைச் சேர்வதும் ஒருநாளே

மருகனெ னுமற் சூழ்கொலை கருதிய மாமப் பாதகன்
வரவிடு மாயப் பேய்முலை பருகாமேல்

வருமத யானைக் கோடவை திருகிவி ளாவிற் காய்கனி
மதுகையில் வீழச் சாடிய சதமாபுட்

பொருதிரு கோரப் பாரிய மருதிடை போயப் போதொரு
சகடுதை யாமற் போர்செய்து விளையாடிப்

பொதுவியர் சேரிக் கேவளர் புயல்மருகா வஜ்ராயுத
புரமதில் மாபுத் தேளிர்கள் பெருமாளே.

(இ-ள்.) மருகன் எனுமல் சூழ் கொலைகருதிய-தன் மருகன் என்றும் பாராமல் உபாயத்தோடு செய்யும் கொலையை எண்ணிய, மாமன் பாதகன் வரவிடும்-மாமனாகிய பாவி போகும்படி ஏவிய, மாயம்பேய் முலைபருகா-மாயமானபேய் வடிவங் கொண்ட பூதகியின் முலையை உண்டு, மேல்வரும் மதம்யானை கோடு அவைதிருகி-மேல்எதிர்த்து வரும் மும்மதங்களையுடைய யானையின் கொம்புகளை உடைத்து, விளாவில் காய் கனி மதுகையில் வீழச்சாடிய-விளாமரத்திலுள்ள காய்கனிகளை வன்மையினால் விழும்படி வீசிய, சதமா புள் பொருது-நூற்றுக் கணக்கான வண்டுகளுடனும் பறவைகளுடனும் சண்டைசெய்தும், இருகோரம் பாரிய மருது இடைபோய்-இரண்டுகோரமான பெரிய மருதமரத்தின் இடைச்சென்று, அப்போது ஒரு சகடு உதையா-அப்போது ஒரு சக்கர வடிவாக வந்த அசுரனைஉதைத்து, மல்போர் செய்து விளையாடி-மல்யுத்தத்தைச் செய்து விளையாடிக் கொண்டும், பொதுவியர் சேரிக்குவளர் புயல் மருகா-இடையர்

சேரியில் வளர்ந்துவந்த மேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய திருமாலுக்கு மருமகனே, வஜ்ராயுதபுரம் அதில்-வஜ்ராயுதநகரத்தில் வாழ்கின்ற, மாபுத்தேளிர்கள் பெருமாளே-சிறந்த தேவர்களுக்குத் தலைவனே, முருக மயூரம் சேவக சரவண-முருகனே! மயிலின்மேல் ஏறிச்செல்லும் தொழிலையுடையவனே! சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவனே, ஏனல் பூதரி! தினை வளர்கின்ற மலையில்வாழும் வள்ளிநாயகியினது, முகுளம் படீரம் கோமளம் முலைமீது-அரும்பையொத்த சந்தனம் பூசிய இளைய ஸ்தனங்களில், முழுகிய காதல் காமுக-முழுகியுள்ள காதல் மிகுந்த காமுகனே, பதிபசுபாசம் தீர்வினை-பதிபசுபாசத்தின் துணிபொருளை, முதிய புராரிக்கு ஓதிய குருவே-பழமையான சிவபெருமானுக்கு உபதேசஞ் செய்த குருவே, என்று உருகியும் ஆடிப் பாடியும்-என்று சொல்லி உருகியும் ஆடியும் பாடியும், இருகழல் நாடி சூடியும்-இரண்டு திருவடிகளையும் விரும்பிச் சூடியும், உணர்வினொடு ஊடி கூடியும்-ஞானவுணர்ச்சியினொடு ஊடியும் கூடியும், வழிபாடு உற்று-வழிபாடு பொருந்தி, உலகினர் ஆசைப்பாடு அற-உலகத்தார் ஆசைப்படுதல் ஒழிய, நிலைபெறுஞானத்தால்- நிலைபெற்ற பேருணர்வினால், உனது அடியாரைச் சேர்வதும் ஒருநாளே-தேவரீருடைய அடியார்களைச் சேர்வதாகிய ஒருநாளும் உண்டோ. (எ.று.)

விருத்தி :—பதிபசுபாசத் தீர்வு-பதிபசுபாசங்களின் இயல்பு. அதனைப் பிரணவ வாயிலாக உணர்த்தியது, பிரணவத்திலே இம் முப்பொருளின் இயல்பும் அடங்கியுள்ளது ஆதலின் இவ்வாறு அருளிச்செய்தார். அடியவரைச் சார்ந்தொழுகின் வீடு பேறு எளிதில் சித்திக்குமாதலின் அவர்தம் கூட்டுற

வகை கொள்ளுதலே அமையும் என்பார் 'உனதடியரைச் சேர்வதும் ஒருநாளே' என்றார்.

நிலைபெறுஞானம்-எவ்வாற்றானும் மாறாத மெய்யுணர்வு.

அடியவர் பெருமையை,

'அன்பர்பணி செய்யவெனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலை தானேவந் தெய்துப ராபரமே'

எனவரூஉம் தாயுமானவர் திருவாக்கானும்

'ஈசனுக் கன்பில்லார் அடியவர்க் கன்பில்லார்
எவ்வுயிர்க்கும் அன்பில்லார் தமக்கும் அன்பில்லார்
பேசுவதென் அறிவில்லாப் பிணங்களை நாம் இணங்கிற்
பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ
ஆசையொடும் அரனடியார் அடியாரை அடைந்திட்
டவர்கருமம் உன்கருமம் ஆகச் செய்து
கூசிமொழிந் தருள்ஞானக் குறியில் நின்று
கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே'

எனவரூஉம் அருணந்தி சிவம் திருவாக்கானும் அறிக.

91. தனதன தானந் தாத்த தனதன தானந் தாத்த
தனதன தானந தாத்த தனதான.

வடிவது நீலங் காட்டி முடிவுள காலன் கூட்டி
வரவிடு தூதன் கோட்டி விடுபாசம்

மகளொடு மாமன் பாட்டி முதலுற வோருங் கேட்டு
மதிகெட மாயந் தீட்டி யுயிர்போமுன்

படிமிசை தாளுங் காட்டி யுடலுறு நோய்பண் டேற்ற
பழவினை பாவந் தீர்த்துன் அடியேனைப்

பரிவொடு நாளுங் காத்து விரிதமி ழாலங் கூர்த்த
பரபுகழ் பாடென் றுட்கொ டருள்வாயே

முடிமிசை சோமன் சூட்டி வடிவுற ஆலங் காட்டில்
முதிர்நட மாடுங் கூத்தர் புதல்வோனே

முருகவிழ் தாருஞ் சூட்டி யொருதனி வேழங் கூட்டி
முதல்மற மானின் சேர்க்கை மயல்கூர்வாய்

இடியென வேகங் காட்டி நெடிதரு சூலந் தீட்டி
யெதிர்பொரு சூரன் தாக்க வரவுகி

இலகிய வேல்கொண் டார்த்து உடலிரு கூறன் றாக்கி
யிமையவ ரேதந் தீர்த்த பெருமாளே.

(இ-ள்.) முடிமிசை சோமன் சூட்டி-திருமுடியின்மேல் பிறைச்சந்திரனை அணிந்து கொண்டு, வடிவு உற ஆலங்காட்டில்-அழகுபொருந்திய திருவாலங்காடு என்னுந் திருத்தலத்தில், முதிர் நடம் ஆடும் கூத்தர் புதல்வோனே-ஆனந்தமிகுந்த நடனத்தைச் செய்கின்ற சிவபெருமானுக்கு மகனே, முருகு அவிழ்தாரும் சூட்டி-வாசனையை விரிக்கின்ற மாலையைத் தரித்தும், ஒரு தனி வேழம் கூட்டி-ஓர் ஒப்பற்ற யானையைக் காணும்படி வருவித்தும், முதல் மறம் மானின் சேர்க்கை மயல் கூர்வாய்-முதலாகிய மாறுபாட்டைச் செய்த மான் போன்ற வள்ளிநாயகியின் புணர்ச்சிக்கு ஆசை மிகுபவனே,

இடி என வேகம் காட்டி-இடியென்று சொல்லும்படி வேகத்தைக் காட்டியும், நெடி தரு சூலம் நீட்டி-நீண்ட சூலத்தைத் நீட்டிக்கொண்டும், எதிர்பொரு சூரன் தாக்கவர-எதிரே சண்டைசெய்யும் சூரன் தாக்குதற்குவர, எகி இலகிய வேல் கொண்டு ஆர்த்து-எதிரே சென்று விளங்கிய வேலைக்கொண்டு ஆர்ப்பரித்து, உடல் இரு கூறு அன்று ஆக்கி-உடலை இரண்டு கூறாக அவன் இல்லையாம்படி செய்து, இமையவர் ஏதம்தீர்த்த பெருமானே-தேவர்களது துன்பத்தை ஒழித்த பெருமானே, வடிவு அது நீலம் காட்டி-நீலநிறம் பொருந்திய உருவத்தைக் காட்டி, முடிவு உள காலன்-ஆயுள் முடியுங் காலத்தில் உள்ளவனுகிய இயமன், கூட்டி வரவிடு தூதன்-என் உயிரைக் கட்டிக் கொண்டு வரும்படி அனுப்பும் தூதன், கோட்டிவிடு பாசம்-வளைத்துச் செலுத்தும் கயிற்றை, மகனொடு மாமன் பாட்டி முதல் உறவோடும்-மகனோடு மாமன் பாட்டி முதலான சுற்றத்தாரும், கேட்டு மதிகெட மாயம் நீட்டி உயிர் போம்முன்-கேட்டு அறிவுகெட மாயத்தைச் செய்து உயிர் போவதன் முன்பு, படிமிசை தாளும் காட்டி-பூமியின்மேல் அடியேனுக்குத் திருவடியைக் காட்டியருளி, உடல் உறு நோய்-உடம்பிலே சேர்ந்த நோயையும், பண்டு ஏற்ற பழவினை பாவம்-முன்னமே செய்துகொண்ட பழவினையால் வரும் பாவத்தையும், தீர்த்து உன் அடியேனை-ஒழித்து உனது அடியவனுகிய என்னை, பரிவொடு நாளும் காத்து-அன்போடு எந்நாளும் காத்தருளிச் செய்து, விரிதமிழால்-பல துறைகளாக விரிந்த தமிழ் மொழியினால், அம் கூர்த்தபரம் புகழ்பாடு என்று ஆள்கொடு அருள்வாய்-அழகு மிகுந்த சிறந்த புகழைப் பாடுவாய் என்று ஆட்கொண்டருளுவாயாக. (எ-று.) ஏ-அசை.

விருத்தி :—கோட்டி-கோஷ்டி ; கூட்டம். ஆலங்காடு-திருவாலங்காடு என்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரம் ; அரக்கோணத்துக்கு அருகேயுள்ளது. திருவாலங்காட்டில் சிவபெருமான் காளியோடு தாண்டவஞ் செய்தனர் ; அங்கே இரத்தினசபை உள்ளது. இத்தலத்திலேதான் காரைக்காலம்மையார் திருநடங் காணும் பெருவாழ்வு பெற்றது. இதன் பெருமையை 'வீடு நமக்குத் திருவாலங்காடு' எனக் கூறிய பட்டணத்துப் பிள்ளையார் திருவாக்கானும் உணர்க. முருகு-வாசனை.

92. தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான.

தமரு மமரு மனையு மினிய
தனமு மரசும் அயலாகத்
தறுகண் மறலி முறுகு கயிறு
தலையை வளைய எறியாதே
கமல விமல மரக தமணி
கனக மருவும் இருபாதம்
கருத அருளி யெனது தனிமை
கழிய அறிவு தரவேணும்
குமர சமர முருக பரம
குலவு பழநி மலையோனே
கொடிய பகடு முடிய முடுகு
குறவர் சிறுமி மணவாளா

அமா ரிடரும் அவுண ருடலும்
அழிய அமர்செய் தருள்வோனே
அறமு நிறமும் அயிலு மயிலும்
அழகு முடைய பெருமாளே.

(இ-ள்.) குமர சமர முருக பரம குலவு பழநி மலையோனே-குமரனே, சண்டைசெய்யும் முருகனே, மேலானவனே, பெருமை விளங்கும் பழநிமலையை இருப்பிடமாகக் கொண்டவனே, கொடிய பகடு முடிய முடுகு குறவர் சிறுமி மணவாளா-மதம் பொழிகின்ற யானைகள் மாளும்படி அம்பை விரையச் செலுத்தும் வேடர்மகளாகிய வள்ளிநாயகிக்கு மணவாளனே, அமரர் இடரும் அவுணர் உடலும் அழிய அமர் செய்து அருள்வோனே-தேவர்களுக்கு உற்றதுன்பமும் அசுரர்களுடைய உடம்புகளும் ஒருங்கு கெடும்படி போரைச் செய்தருள்பவனே, அறமும் நிறமும் அயிலும் மயிலும் அழகும் உடைய பெருமாளே-தருமத்தையும் ஒளியையும் வேலையும் மயிலையும் அழகையும் உடைய பெருமானே, தமரும் அமரும் மனையும் இனிய தனமும் அரசும் அயல்ஆக - சுற்றத்தாரும் வாழும் வீடும் இன்பத்தைத் தரும் பொருளும் ஆளும் அரசும் வேறாகப் பிரிந்து நீங்க, தறுகண் மறலி முறுகு கயிறு தலையை வளைய எறியாது-அஞ்சாமையையுடைய யமன் தன்னுடைய முறுக்கு விட்ட கயிற்றைத் தலையைச் சுற்றி வீசாதபடி, கமலம் விமலம் மாகதம் மணிகனகம் மருவும் இருபாதம்-செந்தாமரை மலரை ஒத்த பரிசுத்தமான மரகத ரத்தினத்தின் ஒளியையும் பொன்னின் ஒளியையும் பொருந்துகின்ற இரண்டு திருவடி

கலையும், கருத அருளி எனது தனிமை கழிய அறிவு தரவே ணும்-தியானஞ் செய்வதற்கு அருள்செய்து எனது தனியனு யிருக்குந் தன்மை ஒழிய மெய்யுணர்வைத் தரவேண்டும் (எ-று.)

விருத்தி :—'தறுகண்மறலி' என்றார் எத்துணைப் பெரிய ராயினும் கருதாது உயிர் வௌவுதலானும், 'பீட்பிதக்கிப் பின் னையைத் தாயலறக் கோடலானும்' என்பது.

'கமல விமல மரகதமணி கனக மருவும் இருபாதம்'

என்றது செந்தாமரை மலரையொத்த தூய்மையான வள்ளி நாயகியாரும், தெய்வயானை அம்மையாரும் சேரும் இரண்டு திருவடிகள் என்பதாம். மரகதமணி-வள்ளிநாயகியார்; அவர் நிறம் மரகதம் போன்றிருத்தல் காண்க. கனகம்-பொன் தெய்வயானை அம்மையார் நிறம் பொன்வடிவிற்று என்க.

93. தனத்த தானன தனதன தனதானா.

மருக்கு லாவிய மலரணை கொதியாதே
வளர்த்த தாய்தமர் வசையது மொழியாதே
கருக்கு லாவிய அயலவர் பழியாதே
கடப்ப மாலையை யினிவர விடவேணும்
தருக்கு லாவிய கொடியிடை மணவாளா
சமர்த்த னேமணி மரகத மயில்வீரா
திருக்கு ராவடி நிழல்தனில் உறைவோனே
திருக்கை வேல்வடி வழகிய பெருமானே.

(இ-ள்.) தரு குலாவிய கொடி இடை மணவாளா-கற்பக விருட்சத்தைச் சுற்றிப் படர்ந்து விளங்கும் காமவல்லிபோல்

நுண்ணிய இடையை உடைய தேவயானையாருக்கு மணவாளனே, சமர்த்தனே மணி மரகதம் மயில்வீரா-சாமர்த்தியம் உடையவனே, நீலம் மரகதம் என்னும் இரத்தினங்களின் ஒளியை உடைய மயில்வாகனத்தையுடைய வீரனே, திருகுரா அடி நிழல்தனில் உறைவோனே-அழகிய குராமரத்தின் அடி நிழலில் கோயில்கொண் டெழுந்தருளி இருப்பவனே, திருகைவேல் அழகிய வடிவு பெருமாளே-அழகிய கையில் வேற்படை தாங்கிய அழகிய உருவத்தையுடைய பெருமானே, மருகுலாவிய மலர் அணை கொதியாது-மணம் விளங்குகின்ற பூக்கள் பரப்பிய படுக்கை வெப்பமடையாமலும், வளர்த்த தாய் தமர் வசை மொழியாது-பெற்று வளர்த்ததாயும் சுற்றத்தாரும் பழிச் சொல்லைக் கூறாமலும், கரு குலாவிய அயலவர் பழியாது-கொடுமைக் குணங்கள் விளங்கும் ஏதிலார் பழிக்காமலும், கடப்பமாலையை இனி வரவிடவேணும்-கடப்பமாலையை இப்பொழுதே எனக்குச் சேரும்படி அனுப்பவேண்டும் (எ-று.)

விருத்தி :—பிரிவால் விளையும் காமமிகுதி உணர்த்துவார், 'மருக்குலாவிய மலரணை கொதியாதே' என்றார். வசை-இவளால் இவள் இறந்து பட்டாள் என்னும் வசைமொழி. தலைவி தலைவன் அணிந்துள்ள மாலையைக் கேட்பதாகப் பாடப்பட்டது இச் செய்யுள். இதுபோல வரும்,

'வேம்பாகிலும் இனிய சொல்லிக்கு நீபுனைந்த
வேம்பா கிலுமுதவ வேண்டாவோ—மீன்பாயும்
வேலையிலே வேலைவைத்த மீனவா நின்புயத்து
மாலையிலே மாலைவைத்தாள் மான்'

என்னும் தனிப்பாடலையும் காண்க.

94. தனதன தந்ததத்த தனதன தந்ததத்த
தனதன தந்ததத்த தனதான.

மொழியநி றங்கறுத்து மகரவி னங்கலக்கி
முடியவ ளோந்தரற்று கடலாலும்

முதிரவி டம்பரப்பி வடவைமு கந்தழற்குள்
முழுகியெ ழுந்திருக்கு நிலவாலும்

மழையள கந்தரித்த கொடியிடை வஞ்சியுற்ற
மயல்தணி யும்படிக்கு நினைவாயே

மரகத துங்கவெற்றி விகடந டங்கொள்சித்ர
மயிலினில் வந்துமுத்தி தரவேணும்

அழகிய மென்குறத்தி புளகித சந்தனத்தி
னமுதத னம்படைத்த திருமார்பா

அமரர்பு ரந்தனக்கு மழகிய செந்திலுக்கு
மருணைவ ளம்பதிக்கும் இறையோனே

எழுபுவ னம்பிழைக்க அசுரர்சி ரந்தெறிக்க
எழுசயி லந்துளைத்த சுடர்வேலா

இரவிக ளிந்த்ரதத்தர் அரியர பங்கயத்தர்
இவர்கள்ப யந்தவிர்த்த பெருமாளே.

(இ-ள்.) அழகிய மென்குறத்தி-அழகையுடைய மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த வள்ளிநாயகியினது, புளகித சந்தனத்

தின் அமுததனம்-புளகத்தையுடைய சந்தனம் பூசிய தேவாமிர் தம்போல் அடைதற் கருமையான ஸ்தனங்களால், படைத்த திரு மார்பா-தழுவப்படும் அழகிய மார்பை உடையவனே, அமரர் புரம் தனக்கும்-தேவலோகத்திற்கும், அழகிய செந்திலுக்கும்-அழகிய திருச்செந்தூரென்னுந் தலத்திற்கும், அருணை வளம் பதிக்கும் இறையோனே-அருணையாகிய வளப்பமான நகரத் திற்கும் தலைவனே, எழு புவனம் பிழைக்க-ஏழ் உலகங்களும் உய்வதற்கும், அசுரர் சிரம் தெறிக்க அசுரர்களுடைய தலைக ளெல்லாம் சிதறியொழியவும், எழு சயிலம் துளைத்த சுடர்வேலா-ஏழு மலைகளையும் துளைத்த ஒளிபொருந்திய வேற்படையை உடையவனே, இரவிகள் அந்தரத்தர்-சூரியர்கள், தேவர்கள், அரி அரன் பங்கயத்தன்-திருமால், சிவன், பிரமன் என்னும், இவர்கள் - இவர்களுடைய, பயம் தவிர்த்த பெருமாளே-அச்சத்தை ஒழித்தருளிய பெருமானே, மொழியந் திறம்கறுத்து-சொல்லுகின்ற அந்திறமானது கறுத்து, மகரம் இனம் கலக்கி-மகர மீன்களின் கூட்டங்களால் கலக்கப்பட்டு, முடிய வளைந்து-பூமி முழுவதும் சுற்றிக்கொண்டு, அரற்று கடலாலும்-சப்திக்கின்ற கடலினாலும், முதிரவிடம் பரப்பி-முதிரும்படி விஷத்தைப் பரப்பி, வடவை முகந்து - வடவாமுகாக்கினியை மொண்டுகொண்டு, அழற்குள் முழுகி எழுந்திருக்கும் நிலவா லும்-முழுகி எழுந்திருக்கின்ற சந்திரனாலும், மழை அளகம் தரித்த-மேகம்போன்ற கூந்தலையுடைய, கொடி இடை வஞ்சி-கொடிபோன்ற இடையை உடைய என் பெண்ணுக்கு, உற்ற மயல் தணியும்படிக்கு நினைவாய்-உண்டாகிய ஆசை மயக்கம் தீரும்படி திருவுளங் கொள்வாய், மரகதம் துங்கம் வெற்றி-பச்சை நிறம் பொருந்திய சிறந்த வெற்றியையுடைய, விகடம்

நடம் கொள் சித்திர மயிலினில்-அழகிய நடனத்தைச் செய்கின்ற சித்திரமான உருவத்தையுடைய மயிலின்மேல், வந்து முத்தி தரவேணும்-எழுந்தருளிவந்து அடியேனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டும் (எ-று.)

விருத்தி :—கடலோசை தலைவரைப் பிரிந்திருக்கும் மகளிருக்கு மையலை விளைத்தலின் அதனைக் கூறினர். அம்மையல் மிகுதியை விளக்குவார் கடலுக்குச் செய்கை புணர்த்தோதினர். இவ்வாறே நிலவிற்குங் காண்க. வடவை-வடவாமுகாக்கினி. மழையளகம்-மேகம்போல இருண்ட கூந்தல். அளகம்-பெண்பால் மயிருக்கு ஆகும். அமுததனம்-அமுதம் போல இனிமை பயக்கும் ஸ்தனங்கள். அமரர்புரம்-தேவலோகம். எழுபுவனம்-ஏழுலகம். அசுரர்களைக் கொன்றமையால் அவர்களால் அமரர் முதலிய யாவருக்கும் விளையுந் தீங்கை ஒழித்தாராதலின் 'எழுபுவனம் பிழைக்க' என்றார். இரவிகள்-பன்னிரு சூரியர்; அவர்கள் பெயர்: தாத்துரு, சக்கரன், அரியமன், மித்திரன், வருணன், அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான், திவச்சுவான், பூடன், சவித்துரு, துவட்டா என்பன.

அரியர பங்கயத்தர்-திருமால், சிவன், பிரமன் ஆகிய மூவர்.

95. தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனதான.

இறுகு மணிமுலை மருவு தரளமு
மெரியு முமிழ்மதி நிலவாலே

இரவி லெனதுயர் கவர வருகுழ
விசையி லுறுகடல் அலையாலே

தறுகண் ரதிபதி மதனன் விடுகொடு
சரமி லெளியெனும் அழியாதே

தருண மணிபொழி லருணை நகருறை
சயில மிசையினில் வரவேணும்

முறுகு திரிபுர மறுகு கனலெழு
முறுவ லுடையவர் குருநாதா

முடிய கொடுமுடி யசுரர் பொடிபட
முடுகு மரகத மயில்வீரா

குறவர் மடமகள் அமிர்த கனதன
குவடு படுமொரு திருமார்பா

கொடிய சுடரிலை தனையு மெழுகடல்
குறுக விடவல பெருமானே.

(இ-ள்.) முறுகுதிரிபுரம்-பாவம் மிகுந்த முப்புரங்களை, மறுகு கனல் எழ-சுழல்கின்ற நெருப்புண்டாகும்படி, முறுவல் உடையவர்-சிரிப்பை உடையவராகிய சிவபெருமானுக்கு, குருநாதா-ஆசாரியனே, முடிய-முழுவதும், கொடுமுடி அசுரர் பொடிபட-வளைந்த கிரீடத்தையுடைய அசுரர்கள் தூளாகும்படி, முடுகும் மரகதம் மயில்வீரா-செலுத்தும் பச்சைமயில் வீரனே, குறவர் மடமகள்-குறவருடைய மடப்பம் பொருந்திய

மகளாகிய வள்ளிநாயகியினது, அமிர்தம் கனம் தனம் குவடு படும் ஒரு திருமார்பா-அமிர்தம் நிறைந்த பெரிய ஸ்தனங்களாகிய மலைகள் பொருந்துகின்ற ஒப்பற்ற அழகிய மார்பை உடையவனே, சொடிய சுடர் இலைதனை-பகைவருக்குத் தீங்கைச் செய்யும் பிரகாசம் பொருந்திய இலைவடிவமாக உள்ள வேற்படையை, எழுகடல் குறுக விடவல பெருமாளே-எழுகடல்களையும் சேரும்படி செலுத்த வல்லவனாகிய பெருமானே, இறுகு மணிமுலை மருவு தாளமும்-திண்மையான அழகிய ஸ்தனங்களில் தரித்துள்ள முத்துமாலையாலும், எரியும் மதிஉமிழ் நிலவால் - பிரகாசிக்கின்ற சந்திரன் விடுகின்ற கிரணங்களாலும், இரவி எனது உயிர் கவர-வருத்தி என்னுடைய உயிரை அபகரிப்ப, வருகுழல் இசையில் உறுகடல் அலையால்-செவியில் படும் குழலிசையாலும் மிக்க கடலின் அலையாலும், தறுகண் ரதிபதி மதனன்-அஞ்சாமையை உடைய ரதிக்கு நாயகனாகிய மன்மதன், விடுகொடு சரம்இல்-செலுத்துகின்ற வளைந்த அம்பினாலும், எளியனும் அழியாது-எளியேனும் அழியாமல், தருணம் அணிபொழில் - இளமையையுடைய வரிசையாக வுள்ள சோலைசூழ்ந்த, அருணைநகர் உறை சயிலம் மிசையினில் வர வேணும்-திருவருணைநகரத்திலே உள்ள மலையின்மேல் வர வேண்டும். (க-ரு.)

விசேஷம்:—இறுகு முலை வினைத்தொகை. தாளம்-முத்துமாலையை உணர்த்தலின் ஆகுபெயர். இரவி-இராவி, வருத்தி. சுடரிலை-என்றது வேற்படையை. எழுகடல் - எழுகடல்கள்; பண்புத்தொகை. 'எளியன்' என்றார் அறிவு புலன்வழிச் செல்லுமாறு விடுத்துத் துன்புற்றும் அதனைமீட்டு நிறுத்தும் வன்மை இன்மையான். அத்தகையேனும் தேவரீர் தரிசனம் வாய்க்கப்

பெறின் உய்வேன் என்பார், 'அருணைநகருறை சயிலமிசையினில் வரவேணும்' என்றார். வேண்டும் என்பது வேணும் என மருவியது.

96. தனதனத் தத்தத் தனத்தத் தனதன
தனதனத் தத்தத் தனத்தத் தனதன
தனதனத் தத்தத தனத்தத் தனதன தனதான.

கமலமொட் டைக்கட் டழித்துக் குமிழிளை
நிலைகுலைத் துப்பொற் குடத்தைத் தமனிய
கலசவர்க் கத்தைத் தகர்த்துக் குலையற இளநீரைக்

கறுவிவட் டைப்பிற் றரத்திப் பொருசய
சயம்விளைத் துச்செப் படித்துக் குலவிய
கரிமருப் பைப்புக் கொடித்துத் திறல்மதன் அபிஷேகம்

அமலர்நெற் றிக்கட் டழற்குட் பொடிசெய்து
அதிகசக் ரப்புட் பறக்கக் கொடுமையி
னடல்படைத் தச்சப் படுத்திச் சபதமொ டிருதாளம்

அறைதல்கற் பித்துப் பொருப்பைப் பரிவுற
இறகறுப் பித்துக் கதிர்த்துப் புடைபடு
மயிர்நவச் சித்ரத் தனத்துத் திருடிகள் உறவாமோ

தமரமிக் குத்திக் கதிர்க்கப் பலபறை
தொகுதொகுக் குத்தொத் தொகுக்குத் தொகுதொகு
திரிகிடத் தத்தத் தரிக்கத் தரிகிட எனவோதிச்

சவடுறப் பக்கப் பழுவொத்திப் புகையெழ
விழிகளுட் செக்கச் சிவத்துக் குறளிகள்
தசைகள்பட் சித்துக் களிக்கக் கழுதொடு கழுகாட

அமலையுற் றுக்கொக் கரித்துப் படுகள
அசுரரத் தத்திற் குளித்துத் திமியென
அடிநடித் திட்டிட் டிடித்துப் பொருதிடு மயிலோனே

அழகுமிக் கச்சித் ரபச்சைப் புரவியி
லுலவுமெய்ப் ப்ரத்ய க்ஷநற்சற் குருபர [மாளே.
அருணையிற் சித்தித் தெனக்குத் தெளிவருள் பெரு

(இ-ள்.) தமரம் மிக்க திக்கு அதிர்க்க-ஓசைமிகுந்து திசைகள் எல்லாம் அதிர்ச்சி கொள்ளவும், பலபறை-பலவாச்சியங்கள், தொகு தொகுக்கு தொத்தொகுக்கு தொகுதொகு தரிகிட தததத் தரிக்க தரிகிட எனஒதி-தொகுதொகுக்கு என்னும் ஓசையைச் செய்யவும், சவடு உற பக்க பழு ஒத்தி-பக்கத்துப் பழுவெலும்புகள் நெரிய முடக்கிய கைகளை ஒத்தித் துணங்கைக் கூத்தாடியும், விழிகள் உள் செக்க சிவத்து-கண்கள் உள் நன்கு சிவந்தும், குறளிகள் தசைகள் பட்சித்து களித்து கழுதொடு கழுகு ஆட-பூதங்கள் இறைச்சிகளைத் தின்று மிக்க மகிழ்ச்சி கொள்ளவும் பேயோடு கழுகுகள் ஆடவும், அமலை உற்று கொக்கரித்து-ஓசைமிக்கக் கொக்கரித்து, படுகளம் அசுரர் ரத்தத்தில் குளித்து-போர்க்களத்திலே மடிந்த அசுரர்களுடைய உதிரத்திலே முழுகி, திமி என அடிநடித்து இட்டு இட்டு பொருதிடும் அயிலோனே-திமி என்னும் ஓசை உண்டாம்படி

அடியை எடுத்திட்டு நடனஞ்செய்து சண்டையிடும் வேற் படையை உடையவனே, அழகு மிக்க சித்ரம் பச்சை புரவியின்-அழகு மிகுந்த பலவிதநிறம் பொருந்திய பசுமையான மயிலின்மேல், உலவு மெய் பிரத்தியக்ஷம் நல்சத்குருபர-உலவிச் செல்லுகின்ற உண்மையான கண்ணுக்கு நேரே தோன்றுகின்ற நல்ல உண்மையான குருபரனே, அருணையில் சித்தித்து எனக்கு தெளிவு அருள் பெருமானே - திருவண்ணாமலையில் எனக்கு மனம் பொருந்தித் தெளிவை அருள் செய்யும் பெருமானே, கமலம் மொட்டை கட்டழித்து-தாமரையின் அரும்பின் அழகை ஒழித்தும், குமிழியை நிலைகுலைத்து-குமிழியின் தன்மையை நீக்கியும், பொன் குடத்தை பொன்னுற் செய்த குடத்தையும், தமனியம் கலசம் வர்க்கத்தை தகர்த்து-பொன்னுற் செய்த கலசக்கூட்டங்களை உடைத்தும், குலை அற இளநீரை கறுவி-குலையினின்று நீங்கும்படி இளநீரைக்கோபித்தும், வட்டை பின் துரத்தி-சூதாடுங்கருவியைப் பின்வாங்கும்படி துரத்தியும், பொருது அபசயம் விளைத்து-சண்டையிட்டுத் தோல்வியை உண்டாக்கியும், செப்பு அடித்து-செப்பை அடித்தும், குலவிய கரிமருப்பை புக்கு ஒடித்து-விளங்கிய யானையின் கொம்பைப்புகுந்து ஒடித்தும், திறல் மதன் அபிஷேகம் - வெற்றி பொருந்திய மன்மதனுடைய கிரீடத்தை, அமலர் நெற்றிகண் தழற்குள் பொடிசெய்து-சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்புக்குள் பட்டு நீறும்படி செய்தும், அதிகம் சக்ரப்புள் பறக்க கொடுமையின் அடல் படைத்து அச்சப்படுத்தி-சிறந்த சக்ரவாகப்பறவை பறக்கும்படி கொடுமையாகப் போர்செய்து பயப்படுத்தியும், சபதமொடு இருதாளம் அறைதல் கற்பித்து-சபதத்துடன் இரண்டு தாளங்கள் சப்திக்கும்படி புகட்டியும்,

பொருப்பை பாவிய சிறகு அறுப்பித்து மலைகளைப் பார்த்துள்ள சிறகுகளின்கண் அறுப்பித்தும், கதிர்த்து புடைபடும் அபிநவம் சித்ரம் தனத்து திருடிகள் உறவு ஆமோ-ஒளிமிகுந்து பக்கந் திரண்டுள்ள புதிய அழகு பொருந்திய ஸ்தனங்களையுடைய வஞ்சனை மிகுந்த பெண்களின் நேசம் எனக்கு இருப்பது நன்றோ (எ-று.) (அஃது ஒழியும்படி திருவருள் செய்வாய் என்பது குறிப்பெச்சம்.)

விருத்தி :—ஸ்தனங்களுக்கு அழகு மிகுதி கூறுவார் அவற்றோடு ஒப்பிக்கத்தக்க பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அவை தோற்றுவிட்டன என்றும் தோற்ற காரணத்தானே பலவாறு தண்டிக்கப்பட்டன என்றுங் கற்பித்துச் சிலேடை அணி தோன்றக்கூறிய சதுரப்பாடு பாராட்டத்தக்கது.

கமலமொட்டைக் கட்டழித்தல்-மலர்தல், கட்டுக்குலைதல். பொன்குடத்தைத்தகர்த்தல்-பொற்குடம் உடைக்கப்படுதல். கரிமருப்பைப் புக்கொடித்தல் - யானைக்கொம்பை ஒடித்தல். அபிஷேகம்-கிரீடம். சக்ரப்புள்-சக்ரவாகம், அது தோற்றுப் பறந்தது என்றார். இருதாளம் அறைதல் கற்பித்து-இரண்டுதாளங்களும் ஓசையுடையனவாயின. பொருப்பைப் பாவிய சிறகறுப்பித்து - மலைகளின் இறகுகளை இந்திரனைக்கொண்டு அறுப்பித்து. 'திருடிகள்' என்றார் பொய்யும் வஞ்சமும் களவும் குடிகொண்டோராதலின். குறளிகள்-பூதங்கள்.

97. தனத்தத் தானத் தனதான
தனத்தத் தானத் தனதான.

கருப்பத் தூறிப் பிறவாதே
கனக்கப் பாடுற் றுழலாதே

திருப்பொற் பாதத் தநுபூதி
சிறக்கப் பாலித் தருள்வாயே

பரப்பற் றாருக் குரியோனே
பரத்தப் பாலுக் கணியோனே

திருக்கைச் சேவற் கொடியோனே
செகத்திற் சோதிப் பெருமானே.

(இ-ள்.) கருப்பத்து ஊறி - கருப்பத்திலே தங்கி, பிறவாது - பிறவாமலும், கனக்க பாடு உற்று - மிகவும் வருத்தமடைந்து, உழலாது - துன்பமடையாமலும், திரு பொன் பாதத்து - அழகிய பொன்போலும் அருமையான திருவடிகளின், அனுபூதி சிறக்க - அனுபவம் மிக, பாலித்து அருள்வாய் - காப்பாற்றி அருள்வாய், பரப்பு அற்றாருக்கு - சித்த விருத்தி ஒழித்தவருக்கு, பரத்து அப்பாலுக்கு - மேன்மையான ஞான வெளிக்கு, அணியோனே - சமீபத்திலுள்ளவனே, திரு கை - அழகிய கையில், சேவல் கொடியோனே - சேவற் கொடியை உடையவனே, செகத்தில் - உலகத்தில், சோதி - சோதி வடிவமான, பெருமானே - பெருமானே. (எ-று.) ஏ - ஈற்றசைகள்.

விருத்தி :—கருப்பத்திலே உயிர்படுந் துன்பத்திற்கு அளவில்லையாதலின் 'கருப்பத்தூறிப் பிறவாதே' என்றார். பிறந்தபின் படும் துயரமும் மிகுதி என்பார் 'கனக்க......உழலாதே' என்றனர். அநுபூதி என்றது யான் எனது என்னும் அகப் புறப்பற்றுக்கள் அழிந்து, ஆன்மா ஆனந்தமயமான திருவடியிலே இரண்டறக் கலத்தலாகிய பேரின்பம் அடைதற்குரிய

அனுபவத்தை. 'பிறந்தாருறுவது பெருகிய துன்பம் பிறவாருறு வது பெரும்பேரின்பம்' என்று இளங்கோவடிகள் கூறியபடி இவரும் பிறப்பால் வருவது துன்பமே என்று எடுத்துக் கூறினார். இனிப் பிறவாநெறியை நான் அடையும்படி எனக்கு உன் பாதத்தனுபூதி சிறக்கும்படி அருள்புரிய வேண்டுமென் பார், 'அனுபூதி...... அருள்வாயே' என்றனர். சூரபதுமன் சேவலும் மயிலுமாகி முறையே முருகனுக்குக் கொடியும் ஊர்தியுமாயினன் ஆதலின் 'சேவற்கொடியோனே' என்றார். பரப்பு-சித்த விருத்தி; சித்தவிருத்தி அடங்கிய பெரியோர்கள் உள்ளத்தில் தியானிக்கப் படுபவன் என்பார், 'பரப்பற்றருக் குரியோனே' என்றார். தாயின் கருப்பத்தில் பத்துமாதமும் உயிர் படுந்துன்பத்தைப் பின்வரும் மணிவாசகப் பெருமான் திருவாக்காலும் உணர்க.

'ஒருமதித் தான்றியி னிருமையிற் பிழைத்து
மிருமதி விளைவி னொருமையிற் பிழைத்து
மும்மதி தன்னு ளம்மதம் பிழைத்து
மீரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்து
மஞ்சு திங்களின் முஞ்சுதல் பிழைத்து
மாறு திங்களி னூறலர் பிழைத்து
மேழு திங்களிற் றாழ்புவி பிழைத்து
மெட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்து
மொன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்துந்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்.'

98. தனதனன தனதனன தனதனன தனதனன
தான தானன தான தானன தனதனதனதான.

அறுகுநுனி பனியனைய சிறியதுளி பெரியதொரு
ஆக மாகியோர் பால ரூபமாய்

அருமதலை குதலைமொழி தனிலுருகி யவருடைய
ஆயி தாதையார் மாய மோகமாய்

அருமையினி லருமையிட மொளுமொளென உடல்வளர
ஆளு லாசமாய் வால ரூபமாய்
அவரொரு பெரியோராய்

அழகுபெறு நடையடைய கிறுதுபடு மொழிபழகி
ஆவி யாயவோர் தேவி மாருமாய்

விழுசுவரை யரிவையர்கள் படுகுழியை நிலைமையென
வீடு வாசலாய் மாட கூடமாய்

அணுவளவு தவிடுமிக பிதிரவிட மனமிறுகி
ஆசை யாளராய் ஊசி வாசியாய்
அவியுறு சுடர்போலே

வெறுமிடிய னொருதவசி யமுதுபடை யெனுமளவில்
மேலை வீடுகேள் கீழை வீடுகேள்

திடுதிடென நுழைவதன்முன் எதிர்முடுகி யவர்களொடு
சீறி ஞாளிபோல் ஏறி வீழ்வதாய்

விரகினொடு வருபொருள்கள் கவறியிட மொழியுமொரு
வீணி யாசொலே மேல தாயிட
விதிதனை நினையாதே

பிணுகுபிணு கெனுமுடல மறமுறசி நெகிழ்வுறவும
வீணா சேவையே பூணு பாவியாய

மறுமையுள தெனுபவரை விடுடவிழலை யதனினவரு
வாாகள் போருவாா காலு மோளன

விடுதுறவு பெரியவரை மறையவரை வெடுவெடென
பேள மேம்சாலாய் ஆளி வாயராய்
மிடையுற வருநாளில

வறுமைகளு முடுகிவர உறுபொருளு நழுவசில
வாத பூதகா மாலை சோகைநோய்

பெருவயிறு வயிறுவலி படுவனவா இருவிழிகள
பீளை சாடிட ாளை மேலிட

வழலமெழன உமிழுமது கொழுமகொழன ஒழுகிவிழ
வாடி யூனெலாம நாடி பேதமாய்
மனையவள் மனமவேருய்

மறுகபனை யுறுமவர்கள நணுகுநணு கெனுமளவில
மாதா சீயென வாலா சீயென

கனவுதனி லிரதமொடு குதிரைவர நெடியசுடு
காடு வாவென வீடு போவென

வலதழிய விரகழிய உரைகுழறி விழிசொருகி
வாயு மேலிட ஆவி போகுநாள்
மனிதர்கள் பலபேச

இறுதியதொ டறுதியென உறவின்முறை கதறியழ
ஏழை மாதரார் மோதி மேல்விழ

எனதுடைமை யெனதடிமை யெனுமறிவு சிறிதுமற
ஈமொ லேலென வாயை ஆவென

இடுகுபறை சிறுபறைகள் திமிலையொடு தவிலறைய
ஈம தேசமே பேய்கள் சூழ்வதாய்
எரிதனி லிடும்வாழ்வே

இணையடிகள் பரவுமுன தடியவர்கள் பெறுவதுவும்
ஏசி டாதகளோ பாச நாசனே

இருவினையு மலமுமற இறவியொடு பிறவியற
ஏக போகமாய் நீயு நானுமாய்

இறுகுமவகை பரமசுக மதனையரு ளிடைமருதில்
ஏக நாயகா லோக நாயகா
இமையவர் பெருமாளே.

(இ-ள்) பாசம் நாசனே-ஆன்மாக்களின் வினையை ஒழிப்பவனே, இடைமருதில் ஏகம் நாயகா-திருவிடைமருதூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒப்பற்ற தலைவனே, லோகம் நாயகா-உலகங்களுக்குத் தலைவனே, இமையவர் பெருமாளே-தேவர்கட்குப் பெருமானே, அறுகு நுனி பனி அனைய சிறிய துளி-

அறுகம் புல்லின் முனையிலுள்ள பனித்துளியை ஒத்த சிறிய தூளியானது, பெரியது ஒரு ஆகம் ஆகி-பெரியதாகிய ஒருடம பாகி, ஓர் பாலன் ரூபம் ஆய்-ஓர் இளைய வடிவங்கொண்டு, அருமதலை குதலை மொழிதனில் உருகி-அருமையான குழந்தை யினது மழலைச் சொற்களைக் கேட்டு மனமுருகி, அவருடைய ஆவி தாதையார் மாபட மோகம் ஆய்-அவர்களைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் மாயமான ஆசை யுடையவர்களாய், அருமையினில அருமை இட-அதிகம் அருமை பாராட்ட, மொகுமொகென உடல் வளர-பரபரப்புடனே உடம்பு வளர்ச்சியடைய, ஆரும மேளம் ஆய்-அவரும மேளம்போல, வாலரூபம் ஆய-வாலிப வடிவாகி, அவர் ஒரு பெரியோர் ஆய்-பின்பு அவர்கள் பெரிய வர்களாகி, அழகுபெறும நடை அடைய-அழகையுடைய நடையைய நடந்து, கிருதபதம மொழி பழகி-ஒருமிதமுடைய வார்த்தைகளிலே பயின்று, ஆவி ஆய ஓர் தேவிமாரும ஆய-உயிர்போன்ற மனைவிமார்களை மணந்தவர்களாய், விழசுவரா-விழுகின்ற சுவர்போன்ற உடலையும், அரிவையர்கள் படுகுழி யைய-பெண்களது படுகுழிபோன்ற அல்குலையும் நிலையென நெடித்திருப்பவை என்று எண்ணி, வீடுவாசல் ஆய்மாடம் கூடய ஆய்-வீடு வாசலையுடையவர்களாயும, மாளிகைகளும கூடங் களும் உடையவராகி, அணு அளவுதவிடும் இகபிசிரவிட-அணு வளவு தவிடேனும் இங்கே சிதறவிடுவதற்கு, மனம்இறுக-மனம் அழுந்தி, ஆசை ஆளர் ஆய்-ஆசையுடையவர்களாகி, ஊசி வாசி ஆய் - ஊசி போனவிடம் தேடுகிறவர்களைபோல நுணுக்கமுடையவர்களாய், அவி உறு சுடர்போல வெறுமிடி யன்-அணைந்துபோகின்ற விளக்குப்போலக் கெட்டு வறுமையி னால் மூடுண்டவனேனும், ஒருதவசி-ஒரு துறவியேனும் வந்து,

அமுதுபடை எனும் அளவில்-சோறுபடைக்க என்று கேட்ட மாத்திரத்தில், மேலைவீடுகேள் கீழைவீடுகேள்-மேல் வீட்டைச் சேர்ந்துகேள் கீழ்வீட்டைச் சேர்ந்துகேள் என்று சொல்லி, திடுதிடுஎன நுழைவதன்முன் எதிர்முடுகி-விரைவாக அவர்கள் புகுவதற்குமுன் எதிரே சென்று, அவர்களொடு சீறி ஞாளி போல் எறிவீழ்வது ஆய்-அவர்களுடன்கோபித்து நாய்போல் மேற் சென்று விழுவதையுடையவராகி, விரகிலொடு வரு பொருள்கள் சுவறிவிட-தமது தந்திரத்தினால் தமமைச்சேர்ந்த பொருள்கள் எல்லாம் வறண்டுபோக, மொழியும் ஒரு வீணியார் சொலே மேலது ஆயிட-அவர்கள் மனத்துக் கிசையப் பேசும் வீணர்கள் சொல்லே மேன்மையாக விளங்க, விதிதனை நினையாது-விதியைச் சிறிதும் எண்ணாமல், மினுகு மினுகு எனும் உடலை-மினுமினு வென்றிருக்கும் உடம்பு, மறம் முறுகி நெகிழ்வுற-பாவம் மிகுந்ததால் நெகிழ்ச்சி அடைய, வீணர் சேவையே பூணுபாவியாய்-பயனில்லாதவரைச் சேவித்தலையே மேற்கொள்ளும் பாவியாகி, மறுமை உளது எனும் அவரை-மறுபிறப்புண்டென்று சொல்லுமவர்களை, விழலைவிடும்-அது வீண்பேச்சு விடும், அதனில் வருவார்கள் போகுவார் காணுமோ என-அதைப் பெற்று வருவோரும் போவாருமாகியவர்களைப் பார்க்கின்றோமோ என்று பேசி, விடு துறவு பெரியவரை மறையவரை-உலகப்பற்றை விட்டுத் துறந்த பெரியோர்களையும் பிராமணர்களையும், வெடுவெடென மேனமே சொல் ஆய் ஆளிவாயர் ஆய்-மேனம்போல முழுங்கப்பேசிச் சிங்கம்போன்ற வாயை உடையவராய், மிடை உறவரும் நாளில்-கலப்புடபொருந்த வருங்காலத்தில், வறுமைகளும் முடுகிவர-தரித்திரகாலங்களும் விரைவுடன் வந்துசேர, உற

பொருளும் நழுவ-கையிலே இருந்த மிக்கபொருளும் செலவாகிவிட, சில வாதம் ஊதுகாமாலை சோகை நோய் பெருவயிறு வயிறுவலி படுவன்வர - வாதநோய் பெருக்கின்ற காமாலை சோகை நோய் பெருவயிறு வயிற்றுநோய் படுவன் முதலிய சில நோய்கள் தம்மை வந்து சேர, இருவிழிகள் பீளை சாறிட-இரண்டு கண்களிலும் பீளை சரிய, ஈளை மேலிட-சளிமேலாக, வழவழென உமிழும் அது கொளகொளென ஒழுகிவிழ-வழவழென துப்பும சளி கொளகொளென்று ஒழுகிவிழ, ஊன் எலாம் வாடிநாடி பேதம் ஆய்-தசையெல்லாம் வாடி நரம்புகள் அனைத்தும் மாறி, மனையவள் மனம் வேறாய் மறுக-மனைவியினுடைய மனம் மாறுபட்டுச் சுழல, மனைஉறும் அவர்கள் நணுகு நணுகு எனும் அளவில்-வீட்டிலுள்ளவர்கள் வருக வருக என்று சொல்லுமளவில், மாதர் சீஎன வாலர் சீஎன - பெண்கள் சீயென்று இகழ்ந்து சொல்லவும், வாலிபர் சீஎன்று இகழ்ந்து சொல்லவும், கனவுதனில் இரதமொடு குதிரைவர-கனவின்கண் தேருடனே குதிரை வர, நெடிய சுடுகாடு வாஎன-நீண்ட சுடுகாடு வா என்னவும், வீடுபோ என-வீடு போ என்று சொல்லவும், வலது அழிய விரகு அழிய-பலன் அழிய அறிவுமகெட, உரைகுழறி-சொற்கள் குழறுபாடு அடைந்து, விழி சொருகி கண்கள் உள்ளே சென்று, வாயுமேலிட ஆவிபோகும நாள்-காற்று அதிகரிக்க உயிர்போகும் நாளில், மனிதர்கள் பலபேச-மனிதர்கள் பலவிஷயங்களைப் பேச, இறுதியதோடு அறுதி என உறவின் முறைகதறி அழ-முடிவுக்காலம் அதனோடு எல்லா வாழ்வும் போய்விட்டதென்று சுற்றத்தார் வாய்விட்டுக் கதறிப் புலம்ப, ஏழை மாதராள் மோதி மேல்விழ - அறிவில்லாத மனைவி கையால் முகத்தை மோதிக்கொண்டு மேலேவிழ,

எனது உடைமை எனது அடிமை எனும் அறிவு சிறிதும் அற-என்னுடைய பொருள் என்னுடைய வேலையாட்கள் என்னும் அறிவு யாதும் நீங்க, சமொலேல் என சக்கள் மொலேலென்று இரைக்க, வாயை ஆ என-வாயை ஆவென்று திறந்து, இடுகு பறை சிறுபறைகள்-இடைசுருங்கு பறைகளும் சிறிய பறைகளும், திமிலை யொடுதவில் அறைய-சல்லரியோடு தவில் என்னும் வாச்சியத்தை வாசிக்க, சமம் தேசமே பேய்கள் சூழ்வது ஆய்-சுடுகாட்டில் பேய்கள் சுற்றியிருப்பதாகி, எரிதனில் விடும் வாழ்வே-நெருப்பில்போடும் வாழ்க்கையையே, இணை அடிகள் பரவும் உனது அடியவர்கள் பெறுவதும்-இரண்டாகிய திருவடிகளை வாழ்த்தும் தேவரீரது அடியார்கள் அடைவதையும், வசிடார்களோ - கற்றறிந்தோர் பழிக்க மாட்டார்களோ, இருவினை மும்மலமும் அற-இருவினைகளும்மூன்று மலங்களும் நீங்கவும், இறவியொடு பிறவி அற - இறப்போடு பிறப்பு ஒழியவும், ஏகப் போகம் ஆய் நீயும் நானும் ஆய்-ஒரே அனுபவமாய் நீயும் நானுமாகி, இறுகும் வகை பரமசுகம் அதனை அருள்-அழுந்தும்படி மேன்மையான அத்துவிதாநந்தத்தை அருள்வாயாக (எ-று)

விருத்தி:—குதலை மொழி-பொருள் நிரம்பாதசொல். ஆயி தாதையார்-தாய் தந்தையர். மொளுமொளென - ஒலிக்குறிப்பு. கருதுபடுமொழி-செருக்குடைய சொல். ஆவியாய ஓர் தேவிமார்-உயிருக்கு ஒப்பான மனைவிமார். விழுசுவர்-வினைத்தொகை. மனமிறுகி-சிந்தை தாராளமாகச் செல்லாது அடங்கி, லோபத்தன்மைகொண்டு. ஊசி வாசியாய் - ஊசிபோனவிடம் தேடுகின்றவர்களைப்போல அவ்வளவு நுணுக்க முடையோரும். ஞானி-நாய். அவியுறுசுடர் போலே வெறுமிடியன்-அணைகின்ற

விளக்குப்போல உயிர்க்களையற்று இருக்கும் வறிஞன். 'வீணர் சேவையே பூணுபாவி' என்றார், அடியார் சேவை கொள்ளாமைக்கு இரங்கி. மறுமையுளதெனுமவர் - மறுபிறப்பு உண்டென்று சொல்லுவோர். விழலை-வீண்வார்த்தை. துறவு பெரியவர்-முனிவர். மேளமே சொலாய்-மேளம்போல உரத்துப்பேசி. ஆளிவாயர்-சிங்கம்போலக் கர்ச்சிக்கும் வாயை உடையவர். ஊது காமாலை - உடல் பருக்கும் காமாலை என்னும் நோய். மறுக-சுழல. வலது-சாமார்த்தியம். இடுகுபறை-இடை சுருங்கு பறை. திம்லை-சல்லரி, தாளம். ஈமதேசம் - சுடலையிடம். 'காடு வாவென வீடுபோவென' என்பது முதுமையைக் குறிக்கும் தொடர்மொழி. வாலர்-வாலிபர். மழை மாதரார்-மனைவி. 'எரிதனிலிடும் வாழ்வு' என்றார் இறத்தலே முடிவாகக் கொண்டு போற்றிவளர்த்த உடல் நெருப்பிலிடப்படுதலின். இக்கருத்தை பற்றி அப்பர் சுவாமிகளும்

நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர்
சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே
கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டால்
உடலி னார்கிடந் தூர்முனி பண்டமே.

என அருளிச்செய்ததூஉங் காண்க.

இத்தகைய வாழ்வை உனதடியவர்கள் பெறுவது எச்சல்லவோ என்றார், அவர் வீடுபேற்றுக் குரியராதலின். 'செத்தேபோனால் சிரியாரோ' என்றார் பெரியாரும். இருவினை - நல்வினை, தீவினை. மும்மலம்-ஆணவம், கன்மம், மாயை. இறவி-இறப்பு. ஏகபோகம்-தட்டின்றிக் கலந்து ஒருவும் போகம்; அஃதாவது இரண்டற அத்துவிதமாகக் கலத்தல்; அத்துவிதம்-ந + துவிதம்-

இரண்டற்றது, ஒன்றுமன்று, இரண்டுமன்று-இரண்டு அற்ற தன்மை. அத்துவித இன்பத்தை எய்துவது இருவினைத் தொடர்ச்சி அற்று ஆணவம் முதலிய மலங்களும் சத்தி கெட்டு அழிந்த பின்னரே யாதலின், 'இருவினை மும்மலமுமற' என்றார். அத்தகைய பரமசுகத்தைப் பெற்றாருக்கு இறப்புப் பிறப்புக்கள் அற்றுப்போதலின், 'இறவியொடு பிறவியற' என்றார்.

இடை மருது - திருவிடை மருதூர், இது தஞ்சாவூர் ஜில்லா கும்பகோணந் தாலூகாவிலுள்ள ஒரு பெரிய சிவஸ்தலம்.

99. *தனதனத் தனதனத் தனதனத் தனதனத்*
தனதனத் தனதனத் தனதனத் தனதனத்
தனதனத் தனதனத் தனதனத் தனதனத் தனதான

ஒருவரைச் சிறுமனைச் சயனமெத் தையினில்வைத்
தொருவரைத் தமதலைக் கடையினிற் சுழலவிட் [லே
டொருவரைப் பரபரப் பொடுதெருத் திரியவிட் டதனா

ஒருவருக் கொருவர்சக் களமையிற் சருவவிட்
டுருவுபத் திரமெடுத் தறையின்மற் புரியவிட் [னார்
டுயிர்பிழைப் பதுகருத் தளவிலுச் சிதமெனச் செயுமா

தருமயற் ப்ரமைதனிற் றவநெறிக் கயலெனச்
சரியையிற் கிரியையிற் றவமுமற் றெனதுகைத் [னைச்
தனமவத் தினிலிறைத் தெவருழற் றிகழ்வுறத் திரிவே

சகலதுக் கமுமறச் சகலசற் குணம்வரத்
தரணியிற் புகழ்பெறத் தகைமைபெற் றுனதுபொற் [யே
சரணமெப் பொழுதுநட் பொடுநினைத் திடஅருட் டருவா

குருமொழித் தவமுடைப் புலவரைச் சிறையில்வைத்
தறவுமுக் கிரம்விளைத் திடுமரக் கரைமுழுக் [வேலா
கொடியதுர்க் குணஅவத் தரைமுதற் றுரிசறுத் திடும்

குயில்மொழிக் கயல்விழித் துகிரிதழ்ச் சிலைநுதற்
சசிமுகத் திளநகைக் கனகுழற் றனகிரிக் [வோனே
கொடியிடைப் பிடிநடைக் குறமகட் டிருவினைப் புணர்

கருதுசட் சமயிகட் கமைவுறக் கிறியுடைப்
பறிதலைச் சமணரைக் குலமுதற் பொடிபடக் [னே
கலகமிட் டுடலுயிர்க் கழுவினுச் சியினில்வைத் திடுவோ

கமுகினிற் குலையறக் கதலியிற் கனியுகக்
கழையின்முத் தமுதிரக் கயல்குதித் துலவுநற்
கனவயற் றிகழ்திருக் கரபுரத் தறுமுகப் பெருமானே.

(இ-ள்) குருமொழி தவம் உடை புலவரை-மேன்மையான சொல்லையும் தவவொழுக்கத்தையுமுடைய புலவரை, சிறையில் வைத்து அறவும் உக்கிரம் விளைத்திடும்-மிகவும் கோபத்தை உண்டாக்கும் இராக்கதரை, முழு கொடிய துர்குணம் அவத்தரை-முற்றும் கொடுமையான தீய குணமுடைய வீணரை, முதல் துரிசு அறுத்திடும் வேலா-அடியோடு அவர்கள் குற்றத்தை ஒழிக்கும் வேற்படை உடையவனே, குயில்மொழி குயில்போன்ற இனிய சொல்லையும், கயல்விழி-சேல் போன்ற கண்ணையும், துகிர் இதழ்-பவளம் போன்ற இதழையும், சிலை நுதல்-வில்லைப்போல் வளைந்த புருவத்தையும், சசி முகம் சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையும், இளநகை-புன்னகை

மையும், கனம் குழல்-மேகம் போன்ற கூந்தலையும், தனம்கிரி-மலைகளை போன்ற ஸ்தனங்களையும், கொடி இடை-பூங்கொடி போல் நுட்பமான இடையையும், பிடி நடை-பெண் யானையை ஒத்த நடையினையும் உடைய, குறமகள் திருவினைபுணர்வோனே-குறமகளாகிய வள்ளிநாயகியின் அழகை நுகர்பவனே, கருதி சட்சமயிகட்கு எண்ணப்படும் ஆறு சமயத்தாருக்கும், அமைஉற பொருந்த, கிறிமடைபறிதலை சமணரை-வஞ்சமுடைய பறித்த தலையை உடைய சமணர்களை, குலம் முதல் பொடிபட குலத்தோடு அழியும்படி, கழுவிட்டு உடல் உயிர்-மாறுபட்டு வருந்துகின்ற உயிர்களை, கழுவின் உச்சியில் வைத்திடுவோனே-கழுமரத்தின் உச்சியில் ஏற்றி வைத்தவனே, கமுகினில் குலை அற பாக்கு மரத்தில் குலைகள் அற்று விழவும், கதலியின் கனி உக வாழைமரத்தின் பழங்கள் சொரியவும், கழையில் முத்தம் உதிர-கரும்பில் முத்துக்கள் உதிரவும், கயல் குதித்து உலவும்-கயல்மீன்கள் துள்ளிச் செல்கின்ற, நல் சாம வயல்திகழ்-செழுமை பொருந்திய பெரிய வயல்கள் விளங்கும் திருக்காபுரத்து அறுமுகப் பெருமாளே-அழகிய விரிஞ்சிபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே, ஒருவனை சிறுமனை-ஒரு புருடனை சிறிய வீட்டின், சயனம் மெத்தையினில வைத்து-படுக்கை மெத்தையில் வைத்து, ஒருவனை தமதலைக்கடையினில் சுழலவிட்டு-ஒரு புருஷனை தன்னுடைய தலைக்கடையில் சுற்றும்படி செய்தும், ஒருவனை பரபரப்போடு தெரு திரியவிட்டு-ஒரு புருடனை வீணாகத் தெருவில் திரியும்படி விட்டும், அதனால் ஒருவருக்கு ஒருவர் சக்களமையில் சருவ விட்டு-ஒருவருக்கு ஒருவரைச் சக்களத்திக் காய்ச்சலில் பொருத்தும்படி விட்டும், ஒரு உபத்திரம் எடுத்து-அச்சமும்